

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΦΕΞΗ

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΑ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Η ΧΟΛΕΡΙΔΣΜΕΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ
1915

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΙ ἀπὸ βίβλους τοὺς
λογογράφους μᾶς

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

εἰς 120 τόμους δευτέ-
ρους ἀξίας δραχ. 315 μὲ 10 Δραχ. κατὰ μῆνα

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Πέρεσι, Μετάφρ. Ἰωάννου Ζερβού	1.50
Ἀγαμέμνων, Μετάφρ. Ἰ. Γρουπάρη	1.50
Ἐόμβενδες, Μετάφρασις Ἰω. Γρουπάρη	1.50
Χοηφόροι, Μετάφρ. Ἰω. Γρουπάρη	1.50
Προμηθεὺς Δεσμώτης, Μετ. Ἰ. Ζερβού	1.50
Ἐπτά ἐπὶ Θήβας, Μετ. Ἰω. Γρουπάρη	1.50
Ἰκέτιδες, Μετάφρ. Μ. Αὔγητος	1.50
Ὀλόκληρος ὁ Αἰσχύλος εἰς 7 τόμους	10.50

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Ἀντιγόνη, Μετάφρ. Κ. Χρηστομάνου	1.50
Τραχινίαι, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Οιδίπους Τύραννος, Μετ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Φιλοκτήτης, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Αἴας, Μετάφρασις Κ. Βάρναλη	1.50
Ἠλέκτρα, Μετάφρ. Μ. Αὔγητος	1.50
Οιδίπους ἐπὶ Κολ. Μ. Ἠ. Βουτιερζίδου	1.50
Ὀλόκληρος ὁ Σοφοκλῆς εἰς 7 τόμους	10.50

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ταύρ. Μτ. Κυριαρίση	1.50
Ἰππόλυτος ὁ Στεφαν. Μτ. Ἀ. Τανάγρα	1.50
Φοῖβονοι, Μετάφρ. Ν. Πορσίωτη	1.50
Ἀλκίστις, Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
Βάχχιαι, Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	1.50
Μήδεια, Μετάφρ. Ἀ. Τανάγρα	1.50
Ἰκέτιδες, Μετάφρ. Ν. Πορσίωτη	1.50
Κυβέλη, Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
Ἴων, Μετάφρ. Π. Δημητραπεκοπούλου	1.50
Ἀνδρομάχη, Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
Ἠλέκτρα, Μετάφρ. Ἀ. Τανάγρα	1.50
Ἡρακλῆς μαιόμενος, Μετ. Κ. Βάρναλη	1.50
Ἰφιγένεια ἢ ἐν Αἰδίῳ, Μτ. Ἰ. Φουγιᾶ	1.50
Ἡρακλείδαι, Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	1.50
Ῥήσοι, Μετάφρασις Ἀ. Καμπάνη	1.50
Ἑλένη, Μετάφρασις Ἀ. Καμπάνη	1.50
Ὀρέστης, Μετάφρ. Ἰω. Ζερβού	1.50
Ἐκάβη, Μετάφρασις Ν. Πορσίωτη	1.50
Τροάδες, Μετάφρασις Ἀ. Καμπάνη	1.50
Ὀλόκληρος ὁ Εὐριπίδης εἰς 19 τόμους	28.50

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Κισθίλλαι, Μετάφρασις Ἰω. Πολέμου	2.—
-----------------------------------	-----

ΟΜΗΡΟΥ

Ἰλιάς, Μτ. ἤμιστος. Ἰ. Ζερβού, τόμ. 6	6.—
Ὀδύσσεια, Μτ. ἤμ. Ἰ. Πολυλά, τόμ. 6	6.—

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ἐπιποιήσζουσαι, Μτ. Π. Δημητραπεκομ.	2.—
Ὄρνιθες, Μετ. Π. Δημητραπεκοπούλου	3.—
Βάτραχοι, Μετ. Π. Δημητραπεκοπούλου	3.—
Λυσιστράτη, Μετ. Π. Δημητραπεκοπούλου	2.—
Ναφέλαι, Μετ. Π. Δημητραπεκοπούλου	2.—
Ἀχαρνῆς, Μετάφρ. Μ. Αὔγητος	2.50
Ἰππῆς, Μετάφρασις Μ. Αὔγητος	2.50
Σφήκες, Μετάφρασις Μ. Αὔγητος	2.50
Εἰρήνη, Μετάφρασις Μ. Αὔγητος	2.50
Πλοῦτος, Μετάφρασις Μ. Αὔγητος	2.50
Θεσμοφορίζουσαι, Μετ. Μ. Αὔγητος	2.50
Ὀλόκληρος ὁ Ἀριστοφάνης εἰς 11 τόμ.	37.—

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

Ἀκορημνονομίατα, Μετ. Κ. Βάρναλη	2.50
Κόρον Ἀνάβασις, Μ. Ἀ. Ἀναστασ. τόμ. 2	5.—

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

Χαρακτήρες, Μετάφρ. Μ. Σιγούρου	1.—
---------------------------------	-----

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

Πελοπον. πόλεμ. Μτ. Ἰ. Ζερβού, τ. 4	10.—
-------------------------------------	------

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Ἄλκινα, Μτ. Ἰω. Κονδυλάκη, τόμ. 6	18.—
-----------------------------------	------

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

Ἀθηναίων Πολιτεία, Μετ. Ἰω. Ζερβού	5.—
Ἠθικά Νικομάχεια, Μετ. Κ. Ζάμπα	5.—
Περὶ ψυχῆς, Μετάφρ. Π. Γρατσιότου	3.—
Μικρὰ Φυσικά, Μετ. Π. Γρατσιότου	8.—

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Οἱ Τρεῖς Ὀλυμπιακοί, Μτ. Ν. Γιανοπούλ.	1.—
Ὁ περὶ σταφάνου λόγος, Μ. Γιανοπούλ.	2.—
Οἱ τέσσαρες φιλιππικοί, Μτ. Γιανοπούλ.	1.50

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Εὐθύφρων, Μετ. Ἀλ. Μπαρσιτίδου	1.20
Ἀπολογία Σωκράτ. Μτ. Ἀ. Μαρσιτίδου	1.50
Κρίτων, Μετάφρ. Ν. Γιανοπούλου	0.80
Φαίδων, Μετάφρ. Ἀρ. Χαροκόπου	2.50
Κρατύλος, Μετάφρασις Κ. Ζάμπα	2.50
Θεαίτητος, Μετάφρασις Κ. Ζάμπα	3.—
Σοφιστής, Μετάφρασις Κ. Ζάμπα	2.50
Πολιτικός, Μετάφρασις Κ. Ζάμπα	2.50
Παρμενίδης, Μετάφρ. Π. Γρατσιότου	2.—
Φίλητος, Μετάφρασις Κ. Ζάμπα	2.50
Συμπόσιον, Μετ. Ν. Κουντουριώτου	2.50
Φαίδρος, Μετάφρασις Κ. Γούναρη	3.—
Ἀλκιβιάδης Ἀ' καὶ Β', Μτ. Καφαντζίη	2.50
Ἰππάρχος Ἀντιγόσται, Μετάφρασις Κ. Κωνσταντινίδου	0.80
Χαρμίδης, Μετάφρασις Ἀ. Καμπάνη	0.80
Λάχης, Μετάφρασις Ἀ. Καμπάνη	1.—
Λύσις, Μετάφρασις Ἀ. Καμπάνη	0.80
Εὐθύδημος, Μετάφρ. Ἰω. Γρουπάρη	1.50
Πρωταγόρας, Μετάφρ. Ἀ. Χαροκόπου	2.—
Γοργίας, Μετάφρ. Ἀλ. Φιλαδέλφειος	3.—
Μένων, Μετάφρ. Χ. Παπαντωνίου	1.50
Ἰπτίας μίτων καὶ ἑλάδων, Μτ. Ζάμπα	2.50
Μενέξενος, Μετάφρ. Ἰω. Ζερβού	1.—
Πολιτεία, Μετ. Ἰω. Γρουπάρη, τόμοι 2	6.—
Τίμαιος, Μετάφρ. Π. Γρατσιότου	3.—
Κριτίας, Μετάφρ. Ἀ. Χαροκόπου	1.—
Νόμοι καὶ Ἐπινομῆς, Μετ. Ζάμπα, τόμ. 2	8.—
Ἐρμηίας Ἀξιόλογος Ἀλκιών, Μτ. Μάνεση	1.—
Δημόδοκος — Σίσιφος — Κλειτοφών —	
Ἴων — Μίνως, Μετ. Ν. Καφαντζίη	2.—
Θεαίτης — περὶ Διαιτιῶν — περὶ Ἀρετῆς.	
Μετάφρασις Αἰμπεροπούλου	0.80
Ἐπιστολαὶ καὶ Ὅροι, Μετ. Κ. Ζάμπα	2.—
Ὀλόκληρος ὁ Πλάτων εἰς 83 τόμους	65.70

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

Μοῦσαι, Μετ. Ἀ. Σκαλίδου, τόμ. 4	12.—
----------------------------------	------

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίαι Παράλληλοι, Μτ. Ἀ. Ραγκαβῆ, τ. 10	80.—
--	------

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

Ἐγγερίδιον, Μετ. Ἀ. Καμπάνη	0.80
-----------------------------	------

διὰ τούτους ἀγορεύοντες ἔδωκεν τὴν τιμὴν οὐρανὸν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων τὸν δέξιμον ἑκάστου τόμου ἐπιλογισθῆ κατὰ 80. ἅμα τούτους ἀγορεύοντας τόμους κρησάτὰ τὸν δέξιμον ἑκάστου τόμου δραχ. 1.—

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΦΕΞΗ

Β. Παπαδ.

~~*Β. Παπαδ.*~~

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

1/4 2p. 280

ΤΑ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Η ΧΟΛΕΡΙΔΕΣΜΕΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ
1914

1871

NOT A MAN

...

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Εἰς τὸν παρόντα τόμον τῶν διηγημάτων τοῦ Παπαδιαμάντη, πλὴν δύο δημοσιευμένων ζῶντος αὐτοῦ, ὅλα τὰλλα εἶναι ἀνέκδοτα καὶ προσχέδια διηγημάτων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πλήρη, εὐρεθέντα ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του μετὰ τὸν θάνατόν του.

Καὶ ἐμψυχώνονται μὲν αἱ ἀσυμπλήρωτοι αὐταὶ συνθέσεις ἀπὸ τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὴν γοητείαν, τὴν χαρακτηριστικὴν τῶν ὀρίμων ἔργων τοῦ μεγάλου διηγηματογράφου, ἔχουν ὁμως καὶ ἓνα ἰδιαιτερον αἰσθητικὸν θέλημα, τὸ ὅτι μᾶς παρουσιάζουν τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας του, τὴν ἀφανῆ ἐπιμέλειάν του περὶ τὴν σύνθεσιν καὶ μάλιστα τὴν φροντίδα του διὰ τὴν διατύπωσιν τῆς ἀφηγήσεως, ὅπως π. χ. εἰς τὸ δεύτερον τῆς σειρᾶς, «Ὁ γάμος τοῦ Καραχμέτη», ποῦ ἀρχίζει κατὰ δύο παραλλάσσοντας τρόπους.

Ἐκρίναμεν ὅτι ἔπρεπε νὰ δημοσιευθοῦν τὰ **ΤΑ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ** αὐτὰ ἔργα, ὅπως εὐρέθησαν, ἔστω καὶ ἂν προδήλως ὑπάρχει ἐνίοτε εἰς αὐτὰ λέξις ἢ φράσις ἀλλοιόσημοι ἢ πλεονάζουσαι. Καὶ τοῦτο διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ποῦ μᾶς ἐπέβαλε τὴν ἔκδοσιν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν δημιουργικῶν συνθέσεων τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ ὄχι κατ' ἐκλογὴν, ἢ ὅποια προκειμένου περὶ πρώτης μετὰ θάνατον ἐκδόσεως τῶν ἔργων μεγάλου συγγραφέως θὰ ἦτον ἀσέβεια καὶ ἀυθαιρεσία πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τὸ κοινόν. — Αἱ κατ' ἐκλογὴν ἐκδόσεις, σύμφωνα μὲ τὴν παντοῦ ἰσχύουσιν φιλολογικὴν συνήθειαν καὶ τὴν οὐχὶ παραδοξολόγον ἀλλ' ἐμβριθῆ κριτικὴν, γίνονται ἀργότερα, ὅταν ἡ γνῶσις τῶν ἔργων καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ συνόλου τῆς παραγωγῆς ἐνὸς συγγραφέως διαδοθοῦν καὶ παγιωθοῦν εἰς τὴν ἐθνικὴν ἢ καὶ μάλιστα τὴν διεθνή φιλολογικὴν συνείδησιν.

Βασιλοπούλου

Η ΧΟΛΕΡΙΑΣΜΕΝΗ

Τὴν κατωτέρω διήγησιν, καθὼς καὶ μίαν ἄλλην, ἐπιγραφομένην «τὸ Θαῦμα τῆς Καισαριανῆς», ἤκουσα ἐκ στόματος τῆς παθούσης, ἣτις εἶνε ἡ κυρὰ Ρήνη Ἐλευθέραινα, τοῦ ποτὲ Ροδίτη, σεβασμῖα γερόντισσα Ἀθηναία.

«Μὲ εἶχαν παρατήσει ὅλοι οἱ δικοί μου, ὁ ἄνδρας μου, ὅπως κι' ὁ ἀδερφός μου. . . Εἶχα πανδρευθῆ μικρὴ, μ' αὐτὸν τὸν μάρμαρα-Λευθέρη, ποῦ βλέπεις ποῦ κοντεύει τώρα τὰ ὄγδοντα-πέντε. Θὰ ἦτον ὧς εἴκοσι χρόνια μεγαλείτερος ἀπὸ μένα.

Τόσο μικρὴ καὶ τόσο ἄκακη καὶ ἄγνωστη ἦμουν, κορίτσι δεκατριῶν χρονῶν. Ἐκεῖνος μ' ἐπαινε στὰ γόνατά του καὶ μ' ἐφίλευε καραμέλες. Θὰ ἦταν τριαντάρης τότε. Ἐγὼ οὔτε ἰδέαν εἶχα ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Σὰν ἦρθε ἡ φοβερὴ χρονιά, ποῦ ἔφερε τὴν κατοχὴ τῶν Ἀγγλογάλλων καὶ τὴ χολέρα, ποῦ βάσταξε τρεῖς μῆνες κ' ἔπαψε τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, ὕστερα ἀπὸ μεγάλη λιτανεία καὶ δέησι ποῦ ἔκαμε ὁ λαὸς μὲ τοὺς παπάδες, μὲ τὰ εἰκονίσματα, μὲ Σταυροὺς καὶ μὲ ξεφτέρια, κ' οἱ Ἀγγλογάλλοι φοβέριζαν τὸν βασιλεῖά μας, τὸν Ὀθωνα, κ' ἐκεῖνος ἦτον κλεισμένος στὸ Παλάτι, —μόνο γιὰ νὰ παρηγορῆ τὸν λαὸ ἔβγαινε— καὶ δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μ' ὄλη τὴ χολέρα καὶ τὸ θανατικόν. Κ' ἔβγαιναν τὸν ἀνήφορο οἱ Ἀγγλογάλλοι, πλῆθος πολὺ, καρβαλαρία, Δραγῶνοι τοὺς λέγανε, καὶ φαντάροι, ποῦ φοροῦσαν κάτι πουτούρια καὶ τοὺς λέγανε Ζουάβους· κι' ἄλλοι μὲ κατακόκκινες γιαικέταις, κάτι φοβεροί, θεόρατοι, ἄνδρες ὧς κεῖ ἄνω, μὲ ἀντζες γυμνές, ποῦ φοροῦσαν κάτι σὰν φουστανέλλες· κ' ἔβγαιναν κατὰ τὴν πλατέα κ' ἐφοβέριζαν τὸν Ὀθωνα. Κι' ὅσο τὸν ἐφοβέριζαν οἱ Ἀγγλογάλλοι, τόσο τὸν ἀγαποῦσε ὁ λαός. Κι' ὁ βασιλεῖας ἐπονοῦσε τὸ λαὸ κ' ἐσκορποῦσε ἐλέη καὶ ψυχικὰ πολλὰ ἀπ' τὸ Παλάτι.

Σὰν ἦρθε ἡ χρονιά ἐκείνη, ἐμεῖς ἤμαστε πανδρεμμένοι τρία

χρόνια μπροστήτερα. Ὁ μάρμαπα-Λευθήρης μὲ τῆς καρამέλες μὲ εἶχε καταφέρει. Θὰ ἤμουν δεκαπέντε, ἄς ἤμουν τὸ πολὺ δεκάξη χρονῶν, ὅταν ἔγεινε ἡ στεφάνωσι. Ἐκεῖνος θὰ ἦτον παραπάνω ἀπὸ τριάντα.

Τότε, σὰν ἦρθε τὸ κακό, χολεριάσθηκα κ' ἐγώ. Εἶχα γεννήσει ὀλίγους μῆνες μπροστά τῇ μοναχοκόρη, τὴν Κατήγκω μου, αὐτὴ ποῦ βλέπεις. Σὰν μ' ἐπιασαν οἱ ἔμετοὶ καὶ τὰ ἄλλα συμπτώματα, Θεὸς νὰ φυλάῃ — μακρὰ ἀπὸ σᾶς — ὁ Λευθήρης, αὐτὸς ποῦ βλέπεις, μ' ἀπαράτησε κ' ἔγεινε ἄφαντος. Πέρασαν πολλὲς ὥρες καὶ δὲν ἐφάνη. Ὁ ἀδερφός μου ὁ Θύμιος, κι' αὐτός, οὔτε θέλησε νὰ μὲ ζυγώση.

Ἐκαθόμουν στὴν ἐνορία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, σ' ἓνα στενὸ σοκάκι, στὴν Ἀκρόπολι ἀποκάτω. Εἶχα τὸ παιδί στὴν κούνια κ' ἔκλαιε. Ἐγὼ ὑπόφερνα ἀπ' τοὺς πόνους τῆς ἀρρώστειας κ' ἐδίψαγα φοβερά.

Ἐφώναζα νᾶρθη κανένας. Ἐξητοῦσα ἓνα ποτήρι νερὸ γιὰ ἔλεος. Κανένας δὲν ἤρχετο. Ἡ γειτόνισσες, ἄλλες εἶχαν φύγει, μὲ τὴν ὥρας τους, στὴν ἐξοχή, κι' ἄλλες ἔκαναν τὸν κουφὸ καὶ δὲν ἄκουαν.

Μόνον ἓνας γείτονας, ὁ κύρ Μικέλης ὁ Φλουδάκης, πέρασε τὸ χέρι του ἀπ' τὸ παραθυράκι καὶ μοῦ ἔρριξε δέκα σβάντζικα. Ἐγὼ τοῦ φώναζα νὰ μοῦ φέρῃ νερό. Ἀλλὰ μοῦ εἶπε, δὲν εἶχε, κ' ἔφυγε. Ἡ δὲν εἶχε ἀληθινά, ἢ φόβος τὸν ἐπιασε καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀργοπορήσῃ σιμά μου, μὴν κολλήσῃ.

Καλὰ καὶ τὰ δέκα σβάντζικα. Λεφτὸ δὲν εἶχα. Μὰ εὐχαρίστως θὰ ἔδινά τὰ δέκα σβάντζικα, γιὰ νὰ μοῦ ἔφερε κανεὶς ἓνα ποτήρι νερό.

Μιά ἀρμάθα κυδώνια εἶχα κρεμασμένη στὸν τοῖχο ἀπ' ἓν ἀραφάκι. Σηκώθηκα, ἐπῆρα ἓνα καὶ τὸ μᾶσησα, γιὰ νὰ ξεδιψάσω. Ὑστερα, σὰν καλλίτερα μοῦ φάνηκε νὰ ἦταν ψημένα. Ἐκαμα κουράγιο, ἀναψα φωτιά κ' ἔψησα δυὸ - τρία καὶ τᾶφαγα.

Εἶχα κουράγιο. Ἡ καρδιά μου γερὴ. Ὁ ἔμετός μοῦ εἶχε πάψει ἀπὸ ὦρα.

Σὰν εἶχα φάγει τὰ κυδώνια, μοῦ φάνηκε πῶς μοῦ ἐκόπη κάπως ἡ δίψα. Ὑστερα πάλι ἐδίψασα χειρότερα.

Σηκώθηκα, κ' ἐβγῆκα ἔξω. Ἐκαμα ὀλίγα βήματα στὸ σοκάκι. Ἡ γειτονιά ἔρημη. Ὁ κόσμος εἶχε φύγει. Αὐλόπορτες κλεισμένες. Παράθυρα κλειδομανταλωμένα. Ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο πουθενά.

Ἐπῆγα παραπέρα ἀκόμα. Ἡξευρα πῶς ἦτον μιὰ βρούσι κάπου ἐκεῖ. Ἐφτασα, μὲ μεγάλη ἀδυναμία, μὲ κομμένα γόνατα. Ξέστηρησα μὲ κόπο τὴν κάνουλα τῆς βρούσης. ὦ! συφορὰ μου! τὸ νερὸ εἶχε κοπῆ.

Σηκώνουμαι, σέρνονμαι ἀκόμα παραπέρα... Δὲν θυμᾶμαι ἂν εἶχα πάρει μαζί μου τὸ κορίτσι μου ἀπὸ τὴν κούνια. . .

Ἐδῶ ἢ ἀφηγουμένη διεκόπη, καὶ προσεπάθει ν' ἀναπολήσῃ. Εἶτα ἐπανελάβε·

«Ναί. . . ὄχι, δὲν τὸ πῆρα μαζί μου. . . Εἶχα βγῆ ἔξω γιὰ προσωρινά. Τὸ ἓνα πρῶτο γιὰ νὰ βρῶ νερὸ κ' ἔπειτα μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀπαντήσω κανένα γνώριμο. . . νὰ τὸν ἀρωτήσω ἂν εἶδε τὸν ἄνδρα μου πουθενά. Χωρὶς ἄλλο, εἶχα σκοπὸ νὰ γυρίσω πίσω στὸ σπιτάκι μου.

Ἐπῆγα παραπέρα ἀπ' τὴ βρούσι, ποῦ δὲν εἶχε νερό. Ἐκεῖ ἀκούω σὰν μουρμουρητό, σὰν σιγανὴ ψαλμοψοδία. Ἐφτασα ἀπ' ἔξω ἀπ' τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους. Βλέπω μιὰ μικρὴ καρρότσα, μὲ τ' ἀλογάκια τῆς, ποῦ ἔστεκε παρέκει, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου.

Ἡ πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς ἦτο ἀνοικτὴ. Βλέπω μιὰ γρηά. Ἦτον ἢ κλησιάρισσα. Σὰν μὲ εἶδε, φοβήθηκε κ' ἠθέλησε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα. Θὰ κατάλαβε ἀπ' τὴν ὄψι μου πῶς ἤμουν μολεμμένη. Σπρώχνω τὴν πόρτα, φωνάζω·

— Λίγο νερὸ! . . . δὲν εἶστε χριστιανοί;

Εἶδα ποῦ εἶχε δύο στάμνες ἀκουμπισμέναις ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν πόρτα, σιμὰ στὸ παγγάρι. Ἡ γρηά μ' ἐλυπήθηκε, ἐσήκωσε τὴ μιὰ στάμνα, ποῦ φαίνεται νὰ εἶχε λίγο νερό, κάτω ἀπ' τὴ μέση, καὶ μοῦ εἶπε·

— Κάμε τῆς χουφτές σου.

Ἐκαμα τῆς χουφτές μου, τῆς παλάμες μου βαθουλές, ἔσκυψα, αὐτὴ μοῦ ἔρριχνε ἀπ' ὀλίγο-λίγο νερὸ μέσ' τῆς χουφτῆς κ' ἐγὼ ἔπινα. Μοῦ φάνηκε σὰν ἀγιασμός. Ἀναστήθηκ' ἢ ψυχὴ μου. Ὑστερα ἢ γρηά, σὰν ἐτράβηξε τὴ στάμνα μέσα, ἔκαμε πάλι νὰ σπρώξῃ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὲ κλείσῃ ἀπ' ἔξω. Ἐγὼ ἔπιασα μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ φύλλο τῆς πόρτας, κ' εἶπα·

— Τί κάνουν μέσα;

Ἄκουσα σιγανὴ ψαλμοψοδία καὶ διάβασμα παπᾶ.

— Βαπτίζουν, μοῦ εἶπεν ἢ καλόγρηρα, μὲ τρόπον ποῦ ἔδειχνε πῶς ἦτον στενοχωρημένη ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ.

Ἐπέρασα τὸ κεφάλι στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Ξαφνίστηκα. Ἐβαλα μιὰ φωνή. Ἐκεῖ μέσα στὴν ἐκκλησιά, γνώρισα δικούς

μου ανθρώπους. Ήτον ὁ Λευθέρης, ὁ ἄνδρας μου, ὁ Στάθης, ὁ γαμβρός του κ' ἡ Στάθαινα, ἡ ἀνδραδέλφη μου, ποῦ εἶχε πάρει εὐχή, καθὼς φαίνεται, πρὶν σαραντίση καὶ ἐβάφτιζαν τὸ μικρὸ τους, τὴν πρώτη κόρη ποῦ τοῦ εἶχε κάμει ἡ γυναῖκά του ἡ νιό-
νυφη.

Ἐνας ἄλλος ἄνθρωπος ἦτον μαζί τους. Αὐτὸς ἦτον ὁ ἀμαξᾶς ἐκείνης τῆς καρρότσας, ποῦ εἶχα ἰδεῖ νὰ στέκη ἀπ' ἔξω ἐκεῖ.

Κατάλαβα τι ἔτρεχε. Εἶχαν σκοπὸ νὰ φύγουν ὅλοι τους μαζί, γιὰ κανένα περιβόλι, κ' εἶχαν ἔτοιμο καὶ τὸν ἀμαξᾶ μετὴν καρρότσα, κ' ὁ ἄνδρας μου, ποῦ ἔκανε καὶ τὸ νουνό, θὰ πήγαινε, καθὼς φαίνεται, μαζί τους. Πρὶν φύγουν, ἠθέλησαν σὰν καλοὶ χριστιανοί, νὰ βαπτίσουν τὸ μωρὸ τους.

— Πῶς ἦρθες ; μοῦ ἐφώνηξε ὁ ἄνδρας μου σὰν με εἶδε· ποῦ ἄφησες τὸ παιδί ;

— Ἐσύ, πῶς μ' ἄφησες, ἐμένα ; τοῦ λέω.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ εἶχε τελειώσει ἡ βάφτισι. Ἐγὼ τοὺς ἔγεινα κουνουπι καὶ δὲν ἔφευγα ἀπὸ κοντά τους. Ὁ ἄνδρας μου ἦτον συλλογισμένος.

Μ' ἔβλεπαν πῶς μοῦ εἶχε πάψει ὁ ἐμετός, κ' ἐβαστοῦσα καλὰ στὰ πόδια μου. Ἐτοιμάζοντο γιὰ νὰ φύγουν.

— Θάρθω κ' ἐγὼ μαζί σας ὅπου πάτε ! εἶπα ἐγὼ χτυπώντας τὸ κοφτερὸ τοῦ χεριοῦ ἐπάνω στὴν παλάμη μου.

— Σύρε νὰ φέρης τὸ παιδί, μοῦ λέει ὁ ἄνδρας μου.

— Πᾶμε μαζί, τοῦ λέω.

Ὁ Λευθέρης ἄρχισε νὰ ξύνεται. Ὁ ἀμαξᾶς χωρὶς νὰ τοῦ προτείνῃ κανεὶς τίποτε, ἄρχισε νὰ φέρνῃ δυσκολίες.

— Συφωνήσαμε γιὰ τρεῖς νοματαίους καὶ τὸ μωρὸ τέσσεροι καὶ μοῦ δώσατε, τί μοῦ δώσατε ; τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ στὸν ἀνδρά-
δελφὸ μου. Τώρα οἱ τέσσεροι θὰ γίνουν ἔξη. Δὲν μᾶς παίρν' ἡ καρρότσα.

Ὁ ἀνδραδέλφος μου, τὸν εἶδα ποῦ τοῦ ἐγενεψε μετὴν τρόπο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῆ : « Ἡσύχασε καὶ μὴ σὲ μέλη. . . θὰ εἴμαστε ὅσοι εἴμαστε. . . »

Τότε ἐγὼ ἔβγαλα τὰ ἔνδεκα σβάντζικα, ποῦ μοῦ εἶχε ρίψει ὁ γείτονας ὁ κύρ Μικέλης καὶ δὲν εἶχα ξεχάσει νὰ τὰ δέσω καλὰ στὸ κλωνὶ τῆς μανδήλας μου. Σὰν ἄκουσε τὸν κουνουρισμὸ ὁ καρροτσέρης, ἐγύρισε κατὰ μένα.

— Νά, ἔχω ἔνδεκα σβάντζικα, εἶπα. Σοῦ τὰ δίνω ὅλα νὰ με πάρῃς κ' ἐμένα μαζί.

Ὁ καρροτσέρης ἐξύγωσε πρὸς τὸ μέρος μου. Ξέχασε πῶς ἤμουν χολεριασμένη.

Ἔβγαλα τὰ σβάντζικα καὶ τὰ μετροῦσα.

— Νά, πάρε τα καὶ τὰ δέκα, εἶπα καὶ νὰ μὲ πάρης μαζί.

Τὴν πρώτη φορὰ εἶχα εἰπεῖ ἔνδεκα· ὕστερα, στὴ στιγμή, τὸ μετάνοιωσα κ' εἶπα μὲ τὸν ἑαυτό μου : « ἄς κρατήσω κ' ἓνα σβάντζικο, δὲν ξέρω τί γίνεται ». Μὰ ὁ ἀμαξᾶς εἶχεν ἀκούσει τὰ ἔνδεκα. Ἐπάσκισα ἐγὼ νὰ τὸ κρύψω, τὸ ἓνα μὲς τὴν παλάμη μου, μὰ ἐκεῖνος τὸ εἶδε.

— Εἶπες ἔνδεκα, εἶπεν ὁ ἀμαξᾶς. Φέρ' τα ἐδῶ καὶ θὰ σὲ πάρω.

— Δέκα, εἶπα ἐγώ.

— Φέρ' το καὶ τ' ἄλλο, ἐπέμεινεν ὁ ἀμαξᾶς.

Μοῦ τὰ πῆρε καὶ τὰ ἔνδεκα. Ὁ ἀνδράδελφός μου γύρισε καὶ τοῦ εἶπε :

— Τώρα δὲν ἔλεγες πῶς θὰ πέσουμε πολλοί ;

— Μὰ ἀφοῦ μᾶς παίρν' ἡ βάρκα ! ἀπελογήθη ὁ ἀμαξᾶς ἢ βάρκα χωρεῖ, ἔσᾶς τί σᾶς μέλει ;

Εἶχαν ἰδεῖ πῶς δὲν εἶχα πλέον ἄσχημα συμπτώματα, ἢ ὄψι μου φαίνεται νὰ εἶχε σιάξει καὶ δὲν ἔδειχναν μεγάλο φόβο. Ἡ ἀνδραδέλφη μου μοῦ ἔριξε μιὰ ματιά, σὰν νὰ μ' ἔλυπηθη.

— Ἄς ἔρθῃ κι' αὐτή, ἢ καϋμένη, Στάθη, εἶπε τοῦ ἀνδρός της.

Κοντολογῆς, ὁ ἄνδρας μου, ὁ Λευθέρης, ἔκαμε κουράγιο, ἐπῆγε μόνος του ὡς τὸ σπίτι, ἤυρε τὸ παιδί μας ποῦ ἔκλαιε, τὸ ἐπῆρε καὶ μοῦ τὸ ἔφερε καὶ ὀλίγα ρουχικὰ μαζί.

Μπαρκάραμε ὅλοι ἀντάμα στὴν καρρότσα.

Ἐμείναμε δυὸ-τρεῖς μῆνες, μὲ τὸν ἄνδρα μου, σ' ἓνα περιβόλι μιανῆς συγγένισσάς μας, κοντὰ στὸν Ἀϊ-Γιάννη τοῦ Ρέντη.

Ἐκεῖ ἤρχοντο συχνὰ Ἀγγλογάλλοι. Εἶχαν σταθμοὺς ἐκεῖ κοντά. Τοὺς ἔπλυνα τὰ ροῦχα καὶ μοῦ ἔδιναν ἀσημένια φράγκα. Ἔβλεπαν τὸ κορίτσι μου, τὴν Κατήγκω μου, ποῦ μεγάλωνε σιγά-σιγά, κ' ἐκόντευε νὰ χρονίση. Τὴν ἐχάδευαν κ' ἔλεγαν « Πίκκολο ! πίκκολο ! »

Ὡς τόσο, ὅταν ἦταν ὅλοι τους μαζί, καβαλλαρία, μὲ τῆς περικεφαλαῖές τους, ἐφαίνοντο φοβεροί· χωριστὰ κι' ὀλίγοι - ὀλίγοι, ἐφαίνοντο κι' αὐτοὶ καλοὶ ἄνθρωποι.

Περάσαμε καλά. Ἡ χολέρα ἔφυγε σὲ λίγο. Κοντὰ στὰ Χρι-

στούγεννα, ἤρθαμε σὶ τὸ σπίτι μας, στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, τὸ ἤϋραμε ἀπείραχτο, κ' ἐκαθίσαμε μὲ ἀγάπη καὶ εἰρήνη.

Ὅχι μόνον εἶχαμε περάσει καλά, ἀλλὰ καὶ κάτι λεφτὰ μοῦ περίσσειαν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ποῦ ἔκανα στοὺς Ἀγγλογάλλους. Ὅταν ἐγυρίσαμε στὴν Ἀθήνα, μέσα, εἶχα σωστὰ ἑκατὸν δέκα φράγκα ἀσημένια.

Μοῦ φάνηκε, τὰ ἔνδεκα σβάντζικα, ποῦ εἶχα δώσει τρεῖς μῆνες μπροστὰ στὸν καρροτσέρη, πῶς τὰ εἶχα σπείρει στὴ γῆς κ' ἐκαρποφόρησαν τὸ δεκαπλάσιο».

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΧΜΕΤΗ

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἶχε καταπλεύσει ὁ Καπετὰν Πασᾶς μὲ τὴν ἀρμάδα του εἰς τὸν Μέγαν Γιαλόν, κάτω ἀπὸ τὸ Παλαιὸν Κάστρον τοῦ Βορρηᾶ, ὅπου ἐξέσπων τ' ἄγρια κύματα, φθάνοντα ὡς μετὰ μακρὸν δόλιχον εἰς τὸ τέρμα Ἀλίμενον, θεσπέσιον πέλαγος, [τὸ κράτος τοῦ Βορρηᾶ]. Ἦτο γαλήνη καὶ καύσων σφοδρός, τὰ μελτέμια εἶχον παύσει νὸ φυσοῦν περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου, καὶ οὕτω ἠμπόρεσαν τὰ μεγάλα σκάφη νὰ σταθοῦν σχεδὸν ἐπὶ τριάκοντα ἕξ ὥρας εἰς τὸν ἀνορμον ἐκεῖνον κόλπον. Ἐπάνω στὰ πλοῖα, τὸ ἥμισυ τοῦ πληρώματος ἦσαν Τοῦρκοι, Μαυροθαλασσοῖται, Μικρασιᾶται καὶ ἄλλοι· τὸ ἄλλο ἦσαν Αἰγύπτιοι καὶ Ἀραβες, Βαρβαρέζοι, Τουνεζηνοὶ [Ἀλγερίνοι]· καὶ τὸ τέταρτον περίπου ἦσαν τὰ συνήθη ἀγήματα τῶν Χριστιανῶν ναυτῶν, ἑκατὸν πενήντα ὡς ἔγγιστα Ὑδραῖοι καὶ ἄλλοι τόσοι ὁμοῦ Σπετσιῶται, καὶ ὀλίγοι ἐκ τῶν λοιπῶν νήσων.

Ὁ γραμματεὺς τοῦ Καπετὰν Πασᾶ ἦτο καὶ αὐτὸς Φαναριώτης, περιπεσὼν εἰς δυσμένειαν, ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Μ. Ὁ ναύαρχος Ἀχμέτης ἦτο εὐνοῦς πρὸς αὐτόν, τὸν ὑποχρέωσε ν' ἀλλάξῃ ὄνομα, καὶ τὸν ἔλαβεν ὡς γραμματέα του ἐπὶ τῆς φεργάδας. Ὁ γραικὸς ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὸν ἀφέντην του, ὡς εἰκός. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθὼς ἔρριψεν ἀγκύρας ὁ στόλος παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Κουρούπη, ἕως τὰ νησιὰ τοῦ Καστριοῦ καὶ τὰ Λεχώνια—ἀνάμεσα εἰς τὸν Μέγαν Γιαλόν καὶ τὸν Μικρὸν Γιαλόν—... καὶ τὰ πλεόν μικρὰ πλοῖα ἠγκυροβόλησαν παρὰ τὸν Ἅγιον Σώστην εἰς τὴν δυτικοβόρειον ἀκτὴν, ὅπου ἦτο περισσοτέρα σκέπη, καὶ ἂν ἐφύσα μελτέμι δὲν ἔπιανε καὶ τόσον, ὁ πρῶτος ἕξ ὅλης τῆς νήσου, ὅστις ἐπεσκέφθη εἰς τὴν ναυαρχίδα τὸν Καπετὰν Πασᾶν, ἦτο ὁ ἐκ τῶν πρώτων προεστῶν τοῦ χωρίου, ὁ Κουμπῆς Νικολάου.

(*) Ὁ Καπετὰν πασᾶς μὲ τὴν ἀρμάδα κατέπλευσε καὶ ἄραξε, ἀνάμεσα στὸν Μέγαν Γιαλόν κ' εἰς τὸν Μικρὸν Γιαλόν. Καράβια

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ διηγήματος ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τὸν συγγραφέα εἰς τοὺς τρεῖς ἐπομένους παραγράφους κατ' ἄλλον τρόπον.

ἐγέμισε ὁ τόπος ὁ ὑγρός, ἐμαύρισε ὅλ' ἡ θάλασσα. Ἄλλα ἔρριψαν ἄγκυραν ἀπὸ τὰ Λεχώνια, καὶ περὶ τὴν ἀκτὴν τοῦ Κουρούπη, καὶ ὡς τὰ νησιά τοῦ Καστριοῦ, τὰ λευκὰ καὶ πετρώδη πέραν, καὶ ἄλλα, τὰ μικρότερα σκάφη, ὤρμισθησαν εἰς τὸν Ἀϊ-Σώστην, ἀκτὴν, ὅπου ὁ τόπος ἦτο ἡμερώτερος, εἰς τὸ ἀπάγγιο, ὅπου ἦτο περισσοτέρα σκέπη καὶ νηνεμία· δὲν ἐφύσα μελτέμια τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, τέλη Ἰουνίου· ἦτο γαλήνη· ἀλλὰ καὶ ἂν ἔπερνε μελτέμι εἰς τὴν δυτικοβόρειον ἀκτὴν ἐκείνην, δὲν θὰ ἔπιανε καὶ πολύ. Ἦτο ὅλος ἀλίμενος, δνειρώδης τόπος, θεσπέσιον πέλαγος, τὸ κράτος τοῦ Βορρά. Τὰ κύματα ἐδολιχοδρομοῦσαν, ὄλην τὴν ἡμέραν, ἀπὸ ὄρθρου βαθύς μέχρι δειλινοῦ—εἰς ὄλην τὴν βόρειον Ἀσπρην θάλασσαν, ἀνάμεσα στὰ Μπογάζια καὶ τὸν Ὀλυμπον, τὸν Ἀθωνα καὶ τὸ Γρουπονῆσι, καὶ κοντὰ τὸ βράδυ μόλις ἐφθάναν εἰς τὸ τέρας διὰ τὰ ξεσπᾶσσαν καὶ ἀναπαυθοῦν στὸ Κάστρο τοῦ Βορρηᾶ. Κόσμος καὶ κόσμος, δηλ. οἱ χίλιοι τόσοι κάτοικοι τοῦ Καστριοῦ, γυναῖκες, γέροντες καὶ παιδιὰ ἐμαζώχθησαν κατὰ τὸ βράδυ στῆς Ἀνεμιᾶς τὸ κανόνι, στὸ ὑψηλότερον βόρειον μέρος τοῦ Καστριοῦ, καὶ ἐγνάντευαν, ἐγνάντευαν ἀπλήστως, τὸ τέρας ὅπου εἶχεν ἔλθῃ—τόσα πελώρια σκάφη, τρικάρταρα, μὲ δύο καὶ τρεῖς κουβέρτες, καὶ εἶχεν ἀράξει, κατ' εὐδοκίαν τοῦ ἀπίστου σκυλιοῦ-Σουλτάνου, τοῦ αὐθέντου μας, εἰς τὰ πετρώδη (πετροκάβουρα) νησιά τοῦ Κουρούπη, ὅπου ἐκατοικοῦσαν τόσα δαιμόνια καὶ φαντάσματα.

Δύο τρεῖς βαρκοῦλες, ἐπειδὴ ἦσαν δύο τρία πτωχὰ μαγαζιὰ κάτω στὴν ὑγρὰν ἄμμον, ὅπου ἦτο μεταξὺ εἰς τοὺς βράχους τοὺς χερσαίους καὶ τοὺς θαλασσίους, ὅπου κατέβαιναν καλλικαντιζοῦνες καὶ ἐφάνταζαν ὡς χῆραι γυναῖκες μυρολογίστρες ἐπάνω στὰ γκρίφια—καὶ τὰ λαλαρίδια τοῦ γυαλοῦ, κόκκινα, βυσσινιά, ῥόδινα, γαλάζια, [βιολετένια] ἐκλύοντο λί λί λί, λά λά, δῶρα τῆς θαλασσίας νεράϊδας, ἀτίμητα, γλυκὰ ἀθύσματα τῶν παιδιῶν, στὴν ἄκραν τοῦ γυαλοῦ καὶ τῆς ἄμμου.—Ἐκεῖθεν ἀπειτόλμησαν δύο-τρεῖς βαρκοῦλες καὶ ἐπλευσαν μὲ τὰ κουπιὰ ἐπάνω ἕως τὰς πλευρὰς τοῦ θαλασσίου κήτους, καὶ περιέπλεον μακρόθεν τὸ θεῖον κῆμα. Κ' οἱ ναῦται ἀπὸ τὴν κουβέρτα τοὺς ἔκραζαν ἑλληνιστί, — Ἐλάτε, ἐλάτε!—ἀλλὰ τὰ παιδιὰ, οἱ κωπηλάται δὲν ἐτολμοῦσαν (ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐμπρὸς εἰς τὰ νησιά, καὶ ἀντίκρυ στὸ κάστρο, εἶχεν ἀράξει ἡ ναυαρχίς)· διότι τὸ ἐν πέμπτον περίπου ἐκ τοῦ πληρώματος, ὕστερ' ἀπὸ Τούρκους, Αἰγυπτίους, Ἀραβας, Βαρβαρέζους, Τουνεζηνούς καὶ Ἀλγερίνους, ἦσαν τὰ συνήθη ἀγήματα τῶν Χριστιανῶν—Ἵδραῖοι περὶ τοὺς 150, καὶ ἄλλοι τό-

σοι ὁμοῦ Σπετσιῶται, Ψαριανοί, Κασσιῶται, ἄλλοι Σποραδίται, καὶ ὀλίγιστοι ἀπ' ἄλλας νήσους. Καὶ ὁ πρῶτος ποῦ ἐπεσκέφθη ἐπισήμως τὸν Καπετὰν Πασᾶν ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος ἦτον ὁ πρῶτος προεστὼς τοῦ χωρίου, ὁ Κουμπῆς Νικολάου, παλαιὸς γνώριμός του.

Εἶχεν ὁ ναύαρχος Ἀχμέτης ἐπὶ τοῦ πλοίου γραμματικὸν Φαναριώτην, εἰς δυσμένειαν περιπεσόντα, ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Μ. Ὁ στόλαρχος τὸν εἶχεν ὑποχρεώσει ν' ἀλλάξῃ τ' ὄνομά του, καὶ τὸν προσέλαβε κρύβδην ὡς γραμματέα. Ὁ ἔξυπνος Γραικὸς ἦτο, ὡς εἰκόσ, πολὺ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν ἀφέντην του, ὅσον πᾶς τις εἰς τὴν θέσιν του ὀφείλει νὰ εἶνε.

Ὁ Κουμπῆς Νικολάου, μαῦρος, ῥωμαλέος, ἐπιβλητικὸς μὲ τὸ τσιμποῦκι, μὲ τὰς κινήτας μακρὰς χειρίδας, καὶ μὲ τὰ τσόχινα ἀνωβράκια του, προήδρευε συνήθως εἰς τὸ Κιόσι, δίπλα στὴν Μεγάλην Στέρναν, καὶ ἀντίκρου στὸ τζαμί· ἐκεῖ ἦτο εἰς Τοῦρκος τσαούσης, στὸ διπλανὸν κονάκι, διὰ τὸν τύπον—ὅπου συνηθροίζοντο συνήθως οἱ προεστοί. Διελέγοντο, ἐσυμβουλευόντο, καὶ ὑπερίσχυε συνήθως ἡ γνώμη τοῦ ζωηροτέρου, ὅστις εἶχεν ἐκάστοτε ἀρκετὸν σθένος, ὥστε νὰ πειθαναγκάζῃ τοὺς ἄλλους. Τὸ χάρισμα αὐτὸ τὸ εἶχεν εἰς μέγαν βαθμὸν ὁ Κουμπῆς. Μελαψός, στιβαρός, ἀπότομος, ἐνόει νὰ γίνεταί ὅπως αὐτὸς ἤθελε. Καὶ ἐγίνετο σχεδὸν πάντοτε. Διότι, ἂν καὶ δὲν ἐδέχετο ὁ χαρακτήρ του τὴν κολακειάν, ἀλλ' ἦτο ἀπλοῦς καὶ εὐθύτατος, [καὶ] τὰ εἶχε καλὰ μὲ τοὺς Ἀγάδες.

Ἐν τούτοις, *κατ' οἶκον εἶχε διαφόρους πειρασμοὺς ὁ Κουμπῆς*. Τὴν χρονιὰν ἐκείνην εἶχε κολλήσει στὸν νοῦν τοῦ *Κουμπῆ*, ὅτι ἔπρεπε νὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκά του, ἐπειδὴ ὕστερ' ἀπὸ 15 χρόνων συζυγίαν δὲν τοῦ εἶχε κάμει παιδί. Ὁ Κουμπῆς δὲν ἐνόει νὰ ἔχῃ παλλακίδα — «πόρνονος καὶ μοιχοῦς κρινεῖ ὁ Θεός». Αὐτὸ τὸ ῥητὸν σχεδὸν μόνον ἀπ' ὄλην τὴν Γραφήν ἤξευρεν. Ἀλλὰ πῶς νὰ υἰοθετήσῃ ξένον γέννημα (*ξένο κρειάς νὰ μὴ θρέψῃς*, ἔλεγε χυδαία τις παροιμία); διὰ νὰ τὸν βλασφημοῦν τάνήψια μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐπειδὴ θὰ τοὺς ἀπεκλήρωνεν; ἢ πῶς ν' ἀφήσῃ τὸ βίό του σ' ὄλους αὐτούς, ὁποῦ θὰ ἐμάλωναν μετὰ τὴν τελευτήν του, ποῖος νὰ πάρῃ τὰ πλειότερα, καὶ ἴσως θὰ ἀστοχοῦσαν νὰ τοῦ κάμουν τὰ ψυχικὰ — καὶ πάλιν αὐτὸ θὰ ἦτο κατάρα καὶ βάρος εἰς τὴν ψυχὴν του; Καλὰ εἶπεν ὁ Κύριος: «Πώλησον τὰ ὑπάρχοντά σου, καὶ διάδος πτωχοῖς». Ἀλλὰ καὶ οἱ καλόγεροι, δι' οὓς φαίνεται νὰ τὸ εἶπε, καὶ αὐτοὶ περιμένουν πότε

νὰ πωλήσῃ ἄλλος τὰ ὑπάρχοντά του, ἢ καὶ νὰ τοὺς τὰ χάριση διὰ νὰ ἔχουν νὰ τρῶνε, ἀλλὰ καὶ διεκδικοῦν λυσσωδῶς «τὰ κτήματα τῆς Μονῆς», διὰ νὰ τρώῃ ὄρφους καὶ γουρουνόπουλα ὁ Δεσπότης, ὁ Πίτροπος, ὁ Βοΐβοντας, ὁ γραμματικὸς καὶ τόσοι ἄλλοι.

Ἀνάγκη πᾶσα νὰ τραβήξῃ τις τὸ σκοινί του — νὰ βαστήσῃ τὸν ζυγὸν του, νὰ μεταφέρῃ τὸ φορτίον του. Ὁ Κύρ Κουμπῆς, ἐνῶ κατὰ τὰ ἄλλα ἦτο τόσοσ ἀύστηρὸς ἄνθρωπος, εἶχε κι' αὐτὸς μίαν ἀδυναμίαν· ἐπόθει νὰ ἔχῃ μικρὸν νινί, χαριτωμένον, ἀγγελικὸν πλάσμα, διὰ νὰ τὸ χορεύῃ στὰ γονατὰ του. Ἡ Σεραϊνὴ ἦτο σαράντα χρόνων, καὶ μετὰ τόσα χρόνια, 15 περίπου, δὲν ἐγέννησε τίποτε. «Οὔτε παιδί, οὔτε κουτάβι, οὔτε 'κλουθο». Αὐτὸς ἦτο πεντηκοντούνητος ὡς ἔγγιστα. Ἡ Λελούδα ἡ ἀντικρυνή του ἦτο μόλις τριάντα χρόνων ἴσως— ὠραία, ῥοδόπλαστος, σεμνή, ταπεινή, πτωχὴ καὶ ἄμεμπτος, ἀπροστάτευτη καὶ πενιάρφανη. Ἐνα μόνον θεῖον εἶχε, κ' ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Ἐσκέφθη νὰ τὴν ἀπαγάγῃ, καὶ νὰ δωροφορήσῃ ἕναν παπᾶν, ἢ καὶ νὰ τὸν βιάσῃ μὲ φοβέραν — ἐπειδὴ ἦτο γνωστὸν ὅτι τὰ εἶχε καλὰ μὲ τοὺς Τούρκους— νὰ τοὺς στεφανώσῃ. Καὶ τὸ πρῶτον στεφάνι τί θὰ ἐγένετο; Αὐτὸς δὲν εἶχεν ἀτιμάσει τὸ στεφάνι, οὔτε ἡ συμβία του. «Πόρνους καὶ μοιχοῦς. . .» Θὰ τὸ ἔκαμνε μόνον διὰ ν' ἀποκτήσῃ, ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς, κληρονόμον. Ὅταν, τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, συνέβη νὰ καταπλεύσῃ ὁ Πασᾶς μὲ τὴν ἀρμάδα, ὁ Κουμπῆς τὸ ἀπεφάσισε.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν ναυαρχίδα συνωμίλησε μίαν ὥραν μετὰ τοῦ Ἀχμέτη Πασᾶ. Τί τοῦ εἶπε; Φαίνεται ὁ Κουμπῆς τοῦ ἐζήτησεν ἐκδούλευσιν, καὶ ὁ Τούρκος ναύαρχος τοῦ ὑπεσχέθη.

Τὸ βράδν, ὅταν ἐνύχτωσε, ὁ Κουμπῆς εἶχεν ἀρματώσει μίαν σκαμπαβίαν μὲ ἕξ κωπία. Τοὺς δύο ἐκ τῶν κωπηλατῶν, ψαράδες τοῦ γιαλοῦ, ὅπου ἦσαν ἄνθρωποι του καὶ λίαν ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτόν, τοὺς ἔπεισε ν' ἀνέλθωσι τὸν ἀνήφορον— ὑψηλόν, ἀπότομον, πετρώδη, ὅπου ἔφερεν ἀπὸ τὸν Γιαλὸν εἰς τὸ Κάστρον, ὑποκάτω στὴν γέφυραν τοῦ Καστροῦ, ἀπὸ ἄσχιτον ἀγριόξυλον, παρὰ τὸ χάσμα, ὅπου ἔχαινεν ἄβυσσος καὶ κρημνός, ὅπου ἔπιανε πάντα ἄνθρωπον ἕλιγγος καὶ σκοτοδίνη. Τὴν γυναῖκά του τὴν Σεραϊνὴν, τὴν εἶχε κράξει τὸ πρῶτ, καθὼς κατέβαινε ἀπὸ τὸν κρεμαστὸν σοφᾶν, ὅπου εἶχε κοιμηθῆ, κ' ἐφόρεσε τὰ πανοβράκια, μὲ τὰς κεντητὰς βρακοζῶνας καὶ τὰ πλατέα μανίκια, κ' ἔπινε τὸ πρῶτον σερμπέτι του. Διότι μόλις εἶχεν εἰσαχθῆ τότε εἰς τὸν τόπον ὁ καφές. Τὸν εἶχε φέρει πρῶτος ὁ κύρ Ἀλεξανδράκης ὁ

Λογοθέτης, ἄλλος προεστὸς κι' αὐτός, ἔμπορευόμενος ἀπὸ τὴν Μολδοβλαχίαν, κι' ὁ κύρ Κουμπῆς, ἐπειδὴ δὲν ἦτο εὐκολος νεωτεριστὴς εἰς ὅλα τ' ἄλλα — μόνον εἰς τὸν γάμον ἤθελεν, ὄχι νὰ νεωτερίσῃ, ἀλλὰ νὰ πραξικοπήσῃ καὶ δώσῃ κακὸν παράδειγμα — δὲν τὸν εἶχε συνηθίσει ἀκόμη. Ἐκραξε τὴν γυναῖκα καὶ τῆς εἶπε. — Τ' ἀκοῦς, Κουμπίνα; Τὸ βράδυ, σὰν σουρουπώσῃ, νὰ πᾶς ν' ἀνάψῃς τὰ καντήλια τ' Ἀϊ - Προκοπίου, κάτω στὸ ῥέμμα. Τὸ ἔχω τάξιμο ἀπὸ καιρό. Μεθαύριο εἶνε ἡ μνήμη του, κι' αὔριο δὲν θὰ πάρῃς εὐκολὰ ἀράδα, θὰ κουβαλήσουν χίλια λαδικά. Πάρε μαζί σου καὶ τὴν φτωχὴ γειτόνισά μας τὴν Λελούδα, ἐπειδὴ καὶ εἶνε κι' αὐτὴ ἀνέβγαλτη, καὶ δὲν ἔχει ἄλλη παρηγοριά ἀπὸ σένα, ποῦ θὰ εἶνε μοναξιά, νὰ πᾶτε ν' ἀνάψετε τὰ καντήλια, νὰ σεργιανήσετε κι' ὅλας.

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, νάχω καὶ τὸ συμπάθειο, Κουμπῆ, ἀπήντησε τὸ Σεραϊώ. Ἡ Λελούδα εἶνε, ὅπως εἶπες, ἀνέβγαλτη, καὶ τώρα εἶν' ἐδῶ ἡ ἀρμάδα. Ποιὸς ξέρεῖ ἂν δὲν θὰ βγοῦν οἱ Τουρκαλάδες ὄξω στὴ στεριά, νὰ πάρουν ἀράδα τῆς ἀβραγιᾶς καὶ τὰ χωράφια. Ἡ Λελούδα θὰ φοβᾶται νὰ ῥθῆ μαζί μου.

— Ἄκοῦς τί σ' λέω, Κουμπίνα; Ἐσὺ νὰ τὴν καταφέρῃς νὰ ῥθῆ μαζί σου. Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ σᾶς πειράξῃ, χριστιανὸς ἢ τοῦρκος ἢ ἄλλος, ἃς εἶνε καὶ διάβολος μὲ τὰ κέρατα; Δὲν ξέρεις ὅτι τάχω καλὰ μὲ το' ἀγάδες; Ἐχουν ἄλλοι ἀπὸ μένα ἐδῶ στὸ χωριὸ κόνσολα κι' ἀποκοῦμι; Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ. Ποιὸς θ' ἀποκοτήσῃ νὰ σᾶς πειράξῃ;

Ἡ Κουμπίνα, ἂν καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταδαμάσῃ τὴν ἀλλόκοτον ὑποψίαν ποῦ τῆς ἦλθε στὸν λογισμόν, συνεμορφώθη μὲ τὴν παραγγελίαν τοῦ συζύγου της. Ἦτο ἀπλῆ καὶ δὲν ἐπονηρεύετο. « Ἡ δὲ γυνὴ ἕνα φοβεῖται, τὸν ἄνδρα ». Τῆς γίδας τὰ κέρατα εἶνε κυρτά, εἰς σημεῖον ὑποταγῆς, φαίνεται, εἰς τὸν ὑψικέρατον τράγον. Τῆς κόττιας ἡ λοφιὰ εἶνε ἀμαυρὰ καὶ ταπεινὴ, καὶ τοῦ πετεινοῦ εἶνε κόκκινη, ὑψηλὴ καὶ ἐξηραμένη, καὶ ὄλον τὸ σῶμά του μὲ ὑψηλὰ σκέλη ἀνωρθωμένον. Παντοῦ ἡ ὑποταγὴ τῆς θηλείας εἰς τὸν ἄρρενα.

Ἡ φτωχὴ Λελούδα, ἅμα εἶδε τὴν πρώτην ἀρχόντισσαν τοῦ χωριοῦ καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ μαζί της εἰς βραχεῖαν ἐκδρομὴν ἔξω τοῦ Κάστρου, ἐπειδὴ ἠσθάνετο κι' αὐτὴ ὑπολανθάνουσάν τινα ἀνάγκην ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα, ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς μῆνας ὅπου δὲν εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τὸ ταπεινὸν καλύβι της, ἐπέισθη. Ἡ Κουμπίνα τῆς εἶπεν, ὅτι δὲν εἶχον νὰ φοβηθοῦν τοὺς Τούρ-

κους, καθότι μέσα στὰ καράβια ἦσαν καὶ πολλοὶ ναῦται χριστιανοί, Ὑδραῖοι καὶ ἄλλοι, κι' ἂν θὰ ἔβγαιναν καὶ Τοῦρκοι, ὁποῦ δὲν ἦτο πιθανὸν νὰ ἔβγουν, διότι ἅμα θὰ ἐφυσσοῦσε καιρὸς, στὸ ἀμπαγιέρι, εὐθύς ἢ ἀρμάδα θὰ ἔφευγε. Ἀλλὰ κι' ἂν ἔξακολουθοῦσε ἀκόμη μπονάτσα, κι' ἂν ἔβγαιναν Τοῦρκοι, ὁ Κουμπῆς ἔκοβε τὸ σπαθὶ του, καὶ τὰ εἶχε καλὰ μὲ τοὺς ἀγάδες, «γιατὸ καλὸ τῆς χριστιανωσύνης», καὶ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ πειράξουν ἄνθρωπον. Ἡ Λελοῦδα ἐφόρεσε ἓνα πουνκάμισο. κόκκινο κεντητὸν μὲ μετάξι, ἓνα ὠραῖο φουστάνι «μόρικο», ποῦ ἔκανε νερά - νερά — (δὲν ἐτόλμα ποτέ της νὰ ἐλπῖση ὅτι θὰ ἐγίνετο νύφη, ἂν καὶ εἶχε χρυσοῦφαντα ποδογύρια καὶ ἀργυρᾶ τσαπράκια χρυσοποίκιλτα στὴν κασέλλα της), ἐπῆρε τὸ καλαθάκι της, ἔβαλε τὸ λαδικὸ μέσα, καὶ τρεῖς κηριά, κι' ὀλίγο λιβάνι στὸ χαρτί — ἀκόμη καὶ μικρὸ προσφάγι, ψωμί κ' ἔληές, ἐπειδὴ ἦτο Παρασκευή, καὶ ἀκολούθησε τὴν Κουμπίαν.

Ὁ Κουμπῆς ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ὑπάγει πρὸς συνάντησιν τοῦ παπᾶ - Σταμέλου ἐνοριτοῦ του, ἐφημερευόντος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ εἶπε :

— Τὸ βράδυ - βράδυ, νὰ πάρης τὸ πετραχειλί σου, καὶ τὸ ἀγιασματάρι· θὰ πᾶμε μαζί, γιὰ νὰ ψάλης ἀγιασμό στὴ φεργάδα.

Ὁ παπᾶς τὸν ἐκύτταξε μὲ ἀπορίαν.

— Μὴ σοῦ φαίνεται παράξενο. Εἶνε τόσοι χριστιανοὶ μεσ' τὰ καράβια. Ὁ γραμματικὸς τοῦ Καπετὰν Πασᾶ εἶνε Χριστιανός, ὁμοεθνῆς μας, ὁ λοστρόμος Χριστιανός, σ' ὅλα τὰ καράβια εἶνε ἀσκέρι Χριστιανοί. Στὴ φεργάδα εἶνε τὸ ἓνα τρίτο. Ὁ ἴδιος ὁ Πασᾶς σέβεται τὰ θεῖα, κ' ἐπικαλεῖται τὸν Ἁϊ - Γεώργη, τὸν Ἁϊ - Δημήτρη, καὶ τὴν Μεριέμ - Ἄνα (τὴν Παναγίαν). — Πάρε κ' ἓνα τετραβάγγελο μαζί σου, γιὰτι θὰ χρειασθῆ, θαρρῶ, νὰ διαβάσης ὀλίγα κεφάλαια στὸ λοστρόμο, ποῦ εἶνε ἄρρωστος ἀπὸ μελαγχολία, καὶ δὲν ξέρει τί ἔχει.

Ὁ ἱερεὺς τὸν ἤκουε σύννους. Ὁ Κουμπῆς ἐξηκολούθησεν :

— Ἄν θέλῃς, παπᾶ μου. Σ' ἐπροτίμησα ὡς ἐνορίτη μου. Ἄν δὲν θέλῃς, θὰ προσκαλέσω τὸν παπᾶ - Φραγκούλη, τὸν σύντροφόν σου στὸν Χριστό, ἢ τὸν παπᾶ - Δανιέλο ἀπ' τὸν Ἁϊ - Νικόλα. Μὴ φοβᾶσαι τίποτε, παπᾶ μου· ἔχω ὄρισμὸν ἀπ' τὸν Ἀχμέτ Πασᾶ. Θὰ πάρης γιὰ τὸν κόπον σου ἓνα σελῆμι (τάλληρον), καὶ παραπάνω. Ἀλλοῖως, θὰ θυμώσῃ ὁ Πασᾶς μ' ἐμένα, καὶ μὲ σᾶς τοὺς παπάδες, πῶς δὲν τοῦ ἔκαμα τὸν λόγον του.

Τὴν ὥραν ποῦ ἔβγαιναν ἡ Κουμπίνα κ' ἡ Λελούδα ἀπὸ τὸν Ἅγιον Προκόπιον, ὅπου εἶχον ἀνάψει τὰ κανδήλια, εἶχε σουρουπώσει πλέον, καὶ σκότος ἤρχισε ν' ἀπλώνεται εἰς ὅλην τὴν κρημνάδα αὐτὴν. Μακρὰν, πρὸς δυσμάς, ἐφαίνοντο φῶτα εἰς τὸν ναῖσκον τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, ὅπου θὰ εἶχεν ἀρχίσει ὡς ἔγγιστα ἡ ἀγρουπνία. Αἱ δύο γυναῖκες εἶχον ἐπισκεφθῆ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τὸ παρεκκλήσι [ἐκεῖνο], καὶ κατόπιν εἶχον μεταβῆ εἰς τὸν Ἅγιον Προκόπιον. Τὸ μονοπάτι ἐκατηφόριζε ἀποτόμως πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καθὼς ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν ναῖσκον τοῦ Ἁγίου, κ' ἔβαινον ἐγγύτατα εἰς τὸν αἰγιαλόν. Εἶτα ἀνῆρχετο πάλιν, κ' ἀνηφόριζε πλαγινὰ βαθμηδὸν βαῖνον πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ Καστριοῦ, εἰς τὴν γέφυραν. Ἐκεῖ ποῦ ἔπατοῦσαν αἱ δύο γυναῖκες, εἰς τὸ παρδαλὸν σκότος, ἦτο ἄκρα μοναξιά, δὲν ἐφαίνετο ψυχὴ ζῶσα.

ὦ, καλύτερον νὰ μὴν ἦτο ψυχὴ ζῶσα τὴν ὥραν ἐκείνην, διὰ τὴν Κουμπίναν, καὶ διὰ τὴν Λελούδαν—τὴν τρομάρα ποῦ πῆραν αἱ δύο γυναῖκες! — εἰς τὸ μέρος αὐτό. Δύο ἄνθρωποι, κρυμμένοι ὀπισθεν βράχου, εἰς τὸν ὄχθον τοῦ δρόμου, ὠμίλησαν ἑλληνιστί.

— Σταθῆτε! μὴ φοβᾶσθε. . .

— ὦχ! τί εἶνε; Ἄχ! Θέ μου, Ἄϊ - Προκόπη μου. — Ἄχ! Παναγία μου!

Πρὶν ἀρθρώσωσι δευτέραν λέξιν, τρίτος ἐξ ὀπισθεν τοῦ βράχου προέκυψεν, ὁ Κουμπῆς.

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀθῶα Λελούδα! Κουμπίνα, νὰ πᾶς στὸ σπητί σου. Ἐλα μαζί μας, Λελούδα.

— Νὰ ῥθῆ; ποῦ νὰ ῥθῆ; Σὲ καλό σου, Κουμπῆ, ἐτόλμησε νὰ ψελλίσῃ ἡ Κουμπίνα.

— Σύρε στὸ σπητί σου, Κουμπίνα, ἐπανελάβεν ὁ σύζυγός της.— Λελούδα, ἔλα θὰ πᾶμε στὴν φεργάδα.

— Στὴ φεργάδα, ἐπανελάβεν ὡς ἡχῶ ἡ Κουμπίνα.

Ὁ Κουμπῆς, διὰ νὰ μὴ τρομάξουν παρὰ πολὺ αἱ δύο γυναῖκες, εἶχε σκεφθῆ ὅτι προκριώτερον θὰ ἦτο νὰ λάβῃ αὐτὸς μέρος εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἀπαγωγῆς. Ἡ Σεραϊνώ, μαντεύσασα παραχρῆμα τὶ ἔμελλε νὰ συμβῆ, ταπεινὴ καὶ ἐγκαρτεροῦσα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ τῶν εἰκόνων καὶ προσηυχῆθη. Εἰς μίαν γειτόνισσαν ἀδιάκριτον, ἣτις εἶχεν ἀναβῆ καὶ τὴν ἠρώτα ἐν ἀπορίᾳ τί ἐγείνεν ἡ Λελούδα καὶ διατί δὲν ἐπέστρεψε μαζί της ἀπ' τὸ ἐκκλήσι, ἀπελογήθη [ἀπτηλογήθη].

— Ἐμεινε στὴν Ἁγία - Κυριακῆ. Ἐχει ἀγρουπνία ὁ παπᾶ-

Φραγκούλης, κ' εἶνε κόσμος ἐκεῖ. Ἄν μπορούσα κ' ἐγὼ θὰ ἔμενα. Μὰ δὲν εἶχα τὴν ἄδεια ἀπ' τὸν Κουμπῆ.

Μεγάλη βάρκα, μὲ ἕξ κουπιά, ἐπερίμενε εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ θαλασσοκτισμένου Κάστρου, δίπλα εἰς ἓνα χαμηλὸν καὶ τριμμένον πατημένον βράχον, σχηματίζοντα φυσικὴν ἀποβάθραν. Ὁ παπᾶ - Σταμέλος, τυλιγμένος ὡς τὸν λαιμὸν εἰς τὸ ῥάσον του, μὲ τὸ κωνοειδὲς καλυμμαύχι του, κατεβασμένον ὡς τὰ φρούδια καὶ τὰ πτερύγια τῶν ὠτων, ἐκστατικός, φοβισμένος, ἐπερίμενε καθήμενος παρὰ τὴν πρύμναν. Οἱ ἕξ κωπηλάται, ὅλοι Γραικοὶ ἐκ τῶν ἀγνημάτων, ὕψωσαν τὰς κώπας. Ἡ Λελοῦδα, ὠχρὰ, τρέμουσα, λιπόθυμος καὶ σχεδὸν νεκρά, καὶ ζῶσα ὡς ἐν ὄνειρῳ, ἐπεβιβάσθη, ὑποβασταζομένη ἀπὸ τὸν Κουμπῆν. Οἱ δὺο καμάται, οἵτινες ἦσαν συνεργοὶ τῆς ἀρπαγῆς, ἠκολούθησαν μετ' αὐτούς. Ὁ εἰς ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς πρύμνας, καὶ ὁ ἕτερος ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν πρύμναν, εἰς τὸ πηδάλιον.

— Ἄφσε, κυβερνῶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Κουμπῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πρῶραν. Ὁ νησιώτης προεστῶς ἔλαβε τοὺς οἶκας, αἱ κῶπαι ἔπληξαν τὰ κύματα, καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἡ βάρκα ἔφθασε παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ναυαρχίδος.

Ὁ ναύαρχος Ἀχμέτ Πασᾶς δὲν ἐφάνη οὔτε ἐπὶ τοῦ σκάφους, οὔτε εἰς τὸν θάλαμον αὐτοῦ, ὅπου κατῆλθον οἱ ἐπισκέπται. Ὁ Κουμπῆς ἔλειπεν ἐπὶ τρία λεπτά, πρὶν κατέλθωσι κάτω, ὁ δὲ παπᾶς καὶ ἡ Λελοῦδα ἐκύτταζον ἀλλήλους, ἐκύτταζον τοὺς ναῦτας μὲ τὰ τουρκόφεσα, ἐκύτταζον τὰ ὑψηλὰ κατάρτια καὶ τὰ πολυσύνθετα ἄρμενα, ὑπὸ τὸ φῶς δύο μεγάλων φαναρίων κρεμασμένων πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ τοῦ πρυμναίου ἴσοῦ.

Ὁ Κουμπῆς ἐφάνη μετ' οὐ πολὺ. Φαίνεται ὅτι εἶχεν ὑπάγει νὰ κάμῃ τὸν συνήθη τεμεναὶν εἰς τὸν τοῦρκον ναύαρχον, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ λόγον περὶ τοῦ βαθμοῦ ὅπου εἶχε φθάσει ἡ ὑπόθεσις, δι' ἣν εἶχε ζητήσῃ τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν προστασίαν του. Ὁ Καπετὰν Πασᾶς ἐπένευσε καὶ παρήγγειλεν εἰς τὸν Ἕλληνα γραμματέα του νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσῃ.

Ὁ Φαναριώτης ἐφάνη καὶ ὠδήγησε τοὺς ἐπισκέπτας κάτω εἰς τὸν ἴδιόν του θάλαμον. Ἐκεῖ τὸ πρῶτον ὅπου εἶδεν ἡ Λελοῦδα, ἅμα ἤρχισε νὰ συνέρχεται βαθμηδὸν εἰς τὰς αἰσθήσεις της, ἦτο μίᾱ εἰκὼν φέρουσα τὴν Παναγίαν μὲ τὸν Χριστὸν βρέφος, καὶ ὑποκάτω τὸν Ἅγιον Νικόλαον, ἱεράρχην μὲ πολιὰ στρογγύλα γένεια, κρατοῦντα Εὐαγγέλιον κ' εὐλογοῦντα.

Μετὰ τὸ λουκούμι καὶ τὴν μαστίχαν τὰ προσενεχθέντα εἰς τοὺς

ἐπισκέπτας, ἐξ ὧν ἡ Λελούδα δὲν ἠμπόρесе νὰ γευθῆ τι, ὁ Φαναριώτης ἔβηξε, κ' ἔλαβε τὸν λόγον.

— Λοιπὸν, παπᾶ μου, ἂν ἀγαπᾷς τώρα, φόρεσε τὸ πετραχῆλι, κ' ἀνοιξε τὸ βιβλίον σου.

Ὁ ἱερεὺς ὑπήκουσε μηχανικῶς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατῆλθε τὴν σκάλαν τῆς καμπίνας εἰς ναύτης, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν κωπηλατῶν τῆς βάρκας. Ἐνεχειρίσεν εἰς τὸν Κουμπῆν ἓν μικρὸν δέμα, ἐντὸς μεταξωτοῦ προσοπίου, ἐπίπεδον, κυκλοτερές.

— Αὐτὸ τὸ ἡῦρα μέσ' τῆ βάρκα, εἶπεν.

— Ἄ! κ' ἐγὼ τὰ ξέχασα, εἶπεν ὁ Κουμπῆς.

Ἦσαν στέφανα τοῦ γάμου, τὰ ὁποῖα ὁ Κουμπῆς εἶχε κατασκευάσει, φαίνεται λάθρα καὶ ἰδιοχείρως τὴν ὥραν ποῦ ἡ Κουμπίνα εἶχε κινήσει νὰ ὑπάγῃ στὸν Ἄϊ-Προκόπην μαζί με τὴν Λελούδαν. Εἶχε λάβει δύο κληματίδας λεπτὰς ἀπ' τὴν πλουσίαν ἀναδενδράδα τῆς αὐλῆς του, τὰ εἶχε τυλίξει με βαμβάκι, κ' ἐκόλλησεν ἐπάνω ὀλίγον χρυσοχαρτον, τὸ ὁποῖον εὗρε εἰς τὰ συρτάρια τῶν ἐργοχείρων τῆς γυναικὸς του, περίσσευμα ἀπὸ στέφανα ἄλλων γάμων, ἐπειδὴ ἡ Χατζίνα ἠγάπα τὰ τοιαῦτα κοινωνικὰ χρέη, καὶ συχνὰ ἐγένετο συντέκνισσα εἰς ἀνδρόγυνα, καὶ νονὰ εἰς βρέφη— ἀκούουσα ἐκάστοτε τὴν συνήθη ἐγκάρδιον εὐχήν : «Ὅπως ἔτρεξες με τὸ λάδι, νὰ τρέξῃς καὶ με τὸ κῆμα, συντέκνισσα» δηλ. νὰ ζήσῃ νὰ στεφανώσῃ τὰ νεοφώτιστα, ὅσα εἶχεν ἀναδεχθῆ.

Ὁ Κουμπῆς ἀπόθησε τὰ στέφανα ἐπὶ τῆς τραπέζης, κάτω τῆς Ἀγίας εἰκόνας, ἔκαμεν ἓνα σταυρόν, κ' ἔδωκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν Λελούδαν.

— Ἐλα, ἀγάπη μου.

Ἡ κόρη ἐσηκώθη μηχανικῶς. Οὔτε ἠθελεν, οὔτε ἠδύνατο ν' ἀντισταθῆ.

Ἐστάθη ἐκεῖνος δεξιὰ, καὶ αὐτὴ ἀριστερά, ἀντικρὺ τῆς εἰκόνας.

— Τώρα θὰ μᾶς κάμῃς πατριαρχικὸν γάμον, δέσποτα, ὅπως συνηθίζομε' ἐμεῖς στὸ Φανάρι. Ἐρώτα τοὺς μελλονύμφους, ἂν θέλουν νὰ παρθοῦν ἀμοιβαίως.

Ὁ Παπᾶς ἔντρομος, ἔμεινεν ἀδρανῆς.

— Ἀκουσες, Παπᾶ; ἐπανέλαβεν ὁ γραμματεὺς τοῦ ναυάρχου.

— Ἐγὼ δι' ἀγιασμόν ἤρθα, ἐψέλλισεν ὁ ἱερεὺς. Δὲν ἤξερα πῶς ἦτον γάμος, νὰ πάρω τὸ Βαγγέλιον καὶ τὸ θυμιατό, νὰ πάρω καὶ τὸ φελόνι μου.

— Θυμιατό ἔχομα' ἔδω, εἶπεν ὁ Φαναριώτης. Κ' ἓνα τετραβάγγελο μοῦ βρίσκεται.

— Δὲν ἐπῆρες τὸ τετραβάγγελο, Παπᾶ, ποῦ σοῦ εἶπα ; ἠρώ-
τησεν ὁ Κουμπῆς.

Ὁ Παπᾶς ἔμεινεν ἄφωνος. Ὁ γραμματεὺς ἐπανέλαβε.

— Δὲν πειράζει. Ἔχω τετραβάγγελο.

Ἦναψαν κηρία, εὐρισκόμενα ἐκεῖ ὑπὸ τὸ εἰκονοστάσιον. Ὁ
Φαναριώτης ἐστάθη ὀπισθεν τοῦ ζεύγους.

Ὁ Παπᾶς ἤνοιξε μηχανικῶς τὸ μικρὸν εὐχολόγιον, ἧ ἁγια-
σματάριον, ποῦ ἐκράτει, καὶ ἤρχισε νὰ διαβάξῃ μὲ ψίθυρον φωνὴν
τὰς εὐχὰς τῆς ἀνομβρίας.

Πρὶν συμπληρώσῃ τὴν πρώτην εὐχὴν, ὁ Φαναριώτης ἐνόησε
καλά, κ' ἐπεμβῆκε.

— Δὲν εἶχομεν ἀνομβρίαν, δόξα τῷ Θεῷ, φέτος, Παπᾶ μου,
ἔκαμε τόσες βροχές. Λάθος ἔκαμες. Εὐρὲ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ
γάμου.

Ὁ ἱερεὺς ἔστρεψεν ὀλίγα φύλλα τοῦ βιβλίου, ἐδίστασεν.
ἔβηξε καὶ πάλιν ἤρχισε νὰ μορμουρίζῃ μὲ ταπεινότεραν ἀκόμη
φωνήν. Ἀνεγίνωσκεν αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν Ἀκολουθίαν εἰς
ψυχορραγῶντας.

— Σοῦ εἶπα, δέσποτα, εἶπεν ὁ Φαναριώτης. Ξέχασες νὰ ἐρω-
τήσῃς τοὺς μελλονύμφους, ἂν θέλουν νὰ παρθοῦν.

Ὁ Παπᾶς ἐστράφη πρὸς τὸ ζεῦγος καὶ ἠρώτησε μηχανικῶς :

— Θέλεις, Κουμπῆ, διὰ γυναϊκά σου τὴν Λελοῦδαν ;

— Τὴν θέλω.

— Θέλεις, Λελοῦδα, τὸν Κουμπῆν ; . . .

Ἡ Λελοῦδα δὲν ἔσεισε τὴν κεφαλὴν. Ἐμεινε ἀκίνητος, κάτω
νεύουσα, μὲ ἀπλὴν καὶ περισσὴν σεμνότητα. Ὁ σύντεκνος ὀπισθεν
τοῦ ζεύγους ὤθησε τὴν κεφαλὴν τῆς νύφης. Εἶχε τὸ «καμάρι»
τῆς νύφης καὶ συνάμα καὶ περισσότερον εἶχε τὴν ἀφωνίαν τοῦ
θύματος, τοῦ ἀγομένου εἰς σφαγὴν.

— Διάβασε, Παπᾶ, τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἀρραβῶνος καὶ κα-
τόπιν τοῦ στεφανώματος.

Ὁ ἱερεὺς εἶπεν :

— Ἄς εἶνε, θὰ διαβάσω τὸν Δίγαμον.

Ὁ Φαναριώτης ἔμεινε σύννους, εἶτα εἶπε :

— Πῶς τὸν Δίγαμον ; . . Ἡ νύφη εἶνε παρθένος, κ' ἔρχεται
εἰς πρῶτον γάμον. Τὸν ἀρραβῶνα θὰ διαβάσῃς καὶ τὸ στεφάνωμα.

— Δὲν ξέρω τί γίνεται στὸ Φανάρι. Τὸν Δίγαμον θὰ διαβάσω,
ἐπέμενεν ὁ ἱερεὺς.

Ὁ γραμματεὺς τοῦ Παπᾶ ὑπεχώρησεν. (Ἡ παράδοσις λέγει,
ὅτι ἠπείλησε νὰ κρεμάσῃ τὸν Παπᾶν εἰς τὴν κεραίαν τοῦ ἱστοῦ)

ὅλα αὐτὰ εἶνε ὑπόθεσις. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ Φαναριώτης ὑπεχώρησεν ἐν καιρῷ.)

— Ἄς εἶνε. — Διάβασε τὸν Δίγαμον.

Ὁ ἱερεὺς ἔβαλεν εὐλογητὸν καὶ ἤρχισεν. Ἀντήλλαξε τὰ δακτυλίδια. Ὁ Κουμπῆς εἶχε τέσσερα ἢ πέντε, χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, εἰς τοὺς δακτύλους του. Ἐχρειάσθησαν ἕξ αὐτῶν δύο, ἐν ἑκ τῶν δύο ποῦ εἶχεν εἰς τὸν παράμεσον καὶ ἐν εἰς τὸν μικρὸν δάκτυλον. Μετέβη εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ στεφάνου, χωρὶς νὰ εἴπῃ: *Εὐλογημένη ἡ βασιλεία*. Ἄρχισε νὰ διαβάσῃ τὴν πρώτην εὐχὴν κατανυκτικά, ὅσον γίνεται λόγος περὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν καὶ περὶ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας. Εἶτα εὐλόγησε τὰ στέφανα καὶ ὑπέδειξεν εἰς τὸν σύντεκνον πῶς θὰ τ' ἀνταλλάξῃ τὰ στέφανα.

Εἶτα ἐκέρασε τοὺς νεονύμφους τὸ κοινὸν ποτήριον, τέλος ἐχόρευσε μαζί τους τὸν χορὸν τοῦ Ἡσαΐα, κ' ἔκαμεν ἀπόλυσιν. Τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Φαναριώτης ἤλλαξε νὰ στέφανα ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν νεονύμφων, τρεῖς μεγάλες κανονιὲς ἐβρόντησαν ἐπάνω στὸ κατάστροφμα, ἐκ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου. Ὅλον τὸ πέλαγος ἐσείσθη καὶ τὸ Κάστρον ἀντικρὺ ἐπῆγε καὶ ἤλθεν ἀπὸ τὸν κρότον καὶ τὸν κλόνον.

Ὁ νυκτοφύλαξ ποῦ ἐκάθητο ἐπάνω στῆς Ἀναγκιᾶς τὸ κανόνι, εἰς τὴν βορειοτέραν ἔσχατιὰν τοῦ Κάστρον, εἶδε τὴν λάμπιν, εἶδε τὸν καπνὸν ὑπὸ τὴν πυκνὴν ἀστροφεγγιάν, καθ' ἣν στιγμὴν μόλις εἶχε δύσει ἡ σελήνη (ἦτο ὡς ἑπτὰ ἡμερῶν καὶ ἐκόντευε μεσάνυχτα), κ' ἔκαμε τὸν σταυρὸν του καὶ εἶπε:

— Πῶς ρίχνουν κανονιὲς μεσάνυχτα, οἱ ἀγάδες; Μὴν ἔχουν ραμαζάνι;

Δύο γυναῖκες γειτόνισσαι, ποῦ δὲν εἶχον ὕπνον κ' ἐλαγοκοιμοῦντο, πλαγιασμέναι ἢ μία εἰς ἐν ὑπερῶν, πλησίον ἐκεῖ στῆς Ἀναγκιᾶς, ἢ ἄλλη εἰς ἐν κτῆμα, ὀλίγον παρακάτω, ἀνεσκίρτησαν. Ἡ πρώτη ἐσηκώθη, ἔρριψε βλέμμα ἔξω, κ' ἠρώτησε τὸν νυκτοφύλακα, τί τρέχει.

— Οἱ ἀγάδες ἔχουν ραμαζάνι, ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος.

— Καὶ τί θὰ πῆ ραμαζάνι;

— Ποιὸς ξέρει! (Νηστεία τῆς ἡμέρας, καὶ γλέντι τῆς νυκτός).

Τῆς ἄλλης τὸ βρέφος ἐξύπνησεν εἰς τὰς ἀγκάλας, κ' ἤρχισε τὰ κλάματα, καὶ δὲν ἤθελε νὰ μερώσῃ, μὲ ὅλα τὰ νανουρίσματα καὶ τὰ τραγουδία, ποῦ τοῦ ἔλεγεν ἡ μάνα του. Ἡ κανονιὲς εἶχον ἀντηχήσει πολὺ, κ' ἐβόησεν ὅλη ἡ Ἠχώ, ἢ Ἀναγκιὰ τοῦ Κάστρον ἀντικρὺ στὰ δυὸ κάτασπρα νησιά, στοὺς βράχους καὶ στὰ ἄντρα.

Κάτω στὸ Κιόσι, στὸν ἀρχοντομαγαλᾶν, κοντὰ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Χριστοῦ, ἡ Σεραϊνῶ, ὅπου ἠγγρύπνει εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Κουμπῆ, ἤκουσε τοὺς κανονοβολισμούς, καὶ μόνῃ αὐτῇ τοὺς ἐξήγησεν εἰς τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν.

— Στερεωμένοι, καλορρίζικοι, ἐψιθύρισε, σχεδὸν ἄνευ πικρίας. Μὲ γιουὺς, Κουμπῆ.

Ἄπο τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Σεραϊνῶ ὑπελόγιζε μετὰ βεβαιότητος ὅτι, ἐντὸς δύο ὥρων τὸ πολὺ, τὸ ζεῦγος ἐμελλε νὰ φθάσῃ στὸ Κάστρον. Διότι δὲν θὰ ἦτο πιθανὸν νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι θὰ ἐξημέρωναν ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος. Ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τῆς Λελοῦδας τὸ κλειδί, νὰ ὑπάγῃ νὰ διέλθῃ αὐτῇ τὸ λοιπὸν τῆς νυκτὸς ἀντικρῦ, εἰς τὸ μικρὸ σπητάκι ἐκείνης. Τότε ἐνθυμήθη ὅτι τὸ κλειδί τὸ εἶχεν ἀφήσει ἡ Λελοῦδα εἰς τῆς Κουμπίνας, ἀκριβῶς εἰς τὸν ἀνατολικὸν θάλαμον, ὅπου εὐρίσκετο τώρα αὐτή. Τὸ εἶχε κρεμάσει εἰς καρφί, ὑποκάτω στὰ εἰκονίσματα. Ἡ Σεραϊνῶ ἀνέβλεψε καὶ τὸ εἶδεν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ κανδηλίου.

Ἐκαμεν ἀκουσίαν χειρονομίαν νὰ τὸ λάβῃ. Εἶτα ἐκρατήθη, κ' εἶπε : «Καλύτερα, ἄς ἔλθῃ, νὰ τῆς τὸ ζητήσω».

Τέλος περὶ τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἔφθασεν ἡρεμα καὶ ἐν ἄκρῃ σιωπῇ τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων. Ὁ Κουμπῆς, ἔχων τόσῃ ἐπιρροὴν πάντοτε, ἀλλὰ πολλαπλασιαζομένην τώρα ὡς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Τουρκικοῦ στόλου, εἶχε προδιαθέσει τοὺς προεστοὺς καὶ τὴν πολιτοφυλακὴν, λέγων ὅτι εἶχε σπουδαίαν ὑπόθεσιν ἐπάνω στὴν φεργάδα, καὶ ὅτι θὰ ἔφθανε πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα. Ὅθεν ἦτο ἀνάγκη νὰ χαμηλώσουν τὴν γέφυραν καὶ ν' ἀνοίξουν τὰς πύλας τοῦ φρουρίου.

Ἡ Σεραϊνῶ ἠνοιξε τὴν θύραν εἰς τὸ πρῶτον κροῦσμα, ἐστάθη σταθερά, ὑπομειδιῶσα καὶ τοὺς εὐχέθη :

— Στερεωμένοι ! καλορρίζικοι ! μὲ γιουὺς, Κουμπῆ. . .

— Πῶς ξέρεις ;

— Ἦρθ' ἓνα πουλάκι καὶ μοῦπε.

Ἐστράφη πρὸς τὴν Λελοῦδαν.

— Νὰ πάρω τὸ κλειδί τοῦ σπητιοῦ σου, νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε ;

Ἡ Λελοῦδα κατένευσε δακρύουσα. Εἶτα ἐπρόφερε :

— Νὰ μὲ σχωρέσης !

— Σχωρεμένη καὶ βλοημένη νᾶσαι, εἶπεν ἐν ἐγκαρτερήσει ἡ πρῆν Κουμπίνα.

Τὴν ἑπαύριον πρωὶ ὁ Κουμπῆς, καθὼς ἐξῆλθε διερχόμενος πρὸ τῆς θύρας τοῦ πενιχροῦ οἰκίσκου, ἔκραξε τὴν γυναῖκα καὶ τῆς εἶπε :

— Σεραῖνα (ἔπαυσε πλέον νὰ τὴν ὀνομάξῃ Κουμπίνα), πάρε τὰ ρουχά σου, τὰ εἶδη σου, τ' ἀτομικά σου, πάρε καὶ καμπόσα δικά μου, ὅσα θέλεις καὶ σύρε νὰ καθήσῃς στὸ σπῆτι τὸ δικό σου, ἐκεῖ στὸ Πρεγάδι. Θὰ στείλω μαστόρους νὰ τὸ μερεμετίσουν, ὅτι χρειάζεται, σήμερα. Καὶ σὲ περικαλῶ, ὅσο μπορεῖς, νὰ τᾶχῃς καλὰ μὲ τὴν Κουμπίνα.

— Ἐγὼ θὰ τᾶχω καλὰ μὲ τὴν νέαν Κουμπίνα, ὅπως τὰ εἶχα καὶ μὲ τὴν Λελοῦδα, ἀπῆντησεν ἡ ἀπλῆ ψυχὴ. Καὶ σὲ περικαλῶ, Κουμπῆ, νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ καθήσω στὸ σπῆτι σου, νὰ σοῦ ἀνατρέφω τὰ παιδιὰ ποῦ θὰ κάμῃς.

— Καλὰ, ὁ Θεὸς σὲ φωτίζει νὰ φέρνεσαι ἔτσι, ἀγία ψυχὴ, εἶπε, μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ, ὁ σκληρός, τὴν συγκίνησίν του.

Ἐκτοτε ὁ Κουμπῆς Νικολάου ὀνομάσθη ἀπ' ὅλον τὸ χωρίον Καραχμέτης, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ τούρκου ναύαρχου, κ' οἱ ἀπόγονοὶ του ὀνομάζονται μέχρι σήμερον Καραχμεταῖοι. Διότι ἔτεκεν ἡ Λελοῦδα, καὶ ἡ Σεραῖνα ἀνέθρεψε, τὸν Κονόμον (Ἀλέξανδρον) τὸν Μόσκοβον, τὸν Γεώργιον, τὸν Θωμᾶν καὶ ἄλλας τόσας θυγατέρας.

Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν γάμον, ἡ Λελοῦδα ἔκαμεν ἐν φοβερὸν λάθος, λίαν ἐπικίνδυνον. Ἦτο μεγάλη ἑορτὴ, τὴν Βαῖων, κ' ὁ Κουμπῆς ἐξύπνησε λίαν πρωί, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Χριστόν, νὰ λειτουργηθῆ. Ἡ νέα Κουμπίνα τοῦ εἶχε παραθέσει ἐπὶ τοῦ καναπέ τὰ φορέματά του, διὰ ν' ἀλλάξῃ, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὴν βίαν καὶ τὸν φανατισμὸν τῆς, ἐπειδὴ ἐπτοεῖτο καὶ τὰ ἔχανεν εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὴν αὐστηρότητα τοῦ Κουμπῆ, ἀντὶ νὰ βάλῃ ποκάμισον τοῦ Κουμπῆ, τὸ ὁποῖον ἦτο μεταξωτὸν καὶ μὲ πλατείας κεντητὰς χειρίδας, ὅπως ἐσυνήθιζον τότε οἱ πρόκριτοι, [οἱ δημογέροντες] ἔβαλεν ὑποκάμισον χρυσοκέντητον ἰδικόν τῆς. Ὁ Κουμπῆς τὸ ἐφόρεσεν εἰς τὸ θαμπερὸν τῆς αὐγῆς καὶ εἰς τὸ τρέμον φῶς τοῦ κανδηλίου, (μὲ ὑπναλέα ἀκόμη ὄμματα), ἐφόρεσε τὸ πανωβράκι, τὸ λαχωρὸ ζωνάρι καὶ τὴν βελουδένιαν τζάκαν του, καὶ ἐξῆλθεν.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναόν, οἱ προεστοὶ γύρω, στὸν χορὸν, εἶδον τὸ λάθος. Ἐκύταξαν τὸ γυναικεῖον ὑποκάμισον τοῦ Κουμπῆ, καὶ τινες ὑπεψιθύρισαν, κ' ἐδάγκασαν τὰ χεῖλη των, διὰ νὰ μὴ μειδιάσουν.

Ὁ Κουμπῆς τὸ ἐστοχάσθη. Ἐκύτταξε καλά, τὸ ἴδιον στήθος καὶ τὸν κορμὸν καὶ τὰς χεῖράς του, καὶ τὸ ἀνεκάλυπεν.

Ἐξῆλλθε δρομαίως. Ἐφρῦαξε κ' ἔτρεξε μὲ σκοπὸν καὶ ἀπόφασιν νὰ σκοτώσῃ τὴν Λελοῦδα.

Αἱ δύο γυναῖκες εἶχον ἐνδυνθῆ. Ἐφόρεσαν ἡ παλαιὰ Κουμπίνα τὰ σεμνὰ καὶ ταπεινά της, κ' ἡ νέα τὰ νυφιάτικα, τὰ ὅποια δὲν εἶχε φορέσει στὸν γάμον της, κ' ἦσαν ἔτοιμαι νὰ ἐξέλθωσι, διὰ τὴν ἐκκλησίαν.

Μὲ ἐν βλέμμα ἡ Σεραῖνα ἐνόησεν ἅμα εἶδε τὸν Κουμπῆν.

Οὗτος ἐσήκωσεν ἤδη τὴν χονδρὴν καὶ σιδηροκέφαλον ράβδον τοῦ ἐναντίον τῆς Λελοῦδας.

— Παληοβρώμα! . . .

Ἡ Σεραῖνα ἔπεσεν ἐπάνω στὴν ράβδον, εἰς τὰ γόνατά του, εἰς τοὺς πόδας του.

— Ἐλεος, Κουμπῆ, ἔλεος! Δὲν τὸ ἤθελεν ἡ καυμένη. Λάθος ἔκαμε, ἐπάνω στὴ βία της, στὴ σαστιμάρα της. Δὲν ἐπῆρε ἀκόμη τὰ χούτια σου, τὰ συστήματά σου, Κουμπῆ. Σχώρεσέ την γιὰ πρώτη φορά, Κουμπῆ μου, σχώρεσέ την. Ἐλεος, Κουμπῆ μου, ἔλεος!

Ὁ Κουμπῆς ἐκάμφθη.

Ἡ Σεραῖνα ἐπέζησε δέκα ἢ δώδεκα ἔτη, ὅσα ἤρουν διὰ ν' ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα τοῦ Κουμπῆ. Ἀνεπαύθη κ' ἐτάφη ἔξωθεν τοῦ ναῖσκου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, σιμὰ εἰς τὴν πελωρίαν κοκκινομοωρέαν καὶ παρακάτω ἀπὸ τὸν τεράστιον σχοῖνον, κυρτὸν ἐν εἶδει καλύβης καὶ ἀποστάζοντα δάκρυ λιβάνου, καὶ ἀντικρὺ εἰς τὴν ὥραιαν καὶ τόσον ζωηρὰν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνωφλίου τοῦ ναοῦ.

Ὅταν ἐπῆγαν μετὰ τρία ἔτη νὰ σκάψουν διὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων της, λεπτὸν θεσπέσιον ἄρωμα ὡς βασιλικοῦ, μόσχου καὶ ρόδου ἅμα, ἀνῆλθεν εἰς τοὺς μυκτῆρας τοῦ ἱερέως, τοῦ σκάπτοντος ἐργάτου, τῆς Λελοῦδας καὶ δύο ἄλλων παρισταμένων γυναικῶν.

Τὰ κόκκαλά της εἶχον εὐωδιάσει.

ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

ὦ, πόσον ὠραῖα ἐξυπνᾷ ὅταν ἔχη κοιμηθῆ τις εἰς τὸν μικρὸν κοιτῶνα μὲ τὸ βορεινὸν παράθυρον, τὸ βλέπον πρὸς βουνόν, εἰς τὴν πατρικὴν πενιχράν, καθάριον οἰκίαν, ὅπου εἶδέ ποτε τὸ πρῶτον ἄγραντον φῶς, πόσον ὠραῖα ἐξυπνᾷ μίαν πρωίαν τοῦ Ἰουνίου, ὅταν ἔχη ἐπανακάμψει εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του μετ' ἀπουσίαν ἑπτὰ ἔτων ! Ὅπόσαι μεταβολαὶ ἐντὸς τόσοου χρόνου ! Ὅλα σχεδὸν ἦσαν ὡς νέα πλάσις δι' ἐμέ.

Τὴν πρωίαν ἐκείνην μ' ἐξύπνησεν εὐτυχῆ σχεδὸν ὡς σατράπην, τὸν ὅποιον χαιρετίζει λίαν πρωὶ ἢ περιπαθῆς μουσικῆ τῶν αὐλῶν καὶ τῶν ἐγγόρδων, ἢ φωνῆ τῆς μικρᾶς γειτονοπούλας μου Ξενιάς, πενταετοῦς παιδίσκης, ψαλλούσης μὲ παιδικὴν δροσερὰν φωνὴν τὸ δημῶδες παλαιὸν δίστιχον :

Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾶς γυαλό - γυαλό,
μὲ κόκκινη παντιέρα καὶ μὲ χρυσὸ σταυρό.

Πῶς νὰ μὴν εἶνε ὡς νέα πλάσις δι' ἐμέ, ἀφοῦ, ὅταν εἶχον ἀποδημήσει, ὄχι μόνον αὐτὴ ἦτον ἀγέννητη, ἀλλὰ καὶ ἡ μητέρα της ἀνύπανδρη ; Καὶ τώρα, ὕστερον ἀπὸ τόσοις αἰῶνας ἀνυπαρξία—ἐκτὸς ἂν ἀληθεύουν ἐκεῖνα ὅσα μυθολογεῖ ὁ θεῖος Πλάτων, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸν μεγαλοφρονότατον Πίνδαρον—μία μικρὸς σκοπικὴ, ἀόρατος ψυχὴ, μία πνοὴ δημιουργὸς ἀκατάληπτος, νὰ ἐμφυσᾶται εἰς μίαν δράκα σαρκὸς ἢ χώματος καὶ νὰ μορφοῦται πλάσμα ἐμψυχον, καὶ νὰ γίνεταί ψυχὴ ζῶσα· καὶ νὰ σηκώνεταί λίαν πρωὶ μὲ λάμποντα γαλανὰ ὄμματα, μὲ σγουρά, ξανθὰ μαλλιά, καὶ νὰ ἴσταται ὑψηλὰ εἰς τὸ παλαιὸν μπαλκόνι, νὰ προσκολλᾶται εἰς τὰ κάγκελλα, νὰ προσπαθῆ ν' ἀναρριχθῆ χωρὶς φόβον μὴ πέση, καὶ νὰ τραγουδῆ : «Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾶς γυαλό - γυαλό ;»

Ἐπῆρξαν, λοιπόν, τὸ πάλοι, ἢ καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ἀνθρωποπιστεύοντες ὅτι ἡ θεὰ ἐκείνη τοῦ Κάτω κόσμου, ὅσων πλασμάτων ἐδέχθη ἤδη τῶν παλαιῶν ἀμαρτιῶν τὴν ποινήν, «ποιανὰ πάλοι οὐ πείθεσαι», τούτων τὰς ψυχὰς τὸν ἕνατον χρόνον «εἰς

τὸν ὕπερθεν ἄλιον» ἀναδίδει πάλιν ; Καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ εἰς τὸν Ἐπάνω κόσμον, δὲν μανθάνει, οὔτε σκέπτεται, ἀλλὰ μόνον ἀναμιμνήσκειται ;

Ἡ μικρὰ αὕτη παιδίσκη, καθὼς ἔμαθον, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν, ὅταν ἀπέθανεν ἐν ἀρχοντόπουλον τῆς γειτονιᾶς, τόσον ἐθαύμασε, καὶ τόσον ἐγοητεύθη ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν λαμπρῶν ἑξαπτερύγων, τῶν λαβάρων καὶ θυμιατῶν, καὶ τῶν πολλῶν ἱερέων μὲ τὰς στολὰς των καὶ τοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ, ὥστε ἐξήλευσε καὶ μὲ πόθον ἀνέκραξε :

— Πότε θὰ πεθαίνω κ' ἐγώ, ν' ἀρθοῦν νὰ μὲ πάρουν οἱ παπᾶδες, σὰν τὸν Παναγάκην !

Καὶ τὸ περιστατικὸν τοῦτο μοῦ ἐνθύμησεν ἐν ἄλλο θέαμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον παραστῆ πρὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸν παράθυρον τοῦ χειμερινοῦ θαλάμου τῆς ἰδίας αὐτῆς πατρικῆς οἰκίας μας, συμβὰν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην οἰκίαν μὲ τὸν ὑψηλὸν ἐξώστην, ὅπου σήμερον πρῶτὴ ἀνερριχᾶτο ἡ μικρὰ Ξενούλα, μέλπουσα τὸ ἀφελὲς ᾄσμα, ὅπου μ' ἔκαμε ν' ἀποσεῖσω τὸν πρωινὸν ὕπνον.

Ἡ Ξενούλα θὰ ἦτον τώρα ἀνεψιὰ (ἂν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ Περσεφόνη) τοῦ παιδίου ἐκείνου, τοῦ μικροῦ Στέλιου, ὅστις ἀπέθανε κατὰ Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 188. . . , μίαν πρωίαν Σαββάτου, ὅταν ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ λειώνη τὰς χιόνας. Ἡ μητέρα της, ἡ Γαληνιώ, ἦτον ἀδελφὴ τοῦ Στέλιου. Ἡ Ζωγράφω, ἡ μάνα τῆς Γαληνιώς, εἶχεν ἓνα υἱόν, ὕστερα εἶχε κάμει κατὰ σειρὰν πέντε κορίτσια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο εἶχον κατέλθει νήπια εἰς τὰ βασίλεια τῆς νύμφης τοῦ Πλούτωνος, τὰ δὲ τρία ἐξοῦσαν τελευταῖον ἔτεκεν, ὡς γεροντόπαιδον τάχα, ἂν καὶ νέα ἀκόμη, τὸν Στέλιον, περὶ οὗ ὁ λόγος.

Ὁ μάστρο - Παναγῆς ἦτον καλαφάτης, καὶ εἰργάζετο ὀλίγους μῆνας τὸ ἔτος εἰς τὸ «Καρινάγιο». Ὁ υἱὸς των, ὁ Γιάννης, δεκατριῶν ἐτῶν, ἐμάνθανεν ἤδη τὴν τέχνην τοῦ πατρός του. Τὰ τρία κοράσια, ἡ Γαληνιώ, ἡ μάνα σήμερον τῆς Ξενούλας καὶ δύο ἄλλαι, ἦσαν ἀπὸ δέκα ἐτῶν καὶ κάτω. Τὸ παιδίον, ὁ Στέλιος, ἦτο βρέφος ἀκόμη. Ὁ μάστρο - Παναγῆς, ὅταν εἶχε δουλειάς, εἰς τὸ καλαφατεῖον, ἔπαιρνε καλὸν ἡμεροκάματον, πλὴν εἶχε περισσότερα κερσάτια. Τὰ πολλὰ παιδιὰ, ἢ λεχωσιές, ἢ ἀρρώστειες, οἱ γιατροί, τὰ γιατρικά, τοὺς ἔκαμαν νὰ εἶνε πτωχοί ! Ὡς τόσον, μὲ πολλὰ βάσανα καὶ μὲ πολλὰ χάρδια, οὐχ ἦττον ἡ Ζωγράφω εἶχεν ἀναθρέψει τὸ ὕστερόν της γέννημα. Τὸ ἐβύζαξε, τὸ ἐγαλούχησε, τὸ ἀπέκοψε τὸ παιδίον ἦτο ἀδυνάτου κρᾶσεως μᾶλλον. Ἐπειτα

ἦλθεν ὁ χειμῶν, συγχρόνως ἤρχισαν τὰ κεσσάτια. Ἔκαμε χιόνια πολλὰ ἐκείνην τὴν χρονιάν, βαρυχειμωνιά· τὰ χιόνια δὲν ἐπρόφθασαν νὰ λυώσουν, καὶ ἄλλα χιόνια τὰ ἐσκέπαζαν. Ἐπειτα ἐπῆλθε δυστυχία, στέρσις· ὕστερον ἀρρώστησεν ὁ Στέλιος, τὸ χαϊδεμένον παιδί τῆς Ζουγράφως.

Ἡ πολυβασανισμένη γυνὴ ἐμάζευε ξύλα ἀπ' ἐδῶ, κλαδιά ἀπ' ἐκεῖ· ἐζήτει ἀπὸ τῆς γειτόνισσες διάφορα βοηθήματα. Μία τῶν γειτονισσῶν ἦτον ἀρχόντισσα παλαιά, ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, ἀρχίσασα τώρα νὰ πτωχεύῃ· μία ἦτο πλουσία ἐν ἐνεργείᾳ. Αἱ ἄλλαι ἦσαν πτωχαί, σχεδὸν ὅσον καὶ αὐτή. Καὶ ὅμως αὐταὶ τὴν ἐβοηθοῦσαν τὸ κατὰ δύναμιν. Ἡ ἀρχοντοξεπεσμένη ἢ παλαιά ἐπεριποιεῖτο τὴν Ζωγράφω· τὴν ἐφίλευε πολλὰ πράγματα. Ἡ Ζουγράφω ἐφιλοτιμεῖτο νὰ φαίνεται χρήσιμος πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ἔκαμνε διαφόρους ἐκδουλεύσεις. Ἡ πλουσία, ἡ τωρινή, τὴν ἀπέπεμψε μὲ ἄδεια χέρια ἀπὸ τὸ σπῆτί της καὶ ἀπὸ τὴν αὐλήν της.

Μία ὅμως ἀπὸ τῆς γειτόνισσες, αὐτὴ καὶ ἡ κόρη της, ἦσαν ἰδιαιτέρας κατασκευῆς γυναῖκες. Ἐτρῶγοντο μὲ ὅλην τὴν γειτονιάν. Τακτικὰ ἐμάλωναν κάθε μῆνα μὲ μίαν γειτόνισσαν, μὲ τὴν σειράν. Κακὸν δαιμόνιον ἐπεφοῖτα εἰς τὸν ὕπνον τους, εἰς τὰ ξυπνητά τους, καὶ ταῖς ἐψιθύριζεν εἰς τ' αὐτιὰ ὅτι ἡ γειτόνισσες δὲν ταῖς ἤθελαν τὸ καλό, αὐτῆς καὶ τῆς κόρης της, ὅτι τὴν ἐπεβουλεύοντο καὶ ταῖς ἔκαμναν μάγια.

Κατ' ἀρχὰς ἐμάλωσαν μὲ τὴν Παπανικόλαιναν, τὴν γηραιὰν σύζυγον σεβασμίου ἱερέως· κατόπιν ἐφιλονείκησαν μὲ τὴν οἰκίαν τὴν ἐδικήν μας· ἔπειτα ἐλογομάχησαν μὲ τὴν παλαιὰν ἀρχόντισσαν· ὕστερον ἐκήρυξαν πόλεμον ἐναντίον εἰς τὴν ἄλλην ἀρχόντισσαν, τὴν νέαν· εἶτα ἐμάλωσαν μὲ τὴν γρηᾶ - Γρηγόραιναι· τελευταῖον ἐπετέθησαν κατὰ τῆς πτωχῆς μητρὸς τόσων τέκνων, τῆς Ζουγράφως.

Ἐβγαίνουν, μάνα καὶ κόρη, ἔξω στὸ ἐπάνω τὸ λιακωτότους, τὸ παλαιὸν καὶ ἐτοιμόρροπον, ἢ γραιία Κακαβάραινα κ' ἡ κόρη της τὸ Μελαγχρῶ, μεσημέρι καὶ βράδυ καὶ μεσάνυχτα, κ' ἔλυναν τὰ κλώνια τῆς μανδήλας τους, κ' ἐξεσκουφώνοντο, κ' ἐτραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους, καὶ κατηρῶντο «νὰ πέση ξεπατωμὸς» στὴν γειτονιά. Κ' ἔβγαζαν τῆς καθεμιᾶς καὶ τὸ παραγκῶμί της. Τὴν μίαν τὴν ὠνόμαζον. . . . ποδαροῦσα, τὴν ἄλλην ἐφταλουτροῦ, τὴν ἄλλην γυφτοκόνισμα, τὴν ἄλλην ἀναροῦσα, [ξωτικὸ] τὴν ἄλλην μαυροτσούκαλο, παλαβομανίτα. Εἶχον πλούσιον ὀνοματολόγιον. Κατεσκεύαζον καὶ λέξεις ἰδικὰς των, ἀληθεῖς γλωσσοπλάστριαι, χωρὶς

νά τὸ ἤξεύρουν. Τὸ καστρί, τὸ σφραγιδάκι, ὁ τουρκανάκατος, τὸ ἀγαρηνὸ σκυλλί, «ποῦ μυρίζει χασανιές», ὅλ' αὐτὰ ἀμφιβάλλω ἂν εὐρίσκωνται εἰς τὸ Λεξικὸν τῶν ἀθησαυριστῶν.

Ἦσαν στρίγγλες μὲ ὄνομα, «μὲ τὸ νάμι τους βγαλμένο», ἐπιφοβοὶ ἀληθῶς γυναῖκες· τοῦλάχιστον εἰς τὴν γειτονιὰν ἐπροξένουν φόβον, ἐνῶ μερικοὶ ἄλλοι ἐκ τῆς ἀγορᾶς, κακοὶ ἀστεῖοι, συντελοῦν εἰς τὸ νὰ τῆς ξετρελαίνουν περισσότερον. Τέλος, ὅταν ἐμάλλωσαν μὲ τὴν Ζουγράφω, ἀνέβησαν εἰς τὸ δῶμα, κατὰ τὴν συνήθειάν των, κ' ἐτραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους, καὶ μαζὶ μὲ τὰς τρίχας ἤρχιζαν νὰ ἐκκοκκίζουν καὶ τὸ κομποσκοίνιον τῶν βλασφημιῶν των.

— Παναϊά μ', βγάλ' τσ' τὰ μάτια, εἶπεν ἐν ἐπιλόγῃ τὸ Μελαγχρῶ· βγάλ' τσ', Παναϊά μ', τὰ μάτια.

— Τὸ ἔνα τὸ ματάκι τσ' νὰ βγῆ, Παναϊά μ' ! διώρθωσεν ἐν κατακλειδί ἡ γραῖα. Τὸ ματάκι τσ' τὸ ζερβί.

Ἡ γραῖα ἤξευρε τί ἔλεγε· καὶ ὠμιλοῦσε βεβαίως συνθηματικὴν γλῶσσαν, ἣτις πρέπει νὰ ἦτο καταληπτὴ εἰς τὰς ὑποχθονίους δυνάμεις. Δύο ματάκια εἶχεν, ἀναμφιβόλως, κατ' ἀλληγορικὴν ἔννοιαν ἡ Ζουγράφω, τὸν Γιάννην καὶ τὸν μικρὸν Στέλιον.

Ἐπιπλέον ἀπὸ τόσον κρῦο καὶ παγετὸν καὶ πείναν καὶ δυστυχίαν, τὸ ἄρρωστον μικρὸν ἐχειροτέρευσεν. Ἡ γραῖα Σουλτάνα, ἡ μήτηρ τῆς Ζουγράφως, ἔτρεξε μὲ ὅσα ψευτογιατρικὰ ἐγνώριζεν, αὐτὴ καὶ ὅλες ἡ γειτόνισσες, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν τίποτε. Τελευταῖον ἐκλήθη καὶ ὁ γέρον ἰατρός, ὁ μοναδικὸς εἰς τὸ χωρίον, ἀλλ' ἦτο ἀργά· δὲν ἴσχυσε νὰ σώσῃ τὸ παιδίον.

Τί μυρολόγι ἦτον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠκούσθη εἰς τὴν γειτονιὰν τὴν πρῶιαν τοῦ Σαββάτου, Ἰανουαρίου φθίνοντος τοῦ ἔτους 188. . . Ἦτον ἡ Πλουσία, ἡ δευτερότοκος ἀδελφὴ τῆς Ζουγράφως, τριακοντούτης κόρη. Αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς εἶχε δώσει ὁ νουνός της, ἴσως ἀπὸ εἰρωνεῖαν τῆς ψυχικῆς διαθέσεως, ἐπειδὴ εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ πάμπτωχον οἰκογένειαν. Ἄλλ' ἦτο πλουσία κατὰ τὴν μακρὰν καστανὴν κόμην, πλουσία κατὰ τὴν ὑπερήφανον κορμοστασιάν, πλουσία κατὰ τὰ κεντήματα καὶ τὰς γυναικείας τέχνας. Τέλος, ἀπεδείχθη πλουσία καὶ καθ' ὅλα, ὅταν εἰς τὰ 189. . . ὅταν εἶχε χάσει πλέον πᾶσαν ἐλπίδα γάμου, κατὰ παραδοξοτέραν ἀκόμη ἀντειρωνεῖαν τῆς τύχης, εὐρέθη ὄψιμος νυμφίος δι' αὐτήν, ἀπόχειρος καὶ εὐκατάστατος, ὅστις τῆς ἐχάρισεν ὡς «κοριτσιάτικο» τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας του.

Αὐτὴ ἦτον ἡ μυρολογήτρια τῆς πρωΐας ἐκείνης. Δὲν ἔκλαιε τὴν μαρανθεῖσαν νεότητά της, δὲν ἔκλαιε τὴν μοῦρὰν της, δὲν ἔκλαιε τὸν ξενιτευμὸν τῶν ἀρρένων ἀδελφῶν της— ὦ, αὐτὰ δὲν ἤρμηνεύοντο διὰ μεγαλοφώνων θρηῆνων, ἀλλὰ δι' ἐνδομύχων ἀρρήτων στεναγμῶν—, ἀλλ' ἔκλαιε τὸ μικρὸν, τρυφερὸν πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἤλθε νὰ παραλάβῃ εἰς ἱερεὺς μ' ἓνα πενιχρὸν σταυρὸν καὶ θυμιατὸν διὰ νὰ τὸ προπέμψῃ τὴν δράκα ἐκείνην τοῦ χῶματος ἐπιστρέφουσαν εἰς τὸ χῶμα, τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην πνοήν, ἐπανακάμπουσαν εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰζῶον, ἐκεῖ ὅπου ὅλα τὰ νήπια, ὅπως λέγει ὁ Συναξαριστής, ἀπαιτοῦσιν αὐτοδικαίως ἀπὸ τὸν Δημιουργὸν νὰ τοὺς πληρώσῃ τὰ ὀφειλόμενα. «Δικαιοκρίτα, δὸς ἡμῖν τὰ οὐράνια ἀγαθὰ ἀντὶ τῶν ἐπιγείων, ὧν ἡμᾶς ἐστέρησας».

Ἐξω εἰς τὸν ὑψηλὸν ἐκείνον ἐξώστην, ὑψηλὸν διότι ἡ οἰκία εἶνε κτισμένη ἐπὶ τῶν βράχων, οἷτινες ἀρχίζουσι ἐκεῖθεν νὰ πυρογοῦνται εἰς ὑπέροχον λοφιὰν ὑπεράνω τῆς στέγης— ἀντικρὺ τοῦ ἰδικοῦ μας ἀνατολικοῦ παραθύρου, εἰς αὐτὸν ἐκείνον τὸν ἐξώστην, ὅπου ἡ ἀδαιὴς ὄλου τοῦ παρελθόντος τούτου μικρὰ παιδίσκη τραγουδεῖ τὸ «καράβι - καραβάκι» της, — ἐκεῖ εἶχε λύσει τὴν μανδήλαν κ' ἐτράβα τὰ μαλλιά της ἡ Πλουσία, τονίζουσα τὸ σπαρακτικὸν μυρολόγι της. Καὶ ἡ βαθεῖα καστανὴ κόμη ἐκυμάτιζεν ἀκράτητος ἀπὸ τοὺς ὤμους εἰς τοὺς βραχίονας, καὶ μέχρι τῶν βουβῶνων καὶ τῶν ἀστραγάλων, ὡς ἀπὸ κρήνην μελάνυδρον καὶ ἀπὸ πέτραν ἀκρότομον. Τὸ νεκρῶσιμον ἄσμα ἀνέβλυζεν ἀπὸ τὸ πικραμμένον χλωμὸν στόμα της, καὶ διεδονεῖτο καὶ ἐστροβιλλίζετο, κατερχόμενον ὡς χεῖμαρρος ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν βράχων, κατακυριεῦον ὅλας τὰς ἀκοὰς καὶ τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν, καὶ τῆκον καρδίας καὶ ὄμματα, καθὼς ὁ ἥλιος, ὅστις ἐψήλωνε τότε, ἔτηκε τὰς χιόνας.

Τὸ νεκρὸν βρέφος ἐξέφερεν ἐντὸς φερέρου ὁμοίου μὲ λίκνον αὐτὴ ἡ γρηὰ Σουλτάνα, ἡ μάμμη του. **Σπαρακτικώτερον ἀκόμη μού ἐφάνη** ὅτι τὸν ξύλινον τῆς Ἐκκλησίας Σταυρὸν ἐδέησε νὰ τὸν λάβῃ καὶ νὰ τὸν κρατῇ ὁ μάστρο Κ. . . ὁ πατὴρ τοῦ ἐκφερομένου νεκροῦ βρέφους, ἐπειδὴ ὁ μάγκας, ὅστις τὸν εἶχε φέρει, ἀφοῦ παρέδωκε τὸ θυμιατὸν εἰς χεῖρας τοῦ Παπαῦ, τὸν ἀκούμβησεν εἰς τὸν τοῖχον, ἐπὶ τῆς πεζούλας εἰς τὴν βάσιν ἐνὸς γειτονικοῦ χαμογείου κλειστοῦ (ἴσως διότι εἶδε τὴν πενιχρότητα τῆς παρασκευῆς καὶ δὲν ἤλπιζε νὰ πληρωθῇ καλὰ διὰ τὸν κόπον του) κ' ἐπῆγε νὰ παίξῃ τῆς μπάλλες μὲ τὰ χιόνια.

Ἐξεκίνησεν ἡ μικρὰ πομπή, προπεμπομένη ἀπὸ τὸ παθητικὸν πλούσιον μυρολόγι τῆς ὑψηλοσώμου κόρης Πλουσίας, καὶ τὴν

στιγμὴν ἐκείνην, ἐπάνω εἰς τὸ ἡλιακωτὸν τῆς γείτονος οἰκίας ἐφάνησαν, ὡς φαντάσματα τῆς ἡμέρας, ὡς σπῆλαι ἀκίνητοι, νὰ ἴστανται δύο γυναῖκες· μία μαυροφόρα, καὶ μία μὲ πολιτικὴν μανδύην χρωματιστήν, χρώματος «λαδί». Ἦσαν ἡ Κακαβάραινα καὶ ἡ κόρη τῆς ἡ Μελαγχρώ. Ἐκ τούτων ἡ μὲν γραῖα ἀνεῖλκε τὴν σκούφιαν, τὴν μαύρην μανδύην τῆς πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἀνέτεινε τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ δὲ νέα ἐμειδία πικρὸν μειδίαμα καὶ ἔσειε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα· ἡ στάσις καὶ τῶν δύο γυναικῶν ἐνέφαινε σκληρὰν ἀπανθρωπίαν, χαιρεκακίαν καὶ φανερὰ ἐξηύχοντο καὶ ἐπέχαιρον, διότι ἡ Παναγιὰ εἰσήκουσε τὴν ἀράν των, κ' ἔβγαλε τὸ μάτι τῆς Ζουγράφως.

Ὅ,τι ἔμαθα ὀλίγας ἡμέρας ὕστερον, ὅτι συνέβη μίαν νύκτα εἰς τὸ Κοιμητήριον τῆς μικρᾶς πόλεως, ἐδυσκολεύθη νὰ τὸ πιστεύσω, ἀλλὰ θὰ τὸ διηγηθῶ παρακάτω ὅπως τὸ ἤκουσα. Ἡ Κακαβάραινα καὶ ἡ κόρη τῆς, ἀπὸ πολλῶν χρόνων, εἶχον προχωρήσει πολλὰ βήματα εἰς τὴν χώραν τῶν ἀγνώστων. Εἶχον *ἐξίπασθῆ*, ἐπειδὴ ὁ Γιωργὸς των, ὁ υἱὸς τῆς μὲν, τῆς δὲ ἀδελφός, εἶχε «βγῆ καθηγητῆς ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο, στὴν Ἀθήνα». Ἦσαν ἐκ ταπεινοῦ γένους καὶ ἀάμπτωχοι. Ὁ γέρο - Σταῦρος ὁ Κακαβάρης, ἀποθαμμένος πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἦτον ξένος, φερόμενος εἰς τὸν τόπον ἀπὸ τὴν μεγάλην νῆσον, τὴν Ἐγριπον. Ἡ λαῖλαψ τοῦ πολέμου, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος, εἶχε σκορπίσει ὅλην τὴν οἰκογένειάν του. Ἀκολούθως, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων, πόσοι ἔγειναν ἀναγνωρισμοί, μεταξὺ γονέων καταφυγόντων εἰς τὰς νήσους καὶ τέκνων ἀπαχθέντων εἰς τὴν μεγάλην ἡπειρον, ἀδελφῶν φυγόντων εἰς τὰ βουνὰ καὶ ἀδελφῶν κρυφθέντων μεταξὺ ἐρειπίων καὶ συντριμμάτων. Πολλοὶ ἀνεῦρον τοὺς ἀδελφούς των Τούρκους ἀγάδες, πλούτου κομιστὰς εἰς τὰ παράλια, ἄλλοι ἀνεκάλυψαν τὰς ἀδελφάς των Σουλτάνες, χανοῦμισσες εἰς τὰ χαρέμια. Εἰς ἐκ τῶν ἀναγνωρισμῶν αὐτῶν ἦτο ὁ τοῦ γέρο - Σταύρου, ἀνωνύμου, (ὅστις ὕστερον προσέλαβε τὸ ὄνομα Κακαβάρης, ὄνομα τοῦ πενθεροῦ του, ἀγροῖκου βοσκοῦ εἰς τὴν μικρὰν νῆσον, ὅπου τὸν εἶχε ρίψει ἡ θύελλα καὶ ἐνυμφεύθη τὴν σημερινὴν γραῖαν Κακαβάραιναν), ὅστις ἀνεγνώρισε τὸν ἀδελφόν του ὄχι Τοῦρκον, εὐτυχῶς, ἀλλὰ Δεσπότην μιᾶς τῶν μητροπόλεων ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον. Τότε ὁ Δεσπότης προσέλαβε τὸν νέον, ὅστις ἐκυμαίνετο [νὰ γείνη ναύτης] μεταξὺ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πατρὸς του τοῦ ναύτου καὶ τοῦ πάππου του τοῦ βοσκοῦ, τὸν ἐσπούδασε καὶ τὸν ἔβγαλε καθηγητὴν ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο.

Ἐκτοτε ἡ Μελαγχρῶ, ἥτις ἦτο κατὰ δύο ἔτη μικροτέρα, ἐξήφθη, ὑπερφηανεύθη καὶ ἤθελε νὰ γείνη καὶ αὐτὴ μεγάλη κυρία. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς τρέλλας μετεδόθη βραδύτερον καὶ εἰς τὴν μητέρα της. Κατ' ἀρχὰς ἡ γραῖα εἶχεν ἀντισταθῆ εἰς τὸ μίασμα, ἔπειτα, μὲ τὸν καιρὸν, ἐκόλλησε καὶ αὐτή.

Ἡ Μελαγχρῶ ἐφαντάζετο, ἔξαφνα, ὅτι ὁ ἀδελφός της θὰ τῆς φέρῃ ἓνα πλούσιον, εὐγενῆ ἄρχοντα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ νυμφίον. Ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ Τρικούπης ἦτο ἄγαμος, πάραυτα σινέλαβε τὸ ὄνειρον ὅτι οὗτος θὰ ἤρχετο νὰ τὴν ζητήσῃ ὡς νύμφην· εἶτα ἡ φιλοδοξία της ἐφθασε καὶ μέχρι τοῦ Διαδόχου τοῦ Θρόνου. Τὰ ὄνειρα ταῦτα τὰ ἔβλεπαν εἰς τὰ ξυπνητὰ καὶ τὰ ἐξέφεραν μεγαλοφώνως, εἰς ἐπήκοον τῆς γειτονιάς ὅλης. Καὶ οἱ μὲν νέοι καὶ τὰ κοράσια ἐγέλων μὲ πλατὺ στόμα, ὅταν τὰ ἤκουον. Αἱ δὲ γεροντότεραι καὶ φρονιμώτεραι γειτόνισσαι τὰς ἐπετίμων, συμβουλευούσαι αὐτὰς νὰ μὴ ἔχωσι τοιαύτας ἰδέας. Διάφοροι ἀνθρώποι ἀγοραῖοι, μὲ τὰ κακόζηλα ἀστεῖά των, ὑπέθαλπον τὴν τρέλλαν ταύτην, διὰ λόγων, διὰ πλαστῶν ἐπιστολῶν, ἐρχομένων δῆθεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἐν αἷς περιείχοντο προτάσεις γάμου ἀπὸ φανταστικά ὀνόματα ἀρχόντων καὶ πριγκίπων διὰ χρυσοχάρτων προγραμμάτων μὲ ἐπιδεικτικά κεφαλαῖα γράμματα, τὰ ὅποια παρουσίαζον ὡς συναλλάγματα καὶ ἐπιταγὰς πρὸς εἰσπραξίν ἑκατομμυρίων κτλ..... καὶ αἱ δύο ἦσαν ἀγράμματοι. Πρώτη ἐκ τῶν γειτόνων ἡ γραῖα Παπαντώναινα τὰς ἐνουθέτησε, νὰ μὴν τὰ πιστεύουν αὐτὰ, ἀλλ' ἐκεῖναι ὠργίσθησαν καὶ τὴν ὕβρισαν· ἔκτοτε ἔγειναν κακαὶ μὲ ὅλην τὴν γειτονίαν καὶ μὲ ὅλον τὸν κόσμον.

Ὅταν εἶδαν ὅτι ὁ Γιωργός των, ὁ καθηγητής, ἀργοῦσε νὰ ταῖς φέρῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας τὸν ὄνειροπολούμενον γαμβρόν, τὸν Τρικούπην ἢ τὸν Διάδοχον, ἐθύμωσαν καὶ μὲ αὐτὸν καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ὕβριζουν. Ἡ δὲ μανία των ἐπετάθη, ὅταν ἔμαθον ὅτι ὁ Καθηγητής εἶχε νυμφευθῆ εἰς τὰς Ἀθήνας μίαν φράγκισσαν, νέαν δυτικὴν τὸ δόγμα καταγομένην ἐκ Βαυαρίας. Ἡ γραῖα ἤρχισε νὰ τὸν καταρᾶται. Ὁ Ἀχαίρευτος, χαῖρι καὶ προκοπῇ νὰ μὴν ἰδῆ! Ἡρὸ προήρ! καθάρια Τραμοντίνη!

— Ὁ Τουρκανάκιος, ποῦ μυρίζει χασανιές! Ἐπρόσθεσεν ἡ Μελαγχρῶ (ἐννοοῦσα τὸν γάμον τὸν ὁποῖον ἔκαμε)! Τὸ φραγκόπουλο! ποῦ τρώει τῆς χελῶνες.

Ἔως ἐδῶ εἶχον φθάσει αἱ γυναῖκες αὐται, μάνα καὶ κόρη. Εἶχε δὲ λάβει καὶ ἄλλας διαστάσεις καὶ στροφάς ἢ τρέλλα των. Εἶχαν δεχθῆ εἰς τὴν οἰκίαν μάντεις καὶ τουρκόγυφτους, διὰ νὰ ταῖς εἰποῦν τὴν μοῦραν. Εἶχον ὑπάγει εἰς μάγισσες, νὰ κάμουν

μάγια, διὰ τὰ μαγεύσουν τὸν Τρικούπην, νὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ τὴν κόρην. Ἐἶχον ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὰ θεῖα καὶ δὲν ἐπλησίαζον εἰς ναόν. Μίαν φορὰν ἠθέλησαν νὰ κάμουν μίαν λειτουργίαν εἰς ἔξωκλήσιον. Τὰ γλυκοχαράμματα εἶχαν σηκωθῆ, ἐστολισθησαν κ' ἐκίνησαν νὰ πάγουν εἰς τὸν Ἀϊ-Γεώργην. Ἄλλ' εἰς τὸν μισὸν δρόμον ἐστάθησαν, κ' ἐγύρισαν πίσω, κ' ἐπαράγγειλαν εἰς τὸν παπᾶν νὰ μὴ λειτουργήσῃ. Τί ταῖς εἶχε συμβῆ; Αἱ γειτόνισσαι διηγοῦντο ὅτι συνήντησαν καθ' ὁδὸν τὸν Στέλιον, μετὰ. εἰς σχῆμα γνωστοῦ καλογέρου, ὅστις ταῖς εἶπε «νὰ μὴ κάνουν λειτουργίαις, δὲν πιάνονται».

Ὁ Γιάννης τῆς Στάμαινας δὲν ἐφοβεῖτο οὔτε τὰ στοιχεῖα οὔτε τοὺς βρονκόλακας. Ὅταν ἐπέστρεφε τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀπὸ τὰ καθήκοντά του ὡς πολιτοφύλακος περιπόλου τῆς νυκτὸς ἐκείνης — τῆς δὲ πολιτοφυλακῆς ταύτης τὰ καθήκοντα συνίσταντο εἰς ἓνα γῦρον μεταξὺ τῆς 11ης καὶ τοῦ μεσονυκτίου ἀνὰ τὰς συνοικίας τῆς μικρᾶς πολίχνης, καὶ εἰς ἓνα ὕπνον καθιστὸν συνήθως μεταξὺ τοῦ μεσονυκτίου καὶ τῆς πρώτης ὥρας, ἔξωθεν ἑνὸς κεντρικοῦ μαγαζείου τῆς ἀγορᾶς, ἐπὶ τῆς κτιστῆς μαπαγκέιτας τῆς φατνωμένης μὲ σανίδια — ὅταν ἐπέστρεφε, λέγω, μετὰ τὴν διάλυσιν [λήξιν] τῆς νυκτοφυλακῆς διὰ τὴν ἀπέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἠθέλησεν, ὡς προνοητικὸς ἄνθρωπος, νὰ ἐξέλθῃ ἔξω εἰς τὸν γέωλοφον πρὸς δυσμὰς τῆς πόλεως, εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅπου εἶδε δεμένον τὸν ἡμίονόν του, διὰ τὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα καὶ ἀλλάξῃ ἐν ἀνάγκῃ τὸ ζῶον ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔβροσκεν. Ἐφερὲν ἐπ' ὧμου τὴν καρβίναν του, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει ἀφ' ἐσπέρας ἀπὸ τὴν δημαρχίαν. Τὸ μέρος, ὅπου ἔβαινεν, ἀντίκρυζε τὸ νεκροταφεῖον τῆς κωμοπόλεως. Ἦτο τὴν νύκτα τῆς τετάρτης, περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου, πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ μικροῦ Στέλιου. Ἐκεῖ βλέπει ἔμπρός του, προπορευομένας ἑκατὸν βήματα αὐτοῦ δύο μαύρας σκιάς, νὰ βαδίζουν κατ' εὐθειᾶν πρὸς τὸ κοιμητήριον. Ἦσαν δύο γυναῖκες, ἡ μία προφανῶς μαυροφόρα, ἡ ἄλλη μὲ τὸ χρῶμα τῆς νυκτὸς, εἰς τὸ ὁποῖον συνεχέετο τὸ ἀόριστον χρῶμα τῆς μανδήλας της.

Ὁ Γιάννης δὲν τὰς ἀνεγνώρισεν. Ἐκαμε τὸν σταυρόν του μᾶλλον ἀπὸ ἀπορίαν παρὰ ἀπὸ φόβον καὶ ἀντὶ τὴν ἀκολουθήσῃ τὸν πλάγιον δρόμον πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε δέσει τὸ ζῶόν του, ἠκολούθησε τὸν εὐθὺν καὶ ἔφθασε πλησίον τοῦ νεκροταφείου. Ἦτο λάμπουσα ἀστροφεγγιά, ἡ δὲ σελήνη φθίνουσα ἔμελλε πρὸς ὄρθρον ν' ἀνατείλῃ. Ὁ ἄνθρωπος εἶδε τὰς δύο μαυροφόρας,

ἄμα ἔφθασαν πλησίον εἰς τὸν περίβολον, νὰ ἴστανται πρὸς στιγμὴν ἐνώπιον τῆς πύλης, ὡς νὰ ἐδίσταζον. Ὁ Γιάννης τῆς Στάμαινας ἐκρύβη ὀπισθεν προεξέχοντος ὄχθου τῆς κυρτωμένης λοφιᾶς τοῦ ὑψώματος καὶ τὰς παρετήρει μὲ ἀπληστον περιέργειαν.

Αἱ δύο σκιαὶ δὲν εἰσῆλθον διὰ τῆς πύλης, ἀλλ' ἤρχισαν νὰ βαδίζωσι τὸν τοῖχον - τοῖχον, κατὰ τὴν βορεινὴν πλευρὰν τοῦ λόφου ἐκ τοῦ μέρους τῆς στερεᾶς. Ἡ ἄλλη ἢ δυτικομεσημβρινὴ πλευρὰ ἦτο πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁλος ὁ περίβολος τῶν νεκρῶν ἔκειτο ἐπὶ λόφον θαλασσοπλήκτου, κωνοειδοῦς, ὕπου πρὸς τὸ νότιον μέρος ἐσχηματίζετο κρημνώδης ἀκτὴ πρὸς τὴν θάλασσαν (τὰ κύματα ἐβανκάλιζον τὸν ὕπνον τῶν νεκρῶν). Ἡ πύλη ἦτο μὲν ἀνοικτὴ ἐπὶ τοῦ μανδάλου καὶ φύλαξ οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐντός, [Οὔτε οἰκίσκος οὔτε ναὸς ὑπῆρχεν, ἀλλ' ὁ ναὸς ἔκειτο ἐπὶ ὑψηλοτέρου ὄροπέδιου πρὸς ἀνατολάς], ἀλλ' ἦτο βαρεῖα καὶ αὐτὸς ὁ κρότος τοῦ ἀνοίγματός της θὰ ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ (ταράξῃ τὸν ὕπνον) ἐξυπνήσῃ τοὺς νεκροὺς τὰ μεσάνυκτα καὶ θὰ ἐπέβαλλε [προεκάλει] ρῆγος καὶ φρικίαςιν εἰς τὰ ὀστέα τοῦ τολμητίου.

Αἱ δύο μαῦραι σκιαὶ ἐκρύβησαν ὀπισθεν τοῦ βορεινοῦ τοῖχου καὶ ὁ Γιάννης τῆς Στάμαινας ἔσπευσε δρομαῖος καὶ τὰς παρηκολούθησε. Μετ' ὀλίγα βήματα τὰς ἀντίκρουσε πάλιν καὶ πάραυτα ἔμετριάσε τὸ βῆμα. Ἐκεῖναι ἐβάδισαν ἑκατοστὺν βημάτων τὸν τοῖχον - τοῖχον καὶ εἶτα ἐστάθησαν.

Εἶχον φθάσει εἰς ἓν μέρος τοῦ περιβόλου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο χαμηλότερον, φθάνον μέχρι τῆς μέσης μετρίου ἀναστήματος ἀνδρός, ἐνῶ τὸ ἄλλο κτίριον ἔφθανεν ἕως τὰς μασχάλας ἢ τοὺς ὤμους. Λίθοι καὶ κονία εἶχον ἐκπέσει ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ τοῖχου εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἦτο εὐκολώτατον νὰ τὸ ὑπερβῇ ἄνθρωπος καὶ νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ Γιάννης ἐσταμάτησε καὶ ἔβλεπε μετ' αὐξούσης ἐκπλήξεως τὰ *

* Τὸ διήγημα, πιθανῶς τὸ τελευταῖον τοῦ συγγραφέως, ἔμεινεν ἕως ἐδῶ, ἀτελές.

ΔΗΜΑΡΧΙΝΑ ΝΥΦΗ

Τριάντα τόσα κομμάτια καράβια είχαν καταπλεύσει εις τὸν λιμένα. Δέκα μεγάλα βρίκια, γαλέττες δώδεκα καὶ δύο ἢ τρία μάρκα ἢ τριμάταρτα καὶ χωριστὰ ἄλλα μικρότερα, κόττερα, βρατσέρες καὶ λόβερ. Καὶ τότε ὁ μακαρίτης ὁ γέρο - Γιαλέδης, ὅστις ἦτο σφόδρα ἐναντίος εἰς τὴν ἰδέαν, δι' ἣν εἶχον παραταχθῆ ὡς εἰς ναυμαχίαν ὅλα τὰ σκάφη ταῦτα, ἔλεγε πρὸς τινὰ ἄλλον νεώτερον ὁμόφρονά του ἐν παλαιὸν δίστιχον :

Ἦρθαν τ' ἀνθρωπάκια
ἀπ' τὰ καραβάκια.

Ὅλοι αἱ παλαιαὶ ναυτικαὶ οἰκογένειαι τοῦ τόπου, Μαϊμπαῖοι, Γιακουμπαῖοι, Κουμπαῖοι, Χαναῖοι, Μολγκοναῖοι, Μπιρμπαῖοι, (καὶ ὁ διηγούμενος ταῦτα ἐπρόσθετε : Μπουλαμπεραῖοι, Ἄστροφταῖοι, Μπουμουναῖοι, Κουρουταῖοι, Σταχταῖοι, Στουρναῖοι, Κασναῖοι καὶ λοιποὶ) εἶχον βάλει πείσμα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκλεχθῆ ἕξ ἅπαντος, εἰς τὴν ἐπικειμένην δημοτικὴν, ὡς ἄρχων τοῦ τόπου ὁ κ. Νίκος Ἀγγούδης, νεαρώτατος δικηγόρος τῆς τελευταίας κοπῆς, νεωτεριστῆς, ἐρωτύλος, φιλόκοσμος καὶ φιλόδοξος εἰς ἄκρον, κωμαστῆς καὶ κιθαρωδὸς (ἔπαιζε «κριθάρα», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Διοματάρη Ρήγα, ἐνὸς τῶν θερμῶν ὑποστηρικτῶν του), καὶ ὁ μόνος κατάλληλος νὰ δοξάσῃ τὸν τόπον. Καὶ ἦτο τφόντι βέβαιον ὅτι θὰ ἐξελέγετο, μὲ τόσην φοβερὰν ἐπιστρατεῖαν ναυστολικῆς καὶ πληρωμάτων.

Ἄμα οἱ ἀντίθετοι εἶδον τὴν μεγαλόσωμον αὐτὴν ἀκρίδα [ἢ τὴν ἀγέλην αὐτὴν τῶν ὀρνέων τῶν Θαλασσινῶν] ἐνσκήψασαν εἰς τὸν λιμένα, ἤρχισαν ἐν χορῶ νὰ τραγωδοῦν τὸ «Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε» ! Ὅλος σχεδὸν ὁ ἱστιοφορικὸς στολίσκος τῆς νήσου εἶχεν ἐπιστρατευθῆ. Ἐν μόνον μεγάλο καράβι, τοῦ καπετὰν Ἀλέξη Παγούρη, ἐβράδυνε νὰ φανῆ καὶ δὲν ἐφαίνετο εἰς τὴν συνάντησιν τῶν σκαφῶν τῶν ξυλίνων. Τὸ ἐπερίμεναν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ φανῆ· εἰς μάτην. Δὲν ἦλθε δι' ὄλου τοῦ ἐκλογι-

κοῦ ἀγῶνος, δὲν ἦλθεν οὔτε τὴν παραμονὴν τῆς ἐκλογῆς, δὲν ἦλθεν οὔτε εἰς τὰ ἐπινίκια. Ἄλλ' οὔτε μετὰ τὰς ἐκλογὰς ποτὲ ἦλθεν.

Εἰς μάτην ἢ καπετάνισσα, ἢ Φλωροῦ, ἢ γυνὴ τοῦ Ἄλέξη Παγοῦρη, ἔβγαινε πᾶσαν πρωίαν καὶ πᾶσαν ἐσπέραν εἰς τὸ ἡλιακωτὸν δῶμα, ἀνάμεσα εἰς τοὺς δύο [τρεῖς] κομπσοὺς καὶ λεπτοὺς κίονας τοὺς ὑποστηρίζοντας τὴν στέγην, καὶ ἴστατο ἐκεῖ ὥρας, μὲ τὸ ναυτικὸν κιάλι εἰς τὸ ὄμμα, ἀγναντεύουσα τὸ μακρὸν πέλαγος, ἐξετάζουσα τὰ κύματα καὶ διερευνῶσα μὲ τὸ βλέμμα τὰ χαριτωμένα νησάκια, τοὺς μεμακρυσμένους βράχους καὶ τὰς σπηλάδας. Ἰχνος ἰστίου δὲν ἔβλεπε πουθενά, οὔτε ὡς πτερόν γλάρου, οὔτε ὡς λοφιὰν πάπιας, οὔτε ὡς κεκρύφαλον καλλικατζούνας· οὔτε ὄπισθεν τῶν χθαμηλῶν σκοπέλων, οὔτε πέραν τῆς Μπιώτας, οὔτε ἐκεῖθεν τοῦ Καλαμακιοῦ· οὔτε πρὸς τὴν ἀνατολικήν, οὔτε πρὸς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν. Κ' ἐπανήρχετο ἐν ἀθυμία ἢ γυνὴ εἰς τὸν θάλαμόν της καὶ κατέθετε τὸ κιάλι τὸ ἄχρηστον, κ' ἔτρωγε τὸ πικρὸν δεῖπνόν της ἐν συντριβῇ καὶ ἀνεκλίνετο εἰς τὸν σκληρὸν καναπέν της ἐν ἀγωνίᾳ. Καὶ ἦτο μόνη εἰς τὸ ὠραῖον κομπσὸν σπητί της ἢ Ἀρχόντω, αὐτὴ καὶ ἡ εἰκοσαέτις ἀνεψιά της ἢ Φλωροῦ, τὴν ὁποίαν εἶχεν υἱοθετήσει, μὴ ἔχουσα θυγατέρα. Ἐπειδὴ τοὺς δύο υἱούς της, τὸν Ἀργύρην καὶ τὸν Κίμωνα, τοὺς εἶχε μαζί του στὸ καράβι ὁ πατὴρ των. Κ' ἡ κομπσὴ ἀκρινὴ οἰκία, μάρτυς τῆς φιλοκαλίας τοῦ κτήτορός της, ἴστατο ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ Σχιναδέικα, ἐπὶ ἀμβλείας προβλήτος πρὸς τὸν γιालὸν τοῦ Ἐπάνω Μαχαλᾶ, εἰς τὴν γωνίαν ἀκριβῶς δύο κολπίσκων. Ὑπερθεν τοῦ παλαιοῦ μύλου μὲ τοὺς βράχους τοὺς σπαρτούς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεγινώσκοντο ἀκόμη, κατὰ τὴν παράδοσιν ἢ τὴν πρόληψιν, τὰ γράμματα τοῦ Θεμιστοκλέους πρὸς τοὺς Ἴωνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, προτρέποντος αὐτοὺς ν' ἀποταχθῶσι τὸν μισητὸν βάρβαρον καὶ προσέλθωσιν εἰς τὴν γλυκειὰν Ἑλλάδα, τὴν μητέρα των.

Πῶς νὰ παρηγορηθῇ ἢ Ἀρχόντω διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της, ἀφοῦ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων γνωστὸν ὅτι οὗτος, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ πλοίαρχοι, εἶχε δώσει υπόσχεσιν νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς ἐκλογάς; Ἴδου ἦτο Παρασκευή, ἐξημέρωνε τὸ Σάββατον, τὴν μεθαύριον θὰ ἐπανέτελλε Κυριακή, ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν, καὶ τὸ καράβι δὲν ἐφάνη. Ἡ καπετάνισσα, καθὼς λέγει τὸ παραμῦθι [ὁ λόγος], «ἔμβαινε κ' ἔβγαινε καὶ βαρειαναστέναζε».

— Μάνα, τῆς λέγει μετὰ πολὺν δισταγμὸν ἢ ἀνεψιά ἢ ψυχο-

κόρη της. Ἄκους, τί ἄκουσα νὰ λένε, πῶς ἦ γρηὰ ἡ Γκότσαινα, ποῦνε μάγισσα. . .

— Ξωρκισμένη νᾶνε, παιδί μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἀρχόντω !

— Μὰ ἄκους, μάνα . . . ἐπανελάβεν ἡ κόρη, ἐπειδή, ἀφοῦ ἅπαξ ἤρχισεν, ἤσθάνετο τὴν τόλμην νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Δὲν ἀκούω τίποτα, εἶπεν αὐστηρῶς ἡ Ἀρχόντω.

Ἡ κόρη «ἐποδαιώθη», κ' ἐσιώπησε.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἀφοῦ εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ πικραμμένον δεῖπνόν της ἡ καπετάνισσα, πρὶν σηκωθῆ νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν της, διὰ νὰ πλαγιάσῃ, αἴφνης τῆς λέγει :

— Τί ἔλεγες, Φλωροῦ, γιὰ τὴν γρηὰ - Γκότσαινα, τὴν μάγισσα ;

— Ναί, ἀλήθεια, μάνα· τοῦ Ραχιώτη τὸ καράβι, ἄκους, ὁποῦ ἔλειπε καιρὸ καὶ καιρὸ, κ' ἦταν φόβος, δὲν ἤθελε ἡ Ραχιώταινα, ἄκους, νὰ πάρῃ τὴν Γκότσαινα νὰ τῆς κάμῃ τὰ μάγια μὲς' τὸ αὐγὸ, νὰ ἰδῆ μὲ τὰ μάτια της ἡ καπετάνισσα ἀνίσως εἶνε καλὰ τὸ καράβι ἢ ὄχι· καὶ τότε ἡ Γκότσαινα τῆς λέει· κι' ἂν φοβᾶσαι τὰ μάγια, πέσε στὰ θεοτικά· πάρ' ἕνα κορίτσι ἀπάρθινο, ἀθῶο, ὡς ἔνδεκα χρονῶν νὰ εἶνε, κατέβασ' ἕνα 'κόνισμα ἀπ' τὸ 'κονοστάσι, δός τῆς το στὰ χέρια νὰ τὸ κρατῆ ὥρα πολλή, καὶ νὰ τὸ κυττάξῃ ἀτράνταχτα, χωρὶς νὰ ξεκολλήσῃ οὔτε στιγμή ἀπ' τὸ 'κόνισμα τὸ μάτι. Καὶ τότε τὸ κορίτσι θὰ φωτισθῆ καὶ θὰ τ' ἄρωτήσῃς, τί βλέπε ; Κ' ἐκεῖνο θὰ σοῦ πῆ βλέπω τὸ καὶ τό, ἢ βουλιαμμένο εἶνε τὸ καράβι, ἢ ἀβούλιαχτο.

— Δέσε τὴ γλῶσσά σ', εἶπεν ἡ Ἀρχόντω.

— Ναί· ὁ λόγος τὸ λέει. Ἔτσι τῆς εἶπε ἡ Γκότσαινα, κ' ἔτσι ἔκαμε ἡ Ραχιώταινα. Ἐπῆρε τὸ κορίτσι τοῦ καπετὰν Λυμπέρη, τῆ Χ., ποῦ εἶνε ὡς ἔνδεκα χρονῶν, καθαρὸ, ἀθῶο, ὅπως τῆς εἶπε ἡ Γκότσαινα, καὶ τῆς ἔβαλε τὸ 'κόνισμα στὰ χέρια, κ' ἐκάθισε, καὶ τὸ κύτταζε, μίαν ὥρα. Κ' ὕστερα τὴν ἐρωτᾷ· τί βλέπεις ; Καὶ τῆς εἶπε· βλέπω τὸ καράβι ποῦ ἀρμενίζει μὲ πρύμον καιρὸ, μὲ τὰ πανιὰ φουσκωμένα, κι' ὁ καπετάνιος στὸ τιμόνι· κατὰ ὄδῳ ἔχει τὴν πλώρη. Κι' ἀληθινά, σὲ τρεῖς μέραις, ἦρθε τὸ καράβι. Τὸ θυμᾶσαι, μῆνες εἶνε ἀπὸ τότε.

Ἡ Ἀρχόντω, μετὰ μικρὰν σκέψιν εἶπε :

— Πᾶς νὰ τὴν φωνάξῃς ;

— Ποιά, τὴν Χ., τοῦ καπετὰν Λυμπέρη ; Τέτοιαν ὥρα, ἐρχεται ;

— Τί ὥρα εἶνε ; Ἡ κόττες τῶρα κάτιασαν.

— Πῶς νὰ πάω, μάνα ; φοβᾶμαι.

— Βγαίνω στο παραθύρι και σ' ἀγναντεύω· σὲ φυλάω μὲ τὸ μάτι· τρεῖς πόρτες παραπέρα εἶνε.

— Ἄς πάω.

Ἡ κόρη ἐξήλθε, κατέβη στὸν δρόμον, κ' ἡ θεία τῆς ἤνοιξε τὸ παράθυρον και τὴν ἐνεθάρρυνε. Μετὰ πέντε λεπτὰ ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς, ὅπου ἐκάλει τὴν κόρην τοῦ καπετὰν Λυμπέρη.

— Χ. Ἔ, Χ.

— Τί εἶνε ; Ποιὸς φωνάζει ;

— Κατέβα νὰ σοῦ πῶ.

Ἦκουσε μικρὸν θόρυβον, συνεννοήσεις, φωνὰς τῆς παιδίσκῃς ἀπὸ τὸν δρόμον, τῆς μητρὸς τῆς ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Καὶ μίαν τελευταίαν παραγγελίαν :

— Ἄς εἶνε, πῆγαινε. Νὰρθῆς γλήγορα.

Καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ αἱ δύο κορασιδὲς ἀνέβαινον τρέχουσαι τὰ σκαλοπάτια τῆς οἰκίας τοῦ καπετὰν Ἀλέξη.

Ἡ Χ. ἦτον χλωμή, λευκὴ και λεπτοφυῆς εἰς ἄκρον.

Ταχέως ἐξετελέσθη τὸ πείραμα. Ἡ μικρὰ παιδίσκη ἐπὶ ὄραν ἐκράτει ἐν εἰκόνισμα μὲ τὰς δύο χεῖράς τῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ καπετάνισσα ἢ Λυμπέραινα, εἴτε διότι ἐδυσχέραινεν ἐκ τῆς παρατεινομένης ἀπουσίας τοῦ θυγατρίου, εἴτε μᾶλλον διότι ἐπεθύμει νὰ εἶνε και αὐτὴ παροῦσα εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς μαντείας, ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Παγούραινας. Μετὰ ὄραν ἰκανήν, ὅταν ἡ Ἀλέξαινα, καθημένη ἀντικρὺ τῆς μικρᾶς, εἶδε κάπως τὰ ὄμματά τῆς νὰ ἰλλωπίζουν, ἀπὸ κούρασιν ἢ ζάλην, τὴν ἐρωτᾷ :

— Τί βλέπεις ;

— Βλέπω, ἀπήντησεν ἡ παιδίσκη, ἕνα καράβι. Βλέπω σύννεφα πολλά, θολά, τρεχούμενα, ἀνακατωμένα, φουσκοθαλασσιά, τρικυμία, θεώρατα κύματα, ποῦ χτυποῦν ἐπάνω στοὺς βράχους, στὸ κάβο, ὅστιν ἀκρογιαλιά.

— Καὶ πῶς τὸ βλέπεις τὸ καράβι ; ἠρώτησε μὲ κομμένην φωνὴν ἡ Ἀρχόντω.

— Τὸ καράβι σύντριμμα και τρομάρα. . . ὦχ ! και εἶνε ἕνας, δύο, τρεῖς νομάτοι ποῦ πλέουν, τοὺς συναπαίρνει τὸ κύμα, (ὑψωνεν ἀλληλοδιαδόχως τρεῖς δακτύλους τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῆς), τοὺς χτυπᾷ ἢ θάλασσα ἀπάνω στὰ βράχια, ποῦ πολεμοῦν νὰ πιαστοῦν, τοὺς ἀρπάζει ξανά πίσω τὸ κύμα, πάλι τοὺς πετᾷ ἐμπρός, τοὺς χτυπᾷ, πῶ, πῶ ! ἀπάνω στὰ γκρύφια, κ' οἱ νομάτοι ζαλισμένοι, μουσκεμένοι, μισοσκοτωμένοι, δὲν μπόρουν νὰ πιαστοῦν. Βουλιάδν, βούλιαξαν, πᾶνε, ὄμοροι ἔγειναν. . . Οἱ δύο ἐπῆγαν στὸν

πάτο κάτω, κι' ὁ ἕνας ἀκίνητος, μὲ γουρλωμένα μάτια, φαίνεται σὰν νὰ γλυκοκοιμᾶται ἀπάνω σὲ μιὰν ἀμμουδιά μακράν, τοσηδιά, ὡς τρεῖς πιθαμὲς (ἔκαμε μὲ σχῆμα ὡς νὰ ἐμέτρα ὡς τρεῖς πιθαμὰς).

Τέλος διεξήχθη πανηγυρικῶς ἡ ἐκλογή, ὁ ὑποψήφιος τῆς νέας ἐσοδείας ἐπῆρε τὸ διπλάσιον τῶν ψήφων ἀπὸ τὸν παλαιόν, τὸν πολὺ φημισμένον ἄλλοτε καὶ ἰσχυρὸν ἀντίπαλόν του. Ἐωρτάσθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰ ἐπινίκια. Χαρὰ καὶ ἀγαλλίας μετ' ἀφθόνων σπονδῶν ἐπέπεσον εἰς τὴν ἀγοράν, εἰς τ' Ἀλώνια, καὶ τὰ Λειβάδια, ὅπου ἕως τότε ἔβροσκον ἡσύγως τόσα ἄκακα κτήνη. Ὀλος ὁ συμμαχικὸς στόλος ἐσημαιοστολίσθη. Ποικίλα λαλούμενα, βιολιά καὶ λαγοῦτα. Γύφτοι μὲ κλαρινέττα, φουσῶντες καὶ χορευόντες, ἐπῆδησαν, ἠλάλαξαν, ἐκοβίδησαν, προεξάρχοντες τῆς βακχικῆς πομπῆς. Γυναῖκες ἐχρωμάτισαν ἀπὸ τὴν μέθην των, καὶ παιδιὰ ὠλόλυζαν ἀπὸ τὴν λαγύραν των, ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ἀπὸ τὰ σοκάκια [τρέχοντα] εἰς τὰ πλευρὰ καὶ εἰς τὴν οὐρὰν τῆς λαϊκῆς πλημμύρας (ἀγέλης).

Εἶχον βεβαίως δίκαιον νὰ χαρῶσι τόσον· ὁ νέος δήμαρχος ἔμελλεν, ὅπως ἔγραφεν εἰς τὸ πρόγραμμά του, δημοσιεὺθὲν εἰς τὴν «Παλιόροϊαν» τῆς Χαλκίδος, κ' εἰς τὸ «Μὴ χάνεσαι» τῶν Ἀθηνῶν, νὰ κατορθώσῃ πολλὰ καὶ μεγάλα ἔργα. Ἐν πρώτοις ἀπόφασιν εἶχε νὰ κατεβάσῃ ἀπὸ τὸ βουνὸν τὴν βρύσιν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, νὰ τὴν ἐγκαθιδρύσῃ εἰς τὴν μικρὰν πόλιν. Εἵκοσι χιλιάδας δραχμῶν εἰσόδημα εἶχεν ὡς ἔγγιστα ὁ δῆμος· πεντακόσαι τοῦλάχιστον χιλιάδες θὰ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ κατορθωθῇ τὸ μεγαλεπήβολον ἔργον, ὥστε νὰ καύσουν πλέον οἱ ἐκλογεῖς του πίνοντες νερὸν ἀπὸ τὰ φρέατα, ἃς ἦσαν ταῦτα φλεβώδη καὶ λίαν ὑγιεινά. Τί θὰ τοῦ ἐκόστιζε τοῦ νεαροῦ ἐκλεκτοῦ των νὰ εὔρη κάπου πεντακοσίας χιλιάδας διὰ νὰ τὸ ἐκτελέσῃ; Προσέτι ὁ νέος δημοτικὸς ἄρχων θὰ ἴδρυνεν εἰς τὸν τόπον ἐταιρίαν «Ἀλληλοβοηθείας» μεταξὺ τῶν ναυτικῶν. Πρὸς τοῦτο ὅλοι οἱ πλοίαρχοι (ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσουν, διότι θὰ ἔχανεν ὁ ἄνθρωπος τὴν πελατεῖαν του εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Πρωτοδικείου) προκατέβαλον χιλιάδας δραχμῶν εἰς χεῖράς του. Καὶ ἡ μὲν «Ἀλληλοβοήθεια» ποτὲ δὲν ἐξετελέσθη, κ' ἡ κρήνη τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἔμεινε διὰ πάντοτε εἰς τὸ βουνόν, ὅπου ἦτο. Εἰς δὲ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἐδημοσιεύθη μετὰ τινος μῆνας, ὅτι «ὁ μεγαλοπράγμων δήμαρχος κ. Ν. Ἀγγούδης κατεσκεύασε τρεῖς ὡραίας ὁδοὺς διασχιζούσας τὴν νῆσον, ἐξ ὧν ἡ μία ἄγει εἰς τὴν Μακεδονίαν (sic),

ἡ δευτέρα πρὸς τὴν Παλαιὰν Ἑλλάδα, κ' ἡ τρίτη ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐφώτισε προσέτι τὴν πόλιν διὰ δεκατριῶν φανῶν, διὰ τὰ βλέπουν τὴν νύκτα ὅλοι οἱ νυκτοβάται, καὶ διὰ τὰ γκρεμοτσακίζονται τὴν αὐγὴν ὅλοι οἱ ἐργατικοί, ὅσοι θὰ ἐξύπνων πολλὰ πρῶι διὰ τὸ ἀπέλθωσιν εἰς τὸ ἔργον των.

Τέλος, ἀφοῦ κατώρθωσεν ὅλα ταῦτα, ὁ νέος δήμαρχος ἐπῆρε τὴν κιθάραν του κ' ἔπλευσεν εἰς τὴν ἀπέναντι νῆσον, ὅπου ἐφημίζετο ὅτι ὑπῆρχον πλούσιαι νύμφαι. Διωργάνισεν ἐκεῖ, ἐπειδὴ αὐτὸς προεξῆρχεν ὡς κιθαρωδὸς καὶ ὄρχηστής, κώμους καὶ παννυχίδας μὲ τὴν νεολαίαν τοῦ τόπου· ὅλην τὴν νύκτα «ἐπαιζε κριθάραν», καθὼς ἔλεγεν ὁ Διοματάρης, κ' ἔμελπε μερακλίδικα τραγούδια. Μία ὄρφανὴ πλουσία δὲν ἠμπόρεσε νὰ βαστάξῃ εἰς τὴν γλύκα κ' εἰς τὸ πάθος τῆς κιθάρας καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν συνήφθη ἀρραβῶν καὶ εἶτα ἐτελέσθη ὁ γάμος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ πτωχὴ Ἀρχόντω, ἡ χήρα τοῦ πνιγέντος πλοιάρχου, ἔκλαιε τὸν σύζυγον καὶ τοὺς υἱοὺς της, κ' οἱ πλοίαρχοι ἔκλαιον τὰς προκαταβολὰς των. Καὶ πέραν τοῦ πελάγους, εἰς τὴν ἀντικρυνὴν νῆσον ἀντήχουν ἄσματα γαμήλια, βακχικά. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον, ἀφοῦ συνεπληρώθη ἡ τετραετία του ὁ κ. Νίκος Ἀγγούδης μετεκόμισε τὴν δημοτικότητα, τὴν φιλοπατρίαν καὶ ὅλα τὰ προγράμματά του εἰς τὴν πέραν μεγάλην νῆσον, κ' ἔπαυσε πλέον νὰ παίζῃ «κριθάρα» καὶ νὰ κατεβάξῃ ἀπὸ τὸ βουνὸ εἰς τὴν πόλιν τὴν βρῦσιν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

ΟΙ ΚΑΝΤΑΡΑΙΟΙ

«Μήνυσις Ἰω. Δ. Κανταραίου, κατὰ Γ. Δ. Κανταραίου, ἐπὶ ἀγροζημίᾳ, ἐπιθέσει καὶ ἀπειλῇ». — «Ἐγκλήσις Ἀντων. Ι. Κανταραίου, κατὰ Βασ. Γ. Κανταραίου ἐπὶ καταπατήσει ἀγροῦ, τραύματι καὶ αἰκίαις». — «Μήνυσις Κωνστ. Στ. Κανταραίου, κατὰ Ἀν. Στ. Κανταραίου ἐπὶ διαταράξει οἰκιακῆς εἰρήνης, ἐξυβρίσει καὶ ἀπειλῇ». Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔγγραφα καὶ πολλὰ ἄλλα ὁμοῦ τὰ διεξήρατο ὁ καπετὰν Γιωργῆς ὁ Ζηρεΐτης, πρόφην ναυτικός, ἐμποροπλοίαρχος καὶ νῦν γραμματικός τῶν χωριῶν, *ταουνκλερεκ* *, ὅπως λέγουσιν οἱ Ἄγγλοι, δηλαδὴ γραμματεὺς τῆς Δημαρχίας. Ἐπειδὴ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ ἀστυνομία ἦτο δημοτικὴ, παρ' αὐτῇ ἐγίνοντο αἱ ποινικαὶ καταγγελίαι. Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν Κανταραίων, οἵτινες εἶχον γίνεαι τόσον πολλοί, (καθότι ἦτο ἐξοικειωμένος μὲ τὴν πληθῶραν ταύτην καὶ δὲν τοῦ ἔκαμνεν ἐντύπωσιν), ἀνελογίζετο μόνον τὸ ἀτελειώτον αὐτὸ ζήτημα τῶν ἀγροζημιῶν τῶν γενομένων ἕνεκα διαφορᾶς περὶ τὰ σύνορα ἀγροῦ καὶ ἀκουσίως ἀνεπόλει τὸν Ἀλέξην τὸν Μπαρέκον, υἱὸν τοῦ Γιάννη Παρρήκη, μεγαλοβοσκόν, μὲ ἀγέλην ἑπτακοσίων αἰγῶν, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀποθανόντα· αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ μόνος ὅστις, ἅμα ἔβλεπε πῶς εἶχον καταβοσκήσει εἰς ἀπηγορευμένον μέρος τὰ γίδια του, χωρὶς μάρτυς νὰ τὸν ἴδῃ, εἰμὴ μόνος ὁ Θεός, (ἀλλὰ μὲ τὴν ἰσχυρὰν πιθανότητα ὅτι αὐτὸς ἔμελλε νὰ γείνη ὑποπτος, καθὸ γείτων), πάραυτα ἔτρεχεν εἰς τὴν Δημαρχίαν, ἐπαρουσίαζε πέντε ἑκατοστάρικα, κ' ἔλεγε : «Νά, ἐκεῖ κ' ἐκεῖ ἔκαμα ζημίᾳ, στοῦ τάδε καὶ στοῦ τάδε· ἄς βάλουν «πραγμαγνώμονας» νὰ τὰ ἐκτιμήσουν καὶ νὰ τὰ συμβιβασθοῦμε. Ἄς μοιρασθοῦν αὐτά, κ' ἂν τοὺς φανοῦν λίγα, ἐδῶ εἴμαστε».

Θεὸς χωρέστ' τον, τὸν Ἀλέξην τὸν Μπαρέκον. Ἡμεθα εἰς τὸν γάμον του, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1868. Ὁ θεῖός μου, δήμαρχος τότε,

* Τὸ δεύτερον συνθετικὸν τῆς δικαστικῆς ἐννοίας αὐτοῦ—βοηθοῦ ἢ γραφῆως ἀρχείου — «κλερεκ» εἶνε παρεμφθαρόμενον ἐκ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως *κληρικὸς*. Ἀρχῆθεν ἡ λέξις ἐσήμαινε τὸν βοηθὸν ἢ ψάλλον.

ὡς σύντεκνος, τὸν εἶχε στεφανώσει. Μεταξὺ τῶν καλεσμένων ἦτον καὶ ὁ ἱατρὸς τοῦ χωρίου μας, ὁ ἀλησμόνητος Βαναρὸς Γουλιέλμος Βίλδ, καλὸς, ἀνοιχτόκαρδος, εἴρων, μὲ τὸ τσιμποῦκί του καὶ θαυμάσιος διὰ συννααστροφὴν. Μαζὶ του ἦταν κ' ἡ ἀνειψία του, ἡ Κατερίνα Χιῶμμελ, τὴν ὁποίαν ὡς ἄκληρος εἶχεν υἱοθετήσει. Ἦρχετο ἀπὸ τὸ Ἄρσάκειον, ὅπου εἶχεν ἀρχίσει νὰ μαθητεύῃ ὡς ἐσωτερικὴ ἀπὸ δύο ἐτῶν, καὶ ἦτον χλωμὴ, ἀπλοϊκὴ καὶ «γλυκόκαρδη», *σουήτχαρτ*. Ἡ φτωχὴ! ποῖος τὸ ἤλπιζεν ὅτι ἔμελλε μετὰ τρία ἔτη νὰ λάβῃ τραγικὸν θάνατον, ἀπὸ τὰς ἰδίας της * χεῖρας, πρὶν γείνη ἀκόμη εἴκοσιν ἐτῶν ;

Λοιπὸν ὁ καπετὰν Γιωργῆς ὁ Ζηρεΐτης, ἐφυλλομέτρα τὰς διαφόρους μηνύσεις, τὰς μεταξὺ τόσων ὁμωνύμων, διὰ νὰ συντάξῃ τὰ «κλητήρια θεσπίσματα», καὶ τὰς κλήσεις τῶν μαρτύρων, ὅπως εἰσαχθῶσιν αἱ ὑποθέσεις εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον. Ἦτο μεγάλη φάρα, σχεδὸν κράτος ἐν κράτει, ὀλόκληρον φρατρίαν καὶ φυλὴν ἀπετέλουν αὐτοὶ οἱ Κανταραῖοι. Εἶχον πληθυνθῆ τόσον ἀνὰ τὸ χωρίον καὶ εἰς τοὺς κάμπους τῆς νήσου [γύρω], ὅπου εἶχον ἀποκτήσει ἐκτεταμένα κτήματα, ἀγρούς καὶ ἀμπέλους καὶ κήπους καὶ εἶχαν ὡς συνοικίαν ὀλόκληρον καλυβίων, ἀπὸ μίλι εἰς μίλι, ἀπὸ κάμπον εἰς ρεμματιάν, καὶ ἀπὸ λόφον εἰς δάσος, εἰς ὄλας τὰς χλοεράς τοποθεσίας τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς, — εἰς τὸ Σκληθρί, τὴν Καναλίτσαν, εἰς τὸν Πλατανιᾶν, τὸν Τροῦλον, τὸν Στροφυλιᾶν καὶ τῆς Κουκουναριῆς, τὸ ὄραϊον ἄλσος τῶν πιτύων, ὅπου ἤπλοῦτο κ' ἡ λίμνη, ἡ ὄρφῃ μὲ τὰ γαλήνια βαθεῖα νερά, κτῆμα τοῦ δήμου, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ πάντοτε ἐνοικίαζον ἢ ἐξεμεταλλεύοντο. — Τόσον, λέγω, εἶχον πληθυνθῆ, ὥστε θὰ ἦσαν ἐπικίνδυνοι, ἐὰν δὲν τοὺς εἶχε δώσει ὁ Θεὸς κακὴν μανίαν καὶ λύσσαν νὰ τρώγωνται μεταξὺ των. Ἀπῆρτιζον αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς μικροκοσμον καὶ ὅταν εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐκσπάσουν τὰς κακὰς ὁρμάς των, δὲν ἔδερναν ἄλλον, ἀλλ' ἐδέρνοντο αὐτοὶ μεταξὺ των, ἀδελφοί, θεῖοι καὶ ἀνειψιοί, ἐξάδελφοι καὶ σπανίως ἐγεννῶντο Κανταροπούλες· ὄλο Κανταρόπουλα· δὲν κατεπάτουν ξένον κτῆμα (ἄλλως, ὀλίγους γείτονας εἶχον διὰ νὰ καταπατήσουν σιμὰ στὰ σύνορά των, — τοὺς Δελχαρονιαναίους, τοὺς Αἰτωνθαίους, τοὺς Ἀσβισταίους καὶ Στροφισταίους), ἀλλὰ Κανταραῖος κατεπάτει τὸν ἀγρὸν τοῦ Κανταραίου. Ἄν τοὺς ἐπιανε κοκκίνῃ μανίᾳ νὰ φονεύσουν, [ἐφόνευον] ὁ ἀνειψιὸς τὸν θεῖον καὶ καθεξῆς. Καὶ ηὔξάνοντο

* Ὅρα τὸ διήγημα ἢ *Γλυκοκαρδοῦσα*, εἰς τὸν β' τόμον τῶν *Ὀψίμων* (;

καὶ ἐπληθύνοντο, πληροῦντες τὴν εὐχὴν ἢ τὴν κατάραν τοῦ Δημάρχου.

Μᾶς διηγῆθη τὴν ἱστορίαν, πῶς εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν νῆσον ἢ δαιμονία οἰκογένεια, ὁ γέρον Διονύσιος, ὁ ἐμπνευσμένος πνευματικός, εἰς τὸν Προφήτην Ἥλιαν. Εἰς μίαν ἀκτὴν τῆς Εὐβοίας, τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ὀλίγα ἔτη πρὸ τοῦ 21, σιμὰ εἰς τὸ Πευκί, τὸ Ἀρτεμίσιον, εἰς ἄνθρωπος, νέος ἀκόμη, λίαν πρωὶ ἐπέταξε τὰ ροῦγά του (ἦτο Ἰούνιος μὴν) κ' ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἦτο καλὸς κολυμβητής, ἄν και ἐξωμερίτης, ἦτοι γεωργὸς και βουκόλος. Ἦτο ὁ Γιάννης ὁ Κάνταρος, τελευταῖον λείψανον τῆς πάλαι πολυπληθοῦς ἐν Εὐβοίᾳ οἰκογενείας τῶν Κανταραίων.

Ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε τὴν τουρκικὴν ἐξουσίαν, ἐπειδὴ εἶχε καταγγελθῆ ὡς ἀδελφοκτόνος. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἴσχυν ἐκεῖ, ὡς και ἄλλου, τὸ «ἐν τῇ μαχαίρα μου ζήσομαι». Δὲν ἦσαν τότε δικαστήρια διὰ νὰ κρεμᾶ τις τὴν κάπαν του, οὔτε δικολάβοι διὰ νὰ κάμνουν εἰκονικὰ ἔγγραφα και στρεψοδικίας, οὔτε διαιτηταὶ διὰ νὰ «συβαστῆς», οὔτε ψευδομάρτυρες διὰ ν' «ἀθωωθῆς». Τότε σ' ἐξεθέωναν οἱ προεστοὶ κ' οἱ «γυφτοχαρατζῆδες», τῶρα σὲ «ἀθωώνουν» οἱ βουλευταὶ κ' οἱ δήμαρχοι.

Λοιπὸν ἀνάγκη πᾶσα, διὰ νὰ ζήσης και προκόψης ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ «κεφαλώσης» και ἀποκτήσης ἀρπάγματα και κλέμματα (και διὰ νὰ πυκτεύης και θητεύης και δουλεύης), νὰ εἶχες τὸ τουφέκι σου γυαλισμένον, γεμᾶτον, τὴν κουμπούραν σου ἀσημοδεμένην, σφιχτοταπωμένην, τὴν πάλαν σου κυρτήν, ἀστράπτουσαν, ἀκονισμένην. Οἱ Κανταραῖοι τότε εἶχον πληθυνθῆ ὑπὲρ τὰ πενήντα κεφάλια ἄρρενες ἦσαν εἰς τὴν Εὐβοίαν, ὅλοι σχεδὸν καλοὶ δουλευταὶ κ' εὐποροῦντες, ἀλλὰ καταπιεζόμενοι ἀπὸ τοὺς εἰσπράκτορας και καταπροδίδοντες ἀλλήλους. Ἐντεῦθεν ἤρχισεν ἐκεῖ ἡ **ἀμάχη**, ἡ ὀργὴ και κατάρα τοῦ Θεοῦ. Ἐτρώγοντο μεταξὺ τῶν ἐπὶ ἡμῖσιν αἰῶνα, κατὰ γράμμα. Ὁ Κάνταρος ἐκυνῆγει τὸν Κάνταρον μὲ τὸ τουφέκι εἰς τὸ δάσος, και τὸν ἐφόνευσεν ὡς θηρίον. Ἄλλος Κάνταρος παρεμόνευε τὸν Κάνταρον εἰς τὸ στενὸν μὲ τὴν κουμπούραν και τὸν ἄφινε στὸν τόπον. Ἄλλος ἐμάλωνε μὲ ἄλλον εἰς τὰ σύνορα τοῦ ἀγροῦ, τὸν ἐτρύπα μὲ τὴν πάλαν και τὸν ἔρριπτε κάτω.

Συνέβη και ὀλίγοι τινὲς Κανταραῖοι νὰ ξενιτευθοῦν ἄλλοι ἀπέθανον ἀπὸ τὴν πανώλη τὴν ἐνσκήψασαν περὶ τὰ τέλη τοῦ αἰῶνος. Ὅθεν, εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, δὲν ἔμειναν πλέον, ἐκτὸς τῶν θηλειῶν, εἰμὴ δύο Κανταραῖοι ἀδελφοί, ὁ Νικόλαος, σχεδὸν τεσσαρακοντούτης, και ὁ Γιάννης τριακονταπεντούτης. Μίαν τῶν

ἡμερῶν, ἴσως διότι ἔκριναν ὅτι ὑπῆρχον παραπολλοὶ δύο Κανταραῖοι, καὶ ὁ εἷς ἐπερίσσευεν, ὁ νεώτερος ἐκνυήγησε τὸν πρεσβύτερον μὲ τὸ τουφέκι, εἰς τὸν δρυμῶνα, ἐντεῦθεν τῆς ἀκτῆς, ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὸ κλεινὸν Ἀρτεμίσιον, τὸ Πευκί, ἔρριξε καὶ τὸν ἔφαγε μὲ τὸ βόλι. Διὰ μυριστὴν φορὰν ὁ Κάϊν ἐφόνευσε τὸν Ἀβελ, ἀλλ' ἀντιστρόφως ὡς πρὸς τὴν τάξιν τῶν πρωτοτοκίων. Ἄνθρωποι ἤκουσαν τὸν βρόντον καὶ τὸν συριγμόν, ἔτρεξαν, καὶ εἶδαν τὸν φονέα καὶ τὸ θῦμα. Ὅχι μακρὰν ἀπέιχεν ὁ σταθμὸς τοῦ Τούρκου, τοῦ **Γιαθρκητζῆ**, ἡ τελωνοφύλακος. Ὑπῆρχον καὶ δύο νιζάμηδες, στρατιῶται, ἐκεῖ πλησίον. Οἱ χωρικοὶ ἐφοβέριξαν τὸν Γιάννην. Οὗτος πιστεύσας ὅτι ἤδη ἔτρεχον κατόπιν του οἱ νιζάμηδες, ὡς ταχύπους ὄπου ἦτο, ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἔρριψεν ἐκεῖ τὸ ὄπλον του κάτω, ἐγυμνώθη κ' ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ νῆσος ἡ Ποντική, τὸ ἐρημόνησον ὀποῦ κεῖται εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, θ' ἀπέχη περι τὰ πέντε μίλια. Πῶς νὰ διακολυμβήσῃ τις τόσον ὑγρὸν διάστημα; Πότε νὰ πλῆη τις ὡς χελώνη, πότε ὡς δελφίν, «τ' ἀνδρίκεια», πότε νὰ ὑπιάζεται, «τ' ἀνάσκελα» διὰ νὰ ξαποστάσῃ, κτλ. — τοῦ κάκου δὲν ἠδύνατό τις νὰ πλεύσῃ πέραν. Πλὴν δὲν ἔλειπαν ἡ ψαροπούλες καὶ τὰ περάματα. Ὅταν ὁ Κάνταρος εἶχεν ἀποκάμει, κ' εἶχε πλεύσει τὰ δύο πέμπτα ὡς ἔγγιστα τοῦ πορθμοῦ, ἐν τοιοῦτον πλοῖον εὐρέθη καὶ τὸν ἐψάρευσεν. Δὲν ἦτο προωρισμένος νὰ χαθῆ, ἐπειδὴ ὄλα καὶ ὄλοι χρειάζονται, διὰ τὰς ἀτελειώτους ἀμαρτίας τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τοὺς ἀλιεῖς — διηγῆθη ὁ Γιάννης ὅταν ἀνεξήχθη καὶ συνῆλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας, πρῶτον μὲ τὸ ρακί, εἶτα μὲ μικρὰν τροφήν καὶ ὀλίγον οἶνον—ὅτι ἦτο ἄνθρωπος ἄτυχος, ὀποῦ τὸν κατέτρεχαν οἱ ἀγάδες, ἀλλὰ καὶ μερικοὶ χριστιανοὶ προδόται, ἐπειδὴ ἦτο φιλελεύθερος καὶ συνεννοεῖτο μὲ τοὺς ἀρματωλοὺς καὶ τοὺς κλέφτας, ἀντιέραν εἰς τὴν Ρούμελην. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐπίστευσαν, ὡς εἰκός. Δὲν εἶνε σύνηθες πρᾶγμα νὰ βλέπῃ τις ἄνθρωπον, καὶ μάλιστα χερσαῖον, νὰ κολυμβᾷ τολμηρὸς τόσον πέλαγος, χωρὶς νὰ ἔχη ἰσχυροὺς καὶ σπουδαίους λόγους. Βεβαίως τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο νὰ μὴν εἶνε παλληκᾶρι.

Δὲν ἦτο ἔγγαμος, εὐτυχῶς, ὁ Γιάννης ὁ Κάνταρος, ὅταν τὸν ἀπεβίβασεν τὸ πέραμα εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν ἀκτὴν τῆς Σ., εἰς τὸν Στροφυλιά, σιμὰ εἰς τὸ ἄλσος τῶν πιτύων καὶ τὴν γλυκειάν λίμνην μὲ τὰ πολλὰ χέλια. Εἶχεν ἀφήσει πολλὰς θείας, ἑξαδέλφας, κ' ἀνεψιάς καὶ χήρας καὶ ὄρφανὰς, ὀπίσω εἰς τὴν Εὐβοίαν, καὶ

οὔτε ἠρώτησεν οὔτε ἔμαθε ποτὲ τί εἶχον γίνεαι τὰ πλάσματα ἐκεῖνα. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶχον εὐπορίαν ἀγροτικὴν καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἠγχιστεύθησαν μὲ τοὺς ἐντοπίους, συνεχωνεύθησαν, κ' ἔλειψεν ἐκεῖθεν τ' ὄνομα τῶν Κανταραίων.

Ὁ Γιάννης προσεκολλήθη τὸ πρῶτον, ὡς κοπέλλι, πλησίον τοῦ γέρο - Στριαριώτη, ἐνὸς γεωργοκτηματίου, ἐθήτευσεν, ἐδούλευσεν, ἔκαμε κλέμματα καὶ ἀρπάγματα. Ἐδούλευε διὰ τρεῖς, ἔτρωγε μόνον δι' ἐνάμισυ καὶ ἦτο πολὺ προκομμένος. Ὁλωσοῦν ἔφερεν εὐτυχίαν εἰς τὸν παραφέντην του, καὶ θὰ ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ καυχῆθῃ, ὅπως ὁ Ἰακώβ πρὸς τὸν Λάβαν, ὅτι εἶχε «καλὸ ποδαρικό». «Ἐπὶ τῷ ποδί μου εὐλόγησέ σε Κύριος ὁ Θεός». Τὸ δεύτερον ἔτος ἔκλειψε μίαν κόρην (ἢ ἀπήγαγε) τοῦ ἀφεντικοῦ του καὶ τὴν ἐνυμφεύθη· τὸ τρίτον ἔτος, ἐκτὸς τῆς προικὸς τὴν ὁποῖαν στανικῶς ἐπῆρεν, εἶχεν ἀποκτήσει ἄλλα τόσα χωράφια, καὶ εἶχε κατακτήσει ὄχι ὀλίγα γειτονικὰ χέρσα, μὲ τὸν κόπον του, καὶ τὰ ἐκαλλιέργησε. Κατόπιν ἡ περιουσία του αὐτῆ ἐτριπλασιάσθη, ἐγέννησεν υἱούς, τὸν Στάμον καὶ τὸν Δημήτριον, καὶ θυγατέρα, τὴν Τριανταφυλλιάν, καὶ ἀπέθανε πεντηκοντούτης.

Οἱ υἱοὶ του ἐκληρονόμησαν τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν προκοπάδα του*.

* Τὸ διήγημα ἀπέμεινεν ἀτελές.

Τ' ΜΠΟΥΦ ΤΟΥ Π'ΛΙ

Ποίαν νὰ εἶχε καλὴν τύχην ὁ καπετὰν Στέφος ὁ Γιαρῆς καὶ τοῦ ἤρχοντο ὄλα βολικὰ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ; Ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν ἄνθρωπος τόσον τυχερός, ὅσον αὐτός. Ἀπὸ μίαν παληοκαϊάσα, εἶδος βομβάρδας ἢ κολυακιᾶς, ὁποῦ τοῦ εἶχεν ἀφήσει ὡς ἀζήλευτον κληρονομίαν ὁ πατέρας του, ἀπέκτησε τώρα μίαν τεραστίαν σκούναν μεγίστης χωρητικότητος—ἐπειδὴ ἡ μόδα ἦτον, εἰς τὰς ἡμέρας μας, ν' ἀρματῶνουν ὡς σκούνες καὶ τὰ μεγαλύτερα θαλασσινὰ σώματα [κομμάτια]. Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι εἶχε συνήθειαν, ἐκάστοτε, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μπαρκάρῃ ἀπὸ τὸν λιμένα, νὰ βάζῃ τὴν γυναῖκά του τὴν Σινιώραν νὰ προπορεύεται πρώτη ὡς τὴν βάρκα, κι' αὐτὸς ν' ἀκολουθῇ, ἐπειδὴ ἐκεῖνη εἶχε καλὸ ποδαρικό. Καὶ ὅταν εἰς γείτων, διαβασμένος κάπως, παρετήρησεν ὅτι αὐτὸ ἦτο δεισιδαιμονία, ὁ παπ' Ἀβέρκιος ὁ ἐρημίτης ἀπήντησεν ὅτι τὴν δοξασίαν ἢ τὴν συνήθειαν αὐτὴν ἐπικυρώνει κ' ἡ Ἁγία Γραφή. «Ἐπὶ τῷ ποδί μου εὐλόγησέ σε Κύριος ὁ Θεός», εἶπεν ὁ Ἰακώβ εἰς τὸν Λάβαν τὸν πενθερόν του. Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι τὸ μόνον «γοῦρι», ὁ καλὸς οἰωνός, τὸν ὁποῖον συνήθιζε κατὰ κόρον ὁ καπετὰν Στέφος, ἦτον ἡ κλεψιά. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸ πλιάτσικο, ὁ βλογημένος. Ὅ,τι τοῦ ἔλεφτε στὴν πλώρη του δὲν τὸ ἀφινεν. Εἴτε εἰς τὸ πέλαγος, εἴτε εἰς τὸν ὄρμον, ὅπου καὶ ἂν προσήγγιζε, πᾶν ναυτικὸν εἶδος, τὸ ὁποῖον ἤθελεν εὐρεθῆ στὸν δρόμον του, ἄρμενον ἢ κάρναβιν ἢ ξύλον, τὸ μετεχειρίζετο ὡς λάφυρον πολέμου. Πλὴν τοῦτο ἴσως τὸ συνήθιζον καὶ ἄλλοι ναυτικοί, καί, διὰ νὰ εἴπωμεν τὴν μαύρην ἀλήθειαν, ποτὲ δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸν ναυτικὸν μας κόσμον αὐτὴ ἡ στοιχειώδης πειρατεία. Καὶ ὅμως οἱ ἄλλοι ποτὲ δὲν ἠμποροῦσαν, ὅπως ὠμολόγουν οἱ ἴδιοι, νὰ «κεφαλώσουν», δὲν ἐσήκωναν δηλαδὴ ἄνω τὴν κεφαλὴν, ἀπὸ τὰς καταδρομάς τῆς τύχης. Ἀλλὰ διὰ τὸν καπετὰν Στέφον ὅμως ἡ κλεψιά τοῦ ἔβγαιεν εἰς καλόν.

Τὸν ἐνθυμοῦντο ὅλοι, ὅταν ἦσαν παιδιὰ εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, καὶ εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἑλληνικοῦ· διότι ὡς ἐκεῖ ἐπῆγγαιναν

συνήθως τὰ καπετανόπουλα τοῦ τόπου. Δὲν ὑπῆρχεν ὄνειδος καὶ χλεύη, δὲν ὑπῆρχε παραγκῶμι καὶ ἀναγόρευμα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ τοῦ ἔρριπτον κατάμουτρα. Συνήθως τὸν ὠνόμαζον «σαλιάρα», ἢ «μπουκαπόρτα», ἢ «μάπα κεφάλι». Ἄλλὰ τώρα, ὅταν τὸν ἔβλεπαν καὶ τὸν ἐξήλευαν, θὰ ἠδύναντο νὰ εἰπωσι πρὸς ἀλλήλους : «Οὗτος ἦν, ὃν ἔσοχμέν ποτε εἰς γέλωτα καὶ εἰς παραβολήν ;»

Ἔσον ἀφορᾷ τὴν Σινιώραν τὴν καπετάνισσαν, ὅλ' οἱ ἄνδρες τὴν ἐθεωροῦσαν ὡς πολὺ καλόκαρδην, ὅταν τὴν ἔβλεπαν ἀνοικτοπρόσωπην, κοκκινομαλλοῦν, χονδρὴν ὡς ξυλίνην καροῦταν, νὰ κάθηται σχεδὸν διαρκῶς ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς ἐξώπορτας τοῦ σπητιοῦ, χωρὶς νὰ κἀμνη τίποτε. Αἱ γυναῖκες τὴν ἔλεγαν «ἀπαστύλωτη» «ἀναφάνταλη», «ἀσάνευτη». Ἔλεγαν ὅτι ἐξακολουθεῖ καὶ τῶρ' ἀκόμα, σχεδὸν πενηντάρα, νὰ βάπτῃ τὰ μαλλιά της μ' «ἀκνᾶ». Ἐπειδὴ, ὅταν τῆς τὰ ἔβαπτε μικρᾶς κόρης ἢ μάνα της, τὸ πρᾶγμα δὲν ἐλογίζετο εἰς ὄνειδος. Αὐτὴ ὅμως θὰ ἠδύναντο ν' ἀπαντήσῃ ὅτι τώρα ἦτο λογικώτερον νὰ τὰ βάπτῃ. Καὶ τῶντι, ποτὲ δὲν ἐγαλοῦσεν ἢ καρδιά της, οὔτε δι' αὐτὸ οὔτε δι' ἄλλο τίποτε. Ἔλεγε μόνον : «Ποτὲ δὲν βάζω κακὸ στὸ νοῦ μου, κι' ὅλα μοῦ ἔρχονται δεξιά».

Πῶς νὰ μὴν εἶναι καλόκαρδη, καὶ πῶς νὰ μὴν τῆς ἔρχωνται ὅλα δεξιά, ἀφοῦ εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον της, ὅταν ἀπέθανεν ἡ πρώτη γυναῖκά του, καὶ τὴν ἐπῆρε χηρευμένος ὁ Στέφος (ἡ μακαρίτις ἐκείνη ἐπέζησε μόνον ἕως τὸν δέκατον μῆνα μετὰ τὸν γάμον της, καὶ τόσον μόνον ἔχαρη, ὅσον διὰ νὰ κυφορήσῃ, νὰ φέρῃ ἐν βρέφος εἰς τὸν κόσμον καὶ ν' ἀποθάνῃ λεχώ), ἡ Σινιώρα δὲν ἐδίστασε, καθὼς ἔλεγαν, νὰ ὑπάγῃ μὲ ἀντικλεῖδι μίαν νύκτα, νὰ ἀνοίξῃ τὸ ἔρημο κι' ἄχαρο σπῆτι τῆς μακαρίτισσας, (τὸ ὁποῖον ἐκληρονόμησεν ὁ σύζυγος διότι ἐπέζησε τὸ νεογνόν), νὰ κλέψῃ τὰ νυφιάτικα ροῦχα τῆς νεκρᾶς καὶ νὰ τὰ φορέσῃ ; Ἄπ' ἐδῶ φαίνεται ὅτι δὲν εἶχε προλήψεις, ἢ «καλοκόκκαλη». Ποτὲ δὲν ἔβαζε κακὸ στὸ νοῦ της, καὶ τῆς ἤρχοντο ὅλα δεξιά. Μία τοιαύτη, ἐπόμμενον ἦτο νὰ ἔχῃ καὶ «καλὸ ποδαρικό» διὰ τὸν σύζυγόν της.

Ἔσον διὰ τὸν καπετὰν Στέφον, οἱ τωρινοὶ πλοίαρχοι εἶχαν ξεχάσει πλέον ὅλα τὰ παλαιὰ παραγκῶμια καὶ τὸν περιέγραφον μόνον ὡς «μποῦφον». Τὸ ὄρνεον ἐκεῖνο, ὡς διηγοῦνται, φύσει ἀνίκανον νὰ κυνηγῇ, ὅπως κάμνονν τ' ἄλλα ἀρπακτικά, κάθηται ἐπὶ κλάδου ἢ ἐπὶ βράχου, ὅπου ἡ μαύρη μορφὴ του συγχέεται καὶ γίνεται ἐν μὲ τὸ βάθρον καὶ μὲ τὴν σκοπιάν του, ἀνοίγει μίαν

σπιθαμὴν ἐδὲ πλατὺ καὶ λαίμαργον στόμα του, καὶ τὰ καυμένα τὰ πουλάκια, ἀπατώμενα ἀπὸ τὸν μέλανα γνόφον, καθὼς πλέουν εἰς τὸ κενόν, ἔρχονται ὡσὰν τυφλά καὶ πέφτουν μέσα εἰς τὸ χάσκον, τὸ σπηλαιῶδες στόμα τοῦ μπούφου. Οὕτω πως τοῦ ἤρχοντο ὄλαι αἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ Στέφου. «Σὰν τ'μπούφ τοῦ π'λί».
 Ὅπως στὸν μποῦφον τὸ πουλί.

Οἱ ἄλλοι πλοίαρχοι, ἐπὶ μῆνας καθήμενοι εἰς τὸν Γαλατᾶν, ἦ εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου, δὲν ἐναυλῶνοντο. Αὐτὸς μάλιστα ἔφθανεν, εὗρισκε ναῦλον.

Ἄλλοι ἰκανώτεροι αὐτοῦ θεωρούμενοι ναυτικοί, μάλιστα ἀπέπλεον, εὗρισκον τοὺς καιροὺς ἐναντίους. Αὐτὸς εὗρισκε πάντοτε πρύμον τὸν ἄνεμον. Οἱ ἄλλοι ἐναυλῶνοντο πρὸς 95 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου. Αὐτὸς πρὸς 1,05. Οἱ ἄλλοι δὲν ἐγλύτωναν ἀπὸ «σταλία», τὴν ἄργητα εἰς τὸ ἐκφόρτωμα. Αὐτὸς ἐξεφόρτωνεν ἀμέσως. Οἱ ἄλλοι συχνὰ ἐφουρτουναῖζοντο, ἢ εὕρισκοντο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμουν ἀβαρίαν, εἰς αὐτὸν ποτὲ δὲν συνέβη.

Μίαν φορὰν, ἐνῶ εὕρισκετο εἰς τὸ χωρίον του, συνέβη ἐν ἔβραιοκαϊκόν, ξωριασμένον ἴσως ἀπὸ τὴν Σαλονίκην, νὰ φθάσῃ ἔρημον εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς νήσου. Ἦτο μικρὸν σκάφος, παλαιόν, σαθρόν, ἄχαρι. Ὅταν ἦ ἐπὶ τῶν Ναυαγίων ἐπιτροπὴ τὸ ἔβγαλεν εἰς τὴν δημοπρασίαν, ὅλ' οἱ ἄλλοι τὸ ἐπεριφρόνησαν καὶ μόνος ὁ Στέφος προσέφερεν εὐτελεῆ τιμὴν. Τὸ ἠγόρασεν ἀντι ἑβδομήκοντα περίπου δραχμῶν, ὡς καύσιμον ξυλείαν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν παρουσιάζεται εἰς παλαιός, ξεπεσμένος γριπάρης, καὶ προσφέρεται, ἂν τὸ ἐπεσκεύαζεν ὁ ἀγοραστὴς δι' ἐξόδων του, νὰ τὸ ἐνοικιάσῃ καὶ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ πρὸς ὀλιεῖαν, μὲ συμφωνίαν νὰ δίδῃ εἰς τὸν καπετὰν Στέφον τὸ τρίτον τοῦ προϊόντος τοῦ ἀκαθάριστον. Ἄφου τὸ παρέλαβε, τὸ ἔκαμε τράταν, καὶ ἤρχισε νὰ ψαρεύῃ. Κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος ἐκείνου συνέβη νὰ πέσῃ τόσον ἄφθονον ψαρικὸν εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς νήσου, ὥστε ὁ καπετὰν Στέφος εἰς τὸ μερίδιόν του ἔπῃρεν, εἰς 67 ἡμέρας, 1300 δραχμάς. Εἰς τὸ πλάγι ἐνὸς βουνοῦ, εἰς τὸ μέρος τὸ πλεόν ἄγονον καὶ ἄνυδρον, ὁ Στέφος ἔδωκε τρεῖς λίρας εἰς πτωχὸν χωρικὸν καὶ ἠγόρασεν ἐκτεταμένον ἀγρόν. Μόλις ἔβαλε νὰ καλλιεργήσουν τὸ κτῆμα καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν οἱ ἐργάται ἀνεκάλυψαν ἄφθονον βρύσιν εἰς μίαν γωνίαν. Ἐπὶ εἴκοσι χρόνους ὁ πρῶην ἰδιοκτῆτης δὲν εἶχε παύσει ν' ἀνασκαλεύῃ ὄλον τὸ ἔδαφος καὶ ποτὲ ἦ σκαπάνη του δὲν ἔτυχε νὰ κτυπήσῃ εἰς τὴν θαυματουργὸν φλέβα! — Τινὲς εἶπον, ὅτι ἀνεκαλύφθη καὶ μετα-

λειον ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ ἐκείνου· ἀλλὰ τοῦτο ἴσως ἦτο ὑπερθεματισμός.

Τίς οἶδε, πόθεν εἶχε λάβει τὸ μυστηριῶδες μαγικόν, τὸ περιέπτον αὐτὸ τῆς εὐτυχίας; Μία γραῖα, ἣτις ἐφαίνετο νὰ γνωρίζῃ πολλὰ πράγματα, διηγεῖτο τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν δύο παλαιῶν γυναικῶν γνωρίμων της.

— Κλεφτρίνες, πλειό, κακὲς κλεφτρίνες, παιδάκι μ'! Τ' ἀκοῦς ἐσύ, ὅποτε ἔφερενε μπόρα, κι' ὄλες ἢ νοικοκυράδες κι' ἢ ἀργατίνες ἢ παρακατινές, ποῦ μάζευαν τῆς ἔληθς στὸν κάμπο, ἐφορτώνονταν βιαστικὰ τὰ κοφίνια τους κ' ἔτρεχαν γιὰ τὸ χωριό, αὐτὲς ἢ δυὸ μαυροφόρες, ἢ Γιαροῦδαινα κ' ἢ Τούρκα, ἢ μάνα της, ἐπαιρναν τῆς κόφης τους κ' ἔτρεχαν γιὰ τὰ χωράφια! Ὁ λύκος στὴν ἀνεμοζάλη, πλειό. . . .

Αὗται ὑπῆρξαν αἱ δύο τροφοὶ τοῦ Στέφου, ἢ μάνα του, κ' ἢ κυροῦλά του. Ἀπὸ αὐτὰς εἶχε λάβει, ὡς φαίνεται, τὸ μυστικὸν περιέπτον τῆς εὐτυχίας.

Μίαν χρονιάν, ἐν τοσοῦτῳ, τὲς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων, εἶχεν ἐκτεθῆ εἰς τὸ καφενεῖον Λασκιώτη, εἰς τὸ παραθαλάσσιον, μίαν εἰκὼν (αὐτοφνοῦς ζωγράφου, μᾶλλον χρωματιστοῦ), ναύτου, ἣτις παρίστανεν ἐπὶ μακροῦς ὀθόνης τεραστίαν σκούναν, πλέουσαν μὲ φουσκωμένα τὰ πανιά. Ἐπὶ τῶν κεραιῶν της ἐφαίνετο μία περίεργος μορφή, ἐν ἄγνωστον εἶδος ζώου μὲ στόμα μέγα ἀνοιχτόν, καὶ γύρω εἰς τὴν μορφήν ταύτην νέφος ζωυφίων πτερωτῶν, τὰ ὅποια ἔλιπτον εἰς τὸ χᾶσκον στόμα.

Τί ἐσήμαιεν ἡ εἰκὼν αὕτη; Πολλαὶ συζητήσεις ἐγένοντο.

— Θὰ εἶνε τελώνιο, ποῦ ἐκάθισε στὰ πινὰ τῆς σκούνας, ἔλεγεν ὁ εἷς.

— Θὰ εἶνε θαλασσινὸ ὄρνιο, ποῦ γητεύει τὰ πουλιά, ἔλεγεν ἄλλος.

— Εἶνε θαλασσαετός! εἶνε σακκάς, πελεκᾶνος!

— Εἶνε γλᾶρος! . . .

— Μωρὲ εἶνε μποῦφος! εἶπεν εἷς γηραιὸς θαλασσινός.

— Μὰ γιατί ἔχει σὰν ἀνθρωπινὸ μοῦτρο;

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ καπετὰν Στέφος ὁ Γιαρῆς ἐπεριμένετο νὰ φθάσῃ, διὰ νὰ κάμῃ Χριστούγεννα εἰς τὸ χωριόν. Ἦλθεν ἢ παραμονὴ καὶ δὲν ἐφάνη. Ἡ μεγάλη σκούνα δὲν ἐπρόβαλεν ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ δυὸ νησιὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν λιμένα. Τί ἔγεινε; Μήπως ἐφουρτουσιάσθη ὁ καπετὰν Στέφος κ' ἐπόδισε πονθενά; Θὰ ἦτο ἀπίστευτον.

Ἔφρασε ἀνησύχησαν· μόνον ἡ Σινιώρα, ἡ καπετάνισσα, δὲν ἐξέφρασε καμμίαν ἀνησυχίαν. Εἶχε νυκτώσει. Ἔβαλε τὰ παιδιά της νὰ κοιμηθοῦν. Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα ἀνοίξε τὸ παράθυρον. Τρικυμία ἐμαίνετο ἔξω. Ὁ βορρᾶς ἐσύριζεν.

Ἦκουσε συριγμὸν τροχαλίας καὶ κρότον ἀλύσειος. Μέγας ὄγκος ἐφαίνετο εἰς τὸν λιμένα ἀντικρὺ τοῦ παραθύρου της. Μεγάλῃ βάρκα, φέρουσα φανόν, ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸν μέγαν ὄγκον, κ' ἐπλησίασε μὲ βαρεῖαν κωπηλασίαν εἰς τὴν προκυμαίαν.

— Καλῶς σ' ἦῤρα, καπιτάνισσα! ἔκραξε μία φωνὴ ἀπὸ τὴν βάρκαν.

— Καλῶς τὴν ἀγάπη μ' τὴ χρυσῇ! ἔκραξεν ἡ κοκκινομαλλοῦ, ἀναγνωρίσασα τὴν φωνὴν τοῦ συζύγου της.

Τὴν ἐπαύριον ὁ καπετὰν Στέφος ἐπῆγεν εἰς τὸ καφενεῖον. Εἰς ἀστεῖος μεταξὺ τῶν συναδέλφων του ναυτικῶν τὸν ἐφαντάζετο (πράγματι αὐτὸς εἶχε δώσει νύξιν εἰς τὸν χρωματιστὴν, πῶς νὰ τὸν ζωγραφίσῃ) καθήμενον ὡς ἐπὶ κλάδου, ἐπὶ τῆς κεραίας καὶ τῶν ἔξαρτίων τοῦ ἰδίου πλοίου του μὲ κεφαλὴν μπούφου καὶ μὲ ἀνθρωπίνην κατὰ τὰ ἄλλα ὄψιν, ἀνοίγοντα μίαν πῆχυν τὸ στόμα καὶ μέσα εἰς τὸ μαῦρον χάσμα νὰ πίπτουν ὡς τυφλά, ὡσὰν περωτὰ πουλάκια, τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα.

Ὁ ἀπλοϊκὸς ζωγράφος ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν τὴν ἰδέαν, κ' ἐσχέδισε μεγάλην σκούναν ν' ἀρμενίζῃ πλησίστιος. Ἐπάνω εἰς τὸ κατάρτι της τὸ πρυμναῖον ἐζωγράφισεν ἕνα μέγαν ἀνθρωπόμορφον μποῦφον, ὡσὰν καρφωμένον ἐπὶ τῆς κεραίας, μὲ ἡλίθιον μειδίαμα εἰς τὴν ὄψιν, καὶ εἰς τὸ στόμα του, τὸ χᾶσκον ὡς ἄδης, βροχηδόν, ἀγεληδόν, περοφόρα καὶ πτηνοειδῆ ἐπιπτον ἀμέτρητον πλῆθος ναπολεόνια, τούρκικες λίρες, βενέτικα φλωριά, ρηγγίνες καὶ κολωνάτα.

Ὁ καπετὰν Στέφος εἶδε τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἐπήνεσε.

— Μπράβο τοῦ μαστρο-Γιαννιοῦ, τὴν κατάφερε, εἶπε· κέρασέ τον ἕνα ρακί!

Καὶ ἔρριψε μίαν πεντάραν εἰς τὸ τραπέζι.

Ο ΧΑΡΑΜΑΔΟΣ

Τί Χριστούγεννα ξέμελλαν νὰ κάμουν, τὸ ἔτος ἐκεῖνο, εἰς τὸ παλαιὸν βραχοκτισμένον θαλασσοδαρμένον Κάστρον, κατέναντι τοῦ ἀγρίως μαινομένου πελάγους, εἰς [πρὸς] τὰ κράτη τοῦ Βορρᾶ ; Δυστυχησμένη χρονιά ἐκείνη. Δύο χιλιάδες γίδια καὶ πρόβατα εἶχαν ψοφήσει ἀπὸ τὰ ὀλίγα κοπάδια τῆς μικρᾶς νήσου, μέσα εἰς τὰ χειμάδια τῶν ποιμένων καὶ βοσκῶν, ἀπὸ τὸ τρομερὸν ψῦχος, ἀπὸ τὰ χιόνια τὰ πρῶιμα, ὅπου ἐσκέπασαν τοὺς λόγγους καὶ τὰ βουγά, ἕως τοὺς βουβῶνας, τὸ ὕψος. Τρόφιμα ἄλλα δὲν ὑπῆρχον, εἰμὴ ἔλαιαι καὶ παστὰ ὀψάρια. Τ' ἀμπέλια δὲν εἶχον καρποφορήσει· ἄγνωστος πρωτοφανῆς νόσος εἶχε βλάβει τὰ σταφύλια.

Τὰς τελευταίας σταγόνας τοῦ οἴνου τῆς χρονιάς, ὀλίγον λάκυρον νεροπλυμένον, τὸ ὁποῖον εἶχαν κάμει τὸ ἔτος ἐκεῖνο, τὰς εἶχον πῖει πρὸ - δύο τριῶν ἡμερῶν ὁ Νικολὸς τὸ Πίτς, καὶ ὁ ἀχώριστος φίλος του, ὁ Ἀντώνης τῆς Γαλοντζίτσας, εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Γιαννιοῦ τῆς Στέργαινας· καὶ τώρα, ὅταν [ὄπου] ἔξημέρωναν Χριστούγεννα, μὲ τὸν οὐρανίσκον στεγνόν, ἔμειναν ἀγρυπνοῦντες εἰς τὸ μικρὸν καπηλεῖον, τὸ σύνθετον καὶ ἀπὸ [μὲ] καφενέν, τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἀνοικτὸν ἐξαιρετικῶς τὴν νύκτα ἐκείνην, μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ἔμελλε νὰ σημάνῃ ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ Λειτουργία τῶν Χριστουγέννων.

Ποῦ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, καθ' ἣν παντοῖοι κορσάροι, Τοῦρκοι, Ἀφρικανοί, Γενοβέζοι, περιεκάθιζον εἰς τὸ μικρὸν παραθαλάσσιον φρούριον, — καὶ ὅμως οἱ τότε ἄνθρωποι ἦσαν εὐτυχεῖς χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρουν ! Ἡ σιδηρόπορτα πάντοτε κλειστή, ἡ κινητὴ γέφυρα ἀνεβασμένη· εἶχον ἀφθόνους τροφάς, κ' ἔπινον νερὸν ἀπὸ μίαν στέρναν· κ' ἐπειδὴ ἐφείδοντο τοῦ νεροῦ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κτισθῇ τοῖχος αὐλῆς ἢ μικρὰ καλύβη, κατεσκευάζον τὴν λάσπην μὲ κρασί — καθὼς διηγοῦντο οἱ γεροντότεροι — καὶ αὐτοὶ τὸ εἶχον ἐξ ἀκοῆς — καὶ ὅλοι ἔλεγαν ὅτι τὸ πιστεύουν. Ποῦ ἡ ἀφθονία ἐκείνη εἰς ὅλα τὰ πράγματα ; εὐλογημένος καιρὸς !

Σήμερον, ὁ Νικολὸς τὸ Πίτς, καὶ ὁ φίλος του, ὁ Ἀντώνης τῆς Γαλοντζίτσας, ἠσθάνοντο ξηρὸν τὸν φάρυγγα, ἐνῶ ἐξημέρωνε τέτοια μεγάλη καὶ φαιδρὰ ἑορτή, χρονιαρά μέρη ! Ἀφοῦ ἔπασαν τὰ φαναράκια νὰ περιφέρωνται, καὶ τὰ παιδιά ποῦ ἔπαλλον τὰ «Χριστοῦγεννα-Πρωτόγεννα» ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν, κ' ἐσβύσθησαν ὅλα τὰ φῶτα καὶ ὁ βορρᾶς ἐμαίνετο καὶ ἀντήχει ὁ πλαταγισμὸς τῶν κυμάτων κάτωθεν τοῦ βράχου, ἔμεινε τὸ καπηλεῖον μὲ τὰς δύο πενιχρὰς καπνώδεις λυχνίας του, μὲ τὴν θύραν βλέπουσαν πρὸς τὸ πέλαγος, εἰς τὸ ὕψος, ὅπου ἴστατο τὸ παμμέγιστον «Κανόνι τῆς Ἀναγκιάς» κατὰ τὸ βόρειον ἄκρον τοῦ Κάστρου.

Δύο ἢ τρεῖς ἄλλοι θαμῶνες ἔκλινον τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ τραπέζια κ' ἐνούσταζον· ὁ κἀπλος, ὄρθιος παρὰ τὸ κυλικεῖον, ἀφῆκε μέγαν ρογγασμὸν. Ὁ Νικολὸς τὸ Πίτς κ' ὁ Ἀντώνης τῆς Γαλοντζίτσας ἐξῆλθον ν' ἀγναντέψουν τὸ μαῦρον πέλαγος, ἀπὸ τῆς Ἀναγκιάς τὸ Κανόνι. Τούτους ἠκολούθησε μετ' ὀλίγον διὰ νὰ ξενυστάξῃ κ' ὁ ἴδιος ὁ καφετζῆς.

Ἀνάμεσα εἰς τὰ χορεύοντα κύματα, εἰς τὸ ἔρεβος τῆς νυκτὸς καὶ τὸ χάος, ὁ Νικολὸς κ' ὁ φίλος του εἶδαν ἕξαφνα ἐν φῶς μικρὸν, ὡς λαμπυρῖς, νὰ σείεται, ν' ἀφανίζεται, καὶ πάλιν ν' ἀνακύπτῃ. Κάποιον πλοῖον ἀγωνιοῦσε κ' ἐπαράδερνεν ἐκεῖ εἰς τὸ μαῦρον πέλαγος.

— Νά, ἕνα καῖκι, εἶπεν ὁ Νικολὸς τὸ Πίτς.

— Καράβι μεγάλο εἶνε ! εἶπεν ὁ νιὸς τῆς Γαλοντζίτσας.

— Μεγάλο, μικρό. . . ἢ φορτοῦνα τὸ σπρώχνει κατὰ 'δῶ.

— Ξυλάρμενο ; εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ διακρίνῃ ;

Παρήλθον ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Τὸ πλοῖον εἶχε πλησιάσει. Ἐφαίνετο νὰ ἔχῃ κατεβασμένα τὰ πανιά. Ἠκούσθη κρότος ἀλύσεως.

— Νά, ἄραξε, εἶπεν ὁ Νικολὸς τὸ Πίτς. Θέ μου, καὶ νὰ ἦτον φορτωμένο κρασιά ; . . ὁ Χριστὸς τὸ στέλνει.

— Νὰ ἔχῃ καὶ τίποτε ξεροτύρια, στ' ἀμπάρι του ! παρετήρησεν ὁ Ἀντώνης τῆς Γαλοντζίτσας.

— Νὰ ἔφερνε καὶ κάμποσα κεφάλια γιδοπρόβατα γιὰ σφάξιμο ! προσέθεσεν ὁ Γιαννιὸς τῆς Στέργαινας.

Πρὸ ἔτους καὶ πλέον, ὁ καπετὰν Ἡρακλῆς ὁ Καλούμπης, μὲ τὴν ὠραίαν μεγάλην σκούναν του, εἶχεν ἀποπλεύσει ἀπὸ τὴν Σαλο-

νίκην, διὰ νὰ ἐκφορτώσῃ ἐν ὑπόλοιπον τοῦ ἐκ λιθοκόλλας καὶ οἰκοδομικοῦ ὑλικοῦ φορτίου του εἰς ἓνα δυτικὸν αἰγιαλὸν τοῦ λαιμοῦ τῆς Κασσάνδρας ἐντὸς τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Εἶχε λάβει ἐπὶ τοῦ πλοίου του ἓνα ἢ δύο Ἑβραίους βοθητοὺς διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν, ἐπειδὴ ἡ ἐπιχείρησις ἐγένετο ἀπὸ μέρους τῆς Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος τῆς Σαλονίκης.

Ὁ Ἑβραῖος φορτωτὴς καὶ ὁ ὑπάλληλός του δὲν ἠλπίζον νὰ φθάσωσι τόσον γρήγορα εἰς τὸ τέρμα τοῦ πλοῦ. Ἦτο Σάββατον, ἔφθασαν πρὸ μεσημβρίας, καὶ ὁ καπετὰν Ἡρακλῆς ἐπέμενε ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως ἡ ἐκφόρτωσις.

Ἦτο περὶ τὰ μέσα τοῦ φθινοπώρου, οἱ καιροὶ ἦσαν θυμωμένοι, καὶ κατὰ πᾶσαν νύκτα σφοδρότατοι ἀπόγειοι ἄνεμοι ἔπνεον.

Τὸ μέρος ἦτο ἀλίμενον. Ἦτο κίνδυνος, ἂν ἔμενον τὴν νύκτα, ὁ ἄνεμος καὶ τὰ κύματα νὰ ξεσύρουν τὴν ἄγκυραν, νὰ ξοριάσουν τὸ πλοῖον, καὶ τότε. . . καλὸ ξεπλάτισμα! — ὅπως λέγουν οἱ ναυτικοί.

Ὁ Ἑβραῖος ἠρνήθη νὰ δώσῃ χεῖρα εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου. Δὲν ἤξευρεν ὁ Τσιφούτης, ὅτι «ἔξεστιν ἐν Σαββάτῳ ἀγαθοποιεῖν», καὶ δὲν ἤξευρεν ὅτι «Κύριός ἐστιν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Σαββάτου». Ἦξευρε μόνον νὰ σώζεται, μὲ τὸν κόπον τῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν, πλέων ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

Πῶς δὲν τοὺς διέτασσε (τοῦ ἔλεγεν ὁ καπετὰν Ἡρακλῆς) νὰ ἀράξουν καταμεσῆς στὸ πέλαγος, εἰς βάθος διακοσίων ὀργυιῶν, διὰ νὰ μὴ ἀρμενίζουν τὸ Σάββατον; Ἄλλως καὶ διὰ νὰ ἀράξουν μόνον ἐχρειάζετο κόπος, ἐργασία. [Ἄλλὰ ἦτο, ὡς φαίνεται, γνήσιος ἀπόγονος ἐκείνων, οἵτινες τὸ πάλαι διύλιζον τὸν κώνωπα καὶ κατέτινον τὴν κάμηλον].

Ὁ πλοίαρχος ἐθύμωσεν, ἠγανάκτησε καὶ δυστυχῶς, ὡς ἐλέχθη. Ἴσως παρεξέτράπη κατὰ τοῦ Ἑβραίου. Τὸν ὑπάλληλόν του τὸν ὑπεχρέωσε διὰ τῆς βίας νὰ ἐργασθῆ, ἐξεφόρτωσεν ὅπως ἠδυνήθη καὶ ἀπέπλευσε.

Τὴν ἄλλην χρονίαν, μεσοῦντος τοῦ Δεκεμβρίου ὁ καπετὰν Ἡρακλῆς, προερχόμενος ἀπὸ τὰ Μπογάζια καὶ τὸ Δεδεαγάτς, φέρων καὶ τινὰ ἐξαίρετα κασκαβάλια τῆς Αἴνου, ἐπλησίασεν εἰς τὴν Λῆμνον, ἐφόρτωσεν ὠραῖα κοκκινωπὰ κρασιά, κ' ἔπλευσεν εἰς Θεσσαλονίκην.

Ἡ Ἑβραϊκὴ κοινότης ἠρνήθη νὰ δεχθῆ καὶ νὰ ἐκφορτώσῃ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν προωρισμένα εἰς παραλαβὴν αὐτῆς. Ἀπηγόρευσεν εἰς ὅλους τοὺς ἐργάτης της, ἐκφορτωτάς, ἀχθοφό-

ρους, ἀμαξαγωγούς, Ἑβραίους ἢ ὄχι, νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν.

Ὁ καπετὰν Ἡρακλῆς δὲν ἤξευρε τίποτε δι' ὅ,τι εἶχε συμβῆ ἀπὸ πέρυσιν ἕως ἐφέτος. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κοινότης τὸν εἶχε κάμει *χαραμάδον*, ἦτοι ἀποσυνάγωγον, μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἐμποροπλοιάρχων.

Ὁ καπετὰν Ἡρακλῆς δὲν ἠθέλησεν οὔτε νὰ ἐνεργήσῃ τι, οὔτε εἰς τὸ προξενεῖον νὰ προσφύγῃ. Ἐπειδὴ ἤρχοντο Χριστούγεννα, δὲν ἐμελέτα μὲν νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν γενέθλιον νῆσόν του, διὰ νὰ ἐορτάσῃ, ἀλλ' ἐνδομύχως ἠύχετο νὰ ἔστειλεν ὁ Θεὸς ἕνα καλὸν βορρᾶν, διὰ νὰ πουλήσῃ τὰ κρασιά ὀπουδήποτε, (τὰ ὁποῖα ἤξευρεν ὅτι ἐκόστιζαν πάμφθινα εἰς τὸν ἔμπορόν του), καὶ ἔπειτα μίαν καλὴν νοτιὰν διὰ νὰ ποδίσῃ καὶ μεταβῆ εἰς τὴν πατρίδα του. Δὲν ἤξευρεν, ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχε λάβει γράμματα ἐκεῖθεν, ὅτι ἀκριβῶς διὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ τερπνοῦ ἐμπορευμάτος του ὑπῆρξε μεγάλη δίψα εἰς ὄλους τοὺς οὐρανίσκους καὶ τοὺς φάρυγγας τῶν νυκτερινῶν θαμῶνων τοῦ καπηλείου, ἐπάνω εἰς τὸ Κανόνι τῆς Ἀναγκιᾶς—ἐκεῖ ἦτο ἡ πατρίς του.

Ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὴν Σαλονίκην, καὶ ἔλεγε μέσα του : «Νὰ μὴν πιάσῃ ἡ κατάρρα τῶν Τσιφούτηδων! Νὰ μὴν τοὺς περάσῃ!»
Διασκέδασον τὴν βουλήν τοῦ Ἀρχιτόφιλ, Κύριε ὁ Θεὸς μου!

Ἄνοικτὰ ἀπὸ τὴν Κασσάνδραν εὗρε δύο μεγάλα πλοῖα, βαρυφορτωμένα ἀπο ἀρνία πρῶιμα κ' ἐρίφια. Ἠγόρασεν ἐξ αὐτῶν εἴκοσι κεφάλια.

Ὅπως ἠύχθη, οὕτω σχεδὸν ἔγεινε. Τὴν πρώτην νύκτα ἔστειλεν ὁ Θεὸς ἑλαφρὸν βορρᾶν. Τὴν δευτέραν ἐσπέραν ἔπνευσε σφοδρὸς νότιος.

Ἐπόδισε τὴν νύκτα καὶ κατέπλευσεν εἰς τὸ παλαιὸν βραχοτισμένον καὶ θαλασσοδαρμένον Κάστρον.

Ἄμα ἐξημέρωσε καὶ ἔπαυσεν ὁ ἄνεμος, ἐξεφόρτωσε τὰ εἴκοσι κεφάλια ἀρνία καὶ ἐρίφια, τὰ ἑξαίρετα τυριά τῆς Αἴνου, κ' ἐπώλησε πρὸς εἴκοσι λεπτὰ τὴν ὀκτὴν τὸ κοκκινωπὸν ἀφρῶδες ποτόν.

Κ' ἔτσι ἔκαμαν καλὰ Χριστούγεννα, καὶ ὁ πλοίαρχος εἰς τὴν ἐστίαν του, καὶ ὁ Νικολὸς τὸ Πίτς, καὶ ὁ Ἀντώνης τῆς Γαλοντζίτσας, καὶ ὁ Γιαννιὸς τῆς Στέργαινας, καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν βορεινῶν θαλασσοδαρμένων χωρίων.

Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΜΕ ΤΟ ΛΑΓΟΥΤΟ

Ὁ νέος νοικάρης ποῦ εἶχεν ἐνοικιάσει τὴν κάμαραν τὴν μεσανήν, κοντός, κυρτός, μεσόκοπος, εἶχεν ἓνα μεγάλο λαγούτο, μακρὸν, πλατὺ. Ἐκυπτε διὰ τὸ ξεκλειδώσει τὴν θύραν του, κρατῶν ὑπὸ μάλης τὸ λαγούτο, τὸ ὁποῖον ἔψαυε τὸ ἔδαφος.

Ποτὲ δὲν ἤρχετο ὠρισμένην ὥραν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Πότε πολὺ ἔνωρίς, πότε πολὺ ἀργά, ἄλλοτε ἔλειπεν ὅλην τὴν νύκτα κ' ἐκοιμᾶτο τὴν ἡμέραν. Πότε ἦτον νηστικός, πότε ἐφαίνετο νὰ εἶνε «ἀποκαῆς». Δὲν εἶνε βέβαιον ἂν ἔπινε χασίς, φαίνεται ὅμως ὅτι ἔπινε πολὺ ρακί. Ἦτον Τουρκομερίτης. Ὀνομάζετο Βαγγέλης.

Τὰ ἄλλα οἰκήματα, ἔξ-ἑπτὰ δωμάτια χαμόγεια, εἰς γραμμὴν, ὅλα παμπάλαια, τρωῶνται, ἄλλα χωρὶς παράθυρα, ὅλα σχεδὸν μὲ σαθροὺς τοὺς τοίχους, κατεΐχοντο ἀπὸ διαφόρους. Ὑπῆρχον δύο ἢ τρεῖς μπεκιάρηδες, μία οἰκογένεια μὲ πέντε ἢ ἕξι παιδιὰ, μία νέα ζωντοχήρα, Κατερνιῶ ἢ Πολίτισσα, ξενοδουλεύουσα, ζῶσα κατὰ τὸ φαινόμενον ὀλομόναχη· καὶ τὸ μέσα δωμάτιον εἰς τὸν μυχὸν τῆς αὐτῆς κατεΐχεν ἡ σπιτονοικοκυρὰ κυρὰ Γιάνναινα, χήρα μὲ τὴν κόρην της, τὴν Δημητροῦλαν. Ἡ μάνδρα μὲ τὰ πενιχρὰ οἰκήματα ἔκειτο εἰς τινὰ πάροδον, ἀνάμεσα στοῦ Ψυρρῆ καὶ στοῦ Τάτση.

Ὅταν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν σπιτονοικοκυρὰν ὁ Βαγγέλης διὰ νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ δωμάτιον, ἐπαρουσιάσθη ὡς μπεκιάρης καὶ ὡς μέλλον νὰ ζῆ μοναχός του. Ὑστερ' ἀπὸ λίγας ἡμέρας τῆς λέγει ἔξαφνα, ὅτι ἔχει μίαν γυναῖκα καὶ σκέπτεται νὰ τὴν φέρῃ ἐδῶ. Ἡ κυρὰ Γιάνναινα ἀμέσως ὑπόπτει, ὅτι θὰ εἶχε καμμίαν «λεγάμενη».

— Αὐτὰ δὲν τ' ἀκούω ἐγώ, τοῦ λέγει· ἐσὺ μοῦ εἶπες πῶς εἶσ' ἐργένης· γιὰ ἐργένη σ' ἔβαλα. Ἄν ἐννοῆς νὰ μοῦ φέρῃς ἐδῶ καμμιά παστρικά, πολὺ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀδειάσῃς τὴν κάμαρα. . . σὰν τελειώσῃ ὁ μῆνας ποῦ ἔχεις πληρώσει.

Τὴν νύκτα, ὅταν ἤρχετο κάποι' ἔνωρίς, πρὸ τοῦ μεσονυκτίου,

συνήθως δὲν εἶχεν ὕπνον. Ἦναπτε τὸ φῶς, ἐπεριπάτει, ἐξηπλώ-
νετο στὸ κρεββάτι κ' ἐλιανοτραγουδοῦσε ἢ τούρκικα ἢ ντόπια
κουτσαβάκικα :

Βασίλω μ', κάτσε φρόνιμα,
σὰν τ' ἄλλα τὰ κορίτσια . . .

Ρήνα μου, Κατερίνα, μὴ φαρμακῶνεσαι,
σοῦ δίνω τὸ βοτάνι . . .

Εἶτα ἐμονολόγει ἐπὶ ὥραν πολλήν, ὀλίγας δὲ ἀπεσπασμένας
φράσεις κατώρθουν ν' ἀκούουν οἱ γείτονας.

— Μωρὲ κόσμος, ντουνιαῖς!... μπεκιάρης, σοῦ λέει ὁ ἄλλος...
Μὴν ἔχεις, λέει, καμμιά λεγάμενη;... Σ' ἐρωτῶ ἐγώ, κυρά μου, τί
ἔχετε σεῖς, καὶ τί κάνετε σεῖς; ... Ὁ κόσμος εἶνε τροχός, ρόδα
ποῦ γυρίζει, κυρά μου... *μποῦ ντουνια τσὰρκ φελέκ!*... Ἐννοια
σου, ἐγώ, μωρή, δὲ σ' ἀφήνω, δὲ σ' ἀπαρτάω· *ἐσκὶ ντὸς ντου-
σμὰν ὀλφάς!*... Παληὸς φίλος, ὀχτρὸς δὲ γένεται. Ἐννοια σου,
κ' ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει... Εἶνε τιμημένες, λέει, τιμημένες, κυρά
μου... Κ' ἔχει τιμολόγιο, μαθές, ἡ τιμὴ; Μία γροσάρα, ἓνα μπε-
σλίκι, ἓνα ἐξάρι, ἓνα εἰκοσάρι, μιὰ λίρα, ὡς πόσα ἔχει; Ἐνα
λιμοκοντόρο, ἓνα διπλό, ἓνα τάλλαρο, ἓνα εἰκοσιπεντάρικο, ἓνα
κατοστάρικο, παραπάνω, πόσα ἔχει;... Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ πόσα
ἔχει... Ἐκατὸ χιλιάδες χάριτες δραχμὲς ἢ ἀρχόντισσα τῆς Ἀθή-
νας, ἓκατὸ χιλιάδες λίρες ἢ ἀρχόντισσα τῆς Πόλης ἢ πιὸ μεγάλη
χανούμισσα, ἓνα ἑκατομμύριο λίρες ἢ ἑφτακρατόρισσα, δέκα
ἑκατομμύρια ἢ Σουλτάνα...

Αὐτὸ εἶνε τὸ τιμολόγιο!...

Ἐπὶ τινα λεπτὰ ἔπαυε ν' ἀκούεται ἡ φωνὴ του. Εἶτα καὶ πάλιν
ἤρχιζε νὰ μονολογῇ :

— Ἐχουν ἀξία ὅλα τ' ἄλλα πράγματα, κυρά μου, εἰς ἓναν
κόσμο, ποῦ μόνον οἱ παράδες ἔχουν τιμὴ; ... Ἀχ! κεφάλι, κεφάλι,
ποῦ θέλεις χτύπημα στὸν τοῖχο αὐτὸν τὸν ραγισμένο, στὸ ντου-
βάρι, αὐτὸν τὸ μουχλιασμένο, τὸ βρώμικο. . . Πότε θὰ βάλῃς
γνώσι; . . . Ἐπρεπε νὰ ζῆ διακόσια, πεντακόσια χρόνια ἓνας ἄν-
θρωπος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ καταλάβῃ καλὰ τὸν κόσμο. . . Σὰν
ξαναγένω νύφη, ξέρω καὶ καμαρώνω. . . Καλὰ τὸ λὲν οἱ Ἀγάδες
ἐκεῖ πέρα — μωρέ, ποῦ εἶστε, τᾶγια χῶματα; . . . Τοῦ Ρωμηοῦ ἡ
γνώση ὕστερα ἔρχεται. . . *Γιουννανὶν ἀκὶλ σουραντὰν γκελὸρ!*

Μίαν πρωίαν ἡ κυρὰ Γιάνναινα, καθὼς ἐξῆλθε πρωὶ - πρωί,
εἶδε νὰ ξεμυτίξῃ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ Βαγγέλη ἓνα κεφαλάκι

μικρό, ξεσκούφωτο, με κάτι κορδέλλες και φιογκους στα μαλλιά, ν' ανεμίζη ένα φουστανάκι, και να γλυστράη εις τὸ χαλικόστρωτον τῆς αὐλῆς ἔδαφος και να φεύγη ὡς ἀστραπή. Τῆς ἐφάνη να ἦτον μία γυναικοῦλα, σουφρωμένη, μικρόσωμος, σχεδὸν γρηοῦλα.

Τότε ἔκαμεν αὐστηρὰς παρατηρήσεις εις τὸν Βαγγέλην. Αὐτῆς δὲν τῆς χρειάζονται τὰ τοιοῦτα. Δὲν ἀνέχεται να κακοσυστηθῆ στὴ γειτονιά τὸ σπῆτί της. Και θὰ τῆς κάμη τὴν χάρι να τῆς ἀδειάση τὴν γωνιά.

Ἡ νοικάρισσα, ἡ Κατεριῶ ἢ Πολίτισσα, κάτοχος τοῦ δευτέρου δωματίου, καθὼς ἔμβαινες ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα, ἦτον θαρρετὴ κ' ἐλευθερὴ γυναικα. Εἶχεν ἀρχίσει να χωρατεῦη ὀλίγον με τὸν Βαγγέλην, ἄκακα να τὸν πειράζη. Μίαν πρωίαν, καθὼς ἔβγαινε ἐκεῖνος με τὸ λαγοῦτο ἀπὸ τὴν κάμαρη, τοῦ ἤρασε με θάρρος τὸ λαγοῦτο, τὸ ἀκούμβησεν ἐπὶ τοῦ βραχιονός της, κ' ἔδοκίμαζε με τὸ πλήκτρον να βγάλῃ φωνάς.

— Ἐ! καιμένη, κὺρ Βαγγέλη! . . . δὲν εἶσαι και σύ, κανένας μερακλῆς . . . δὲν σ' ἀκούσαμε καιμιὰ βραδυὰ να μᾶς παίξης κ' ἔδῳ τίποτα. . . Εἶνε καιπόσοι βιολιτζῆδες τόσο μερακλῆδες, ποῦ καλλίτερα παίζουν μονάχοι τους, ὅταν τοὺς ἔρχεται τὸ κέφι, παρὰ ὅταν τοὺς δίνουν οἱ ἄλλοι παράδες.

— Ἡσύχασε, κυρά μου, κ' ὁ λύκος τὴ φωλιά του δὲν τὴ μολύνει ποτέ! . . . Ἐδῶ ἡ κυρά Γιάνναινα, δὲν τῆς ἀρέσουν τὰ παιγνίδια, μήτε τὰ λαλούμενα.

Ἡ Κατεριῶ ἔβαλε τὸ λαγοῦτο πλάγιον ἐπὶ τοῦ στέρνου της, κ' ἔκαμεν τάχα πῶς τὸ παίζει.

— Ἀφησέ το, κυρά μου, μὴ τὸ καταπιάνεσαι! . . . Δὲν εἶνε γιὰ τὰ χεράκια σου. . .

Ὅταν ὁ Βαγγέλης, τὴν νύκτα τῆς ἰδίας ἡμέρας, εὐρέθη ὅτι εἶχε πῖει πολὺ ρακὶ και κρασί, τότε ἐνθυμήθη τὴν πρωινήν μικρὰν σκηνὴν με τὴν Κατεριῶ, τὴν ζωντοχήραν, και φαίνεται ὅτι ἔδωκε τὴν ἐρμηνεῖαν, τὴν ὁποῖαν ἤθελε να δώσῃ σύμφωνα με τοὺς καινοὺς τῆς ὥρας ἐκείνης.

Ἐπανῆλθε διὰ να κοιμηθῆ τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Καθὼς ἔμβῆκεν ἀπὸ τὴν αὐλόπορταν, ἐστάθη παρὰ τὴν δευτέραν θύραν και κατ' ἀρχὰς ἐγρουτσάνισε δύο ἢ τρεῖς φθόγγους με τὸ πλήκτρον ἐπὶ τοῦ λαγοῦτου, εἶτα με τοὺς ὄνυχας, ἤρχισε να γρουτσανίξῃ και τὴν σανίδα τῆς θύρας.

— Ἀνοιξε, Μαριῶ μ', τὴν πόρτα! . . . Ἐ! Κατεριῶ μ'! ἀνοιξε.

Ἡ Κατεριῶ, ἡ ἐκοιμᾶτο, ἡ ἔξυπνη, ἦτο, δὲν ἔδωκεν ἀπάν-

τησιν. Ὁ Βαγγέλης ἤρχισε νὰ μονολογῇ ἔξωθεν τῆς θύρας :
 — Ξένοι στὰ ξένα, κυρά μ' ! ξενάκια ὅλοι εἴμαστε. «Ποῦ νὰ καθίσω, νὰ ξενυχτίσω ;» . . . Ἄχ ! εἶνε κακὸς ὁ κόσμος, κυρά μ' ! δὲν μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς τὸν πόνον του ! . . . Σεβντᾶς, ἄχτι, καῦμός, μαράζι, ντέρτι, μεράκι, βάσανο, κυρά μ' ! . . . «Σ' ἀφίνω τὴν καλὴ νυχτιά, πέσε γλυκὰ κοιμήσου ! καὶ στ' ὄνειρό σου ! . . .»

Οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις. Ὁ Βαγγέλης ἀπεχώρησεν ἤνοιξε τὴν ἰδίαν θύραν του, δύο πόρτες παραπέρα, κ' ἔμεινεν ἄγρυπνος, μονολογῶν, μορμουρίζων καὶ σιγοτραγουδῶν, ὡς τὸ πρῶν.

Εἶτα ἐκοιμήθη ἕως τὸ μεσημέρι. Ὅταν ἐξύπνησεν ἤκουσε τὴν Κατερνιώ ἀπ' ἔξω νὰ διακωδωνίζη πρὸς τὰς ἄλλας γειτονίσσας τὸ συμβὰν τῆς νυκτός, ὡς κωδωνοφόρος ἀρετῆ, εἶδος κροταλίου. Καὶ πάλιν, ἂν ἦτο βεβαία ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲν εἶχεν ἀκούσει, εἶνε ἀμφίβολον ἂν θὰ ἔλεγε τίποτε.

Ἄλλ' ἢ ὑπόληψίς της, βλέπετε, καὶ τὸ «ὁ κόσμος εἶνε κακός», τὴν ἔκαμνον νὰ θορυβῆ.

Ὁ Βαγγέλης ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του ἤκουε τὴν φωνὴν τῆς Κατερνιώ, ἣτις διεμαρτύρετο λέγουσα :

— Καὶ ποιά εἰμ' ἐγώ ! . . . Θάρρειτε πῶς ἤμουν καμμιὰ σὰν τὰ μοῦτρά του, ὁ χαμένος ! . . . Ἄν δὲν τοῦ σπάσω τὸ κεφάλι του, νὰ τὸ κάμω μακρουλὸ καὶ κούφιο καὶ πλακαρό, σὰν τὸ λαγοῦτό του, νὰ μὴ με λένε Κατερνιώ.

Ὁ ὄργανοπαίκτης, αἰσθανόμενος μεγάλην καρηβαρίαν, συνάμα δὲ καὶ φόβον κ' ἐντροπήν, δὲν ἐξῆλθεν ὡς τὸ βράδυ. Σὰν ἐνύκτωσε καὶ δὲν ἤκουε πλέον φωνάς, οὔτε πατήματα ἔξωθεν τῆς θύρας του, ἀπετόλμησε νὰ ἐξέλθῃ.

Ἡ κυρά Γιάνναινα, ἡ ὁποία, φαίνεται, τὸν παρεμόνευε, τὸν σταματᾷ καὶ τοῦ λέγει :

— Αὔριο, τὸ δίχως ἄλλο, νὰ βρῆς κάμερα, νὰ κουβαλιστῆς ! . . . Ἄς μὴν ἐτελειώσε κι' ὁ μῆνας ! . . . καλλίτερα ἔχω νὰ σοῦ δώσω πίσω τὰ λεπτά, ὅσα κάνει γιὰ τῆς μέρες τοῦ μηνὸς ποῦ μένουνε. Δὲν θέλω ἐγὼ ἱστορίες μετὰ σπῆτί μου, ἀκούς ; . . .

— Νὰ βρῶ κάμερα καὶ φεύγω, κυρά ! . . .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον, καί, πάτ, κιούτ ! τοῦ ἔρχονται δύο κατακεφαλαιαὶς ἐκ τῶν ὀπισθεν. Ἡ Κατερνιώ, μετὰ ἑλαφρὸν βῆμα, εἶχε πλησιάσει ἐκ τῶν νώτων, κ' ἐννοοῦσε νὰ ἐκδικηθῆ διὰ τὴν προσβολήν.

— Φχαριστῶ, κυρά μου. . . μὴ χειρότερα !

Ὁ Βαγγέλης ἐφυλάχθη, προέτεινε τὸ λαγοῦτο ὡς ἀσπίδα καὶ ἡ ὄργιλη γυνὴ δὲν ἐπρόλαβε νὰ τοῦ καταφέρῃ ἄλλην.

— Θέλησα νὰ σοῦ κάμω, μιὰ πατινάδα, κυρά μου· μονάχη σου τὸ ζήτησες. . . εἶπες, γιατί νὰ μὴν παίζω ὅταν εἶμαι μονάχος, ὅπως κάνουν οἱ μερακλήδες. — Ἐγὼ σοῦ εἶπα, μὲ τὸ λαγοῦτο νὰ μὴν καταπιάνεσαι.

Ἄπορον πῶς εἶχε τόσῃν ἐτοιμότητα. Ἴσως νὰ εἶχε προμελετήσει τὴν ἀπόκρισιν ταύτην, κατὰ τὰς ὥρας τῆς μοναξιάς.

Τὴν νύκτα δὲν ἐπανῆλθεν ὁ Βαγγέλης καὶ καθ' ὅλην τὴν ἐπιούσαν, εἴτε ἠρεύνα, εἴτε ὄχι διὰ νὰ εὕρη δωμάτιον, δὲν ἐφάνη. Τὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἐνύκτωσε, παρουσιάζεται ἕξαφνα μία γυνή, ἄγνωστος εἰς τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, εὗρίσκει τὴν σπιτονοικοκυρὰν καὶ τὴν κόρην τῆς ἐν ὑπαίθρῳ εἰς τὴν αὐλὴν καὶ λέγει «καλησπέρα».

Εἶτα ἐρωτᾷ ;

— Ἐδῶ κάθεται ὁ Βαγγέλης, ὁ λαουτιέρης ;

Ἡ κυρά Γιάνναινα ἀργὰ-ἀργὰ ἀπήντησεν :

— Ἐδῶ κάθεται, μὰ αὔριο θὰ φύγη, θὰ κουβαλισθῇ.

— Ἀπόψε θὰ ἔρθῃ ;

— Δὲν ξέρω.

— Γιατί ; Πῶς γίνεται, νὰ μὴν ἔρθῃ νὰ κοιμηθῇ.

— Δὲν ξέρω, χριστιανή μου· δὲν ἔχω τὴν ἐννοια του.

— Δὲν εἶσαι τοῦ λόου σου, ἡ σπιτονοικοκυρά ; Καὶ πῶς γίνεται νὰ μὴν ξέρῃς ; Τρέχει, μαθές, τίποτε ;

— Κάτι πολλὰ ρωτᾷς, κυρά, μᾶς σκότισες· εἶπε λαβοῦσα τὸν λόγον ἡ Δημητροῦλα, ἡ κόρη τῆς Γιάνναινας.

— Σώπα σύ, τὴν ἐπέπληξεν ἡ μάνα τῆς.

— Θέλω νὰ τὸν περιμένω ἐδῶ, ὡς ποῦ νᾶρθῃ, εἶπεν ἡ ξένη.

Αἱ γυναῖκες δὲν ἀπήντησαν.

— Ἐγὼ εἶμ' ἕξαδέλφη του, προσέθηκεν ἡ νεωστὶ ἐλθοῦσα.

— Δὲν μᾶς μέλει πῶς εἶσαι ξαδέρφη του, ἐμορμύρισεν ἡ Δημητροῦλα.

— Τί εἶπες, κυρά ;

— Τίποτε.

— Λοιπόν, σᾶς πειράζει τίποτε, νὰ καθήσω ἐδωδὰ νὰ τὸν περιμένω ;

Ἡ Γιάνναινα ἔσεισε τοὺς ὄμους.

— Ποιὰ εἶναι ἡ κάμαρή του, σᾶς παρακαλῶ ;

Ἡ Γιάνναινα διὰ χειρονομίας τῆς ἔδειξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ ὄργανοπαίκτου. Ἡ ξένη ἐλθοῦσα ἐκάθησεν ἐκεῖ, εἰς τὸ κατώφλιον.

— Μαμά, πές της νὰ πάη ἀπὸ κεῖ ποῦρθε, ὑπέβαλεν ἡ Δημητροῦλα εἰς τὴν μητέρα της· ἐμεῖς τὸν ἔχουμε γιὰ διώξιμο αὔριο, καὶ θὰ μᾶς κουβαλᾷ ἐδῶ τῆς ξαδέρφες του! . . .

Ἡ γραῖα ἦτον συλλογισμένη.

— Μὰ δὲν ἐτελείωσε ὁ μῆνας γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ νοῖκι. . . Τί νὰ κάμω, ξέρω κ' ἐγώ ; . . . Θέλεις νὰ τρέχουμε στῆς ἀστυνομίαις ; . . . Ὅποιος ἔχει κάμαραις καὶ νοικιάζει, τὸν μελᾶ του βρῖσκει. . . ἔχει νὰ κάμῃ μετὰ λογίων - λογίων ἀνθρώπους, κορίτσι μου. . .

Ἡ νεωστὶ ἔλθοῦσα ἐκράτει μικρὰν δέσμη, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἰδεῖ τέως ἡ Γιάνναινα καὶ ἡ κόρη της, ἐπειδὴ ἡ ξένη τὴν εἶχεν ἀποθέσει, κατὰ συγκυρίαν ἴσως καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ, ἀκριβῶς πλησίον τῆς κλειστῆς θύρας τοῦ Βαγγέλη. Εἶτα, ὅταν ἐκάθησεν εἰς τὸ κατώφλιον, ἐτράβηξε τὴν δέσμη τὴν πλησιέστερον πρὸς ἑαυτήν.

Ἡ Δημητροῦλα εἶδε τὸ κίνημα, κ' ἐπιθύρησεν εἰς τὴν μητέρα της. Τότε ἡ Γιάνναινα :

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, κυρά, ἐφώνησε· βλέπω κ' ἔχεις ροῦχα· μὴν εἶσαι γιὰ ξενύχτι ἀπόψε ἐδῶ ; . . Δὲν ἔχουμε κανένα χάνι ἐμεῖς ! . . . Ἄλλοῦ νὰ κοιτιάσῃς ! . . . Τὸν ἐξάδερφό σου, τί τὸν ἔχεις, τὸν ἔχουμε γιὰ ξύσιμο αὔριο. . .

Ἡ γυνὴ μετὰ τινα σιωπὴν ἀπήντησε :

— Δὲν ξέρω κ' ἐγώ, ἀν θὰ κοιμηθῶ ἀπόψ' ἐδῶ ἢ ὄχι ! . . . Ὁ ἴδιος θὰ μοῦ πῆ . . . Ἐγὼ τᾶχω ἄλλοῦ τὰ ροῦχά μου . . . Αὐτὰ ποῦ βλέπετε δὲν εἶνε ροῦχα. . . Νὰ τὸν ἰδῶ μόνον καὶ μπορεῖ νὰ με ὀδηγήσῃ ἄλλοῦ νὰ φύγω. . .

— Δὲν εἶνε ροῦχα, ἀμμή, τί εἶνε ; ἐφώνησεν ἡ Δημητροῦλα.

Ἡ ξένη δὲν ἀπήντησεν εἰς τοῦτο, μόνον ἐπέφερεν :

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σᾶς παραβαρύνω, κυρά· ἐγὼ δὲν εἶμαι κακὴ γυναῖκα. Λυποῦμαι ἀν δὲν τᾶχετε καλὰ μετὰ τὸ Βαγγέλη, ἀλλὰ τί φταίω ἐγώ ;

Πράγματι, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς δέσμη ἦσαν τέσσαρες ἢ πέντε ὄρνιθες καὶ πετεινοί, δεμένοι ἀπὸ τοὺς πόδας, καὶ τυλιγμένοι εἰς μέγα πλατὺν ράκος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ὁ κλωγμὸς τῶν ὀρνίθων.

— Μαμά, κόττες ἔχει ! εἶπεν ἡ Δημητροῦλα.

— Ἄ ! ἦρθες, βλέπω, μετὰ τῆς κόττες σου, κυρά.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐφάνη εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν ἀσθενῆ

ἀνταύγειαν τοῦ νυσταλέου φανοῦ τοῦ δρομίσκου ἢ σκιερὰ μορφὴ τοῦ Βαγγέλη, εἰσελθόντος ἀπὸ τὴν αὐλόπορταν.

— Ἄ ! καλῶς σὲ ἤνρα, ἐξάδερφε, ἐφώναζεν ἡ ξένη, πάραυτα ἀναγνωρίσασα αὐτόν.

Ἄσκησις μετὰ τὸν λαοῦ ἡθὸς καὶ τρόπον ἐξηγήθη δι' ὀλίγων λέξεων ὅτι ἡ ἐλθούσα εἶνε πράγματι ἐξαδέλφη του, ὅτι ἠναγκάσθη νὰ ξενοικιάσῃ τὸ δωμάτιον, ὅπου ἐκατοικοῦσεν, ἐπειδὴ εἶνε διὰ ταξίδι, αὔριον ἢ μεθαύριον, καὶ ἡ σπιτονοικοκυρὰ τῆς εἶχε σπεύσει νὰ τὸ προενοικιάσῃ, ὅτι τὰ ροῦχὰ τῆς δεμένα τὰ ἔχει ἀφήσει εἰς φιλικὴν οἰκίαν καὶ ὅτι, ἀφοῦ κι' αὐτός, ἅμα εὔρη δωμάτιον θὰ μετοικήσῃ, ἄς ἐπιτρέψῃ ἡ κυρὰ Γιάνναινα νὰ μένῃ κ' ἡ ἐξαδέλφη του μίαν νύκτα ἐδῶ· ἐὰν πάλιν ἡ κυρὰ Γιάνναινα ἐπιμένῃ ὅτι πρέπει νὰ φύγῃ αὐτός, πρὶν τελειώσῃ ὁ μῆνας, αὔριον, χωρὶς ἄλλο, θὰ εὔρη δωμάτιον καὶ θὰ φύγῃ, κι' αὐτός κ' ἡ ἐξαδέλφη του. Μιὰ βραδυὰ εἶν' αὕτη.

Ἡ Γιάνναινα σχεδὸν συνεκινήθη ἀπὸ τὸν ταπεινὸν τρόπον τοῦ Βαγγέλη, ἀλλὰ δὲν ἠθέλε νὰ τὸ δεῖξῃ· ἴσως ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἀρμόζει εἰς μίαν οἰκοκυράν, ὅπου ἔχει σπῆτια κ' ἐνοικιάζει, νὰ φαίνεται δεικνύουσα συμπάθειαν πρὸς ἐκείνους οἱ ὅποιοι «δὲν ἔχουν στὸν ἥλιο μοῖρα», καθὼς κάμνουν ἄλλαι γυναῖκες τοῦ δρόμου.

— Τί νὰ κάμουμε, πλέον ! . . . εἶπε μὲ στρυφνὸν τρόπον.

Ἄλλ' ὁ τρόπος αὐτὸς δὲν ἤρεσεν εἰς τὸν Βαγγέλην, ὅθεν οὗτος ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ :

— Ξέρεις, ἀπ' τὸ νόμο δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα, τὰ γνωρίζω ἐγὼ αὐτά, ἄς εἶμαι καὶ Τουρκομερίτης. . . Ὅσο δικαίωμα ἔχω ἐγὼ νὰ ἐξετάζω ποιοὶ καὶ πόσοι ἔρχονται στὸ σπῆτί σου καὶ τί τοὺς ἔχεις, ἂν εἶνε γενειά σου ἢ ὄχι, ἄλλο τόσο ἔχεις καὶ σὺ νὰ ἐξετάζῃς ποῖον μπάζω στὴν κάμαρα, ἀφοῦ τὸ νοῦμι σοῦ τῶχῳ πληρωμένο. Μπορεῖς μόνον ἔξωσι νὰ μοῦ κάμῃς, μὲ προθεσμίαν. . . Μὰ ἐγὼ σὲ παρακαλῶ μὲ τὸ γλυκό, ἐπειδὴ πλειότερο ψωμί τρώεται μὲ τὸ μέλι, ποῦ λέει ὁ λόγος, γιὰ νᾶμαστε ἐξηγημένοι φιλικῶς. . . . Κι' ἂν ἐσφάλαμε πάλι κ' ἐμεῖς συμπαθᾶτέ μας καὶ Θεὸς χωρὲς' σας.

Ἡ ξένη, ἡ νσοφερμένη, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν τὴν εἶδεν ἡ Γιάνναινα εἰς τὸ σκότος, εἰς τὴν ἀνταύγειαν τοῦ φανοῦ τῆς ὁδοῦ, καθὼς ἦτον ἀνοικτὴ ἢ αὐλόπορτα, δὲν ἦτον, ἦτο βεβαία ἡ Γιάνναινα, ἡ ἰδία μὲ τὴν γυναικοῦλαν ἐκείνην, τὴν μισόγρησαν καὶ σουφρωμένην, ποῦ εἶχεν ἰδεῖ νὰ βγαίῃ ἓνα πρῶί, μὲ ἀνεμίζον

τὸ φουστανάκι της, ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ Βαγγέλη. Ἐν τούτοις, οὔτε αὐτή, οὔτε ἡ Δημητροῦλα, ἡ κόρη της, οὔτε ἡ δύο νοικάρισσες, ἐπίστευσαν εἰς τὴν ἑξαδερφοσύνην της.

Ἐγκατεστάθη μέσα εἰς τὸ χαμόγειον τοῦ Βαγγέλη, καὶ δὲν ἔφυγεν οὔτε τὴν ἐπιούσαν, οὔτε τὴν μεθεπομένην, οὔτε τὴν ἄλλην ἡμέραν. Πάντοτε ἔλεγε πῶς θὰ φύγη αὔριον, καὶ τὸ αὔριον δὲν εἶχε ποτὲ τελειωμόν. Ὁμιλοῦσε διὰ τὰ ροῦγά της, διὰ τὰ ἐπιπλά της, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀκουμβημένα προσωρινῶς εἰς ἓνα σπῆτι, καὶ θὰ πάη νὰ τὰ πάρη, καὶ ποῦ νὰ τὰ βάλῃ, καὶ ποῦ νὰ τὰ κουβαλᾷ. . . καὶ θὰ φύγη αὔριον διὰ ταξίδι. . . Τὰ ἴδια ἐπεβεβαίωνε καὶ ὁ «ἐξάδελφός» της ὁ Βαγγέλης.

Ἡ κυρὰ Γιάνναινα καθημερινῶς σχεδὸν τοῦ ὑπενθύμιζεν ὅτι πρέπει νὰ εὔρη δωμάτιον νὰ φύγῃ· ἔτελείωσεν ὁ μῆνας, ὁ προπληρωμένος, καὶ σὰν ἤρχισεν ὁ δεύτερος, ὁ ἀνθρῶπος μὲ τὸ λαγοῦτο ἐδικαιολογοεῖτο λέγων ὅτι δὲν πληρώνει, ἐπειδὴ θὰ μετοκίση, καὶ ἐπιφυλάσσεται νὰ πληρώσῃ μόνον τῆς μέραις ὁποῦ θὰ ἔκαμνον νὰ δίδῃ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ μετακομισθῇ εἰς ἄλλον οἶκημα.

Κατ' εὐτυχίαν τὸ δωμάτιον εἶχεν ἐν μικρὸν ὑπόγειον, πολὺ ρηχόν, μισὸ μπόι τὸ βάθος, μὲ μίαν κλαβανήν. Ἐκεῖ κάτω ἔβαλεν ἡ ξένη τῆς κόττες της, νὰ κατιάσουν. Εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται κυρὰ Σταυροῦλα. Ἐκεῖθεν κάθε βράδυ, κάθε μεσάνυχτα καὶ κάθε πρωί, σχεδὸν πᾶσαν ὥραν τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας, ἔλαλοῦσαν βραχοὶ καὶ μεγαλόστομοι οἱ δύο πετεινοί. Σχεδὸν δὲν ἄφιναν κανέναν νοικάρην νὰ χορτάσῃ τὸν ὕπνον, τόσον δυνατὰ καὶ τόσον συχνὰ ἔλαλοῦσαν. Κ' ἡ κόττες ἀνάμεσα ἔκακάριζαν. Κ' οἱ δύο πετεινοὶ μὲ τῆς τρεῖς κόττες ἐτρέφοντο κ' ἐπάχυναν καλὰ ἐκεῖ μέσα.

Ἡ κυρὰ Σταυροῦλα δὲν τὰς ἄφινε ποτὲ νὰ ἐξέρχονται εἰς τὴν αὐλήν. Κ' ἡ ἴδια δὲν ἐξήρχετο ποτὲ νὰ κάμῃ τρία βήματα ὡς τὴν αὐλόπορταν, διὰ νὰ ψωνίσῃ τίποτε ἀπὸ κανένα γυρολόγον ἢ μανάβην, χωρὶς νὰ κλειδώσῃ καλὰ τὴν θύραν, καὶ νὰ βάλῃ τὸ κλειδί εἰς τὴν τσέπην της.

Αἱ τέσσαρες γυναῖκες, ἡ σπιτονοικοκυρὰ μαζὶ μὲ τὴν κόρην της, ἡ Κατερινῶ ἡ ζωντοχήρα, κ' ἡ κυρὰ Μήτραйна, ἡ μήτηρ τῆς μισῆς δουζίνας παιδιῶν, ἔκαμαν μέγαν συνασπισμόν καὶ σταυροφορίαν ἐναντίον τῆς Σταυρούλας. Δὲν ἐπίστευον εἰς τὴν ἑξαδερφοσύνην της, τὴν ἐσκυλόβριζαν, τὴν ἔλεγαν ὅτι εἶνε κι' αὐτὴ μιὰ «ἀπὸ κεῖνες». Δὲν τὴν ἄφιναν νὰ προκύψῃ εἰς τὴν θύραν, χωρὶς νὰ ζητήσουν νὰ εὔρουν ἀφορμὴν κανγαῖ ἐναντίον της.

Τέλος ἀπαιτοῦσαν νὰ ξεκουμισθῆ, νὰ τοὺς ἀδειάσῃ τὴν γωνιά, νὰ ξεβρωμήσῃ ἀπ' ἐκεῖ αὐτὴ κ' ἢ κόττες της.

Ἐξάδελφός της, πότε ἤρχετο τὴν νύκτα, πότε ἔλειπεν. Αὐτὴ τοῦ ἔκαμνε παράπονα κατὰ τῆς οἰκοκυρᾶς καὶ τῶν γειτονισσῶν.

— Τί κόσμος εἶν' αὐτός, καλέ ;

Ἐο Βαγγέλης πότε ἐμορμύριζεν ἐναντίον των, πότε ἐσιώπα. Συνήθως εἶχε τὸ λαγοῦτο ὑποκάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην του, καθὼς ὑποκάτω ἀπὸ τὰ σκέλη του ὁ σκύλλος τὴν οὐραν.

Μίαν ἐσπέραν, ὅτε ἔγεινε ραγδαιοτάτη καὶ διαρκῆς βροχή, ἢ στέγη ὄλων τῶν σαθρῶν χαμογείων διέρρευσε. Τὸ πάτωμα ἔγεινε λίμνη. Ὁλὼν τὰ ὀθόνια ἐβράχησαν. Ὁ Βαγγέλης ἔλειπε τὴν νύκτα. Ἦλθε τὸ πρωί, εὗρίσκει τὸ στρῶμα καὶ τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης ὅλα βρεγμένα, καὶ ἀρχίζει πικρὰν ἐπίπληξιν κατὰ τῆς ἐξαδέλφης του.

— Μήπως καὶ τὰ δικὰ μου δὲν θὰ βράχηκαν τάχα, ἐκεῖ ποῦ βρίσκονται ; εἶπε μεγαλοφώνως, ἴσως διὰ νὰ τὴν ἀκούουν ἔξω, ἢ Σταυροῦλα. Νά, καὶ τὸ παπλωματάκι μου, κύττα, πῶς ἔγεινε !

Εὐρέθη νὰ ἔχη πάπλωμα, ἐνῶ ὅταν ἐπρωτοῦρηθε δὲν εἶχεν ἄλλο τίποτε παρὰ τῆς κόττες. Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ ἐξάδελφός της τῆς εἶχε φέρει ἀπὸ ἄγνωστον μέρος, ἐν τῷ μεταξύ, αὐτὸ τὸ πάπλωμα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχισε μεγάλη γρίνια καὶ φαγοῦρα μεταξὺ τοῦ Βαγγέλη καὶ τῆς ἐξαδέλφης του. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν παρεκάλεσεν ἀποτόμως νὰ φύγῃ, τέλος πάντων, ἐπειδὴ κι' αὐτός θέλει νὰ φέρῃ ἐδῶ «τὴν γυναῖκά του», νὰ ζήσῃ σὰν ἀνθρώπος, νὰ νοικοκυρευθῆ.

Τότε ἢ Σταυροῦλα, παραδόξως, ἐπεκαλέσθη τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἄλλων γυναικῶν, τῶν τέως ἀσπόνδων πολεμίων της. Σὰν ἤκουσαν ἐκεῖνοι ὅτι τὴν διώχνει, διὰ νὰ φέρῃ τὴν «λεγάμενη», (ἢ ὅποια, καθὼς ἐσυμπέραινε μετὰ μεγάλης πιθανότητος ἢ Γιάνναινα, θὰ ἦτον αὐτὴ ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἶχεν ἰδῆ νὰ προβάλλῃ μίαν πρωίαν ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ Βαγγέλη), ἔγειναν «τὸ ἕνα τους» μαζὶ μετὰ τὴν Σταυροῦλαν, κ' ἐκήρυξαν πόλεμον κατὰ τοῦ Βαγγέλη καὶ τῶν σχεδίων του. Τώρα διὰ πρώτην φορὰν ἐπηγγέλλοντο ὅτι ἐπίστευον εἰς τὴν συγγένειαν τῆς Σταυροῦλας.

— Ἀκοῦς ! νὰ διώχνῃ, ὁ πρόστιχος, τὴν ἐξαδέλφη του, γιὰ νὰ μᾶς κουβαλήσῃ ἐδῶ τὴν παλιοπατασβοῦρα ! . . .

Ὅθεν, μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὁ λαγουτιέρης, βλέπων ὅτι «οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται», ἐμάζωξε τὰ ροῦχά του, ἐπῆρε τὴν κασσελίτσαν του στὸν ὄμον, τὸ λαγοῦτο

του ὑπὸ τὴν μασχάλην, κ' ἐπῆγε νὰ βρῆ, «τὴν γυναῖκά του, νὰ νοικοκυρευθῆ».

Τώρα ἔμεινεν ἡ Σταυροῦλα κυρίαρχος τοῦ δωματίου. Ἡ εἰρήνη ἐφαίνετο πλέον βεβαία ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Πλὴν ἀμέσως, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἡ Γιάνναινα κ' ἡ κόρη της, ἡ Μήτηραινα, ἡ Κατερινιώ, ὄλαι εὐροῦσαι ὡς πρόφασιν τὸ σκούπισμα τῆς αὐλῆς, τὸ λάλημα τῶν πετεινῶν, ἢ ὅ,τι δῆποτε, ἤρχισαν πάλιν σφοδροτάτην καταφορὰν ἐναντίον τῆς ξένης.

Ποτὲ αὐτὴ δὲν ἤκουσε τ' ὄνομά της. Ὅλα τὰ παρεγκώμια, ὅσα δὲν ὑπῆρχον εἰς κανὲν ἐκδεδομένον λεξικόν, τῆς ἔρριπτον κατάμουτρα.

— Ἡ κοτταροῦ, ἡ κοκοτταροῦ, ἡ κοκκουροῦ! . . . ἡ χαρχαλοῦ, ἡ πετειναροῦ! . . . ἡ μουρλουλοῦ, ἡ ζουρλουλοῦ! . . .

Καὶ ὅλος ὁ ἀτελειώτος ὄρμαθὸς τῶν εἰς «οὔ».

Τὴν παρίστων μόνον ὡς ἀποτυχοῦσαν ἐρωμένην τοῦ λαγουτιέρη, ἡ ὁποία δὲν μπόρεσε νὰ τὸν βαστάξῃ πλησίον της, κ' ἐκεῖνος τῆς ἔφυγε. . . καὶ καλὰ ποῦ ἔκαμε!

Ἐν τοσοῦτω, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, φθίνοντος Σεπτεμβρίου ἡ Σταυροῦλα ἄδειασε τὸ δωμάτιον, καὶ φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησε πράγματι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας πρὶν φύγῃ οἱ πετεινοὶ δὲν εἶχον ἀκουσθῆ εἰς τὴν αὐλήν. Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της συναντᾷ ὁ Βαγγέλης πλησίον εἰς τὴν Βλασσαροῦ, ὅπου μετόφησεν, ἕνα ἀπὸ τοὺς νοικάρηδες τῆς κυρὰ Γιάνναινας καὶ τοῦ λέγει :

— Ἡ δασκάλα πῆρε τὸν διορισμό της, καὶ μᾶς ἔφυγε. . . πάει στὰ χωριὰ τοῦ Βόλου. . . Εἶδες δά, κ' ἐκεῖνη ἡ Γιάνναινα, κ' ἡ ἄλλαις ἐκεῖ, τί κόσμος! Πῶς τὴν ἐσκυλλόβριζαν ἄδικα τὴν καυμένην.

Τότε μόνον διὰ πρώτην φορὸν ἠκούσθη ὅτι ἡ «πετειναροῦ» ἦτο δασκάλα. Ὁ ἄνθρωπος ἀκούσας εἶπεν ἀφελῶς μέσα του :

— Ἀ! ἦτον δασκάλα! . . . Γι' αὐτὸ εἶχε τοὺς κοκκόρους! Σὲ κανένα Τμηματάρχη θὰ τοὺς κουβάλησε.

Η ΕΝΗΟΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Ο ΥΛΙΣΜΟΣ

Συγγραφεύς τις * παρατηρεῖ ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὑπόκειται εἰς περιοδικὰς ἐκλείψεις. Εἰς τοιαύτην δὲ ἐκλείψιν ἀποδίδει τὰς ὑφισταμένας σήμερον ἀμφιβολίας περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ.

Ἐκλείπει καὶ ὁ Ἥλιος καὶ ὁμοίως ἀναφαίνεται πάλιν λαμπρότερος. Τὸ φωτοβόλον ἄστρον θέλει ἐξακολουθεῖ, ἐνὸσφ ὑπάρχει ὁ κόσμος, νὰ διατρέχῃ τὸν ἡμερήσιον δρόμον του, καὶ τῶν θνητῶν ἡ διάνοια θὰ στρέφεται ἀείποτε πρὸς τὸ θεῖον ὡς πρὸς τὴν μόνην αὐτῆς ἀνάπασιν ἢ τὸν μόνον ἀγῶνα.

Τί εἶναι ὁ Ἥλιος; διὰ τοὺς μὲν αἴνιγμα, διὰ τοὺς δὲ θαῦμα· καὶ ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ εἶναι διὰ τοὺς μὲν γριφος, διὰ τοὺς δὲ λαμπάς.

Ὁ περιώνυμος Λιττρέ, ἀποθανὼν πρὸ δύο μηνῶν ἐν Παρισίοις, καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ Αὔγουστος Κόντ «δὲν ἀρνοῦνται τὸν Θεόν, ἀλλὰ τὸν θέτουσι κατὰ μέρος». Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Λιττρέ ἐβαπτίσθη καὶ ἐκοινώνησε τῶν μυστηρίων κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου αὐτοῦ στιγμάς.

Λέγουσιν ὅτι ἡ ἐπίδρασις τῶν κληρικῶν, τῆς γυναικὸς καὶ τῆς θυγατρὸς του παρέτρεψεν αὐτόν. Τί ἀποδεικνύει τοῦτο; ὅτι ὁ πενιχρὸς οὗτος ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος εἶναι ἀσθενέστερος ἢ ὥστε νὰ ἐπιχειρῇ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ θεῖον.

Πρὸ τῶν σήμερον ὑλιστῶν, δαρβινιστῶν καὶ θετικιστῶν ὑπῆρξαν οἱ ἀπαισιόδοξοι, οἱ ὀρθολογισταὶ καὶ οἱ κριτικισταί· ἀλλὰ παρῆλθον· πρὸ αὐτῶν ἦσαν οἱ πανθεισταί, ἀλλὰ ἐξέλιπον. Παρέρχονται, κρύπτονται ἐν τῇ σκιᾷ, ἀφανίζονται, ἀφοῦ ἐπὶ βραχὺ τέρψωσι τοὺς φιλοκαίνοὺς καὶ τοὺς φιλαναγνώστας διὰ

* Ὁ Κάρολος Λεβέκ ἐν τῇ «Ἐπιστήμῃ τοῦ Καλοῦ».

περιέργου συναυλίας λέξεων καὶ γνωμῶν. Ὁ δὲ Χριστιανισμὸς ἔμεινε καὶ θὰ μένη.

Τὸ ἀρνεῖσθαι τὴν αἰτίαν πράγματός τινος εἶναι τοσοῦτον ἄτοπον, ὅσον καὶ τὸ ἀρνεῖσθαι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἦττον παρά-
λογοι ἦσαν οἱ παραδοξολόγοι ἐκεῖνοι φιλόσοφοι, οἵτινες ἠρνή-
θησαν ἀπλῶς τὴν ὑπαρξιν τοῦ κόσμου. Ὁ Ἀναξαγόρας ὅμως,
ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ τόσον ἀστείαν ἰδέαν, εἶπε πρὸ
δισχιλίων ἐτῶν, ὅτι νοῦς ἐδημιούργησε τὰ πάντα. Ὁ δὲ Σωκρά-
της, ὅτε ἠρμήνευε πρὸς τὸν Ἀριστόδημον τὴν θαυμαστὴν σκοπι-
μότητα τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, οὐδὲν ἄλλο ἔπραττε
ἢ ἔθετε τὰς βάσεις τῆς ἐν τῇ νῦν χριστιανικῇ ἐπιστήμῃ λεγο-
μένης *τελεολογικῆς ἀποδείξεως* τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ.

Πνεῦμα εὐθύ, διάνοια ὑψηλὴ καὶ εὐρεῖα, ὁ ὄντως ἐκεῖνος
φιλόσοφος ἀνεκάλυπτε φῶς, ὅπου οἱ πολλοὶ εὐρίσκουσι σκότος.
Μετέιχε τῆς οὐσίας τοῦ ἀληθοῦς καὶ μετέδιδον αὐτῆς πρὸς πάντας.
Ὁ πόθος τῆς μωρᾶς ἐπιδείξεως, ἡ μανία τοῦ κενὰ ἐκάστοτε λέγειν,
ἡ δοκησιοφία, ὁ τύφος καὶ ἡ οἴησις ἄγουσιν εἰς τὰς συγχρόνους
ἀθεϊστικὰς θεωρίας, ἀφ' ὧν τοῦναντίον ἀπάγει ἡ εἰλικρινὴς καὶ
ἀκραιφνὴς φιλοσοφικὴ ζήτησις τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν
κειμένης ἀληθείας.

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΚΟΥΤΣΟΥΡΑ

Σοβαρὸς καὶ ἀρχαϊκὸς, γαλανὸς καὶ ἀνοιχτοπρόσωπος, ὁ κύρ Δημητράκης τ' Ἀγάλλου, μὲ τὰς πλατείας χειρίδας, τὴν κεντητὴν ζώνην, καὶ τὰ στιλπνὰ πανωβράκια του, ἐσύχναζε καθ' ἑκάστην εἰς τὸ Κιόσκι ἐντὸς τῆς σιδηρᾶς πύλης τοῦ Κάστρου, καὶ ἀντικρὺ εἰς τὸ μικρὸν τζαμί, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο διὰ τὸν τύπον ἐκεῖ, τάχα διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τοῦ μοναδικοῦ Ἀγαῖ, ὅστις εὐρίσκειτο ὡς σημεῖον συνδέσμου καὶ ὑποταγῆς ἐφ' ὅλης τῆς νήσου. Ἐκεῖ ἐσυναθροίζοντο ὅλοι οἱ προεστοί, πρόκριτοι καὶ δημογέροντες τοῦ τόπου, διὰ νὰ καπνίζουν τὸ μακρὸν τσιμποῦκι, νὰ πίνουν τὸ σερμπέτι, καὶ νὰ συζητοῦν, ὡς μεγάλα κεφάλια, τὰ συμφέροντα ὅλης τῆς κοινότητος. Ἐσχάτως μόνον τὸ σερμπέτι ἤρχισε ν' ἀντικαθιστᾷ ὁ καφές, τὸν ὁποῖον ἐκόμισε πρῶτος, ἐπιστρέψας ἄρτι ἐκ τῆς Βλαχίας καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ κύρ Ἀλεξανδράκης ὁ Λογοθέτης, μεγαλέμπορος καὶ πρῶτος προεστὸς τοῦ Κάστρου.

Συνήθως οἱ προεστοὶ ἦσαν βραχύλογοι. Ἐσφιγγον τὰ χεῖλη, καὶ δυσκόλως ἔφηνε λόγος τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων τῶν. Ἐμεναν πάντοτε ἀμφίρροποι, καὶ δὲν ἐξεφράζοντο ποτὲ ἀρκετὰ σαφῶς διὰ πᾶν ζήτημα. Ὁ κύρ Δημητράκης τ' Ἀγάλλου ἔλεγε μόνος του εἰς μίαν ἡμέραν τόσα λόγια, ὅσα δὲν ἔλεγαν εἰς δέκα συνεδριάσεις ὅλοι ὁμοῦ οἱ προεστοί. Πλήν, μὲ ὅλην τὴν στωμυλίαν ταύτην, κανὲν ὑποκειμενον δὲν ἐσαφηνίζετο. Οὔτε ὁ λέγων ἐφαίνετο νὰ ἤξεύρη ἀκριβῶς τί ἔλεγεν, οὔτε οἱ ἀκροαταὶ του ἐνόουν εὐκρινῶς τί ἠθέλεν ὁ ἀγορητὴς νὰ εἴπῃ.

Ἐκεῖνο τὸ Σάββατον, ὅπου ὁ κύρ Δημητράκης ἐπέστρεφεν οἴκαδε περὶ τὴν μεσημβριάν, σοβαρὸς καὶ γαλήνιος, σκεπτικὸς εἰς ὅλον τὸν δρόμον, εἶχε συζητηθῆ θέμα πολὺ εὐγενὲς εἰς τὸ Κιόσκι, εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν προεστῶν. Ἐπρόκειτο περὶ παίδων ἀγωγῆς, καὶ μάλιστα περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν ἐφήβων καὶ νεα-

νίσκων, ἐκείνου τοῦ καιροῦ, μεσοῦντος τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Δύο ἦν τρεῖς νέοι, τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἀπὸ καλᾶς οἰκίας ὀπωσοῦν, εἶχον ἐκτραπῆ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ εἶχον ἐξοκειλεῖ εἰς θορυβώδεις κώμους τὴν νύκτα, μὲ βιολιὰ καὶ μὲ λαγοῦτα, καὶ μὲ λίαν ζωηρὰ καὶ ξανοιχτὰ ἄσματα. Μίαν λέξιν εἶχεν εἰπεῖ μετὰ γενικότητος ὁ κῦρ Ἀλέξανδρος ὁ Κονόμος.

— Δὲν πᾶμε καλά.

— Ἔωκειλαμε, ἐπρόσθεσεν ὁ κῦρ Φραγκούλης τοῦ Φραγκούλη.

— Μπαττάρουμε — πέσαμ' ὄξου, ἐπέφερεν ὁ καπετὰν Πέρρος ὁ Μαυρογιαλῆς.

— Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἔλειψε, συνεπέραναν ὁ Σακελλάριος, ὁ παπᾶ-Ζαχαρίας.

Καὶ ὁ κῦρ Δημητράκης ἤρχισε στωμύλος ν' ἀναπτύσσει τὸ ζήτημα.

— Ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἤρχισε μὲ ὕφος σχεδὸν καλογηρικόν, πρέπει νὰ ξέρομε πῶς ὅλοι ἡμεῖς εἴμαστε σὰ μιὰ οἰκογένεια ἀγαπημένη, ἀπὸ πατέρα κι' ἀπὸ μάννα, ὅλοι ἀδέρφια εἴμαστε. Πατέρας μας εἶνε ὁ Θεός, μάννα μας εἶν' ἡ γῆς. Καὶ λοιπὸν, ἐπειδὴς εἴμαστε ὅλοι ἀδέρφια, μὲ τὸ νὰ ἔχουμε ὅλοι ἓνα πατέρα, τὸν Θεόν, καὶ μίαν μητέρα, τὴν γῆς, πρέπει νὰ εἴμεθα ἀγαπημένοι καὶ τιμημένοι, ὡσὰν μιὰ οἰκογένεια ποῦ εἴμαστε. Τί λέγει τὸ ἱερὸ Βγαγγέλιο; ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. Ἐπειδὴς ὁ πλησίον, ὁ γείτονάς σου, εἶνε ἀδελφός, μὲ τὸ νὰ ἔχη ἓνα πατέρα, τὸν Θεόν, καὶ μίαν μάννα, τὴν γῆς, ἦγουν θὰ πῆ πῶς εἶνε σὰν ἀδερφός σου, σωστός ἀδερφός σου. Καὶ τί λέγει πάλιν; Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρων μὴ ποιήσεις. Ἐταῖρος, μοῦ ἔλεγε ὁ Λογιώτατος ὁ γυιός μου, ἐταῖρος θὰ πῆ σύντροφος, φίλος. Πῶς μπορεῖς νὰ κάμης κακὸ στὸν ἀδερφό σου, στὸν σύντρόφό σου, στὸν φίλο σου; Ἦγουν, διὰ νὰ καταλάβετε καλά, πατέρες, τί λέγω, θέλεις ἐσὺ νὰρχωνται νὰ κάνουν πατινάδες ἀποκάτω στὰ παρὰ-θυρὰ σου τὴν νύκτα;

— Δὲν τὰ λὲς καὶ τόσο βαθειὰ ἑλληνικὰ, καταλάβαμε, εἶπεν ὁ πρῶτος λαλήσας, ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Κονόμος.

— Ἀγκαλιά, κῦρ Δημητράκη, κι' ὁ γυιός σου, καθὼς ἔμαθα, ὁ Ἀγάλλος ἦταν ἀπὸ διαβάτ' κι' αὐτός, εἶπεν ὁ Καπετὰν Πέρρος, ἦταν μαζὶ μὲ τὸ τσοῦρμο.

— Ποιὸ τσοῦρμο, καπετὰν Πέρρο· στὸ καράβι εἶν' ὁ νοῦς σ' ;

— Μαζὶ μ' αὐτοὺς ποῦ ἔκαναν τὴν πατινάδα, ἤρμηνευσεν ὁ παπᾶ-Ζαχαρίας. Κ' ἐγὼ τ' ἄκουσα, κῦρ Δημητράκη.

— Τί λὲς, παπᾶ ;

— Τὸ ναί, ναί, καὶ τὸ οὐ, οὐ, ἐπέμεινεν ὁ παπᾶς. Καλλίτερα νὰ τὰ λέμε μπροστά, κὺρ Δημητράκη. Νὰ μὴ γνέφη τινὰς *ὀφθαλμῶ μετὰ δόλου*, λέγει ὁ σοφὸς Σολομῶν. *Ὁ ἐλέγχων μετὰ παρρησίας εἰρηνοποιεῖ.*

— Ἐγὼ τώρα τ' ἀκούω αὐτό, ἐπανεῖλαβε κατηφῆς ὁ κὺρ Δημητράκης.

— Γιατὶ στερνὰ τὰ μαθαίνει ὅλα κεῖνος ὁποῦ ἔπρεπε πρῶτος νὰ τὰ ξέρη, εἶπεν ὁ παπᾶς. Καὶ *ἔσσονται οἱ πρῶτοι ἔσχατοι.*

— Ἐ! καὶ τί νὰ κάμη, σὰ σὰς ἀκούω καὶ σὰς! ἔκραξεν ἀνυπόμονος ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Κονόμος. Μπορεῖ νὰ μνουχίσῃ τὸν γιό του;

Κ' ἐκάγχασεν ὀλίγον φορτικῶς [προπειῶς].

— Καλλίτερα νὰ τὸν πανδρέψῃ, εἶπεν ὁ παπᾶς. Ἐχομε κορίτσια στὸ χωριό. Πῶς σὰς φαίνεται ἡ ἀνηψιά μου, ἡ Οὐρανίτσα τοῦ Θωμᾶ Κουμπῆ;

— Καλὴ καὶ ἄξια, εἶπεν ὁ καπετὰν Πέρρος.

— Καλὰ θὰ τὸν πανδρέψω, εἶπεν ἀποφασιστικὸς ὁ κὺρ Δημητράκης. Σοῦ δίνω τὸν λόγον μου, παπᾶ μου.

Ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἱερέα. Εἶτα ἐπῆρε τὸ τοιμποῦκι του, καὶ ἀπῆλθεν ὀρμητικὸς.

Ἄκουσε τί σοῦ λέει ὁ ἀφέντης σου, ἔλεγεν ἡ γρηὰ Ἀρετὴ, ἡ Δημητράκαινα, πρὸς τὸν υἱὸν τῆς, τὸν πρωτότοκον Ἀγάλλον.

— Ἐδωκα τὸν λόγο μου στὸν παπᾶ-Ζαχαρία, ἐπανεῖλαβε πολλάκις ὁ κὺρ Δημητράκης.

— Κ' ἐγὼ εἶχα ρίξει τὸ μάτι μου στὴν κόρη τῆς Γκλεζίτσας, στὴ Σκόπελο, ἐπέμενεν ἄκαμπος ὁ Ἀγάλλος.

Ὁ Ἀγάλλος ἦτο 22 ἐτῶν, ὑψηλὸς καὶ εὐμορφος, γαλανός, ὅπως ὁ πατήρ του. Εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ τριῶν ἐτῶν νὰ κάμνη ταξείδια ἐπάνω στὸν Ποταμόν, εἰς τὴν Βλαχίαν, κ' ἐκεῖθεν εἶχεν ἐπανακάμψει πρὸ ὀλίγων μηνῶν, φέρων ὀλίγας ἑκατοντάδας φλωρίων, ὡς πρωτόλεια, εἰς τοὺς γονεῖς του. Εἶχε κρατήσῃ πεντ' ἔξ διὰ νὰ εὐθυμήσῃ μὲ τοὺς φίλους του.

Πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ Κάστρον, εἶχε ξεμβρακάρῃ κατ' ἀνατολὰς εἰς τὴν ἀντικουρνήν νῆσον, κ' ἐκεῖ εἶχεν ἰδεῖ τὴν ὠραίαν, λεπτοφυῆ, ὠχράν, λευκὴν καὶ σχεδὸν μεταξωτὴν, εἰς συγγενικὴν οἰκίαν, διότι εἶχε πρωτεξαδέλφους ἔξ ἀγχιστείας, καθότι ἐγίνοντο τότε συχναὶ ἀγχιστεῖαι μεταξὺ τῶν ἐγκρίτων οἰκογενειῶν τῶν δύο νήσων. Καὶ ὁ Ἀγάλλος εἶχεν ἐρωτευθῆ τὴν γαλαζοαίματην, τὴν κτρινήν καὶ σχεδὸν διαφανῆ κόρην.

Ὁ κύρ Δημητράκης ἤρχισε νὰ διηγῆται μακρὸν συναξάρι περὶ ὑπακοῆς καὶ ἀπειθείας τέκνων καὶ ὅτι «εὐχαὶ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἴκων». Ὁ Ἄγάλλος μόλις ἤκουεν. Ἡ γρηᾷ Ἀρετὴ πρόχνη καθημένη, περιβάλλουσα μὲ συμπεπλεγμένας χεῖρας τὰ δύο γόνατα, ἔσειεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ἐπέθετεν ὀξείας καὶ περισπωμένας εἰς τὸ λεκτικὸν τοῦ συζύγου της.

Τέλος ὁ κύρ Δημητράκης εἶπε :

— Θέλεις νάχης τὴν κατάρα μου ;

— Ὅχι, ἀφέντη, εἶπεν ὁ νέος.

— Σοῦ λέω ἔδωκα τὸν λόγο μου.

— Κ' ἐγὼ ἔδωκα τὴν καρδιά μου.

— Ἄκουσε τὶ σοῦ λέει ὁ κύριός σου, παιδί μ', Ἄγάλλο μ', εἶπεν ἡ Ἀρετὴ.

— Τὸν ἀκούω, μάννα· μὰ, ἂν δὲν εἶνε θέλημα Θεοῦ, δὲν θὰ γείνη.

— Δὲν σοῦ εἶπα, *εὐχαὶ γονέων στηρίζουσι . . .* παιδί μου ; ἐπανέλαβε δευτέραν φορὰν ὁ γέρος.

— Μοῦ τὸ εἶπες, ἀφέντη· μὰ λέει κι' αὐτό : «Πατέρες μερίζουσιν οἴκους καὶ ὑπαρξιν τέκνοις· παρὰ δὲ Κυρίου ἀρμόζεται ἀνδρὶ γυνή».

Ἄν καὶ δὲν ἦτο τόσον σοφὸς ὅσον ὁ Λογιώτατος, ἤξευρε ρητά.

— Θὰ σὲ ἀποκληρώσω.

Παρηλθὸν ὀλίγαι ἡμέραι. Εἶχεν ἐμβῆ ἡ Μεγάλῃ Σαρακοστή, ἐπανήρχετο ἡ ἀνοιξίς, κι' ὁ Ἄγάλλος ἠτοιμάζετο νὰ πλεύσῃ διὰ τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Βόσπορον, κ' ἐκεῖθεν διὰ τὸν Δούναβιν. Ὅταν ἐζήτησε τὴν πατρικὴν εὐλογία, ὁ κύρ Δημητράκης τοῦ εἶπεν :

— Ἄς εἶνε, παιδί μου· ἐσὺ θὰ μὲ γεροκομήσης.

Καὶ ὅταν ἐφίλησε τὴν δεξιὰν τῆς μητρὸς του, ἡ Ἀρετὴ τοῦ εἶπε :

— Τὰ χεράκια σου θὰ μὲ θάψουνε.

Διέτριψε μίαν ἐβδομάδα καὶ πλέον εἰς τὴν ἀντικρυνὴν νῆσον, ὅπου ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν μεταξωτὴν κόρην τὴν γαλαζοαίματην, τὴν Γκλεζώ, θυγατέρα τῆς Γκλεζίτσας, καταγομένης ἀπὸ τὸ αἷμα τὸ Τσιρωνεῖικον, ἕξ εὐγενῶν Βενετῶν φυγάδων.

Τὴν ἐπαύριον, ἀφοῦ ἐμίσησεν ὁ Ἄγάλλος, ὁ κύρ Δημητράκης, ὅταν ἐπῆγεν, ὡς συνήθως, εἰς τὸ Κιόσκι, εἰς τὸ μέσον τῶν προσεστῶν, ἐστράφη πρὸς τὸν παπᾶ-Ζαχαριάν τὸν Σακελλάριον καὶ τοῦ εἶπε :

— Σοῦ δίνω, παπᾶ, στὴν ἀνεψιά σου τὴν Οὐρανίτσα τὸν

Λογιώτατον, ἐπειδὴ ὁ Ἀγάλλος δὲν ἠθέλησε νὰ μ' ἀκούσῃ.
— Καλά, κύρ Δημητράκη' ὡς ἐπίτροπος τῆς κόρης, σοῦ λέγω
ὅτι εἶνε δεκτόν.

Ὁ Ἐπιφάνιος ἦτο δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Δημητράκη, τὸν
ὁποῖον αὐτὸς εἶχεν ἐπονομάσει Λογιώτατον, καὶ τὸ ἐπίθετον αὐτὸ
ἐκόλλησεν ἐπάνω του καὶ τοῦ ἔμεινεν.

Ὁ νέος εἶχε σπουδάσει στ' Ἀμπελάκια, στὰ Γιάννενα καὶ
κάπου ἄλλου, ὅπου τὸν εἶχε στείλει ὁ πατήρ του. Φαίνεται ὅτι
ἦτο καλὸς ἑλλητιστής, καὶ πονήματά τινα κατέλιπεν, ἔμμετρα καὶ
πεζά, ἐξ ὧν ἓν μόνον φυλλάδιον εἶχε τυπωθῆ ἔν Βενετία, ζῶν-
τος τοῦ συγγραφέως.

Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἔγεινεν ἡ μνηστεία, καὶ μετ' ὀλίγων
καιρῶν ὁ γάμος. Ὁ Ἐπιφάνιος ἐπῆρε τὴν γυναῖκά του, κ' ἐπῆγεν
ὡς διδάσκαλος εἰς τὴν Ὑδραν, ὅπου διέτριψεν ἔτη πολλά, μεταξὺ
τοῦ τέλους τοῦ ΙΗ' καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, διδάσκων τὰ
ἑλληνικὰ γράμματα. Ὑπέγραφε δὲ συνήθως Στέφανος (ἀντὶ τοῦ
Ἐπιφάνιος) Δημητριάδης.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀγάλλος διέμεινεν ἐπὶ πέντε ἔτη εἰς Βλαχίαν,
κ' ἔγραφεν ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας πρὸς τοὺς γονεῖς του, εἰς τὴν
νῆσον. Πότε τὰ γράμματα παρέπιπτον κ' ἔχάνοντο, πότε ἔφθανον
εἰς χεῖρας τοῦ πατρός του. Ὁ Δημητράκης, συνήθως, οὔτε ἔστελλεν
ἀπάντησιν, καὶ διότι εἶχε γογγύσει ἡ καρδιά του κατὰ τοῦ
Ἀγάλλου, καὶ διότι δὲν εἶχε πλέον γραμματικόν, ὅστις νὰ τοῦ
συντάξῃ ἐπιστολήν. Ὁ Λογιώτατος ἔλειπε χρονικῶς εἰς τὴν
Ὑδραν. Εἰς τὸν ἴδιον αὐτὸν Λογιώτατον δὲν ἔστελλε γράμματα,
ἀλλὰ μόνον στοματικὰ χαιρετίσματα, ὅπως οὖν συχνά—διὰ μέσου
ἀλιέων καὶ σπογοθηρῶν πλεόντων ἀπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ εἰς τὰς
βορεινάς νήσους, καὶ τὰνάπαλιν· κάποτε καὶ διὰ μοναχῶν
ταξειδιωτῶν, ἐξ Ἀγίου Ὄρους ἐρχομένων, οἵτινες, ἀφοῦ ἐπεσκέ-
πτοντο τὰ ἐπὶ τῆς νήσου Μονύδρια, τὴν Παναγίτσαν τῆς Κεχριᾶς
τὴν θαυματουργόν, τὴν Καστριώτισσαν, τὸν Προδρόμον τὸν
Κρυφόν, τὸν ἄλλον τὸν Ἀσέληνον, κτλ., κατηθύνοντο εἶτα εἰς
Ὑδραν, διὰ νὰ ἴδωσι τὰς ἐκεῖ μονὰς καὶ τοὺς μονάζοντας, καὶ
εἶτα ἔφθανον μέχρι τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καὶ τῆς Ἀγίας
Λαύρας, εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τοῦ Μορέως.

Ὅταν εἰς τὸ τέλος τῶν πέντε ἐτῶν ὁ Ἀγάλλος ἐκίνησεν ἀπὸ
τὸν Ποταμὸν διὰ νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν Προποντίδα καὶ ἐξέλθῃ
εἰς τὴν Ἀσπρην Θάλασσαν, ἠγγόει πολλά ἄλλα πράγματα ἔν τῷ
μεταξὺ ἐπισυμβάντα, ἀλλὰ καὶ τὸν γάμον τοῦ Ἐπιφανίου μετὰ
τῆς Οὐρανίτσας. Καὶ ὅμως ἐκ φήμης εἶχεν ἀκούσει ὅτι εἰς Λο-

γιώτατος καλούμενος, νέος ἀπὸ βορεινὴν νῆσον προερχόμενος, ἦτο διδάσκαλος εἰς τὴν Ὑδραν· ἀλλ' ἡ φήμη δὲν ἦτο ἀρκετὰ φωτισμένη, ὥστε νὰ τὸν πληροφορήσῃ ἂν ὁ Λογιώτατος ἐκεῖνος εἶχε γυναῖκα, καὶ ποίαν καὶ πόθεν. Ὁ Ἀγάλλος ἔφερε μαζί του ὄχι ὀλίγας ἑκατοντάδας φλωρίων αὐτὴν τὴν φορὰν.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τὸν μισομυόν του ἐκ τῆς Βλαχίας ἔφθασεν εἰς τὸν ὠραῖον τόπον, εἰς τὴν πατρίδα τῆς φαρφουρίνης Γκλεζῶς· ἐμελέτα νὰ μείνῃ αὐτόθι ὀλίγας ἡμέρας, εἶτα νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν πατρίδα του ἀντικρῦ, νὰ ἐξευμενίσῃ τοὺς γονεῖς του μὲ πᾶσαν θυσίαν, νὰ τοὺς πείσῃ νὰ ἔλθουν εἰς τὸν γάμον [του] καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἄγων αὐτοὺς πλησίον τῆς μνηστῆς του. Ὁ γάμος θὰ ἐτελεῖτο πανηγυρικῶς, μὲ τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, δώδεκα παπάδων, ἀπὸ δώδεκα ἐνοριακὰς ἐκκλησίας, καὶ τῶν γονέων, καὶ τῆς πενθερᾶς του τῆς Γκλεζίτσας, καὶ τόσων ἄλλων παρανύμφων, κηδεστῶν, ἀγχιστέων καὶ φίλων.

Ὅταν ἀπεβιβάσθη ὁ Ἀγάλλος, κ' ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὴν ξυλίνην ἀποβάθραν τῆς ἀνόρου ἐσοχῆς [ἀγκάλης] τοῦ αἰγιαλοῦ — τὴν κατεσκευάζον [τὴν ἀποβάθραν] ξυλίνην ἐπειδὴ κατὰ χειμῶνα τὰ κύματα τοῦ βορρᾶ τὴν κατέστρεφον, καὶ πᾶσαν ἀνοιξιν τὴν ἀνεκαίνιζον πάλιν — ἀόριστον νέφος λύπης καὶ κατηφείας (τοῦ ἔφάνη ὅτι) ἐπεπόλαζεν (ἐπλανᾶτο) εἰς ὅλην τὴν παραθαλάσσιον. Τὰ πρόσωπα, ὅσα ἄλλοτε ἔτρεχον μετὰ χαρᾶς νὰ τὸν ὑποδεχθῶσι καὶ νὰ τὸν χαιρετήσωσι, σκαιά καὶ ψυχρά, δὲν ἔτρεχον μετὰ προθυμίας εἰς συνάντησίν του. Δύο ἢ τρεῖς γνῶριμοι, φίλοι, ἢ συγγενεῖς τῆς μνηστῆς του, τοῦ εἶπον «καλῶς ὄρισες» μὲ μελαγχολικόν τινα τρόπον, ὡς νὰ τὸν ἔκτειρον. Ἐφαίνοντο ὅτι εἰς πέντε ἔτη ὅλοι οἱ νέοι εἶχον γηράσει, ὡς νὰ εἶχε παρέλθει εἰκοσαετία, καὶ ὅλοι οἱ ὠρίμου ἡλικίας εἶχον γείνει ψυχροὶ καὶ δύσκαμπτοι, ὡς παγωμένα σκέλεθρα.

Ὁ Ἀγάλλος ὑποπτεύθη ὅτι ἡ μνηστὴ του τὸν εἶχεν ἀρνηθῆ, καὶ εἶχε προτιμήσει ἄλλον. Ἡσθάνθη εἰς τὸ στῆθός του αἰφνίδιον πλήγμα ὡς δικόπου μαχαίρας· ἡ μία ἀκωκὴ τὸν ἐπληττεν εἰς τὸ αἶσθημα, ἡ ἄλλη — ἦτις πιθανὸν νὰ ἦτο καὶ ἡ ὀξυτέρα εἰς τὴν φιλαυτίαν του.

— Τί γίνεται τὸ Γκλεζῶ, καλὰ εἶνε; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κῆρ Φόλην, ἓνα θεῖον τῆς κόρης, ὅστις ἦτο συγχρόνως καὶ τοῦ ἰδίου συγγενῆς, ἀπὸ τὴν παλαιότεραν ἀγχιστεῖαν, ἦτις προσηύχε μετὰ τῶν οἰκογενειῶν τῶν.

— Ἐ, ὑπομονή, κουράγι· τί νὰ κάμουμε; εἶπεν εἰς ἀπάντησιν ὁ γέρο-Φόλης.

- Τί ὑπομονή, κουράγιο ; ἐπανελάβεν ἐν ἀπορίᾳ ὁ Ἀγάλλος.
- Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος, ἀπήντησεν ὁ Φόλης.
- Τὸ ξέρω, εἶπεν ὁ Ἀγάλλος· μόνο πές μου τί τρέχει ;
- Ζωὴ σὲ λόγου σου, εἶπε πάλιν ὁ ἄλλος.
- Πέθανε τὸ Γκλεζῶ ;
- Δὲν ἀπέθανε ἀκόμα· πεθαίνει.

Τῷ ὄντι ἡ νεᾶνις ἔπνεε τὰ λοιόθια. Ὁρχρά, διαφανής, μεταξωτή, εἶχε κρουολογήσει εἰς τὴν ἐξοχὴν τὸ περασμένον φθινόπωρον, ὅπου ἐπῆγε κ' ἔμεινε δύο-τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸ ἰδιόκτητον καλύβι τῆς οἰκογενείας, ἐκ φιλοτιμίας βοηθοῦσα τὰς ἐργατίνας εἰς τὸ μάζεμμα τῶν ἐλαίων, ἀκόμα καὶ ὑπηρετοῦσα εἰς τὴν ἐκθλιψιν τοῦ ἐλαίου, εἰς τὸ πατητήρι, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν εἰς τὸ κατώγι τῆς μικρᾶς ἐπαύλεως. Δὲν ἤκουε τὰς νοουθεσίας τῆς μητρὸς τῆς, ἣτις τὴν εἶχεν ἀκριβὴν καὶ πολυζήτητον. Εἶχεν ἀκούσει ὅτι, εἰς τὴν ἄλλην νῆσον, εἰς τὴν πατρίδα τοῦ ἀρραβωνιστικοῦ τῆς, δὲν τὸ εἶχαν εἰς ἐντροπὴν αἱ γυναῖκες τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν νὰ βοηθῶσιν εἰς τοιαύτας ἐργασίας, κ' ἐφιλοτιμεῖτο νὰ τὰς μιμηθῇ, διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τὴν πενθερὰν καὶ τὰς ἀνδραδέλφας τῆς, ὅταν ἔμελλε νὰ πλεύσῃ μὲ τὸν Ἀγάλλον ἀντικρῦ, στὸ Κάστρον, ὅτι αὐτὴ, ὡς ἦτον καὶ γαλαζοαίματη, ἐπεθύμει νὰ εἶνε χρήσιμος καὶ ἐργατικὴ, ὅπως ἐκεῖναι. Τέλος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀρρωστη. Ἡ μήτηρ τῆς, ἀνήσυχος, τὴν ἐπεμελήθη τρυφερά. Ὅλαι αἱ γιάτρισσαι τῆς πόλεως μὲ τὰ φάρμακα καὶ τὰ ματζούνια ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν. Ἀλλ' ἡ φύσις δὲν ἐβοήθει, καὶ ἡ κόρη ἐχειροτέρευε. Παρῆλθεν ὁ χειμὼν, καὶ ἤλπιζεν ἡ Γκλεζίτσα ὅτι μὲ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἀνοιξέως (ἐτρῶθη τὸ φθινόπωρον, εἰσέβαλεν ὁ χειμὼν) θὰ ἐδυνάμωνεν ἡ μεταξωτὴ κόρη. Εἰς μάτην. Ἡ γλυκεῖα νεᾶνις ἐχειροτέρευεν, ἀπῆρχετο τὸ περίβλημα, κ' ἐγίνετο ψυχὴ. Καὶ τέλος, τὸν Ἀπρίλιον ἐκεῖνον, ὀλίγον μετὰ τὸ Πάσχα, ὅταν ἔφθασεν ὁ Ἀγάλλος, τὸ ἄνθος ἐφυλλορρόησε, κ' ἔγειρε, κ' ἐμαράνθη.

Ἀφοῦ ἔκλαυσεν ὡς παιδίον, κ' ἐθρήνησεν ὡς γυνὴ ὁ Ἀγάλλος, κ' ἔβρεξε μὲ δάκρυα τὸ χῶμα, δευτέραν καὶ τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν ταφὴν, συγχρόνως εἶπε μέσα του :

— Δὲν πάω ἐγὼ τώρα ν' ἀρραβωνισθῶ τὴν Οὐρανίτσα, διὰ νὰ πάρω τὴν εὐχὴ τῶν γονέων μου ; Ἴδου φῶς φανερά, καθὼς εἶπεν ὁ πατέρας, δὲν ἠμπόρεσα νὰ θεμελιώσω σπῆτι χωρὶς τὴν εὐχὴ τους.

Ὁ γέρο - Φόλης καὶ οἱ συγγενεῖς τῆς τεθνεώσης τὸν ἐλυπή-

θησαν, καὶ τοῦ εἶχαν ναυλώσει πέραμα διὰ τὸν στείλουν πέραν, νὰ ὑπάγῃ νὰ λησιμονήσῃ, νὰ παρηγορηθῇ, καὶ νὰ μὴν ὑγραίνῃ καθημερινῶς τὸ χῶμα τοῦ νεοσκαφοῦς τάφου. Ὁ Ἀγάλλος τοὺς ἀπεχαιρέτησεν, ἀπεβιβάσθη, καὶ εἰς ὀλίγας ὥρας ἔφθασεν εἰς τὴν γενέθλιον νῆσον. Ἀπεβιβάσθη εἰς τὸ Ξάνεμον, εἰς ἓνα βορειανατολικὸν λιμένα· ἐβάδισε δύο ὥρας, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο ἀγωγιάτας μὲ τὰς ἡμιόνους των, φέροντας τὴν μικρὰν ἀποσκευὴν του, κ' ἔφθασεν εἰς τὸ Κάστρον. Ἡ αὔρα τῆς θαλάσσης ἐφάνη σώτειρα καὶ ὑγιαντικὴ. Ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς γονεῖς του, κ' εἶπε :

— Καλὰ μοῦ λέγατε, δὲν μπορεῖ νὰ θεμελιώσῃ τινὰς ἀπάνω στὴν ἄμμο. Τὸ Γκλεζῶ πέθανε. Λοιπὸν, ἀφέντη, εἴμ' ἔτοιμος μὲ τὴν εὐχὴ σου νὰ πάρω τὴν Οὐρανίτσα· ἰδοὺ λάβε τὸ δακτυλίδι νὰ τῆς στείλῃς δι' ἀραβῶνα.

— Τί λές, παιδί μου ; Ἡ Οὐρανίτσα τώρα ἔχει δυὸ παιδιά, ἀνήψια σου. Βρίσκεται στὴν Ὑδρα μὲ τὸν ἀδερφό σου.

— Τὸν ἀδερφό μου. . . Τὴν ἐπῆρε ὁ Μπιφάνης γυναῖκα ;

— Τί ἤθελες νὰ κάμω ; Ἀφοῦ εἶχα δώσει τὸν λόγο μου. . . Δὲν μὲ ἄκουσες ἐσύ, ὁ Μπιφάνης ἔκαμε ὑπακοή.

Καὶ πάλιν ὁ Ἀγάλλος ἠσθάνθη κρυφίαν ἀνασκήρτησιν· εἰς τὸ φανερόν, ἐκρέμασε τὸ κεφάλι κ' εἶπε :

— Καλά, τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται.

Ἐξῆλθε νὰ περιπατήσῃ ἀνὰ τὰ στενὰ σοκάκια τοῦ Κάστρου, διέσχισε κατὰ μῆκος τὰς συνοικίας, ἔφθισεν ἕως τῆς Ἀναγκιάς τὸ κανόνι, εἰς τὴν ὑψηλὴν βορειοτέραν ἄκραν, καὶ μέσα του ἐμελετοῦσε κ' ἔλεγε :

— Καλά, ἐγὼ τώρα τί νὰ κάμω ; Ἡ πρέπει νὰ βρῶ νύφη ἢ νὰ καλογερέψω.

Ἐστάθη πολλὴν ὥραν ἐκεῖ, ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ μακροῦ πελωρίου κανονίου, ρεμβάζων, ἀγναντεύων τὸ βαθὺ γαλανὸν πέλαγος, καὶ τὰ ἄσπρα πετρώδη νησιά, κατοικίας τῶν θαλασσαιῶν καὶ τῶν γλάρων, ἀκούων τὸν ῥόγγον τῶν κυμάτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κάστρου, ὅπου εἶνε γιγαντιαῖος μονοκόμματος βράχος μὲ δέκα σπιθαμὰς χῶμα στρωμένον ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ τῆς κυματοειδοῦς πτυχῆς του, ὡς πεντακοσίας ὀργυιὰς ὕψος ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Ἐβλεπε πλῆθος παιδιά νὰ παίζουν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς ἓν ἐξ αὐτῶν νὰ κυλισθῇ ποτὲ τὸν κατήφορον. Ἄλλα, ὡς εἶδος παιδικῆς γυμναστικῆς, κατωλίσθαινον εἰς τὴν Γλίστραν, ἥτις κατήρχετο διαγωνίως ἐκεῖ πρὸς χαμηλὸν ἐπίπεδον, σχεδὸν σύρριζα στὸν κρημνὸν· πέτρα πελε-

κημένη, λεία, ὡς πέντε ὀργυιὰς τὸ μῆκος τὸ κατωφερές. Ἄλλα [πάλιν] προσέπαιζον εἰς τὴν Ἄλτανου, τὴν μυθώδη Σηηλιάν, ἣτις ἦτο ἀντικρὺ ἐπὶ τῆς πρώτης νησίδος, ἀποτείνοντα τὰς εἰθισμένας ταύτας ἐρωτήσεις, καὶ δεχόμενα τῆς Ἠχοῦς τὰς ἀμυδράς καὶ παλμώδεις ἀπαντήσεις :

- Ἄλτανου !
- Οὐ ου οὐ ;
- Ἔχεις παιδιά ;
- Ἄ α ἄ !

(Τὸ πρῶτον εἶνε ὡς ἀποκριτικὸν ἐπιφώνημα, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Πηλεορειτῶν μᾶλλον, ὄχι τῶν νησιωτῶν ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὸ ἐ ε ἔ ! τὸ εἰθισμένον παρ' ἄλλοις. Τὸ δεῦτερον εἶνε καταφατικὸν ἀντὶ τοῦ *ναί*).

Ἐκεῖ καθὼς ἔστρεφεν ὁ Ἀγάλλος τὸ βλέμμα, μίαν [φορὰν] ἔξω πρὸς τὸ πέλαγος καὶ μίαν πρὸς τὸ ἔσω τοῦ Κάστρου, ἐν παραθύρῳ ἀπὸ μίαν οἰκίαν, ἀντικρὺ στὸ κανόνι, ἠνοίχθη μὲ τριγμὸν, ὡς ἐξ ἐσκωριασμένων στροφῶν ἐκ τῆς ὑγρασίας τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς ἀνερχομένης διηνεκῶς ἄλμης τῶν κυμάτων εἰς τὴν θαλασσογειτονα ἐκείνην ἀκτὴν, ὅπου διηνεκῶς διεξήγετο ἡ πάλη τῶν στοιχείων. Ὁ Ἀγάλλος ἔστρεψε τὸ βλέμμα, καὶ εἶδεν ὥραϊαν ὄψιν νεαρᾶς γυναικός, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα ἐπὶ στιγμὴν ἔπεσε τυχαίως ἐπάνω του. Ἡ νεᾶνις ἔστερέωσε ταχέως τὰ παραθύροφυλλα ἐπὶ τοῦ τοίχου, μετὰ τοὺς συνήθεις σιδηροῦς μύλους (τὰ στηρίγματα τῶν), καὶ ἀπεσύρθη τάχιστα εἰς τὸ ἔσω τῆς οἰκίας. Δὲν τὴν εἶδε πλέον, ἂν καὶ πολλάκις ἐπανέφερε πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ βλέμμα.

Συγχρόνως μία γορῆ κυρτὴ ἐπέρασεν ἔμπροσθέν του, τὸν ἐγνώρισε, καὶ τοῦ εἶπε : « Καλῶς ὤρσες ». Ὁ Ἀγάλλος τὴν ἐνθυμήθη.

— Δὲν εἶσαι ἡ Μανιά ; τῆς εἶπε. Τὸ Γηρακὸ τῆς Κατερίνας, ποῦ σὲ λένε κοινῶς Μανιά ;

— Ναί.

— Δὲν μοῦ λές, Μανιά, ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ κόρη ποῦ βγήκε τώρα, κι' ἀνοιξε τὸ παραθύρι κεῖνο ;

— Εἶνε ἡ Λ. . . . τῆς Μ. . .

— Πανδρεμμένη ;

— Ἀρραβωνιασμένη ὄχτὸ χρόνια.

— Πῶς αὐτό ;

— Ὁ Γιαννάκης ὁ Δράκος, ὁ πειστικός της, βρίσκεται στὸ Μισήρι· ἐκεῖ εἶνε γραμματευτής.

— Ἄ !

Ὁ Ἀγάλλος διελογίσθη, καὶ ἀνεπόλησεν. Ἐνθυμήθη τὸν Γιαννάκη τὸν Δράκον, ἐκεῖνον ποῦ ἔλεγεν ἡ γρηά. Παιδιά ἦσαν συμμαθηταὶ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Δασκαλάκη, ὅπου ἐμάνθανον ὁμοῦ τὰ κολλυβογράμματα, ἐκεῖνος δὲ ἦτο ὡς δυὸ χρόνια πρεσβύτερος αὐτοῦ. Τώρα εἶχε τόσα χρόνια νὰ τὸν ἰδῆ, ὅσα εἶπεν ἡ Μανιά, καὶ σχεδὸν τὸν εἶχε ξεχάσει.

— Καὶ τὴν ἔχει ἀρραβωνιασμένην ; Ἐπανέλαβε κάπως ἐνθέρμως ὁ Ἀγάλλος.

— Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια.

— Καὶ βρίσκεται στὸ Μισήρι ;

— Σοῦ εἶπα, στὸ Μισήρι.

— Καὶ δὲν ξαναῆρθε ἀπὸ τότε ποῦ «ἔδεσαν τῆς πανδριές ;»

— Δὲν ξανάρθε, παιδάκι μ'.

— Καὶ δὲν τῆς στέλνει γράμματα ;

— Κάποτε τῆς ἔστειλε. Ὑστερα ἔπαψε. Θαρρῶ πῶς ἔχει καιρὸ νὰ λάβῃ γράμμα.

— Κι' αὐτὴ τὸν καρτερεῖ ἀκόμα ;

— Τὸν καρτερεῖ.

— Ὡς πότε ;

— Ἀχ, παιδάκι μ', μὴ μ' ἐρωτᾷς πολλά. Ἡ ἵπομονὴ ποῦχομε ἡμεῖς ἢ γυναῖκες εἶνε μεγάλο πρᾶμμα.

— Καλά, νὰ μὲ συμπαθῆς, Μανιά, εἶπεν ἐν συναισθήσει ὁ Ἀγάλλος.

Εἶτα μετὰ μίαν στιγμὴν, εὐθύμως τὴν ἠρώτησε :

— Εἶσαι γειτόνισσα ἐδῶ κοντά ;

— Εἶμαι, παιδάκι μ'. Τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο, ποῦ βλέπεις δίπλα, εἶνε τὸ δικό μου. Παραθύρι μὲ παραθύρι σμίζουμε. Ἄνδρας μπορεῖ νὰ πηδήσῃ τὸ χάσμα ἀνάμεσα στὰ δυὸ παράθυρα.

Βεβαίως τυχαίως τὰ ἔλεγεν αὐτὰ ἡ Μανιά. Ἄλλ' ἦτο ὡς νὰ ἔρριπτε προσανάμματα εἰς τὴν σκέψιν ἢ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νέου. Ὁ Ἀγάλλος ἀπεχαιρέτησε τὴν γραῖαν, καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν του, εἰς τὴν χαμηλὴν πτυχὴν τοῦ ἐδάφους, ἀνάμεσα εἰς τὸν Χριστόν, τὴν Παναγίαν τὴν Πρέκλαν, καὶ τὸν Ἀϊ-Νικόλαν, ὅπου ἦσαν ὅλα τὰ ἀρχοντόσπιτα.

Τὴν ἐπαύριον διωργάνωσε μικρὸν κῶμον ἀνὰ τὴν ὑψηλὴν συνοικίαν τῆς Ἀναγκιᾶς, ὅπου αὐτοσχεδίασε ὀλίγα δίστιχα, καὶ τὰ ἔμαθεν εἰς τοὺς συγκωμαστάς του νὰ τὰ τραγοῦδῆσουν ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Λ . . .

Ἄπο τὸ Κάστρο ὡς τὴ Βλαχιά
 στῆς Ἀναγκιᾶς τὸ τόπι
 δὲν εἶνε χῶρες καὶ χωριά,
 ὄρη, βουνά καὶ τόποι.
 Γιὰ σὲ πονεῖ ἡ καρδούλα μου,
 καὶ στὸ Μισῆρι μὴ διαβῆς,
 κι' ὁ νοῦς σ' ἐδῶ νὰ μένη,
 ψυχὴ λησμονημένη.

Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐσχεδίασεν ἐκδρομὴν, μετὰ δύο ἢ τριῶν φίλων του, εἰς τὰ ἔξω, πρὸς τ' ἀνατολικά μέρη τῆς νήσου. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἐλειτουργήθησαν εἰς τὸν Πύργον, ὅπου ἦτο παλαιὸν σεβάσιμον παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου, ἐστρώθησαν εἰς τὴν βρύσιν τῆς Ἀβρακῆς, ὀλίγον ἀνήφορον ὑψηλότερα, εἰς τ' ἄνω τοῦ ρεύματος, κ' ἔφαγαν ἐκεῖ ἓνα πετεινὸν ψημένον στὴν σοῦβλαν, κ' ἤρχισαν νὰ λέγουν τὸ ἄσμα. Ἐκεῖ κατὰ περίεργον σύμπτωσιν παρουσιάζεται ἡ γερὰ Μανιά. Φαίνεται ὅτι εἶχεν ὑπάγει, ἐν συνοδίᾳ μὲ ἄλλας γυναῖκας ἐκεῖ, διὰ ν' ἀνάψουν τὰ κανδήλια καὶ διὰ νὰ ἴδουν τὰ ἐκεῖ κτήματα, χωράφια ἔρημα, ὅπου τὰ κατεπάτουν ἐν ἀκολασίᾳ οἱ γείτονες Α ἢ Β.

— ὦρα καλὴ σας, παιδάκια μ'. Πετεινὸ φάγατε; Εὐχομαι, Ἀγάλλο, ἀρχοντόπουλό μου, γλήγορα νὰ τὸν φᾶς κι' ἀγκαλιαστὸν μὲ τὴν κόττα.

Τοῦτο ἐσήμαιεν εὐχὴν περὶ προσεχοῦς ἀρραβῶνος ἢ γάμου.

— Ἀπ' τὸ στόμα σ' κὴ σ' Θεοῦ τ' αὐτί, εἶπεν ὁ Ἀγάλλος, ἐπειδὴ ἐμβῆμεν ἀμέσως εἰς τὸ νόημα.

Ἡ γραῖα ἔπαιζε τὰ μάτια της, ἔνευε δὲ πονηρῶς ὅτι κάτι ἤθελε νὰ τοῦ πῆ. Ὁ Ἀγάλλος εὗρε πρόφασιν, καὶ ἀπεμακρύνθη δεκαπέντε βήματα ἀπὸ τὴν συντροφίαν του, ἔφθασε δὲ εἰς πυκνὴν λόχμην, δίπλα εἰς μικρὸν ρυάκιον, τὸ ὁποῖον ἔσκαζεν ἐπὶ τοῦ ὄχθου, εἰς τοὺς πόδας τοῦ βράχου, κ' ἐκεῖ ἐκάθισεν ἐν ρεμβασμῷ, τάχα διὰ νὰ εὔρη δροσιὰν καὶ πρόσκαιρον μοναξίαν.

Ἡ γερὰ Μανιά, ὅπου ἤξευρε καλῶς τὰ μονοπάτια, ἐπῆγεν ἀπὸ ἄλλον δρομίσκον καὶ τὸν ἐντάμωσε.

— Καλῶς σ' ἦνρα, γυιόκα μ'. Τὰ εἶπα τῆς Λ....

— Τί τῆς εἶπες;

— Τὰ ὅσα μούπες.

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ τῆς πῆς τίποτε.

— Κ' ἐγὼ δὲν τῆς εἶπα τίποτε παραπάνω. Τὸ πῶς ἀρωτοῦσες

γι' αὐτήν, καὶ τὸν πειστικὸν τῆς, καὶ πῶς τὸν καρτερεῖ δέκα χρόνια, πότε ν' ἄρθῃ.

— Καὶ τί ἄλλο θὰ τῆς πῆς, γρη῏ Γηρακῶ ;

— Τὸ πῶς ὁ Ἀγάλλος εἶνε καλὸς ἀπ' τοὺς καλοὺς, πρῶτο σοῖ. Καὶ τί μαντάτα ἔχει ἀπ' τὸν Δράκον, ποῦ τὸν ἀπαντέχει χρόνους καὶ καιροὺς.

— Τί μαντάτα ; ἠρώτησεν ὁ Ἀγάλλος, παρανοήσας τὴν φράσιν τῆς γραίας.

— Τί διάφορο ἔχει, μαθές. Φωτιὰ π' τὸν ἔ ! . . Πέτρα ἔρριξε πίσω, ἀγυρισιὰ του γείνηκε, τόσα χρόνια, μήτε γράμμα, μήτ' ἀπηλογιά.

Τὴν νύκτα, ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ Κάστρο οἱ εὐφημοῦντες φίλοι, πατινάδα ἠκούσθη πάλιν περὶ τὴν συνοικίαν τῆς Ἀναγκιάς. Μεταξὺ τῶν ψαλέντων ἁσμάτων ὁ Ἀγάλλος αὐτοσχεδίασε τὸ ἔξῃς :

Στὴν Ἀφρικῇ εἶν' ἓνα νερό,
καινούργιο συντριβάνι·
ποιὸς ἔχει ἀγάπη στὴν καρδιά
ἄς πᾶ νὰ πιῇ νὰ γιάνη.

Τὴν πρωίαν εἰς τὸ Κιόσκι μακρὸς λόγος ἔγεινεν εἰς τὸ σύνθητες συμβούλιον τῶν προεστῶν, σχετικῶς μὲ τὴν διαγωγὴν τῆς νεολαίας, καὶ μάλιστα περὶ τοῦ ἄρτι παλινოსτήσαντος υἱοῦ τοῦ κῦρ Δημητράκη.

— Ἀκοῦστε νὰ σᾶς πῶ, ἄρχοντες, εἶπεν ὁ κῦρ Φραγκούλης τοῦ Φραγκούλη, οἱ νέοι τούτου τοῦ καιροῦ ἄλλαξαν πλέον τὰ φερσίματά τους καὶ τὴν διαγωγή τους. Ὅσοι μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τῆς Βλαχίας, κι' ἀπὸ ἄλλα μέρη, ἔμαθαν ἐκεῖ ἄλλα καμώματα, κι' ἄλλους τρόπους, κι' αὐτὰ τὰ καμώματα τὰ μαθαίνουν καὶ στοὺς ἄλλους συνομιλήκους τους, τοὺς ἐδῶ. Τί τὰ θέλετε ; Αὐτὸ εἶνε πρᾶμμα ποῦ κολλάει σὰν ψώρα. Μιὰ ψιλὴ σκέπη, μιὰ τσίπα, εἶνε ὅλη τοῦ ἀνθρώπου ἡ ντροπὴ. Ἄμα πάη ἡ τσίπα, πάει πλέον ἠθικὴ καὶ γνώση. Οἱ νέοι μας ἀθετοῦν τὴν Διαθήκην, καθὼς λέει ὁ σοφὸς Σολομών. Εἶνε ἀσύνθητοι καὶ ἄσπονδοι.

— Ἔτσ' εἶνε, κῦρ Φραγκούλη, εἶπεν ὁ καπετὰν Πέτρος ὁ Μαυρογιαλῆς. Μπάττ' ἀποδῶς, μπάττ' ἀποκεῖ, τὸ καρὰβι πέφτει ὄρτσα λαμπάντα. Ἐνα παγανίδι χρειάζεται μοναχά, γιὰ νὰ τὸ καῖνατίση.

— Καὶ τί θὰ πῇ ἀσύνθητοι καὶ ἄσπονδοι, κῦρ Φραγκούλη ; ἠρώτησεν ὁ παπᾶ-Ζαχαρίας. Βαθειὰ ἑλληνικὰ μᾶς εἶπες σήμαρε.

Κι' ὁ Λογιώτατος, ὁ γυιὸς τοῦ συμπέθερου ἐδῶ (δείξας τὸν κύρ Δημητράκη), βρίσκεται στὴν Ὑδρα, δὲν εἶν' ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ.

— Ἀσύνθετοι εἶνε κεῖνοι ποῦ δὲν στέκουν στὸν λόγον τους, παπᾶ-Ζαχαρία· καὶ ἄσπονδοι εἶν' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν θέλουν νὰ παραδεχθοῦν ὄρκους καὶ συμφωνίες. Κι' ἂν θέλῃς νὰ ξέρῃς, παπᾶ μου, ἄκουσε τί λέει ὁ Ἐκκλησιαστής: «Τὸν καθαιροῦντα φραγμὸν δῆξεται αὐτὸν ὄφρις»· ὅποιος χαλνᾷει φράχτη τὸ φίδι θὰ τὸν φάῃ.

— Καὶ ποιὸν φράχτη, σὲ παρακαλῶ, κύρ Φραγκούλη, χάλασ' ὁ γυιὸς μου; — ἠρώτησε μὲ πείσμα ὁ κύρ Δημητράκης — γιὰτί ἐνόησα καλά, μὴ μοῦ τὸ ἀρνεῖσαι, πῶς τάχεις μὲ τὸ γυιό μου.

— Ἕνας ἀρραβῶνας μιᾶς κόρης εἶνε φράχτης, εἶπεν ὁ Φραγκούλης. Ἡ Λ... εἶνε ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Γιαννάκη τὸν Δράκο, ὁ γυιὸς σου πάει καὶ τῆς κάνει πατινάδα, ἀπέναντ' ἀπ' τὰ παραθύρια της, καὶ λοιπὸν θέλει νὰ χαλάσῃ τὸν φράχτη.

— Λοιπὸν ἀκούσατε, πατέρες καὶ ἀδελφοί, ἐπῆρε δρόμον νὰ εἶπῃ ὁ κύρ Δημητράκης, ὁ γυιὸς μου ὁ Ἀγάλλος παγαινάμενος εἰς τὴν Βλαχία, δὲν ἠθέλησε νὰ πάρῃ κείνην ποῦ τοῦ ἔλεγα, θυμᾶσθε· ἐγὼ πάλι ὡς καλὸς γονιὸς τῆς ἔδωκα τὸν γυιό μου τὸν Λογιώτατο. Ἐπιστρέφοντας ὁ γυιὸς ὁ μεγάλος ἀπὸ τὴν Βλαχία, καὶ πηγαινάμενος στὴν Σκόπελο, ἤυρε κείνην ποῦ ἠθέλε νὰ πάρῃ τοῦ κεφαλιοῦ του πεθαμμένη, κ' ἦλθεν ἐδῶ μὲ πένθος μεγάλο καὶ μὲ λύπησι, κ' ἐπειδὴ τὸν ἐπιπτεν ἡ συνείδησις του, ἠθέλε νὰ κάμῃ τὸν λόγο μου, νὰ πάρῃ τὴν Οὐρανίτσα, μὴ ξεύροντας πῶς ἐγὼ τὴν εἶχα δώσει τοῦ γυιοῦ μου τοῦ Λογιωτάτου. Καὶ τότε ὁ Ἀγάλλος γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸν καῦμόν του, ὡς νέος ποῦ εἶνε, ἔκαμε ζέφκι, ὄξ' ἀπ' τὸ Κάστρο, μὲ τοὺς φίλους του, καὶ πηγαινάμενοι στὴν Ἀβρακὴ ἔφαγαν κ' ἤπιαν, καὶ στὸ γυρισμό τους θὰ εἶπαν ἀν' δύο τραγούδια μέσ' τὸ χωριὸ τὴν νύκτα. Τώρα, ἂν τὰ τραγούδια τὰ εἶπαν ἀποκάτ' ἀπ' τὰ παραθύρια καποιανῆς, ἐλπίζω ὅτι θὰ πέρασαν κάτω ἀπὸ πολλὰ παραθύρια κ' ἐτραγούδησαν.

— Κ' ἔπειτα ἐκεῖ στῆς Ἀναγκιᾶς, ἐπρόσθεσεν ὡς καλὸς ἐμβάλωματις καὶ ὡς ἰσοπεδικὸν ἐργαλεῖον (μιστρί) ὁ παπᾶ-Ζαχαρίας, ἐκεῖ πάνω εἶνε ψηλά, ξέφαντο τὸ μέρος. Βέβαια ἐκεῖ θὰ ἔσταμάτησαν διὰ ν' ἀναψυχθοῦν καὶ ἀναπνεύσουν πελαγίσσον ἀέρα.

— Γιά σου, παπᾶ - Σακελλάριε, εἶσαι βλέπω καλὸ μιστρί, εἶπεν ὁ κύρ Πέτρος. Ἀκόμα καὶ γιὰ μαλαχάρι νὰ σ' εἶχα θὰ μοῦ ἔκανες, ἂν εἶχα γιὰ πιλάγωμα τὸ καράβι, στὸ καρινάγιο.

— Ὡς τόσον, ἐγὼ σᾶς ὑποσκέβομαι, ἀνίσως κ' ἔγεινε παρα-

τιμωνία, ὅπως θὰ ἔλεες τοῦ λόου σου, καπετὰν Μαυρογιαλιῆ, πῶς δὲν θὰ ξαναγεῖνη.

Τὸ δειλινόν, ὅταν εἶδεν ὁ Δημητράκης τὸν υἱόν του, τοῦ εἶπε :

— Ἄκουσα, κύρ Ἀγάλλο, πῶς πῆγες κατ' ἀπ' τὰ παράθυρα καποιανῆς, κ' ἔκαμες πατινάδα. Τώρα δὲν εἶσαι μικρός, εἶσαι μεγαλείτερος ἀπ' τὸν ἀδερφό σου τὸν νοικοκυρεμμένο. Κοντεύεις νὰ τριανταρίσης.

— Ἀλήθεια, ἀφέντη, εἶπεν ὁ Ἀγάλλος.

Καὶ ὅταν ἐνύχτωσε, διηυθύνθη διὰ πλαγίου δρομίσκου πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀναγκιάς. Ἐκεῖ ἦρε μίαν θύραν ἀνοιχτὴν καὶ εἰσῆλθεν. Ἦτο μικρὰ οἰκία ἀνώγειος, ὅπου ἔκατοίκει τὸ Γηρακὸ τῆς Κατερίνας, ἡ λεγομένη Μανιά. Ἦτο χήρα καὶ ἀτεκνωμένη, κ' ἐνδιεφέρετο δι' ὕλας τὰς ἀλλοτρίας ὑποθέσεις, καὶ μάλιστα διὰ πανδρολογήματα, προξενιές, κ' ἐνίοτε ἀνδρογυνοχωρισιές.

— Καλὴ σπέρα, Μανιά.

— Καλῶς τὸ παιδί μου.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ παραθυράκι ποῦ ἔλεγες;

— Ναί.

— Ὅπου μπορεῖ ἕνας ἄνδρας νὰ πηδήση;

— Αὐτό.

— Ὁ πατέρας μου τώρα μοῦ εἶπε πῶς «πῆγα ἀπὸ κάτ' ἀπ' τὰ παραθύρια καποιανῆς», καὶ δὲν ξέρω πῶς, μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ αὐτὸ τὸ παραθυράκι, ποῦ μοῦ εἶπες τὴν πρώτη βραδεῖα ποῦ ἐνταμωθήκαμε. Μπορεῖ, λές, νὰ τὸ πηδήση ἕνας ἄνδρας;

— Μπορεῖ.

Ὁ Ἀγάλλος ἔδωκεν ἐν νόμισμα εἰς τὴν γραῖαν. Ἐκείνη ἐπῆγε ν' ἀγοράσῃ τρόφιμα ἀπὸ τὸ πλησιέστερον καπηλεῖον. Εἰς τὸ διάστημα ὅπου ἔλειψεν ἡ Μανιά, ἐπὶ δέκα λεπτά, ὁ ἀποφασιστικὸς νέος περιειργάσθη μὲ βαθεῖαν προσοχὴν τὸ ἀντικρυνὸν παράθυρον, διαγωνίως κείμενον, καθότι αἱ δύο οἰκίαι ἔσμιγον καθ' ὀξείαν γωνίαν. Ἄλλ' ὅμως ἦτο κλειστόν. Ἐσχεδίασε πῶς ἦτο δυνατὸν ν' ἀνοίξῃ. Διὰ βίας, ἢ διὰ δόλου. Διὰ ρήξεως ἢ κάλλιον δι' ἀπάτης: λόγου χάριν, ἂν ἡ γραῖα ἔκραζε μὲ κλανυμηρὰν φωνὴν τὴν νεαράν της γειτόνισσαν, καὶ τὴν παρεκάλει ν' ἀνοίξῃ, διὰ νὰ τῆς ζητήσῃ, ὡς ἐν ὄρα ἀνάγκης, κάτι, οἶον ἐν πυρεῖον διὰ ν' ἀνάψῃ τὸ σβυσμένον κανδηλι, ἐπειδὴ ἦτο παράωρα, κ' εἶχε λησμονήσει ν' ἀγοράσῃ ἔνωρίς. Ἡ Μανιά ἐπέστρεψε, φέρουσα τὰ ὀψώνια. Ὁ νέος ἐδεδίπνησε μαζί της, κ' ἔμειν' ἐκεῖ μέχρι πρώτου λαλίσματος τοῦ πετεινοῦ.

Ὅλα τ' ἀνωτέρω ὑποδειχθέντα, τὰ εἶχε σκεφθῆ ἡ γραῖα

πολὺ προσιμώτερα καὶ λογικώτερα ἢ ὁ Ἀγάλλος. Ἡ Λ... εἰς τὰς πρώτας ἐξηγήσεις τῆς Μανιάς εἶχεν ἀπαντήσῃ πολὺ ψυχρά, εἶπε δηλαδὴ ρητῶς ὅτι αὐτὴ ἀνῆκεν εἰς τὸν ἀρραβωνιστικὸν τῆς καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἔπαιρνε ἄλλον, ἂν ἐκεῖνος τὴν ἐγκατέλειπεν.

Ἡ Μανιά ἐξύπνησε τὴν γειτόνισσάν τῆς πρόωρα, μὲ ἐπικλήσεις καὶ φωνὰς πόνου. Ἐκεῖνη ἐξύπνησε, τὴν ἐλυπήθη, καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρόν τῆς. Ἡ γραῖα τῆς ἐζήτησε μὲ κοιμήμενη φωνὴν «ἓνα κόμπο ρακί» νὰ βάλῃ στὸ στόμα τῆς, διὰ «νὰ πιασθῇ ἡ ψυχὴ τῆς», ἐπειδὴ τῆς εἶχε «λυθῇ ὁ ἀφαλός τῆς» ἀπὸ ἓνα «σφάχτην», δριμὺν πόνον ποῦ τὴν ἔπιασεν ἔξαφνα σ' ὅλα τὰ σωθικά τῆς, ἀπὸ τὸ «χουλιाराκί» τῆς καὶ κάτω. ἤξευρε καλῶς ὅτι τῆς εὕρισκετο ρακί. Εἶχε διὰ πούλημα στὸ σπίτι, ἐπειδὴ ἔκαμνε πολὺ ρακί ἀπ' τ' ἀμπέλι τῆς. Ἐζῆ μοναχῆ, μὲ τὴν παραλυτικὴν μητέρα τῆς, ἥτις δὲν τῆς ἐχρησίμευεν εἰμὴ διὰ συντροφίαν, καὶ διὰ νὰ ἔχῃ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον νὰ ὑπηρετῇ, διότι ἄλλως ἡ ζωὴ τῆς θὰ ἦτο κακὴ καὶ ἔρημος.

Τὴν πρωίαν ἄμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου ἠκούσθη εἰς ὄλον τὸ χωρίον, ὅτι ὁ Ἀγάλλος εἶχε «χαλάσει τὸν φράχτην», ὅπως ἔλεγεν ὁ Φραγκούλης. Ὁ φράχτης ἦτο τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον διεσκέλισε καὶ ὑπερεπήδησεν. Ὁλον τὸ Κάστρον ἐβόησε κατὰ τοῦ τολμητοῦ.

Ὁ νέος τὸ εἶχε πράξει μὲ «καλὴν προαίρεσιν», καθὼς τὸν ἐδικαιολογεῖ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ Κιοσκίου, αὐθημερόν, ὁ πατήρ του. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐκθέσῃ ὁπωσοῦν εἰς τὰ ὄμματα καὶ τὰ στόματα τοῦ κόσμου, ὥστε ν' ἀποφασίσῃ ὀψέποτε αὐτὴ νὰ ἐγκαταλίψῃ τὸν ἄκαρπον μνηστῆρα, ὅστις ἐμπορευέτο εἰς τὴν Αἴγυπτον καιροὺς καὶ χρόνια, καὶ εἶχε ρίξει «πέτραν ὀπίσω του», ὅπως ἔλεγεν ἡ γρηὰ τὸ Γηρακώ, ἡ Μανιά, καὶ εἶχε γείνει ἀγυρισά του—φωτιά π' τὸν ἔ!—καὶ δὲν τῆς ἔστειλε «γράμμα μίτ' ἀπηλογιά». Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἤρκει νὰ ἔλεγεν ἡ κόρη τὸ Ναί, αὐτὸς θὰ τὴν ἐστεφανώνετο «ἀποκάτω ἀπ' τὰ στέφανα τῶν Προφητῶν, καταμεσῆς στὸν ναὸν τοῦ Χριστοῦ, ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει».

Καὶ οὕτως θὰ ἐμελλε βεβαίως νὰ γείνη, ἐὰν ἡ Θεία Πρόνοια δὲν ὀκονόμει ἄλλως τὰ πράγματα. Τὴν πρωίαν τῆς ἄλλης ἡμέρας ἐξημέρωνε Κυριακὴν, καὶ ἔκπαγλος εἶδησις ἠκούσθη ἀνὰ τὸ χωρίον. Ὁ Γιαννάκης ὁ Δράκος, ὁ ξηνητευμένος ἀρραβωνιστικὸς τῆς Λ..., ἔφθασε κάτω εἰς τὸν μεσημβρινὸν λιμένα, εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς νήσου, ὅπου ἦτο ἐπίνειον, μὲ ὀλίγα νεώρια καὶ μαγαζεῖα. Τὴν εἶδησιν ἔφεραν ἐκεῖθεν ἐλθόντες κάτοικοι τοῦ Κάστρου, ὅπου

εἶχον καταβῆ δια νὰ πωλήσουν κηπουρικὰ προϊόντα, τρεῖς ὥρας δρόμον, ἀπὸ τὰ Μποστάνια, τὰ κείμενα κατὰ τὴν δυτικὴν πλαγίαν, ἀριστερόθεν τοῦ Κάστρου.

Πῶς ὁ Γιαννάκης δὲν ἦλθε μίαν ἡμέραν πρὶν, προτοῦ νὰ πηδήσῃ ὁ Ἀγάλλος τὸ παράθυρον ; Καὶ πῶς δὲν ἔφθασε μίαν ἡμέραν ὕστερον, ἀφοῦ τὴν Κυριακὴν ἠτοιμάζετο νὰ στεφανωθῇ ὁ Ἀγάλλος, ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει ἀποκάτω ἀπὸ τὸ στεφάνι τῶν Προφητῶν, καταμεσῆς στὸν ναὸν τοῦ Χριστοῦ ; Γράφει [λοιπὸν] ὁ Θεὸς δράματα ;

Ἐμμεῖς τὸ ἔμαθε, κ' ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐπ' ὀλίγας στιγμάς. Ταχέως ὅμως συνῆλθε, κ' ἔτρεξε νὰ εὔρῃ τὸν παπᾶ-Ζαχαρίαν, τὸν Σακελλάριον. Ὁ σκοπὸς του ἦτο νὰ κατορθώσῃ νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος πρὶν φθάσῃ ἡ εἰδησις διὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Δράκου εἰς τὰ ὦτα τῆς Λ... καὶ πρὶν αὐτὸς φθάσῃ στὸ Κάστρον. Τοῦτο θὰ ἦτο ἀπηλπισμένον καὶ σπασμωδικὸν διάβημα, καὶ ἂν δὲν εἶχε μάθῃ ἡ κόρη τὸν ἐρχομὸν τοῦ μνηστῆρος. Ἄλλ' ὅμως, καὶ τοῦτο οὐδὲν τὸ παράδοξον, ἡ Λ... εἶχε μάθει τὴν εἰδησιν ἀκριβῶς δέκα λεπτὰ πρὶν τὴν μάθῃ ὁ Ἀγάλλος.

Διότι δὲν ὑπῆρχε μόνῃ ἡ Μανιὰ γραῖα εἰς τὸ χωρίον. Ἦτο ἡ γρηὰ Κομνιανάκαινα, κατοικοῦσα εἰς μικρὰν καλύβην ἀμέσως ἐντὸς τῆς πύλης τοῦ φρουρίου. Αὐτὴ πρώτη ἤκουσε τὸ μαντάτον ἀπὸ τοὺς δύο παραγυιοὺς τοῦ κηπουροῦ, τοῦ Κωνσταντῆ τοῦ Ἄγγουρα, ὁποῦ ἐμβῆκαν τὸ βράδυ στὸ Κάστρον. Ὅχι ὅτι εἰς αὐτὴν πρώτην τὸ εἶπαν, ἀλλ' αὐτὴ πρώτη τὸ ἤκουσε, πρὶν καταλάβῃ καλὰ ὁ πορτάρης τῆς σιδηρᾶς πύλης, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ εἶπαν. Εὐτυχῶς δὲν ἦτο τελείως κωφὴ, ἤκουε καλὰ ἀπὸ τὸ ἐν ὠτίον. Εἶχε πάρει τὴν ρόκα τῆς, καθὼς ἐβασίλειψεν ἀντικρὺ στὰ κυανὰ καὶ τὰ ρόδινα τοῦ Πηλίου ὁ ἥλιος τῆς Κυριακῆς, ὅπου ἔπαυε πλέον ἡ κανονισμένη ἀργία, κ' ἐκάθησε κάτω ἀπὸ τὴν Μεγάλην Ταράτσα, ἐκεῖ ὅπου εἶχαν τὸ σύνθητες χάσμα [ὀπὴν] ἄνω τῆς φλιᾶς τῆς σιδηρόπορτας, διὰ νὰ ζεματίζουσι τοὺς κλέφτας, καὶ ἐμάζευε δροσιὰν ἀπὸ τὸν βουνὸν εἰς τὸν κόλπον τῆς κ' ἀπὸ τοὺς γιालούς, καὶ διήκουσε τὸ νέον, τὸ ὁποῖον ἐν σπουδῇ καὶ ἀκρατήτως μετέδωκαν τὰ δύο κοπέλλια τοῦ κηπουροῦ εἰς τὸν γέρο-Κώσταν τὸν πλωρόν.

— Καλὰ, τρεχάτε νὰ πάρτε τὰ σαρκίγια, ἀπάνω στῆς Ἀναγκιάς, νὰ τὸ πῆτε τῆς Χ... καὶ τῆς κόρης τῆς, εἶπεν ὁ πορτάρης, ἀφοῦ οἱ δύο ἀγροδίαιτοι νέοι εἶπαν καὶ ξαναεἶπαν τὴν εἰδησιν, καὶ αὐτὸς μόλις ἐκατάλαβε τί ἤθελον νὰ εἶπουν.

Ἡ γρηὰ Κομνιανάκαινα εἶχε χώσει τὴν ρόκα ὑπὸ τὴν τραχη-

λιάν της, κ' ἐποδάρωσε κ' ἔτρεξεν ἀπνευστὶ πρὸς τὴν ἐπάνω συνοικίαν. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἔφθασε πετάμενη, ὡς κουροῦνα, κ' ἔφώναξε κάτω ἀπὸ τὸ μικρὸν πρόστοον τῆς οἰκίας τῆς Λ...

— Τὰ σχαρίκια, Λ... ἦρθ' ὁ ἀρραβωνιαστικός σου· ὁ Γιαννάκης ὁ Δράκος ἔφθασε.

Ἡ Λ... δὲν ἐπίστευε τὰ ὄτά της, ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν ἔμενε ὡς ἀπολιθωμένη.

Τὴν πρωίαν ἔφθασεν εἰς τὸ Κάστρον ὁ μνηστήρ ὁ ξενιτευμένος. Ὁ Γιαννάκης δὲν ἔφερε καμμίαν δυσκολίαν, ὡς ἔμαθε τὰ συμβάντα. Ἐρριψε τὰ βάρη ὅλα στὸν Ἀγάλλον, κ' εἶπεν ὅτι ἤξευρε τὴν ἀρραβωνιαστικὴν του ὡς πιστὴν καὶ ἀφωσιωμένην, καὶ ὅτι, ἂν ἔπαισε τίποτε ἐκείνη, αὐτὸς τὸ ἀναλαμβάνει ὡς ἴδιον πταῖσμά του.

Ὁ Γιαννάκης εἶχε φέρεи, ὡς ἔλεγαν, δύο χιλιάδες τάλληρα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Ἄνθρωπος πραγματευτής, τόσον εὐπορος, δὲν ἔπρεπε νὰ λεπτολογῇ διὰ μικρὰ πράγματα. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τὴν Πέμπτην, συνέπιπτεν ἑορτὴ, τῆς Ἀναλήψεως, περὶ τὰ τέλη Μαΐου, ἦτο δὲ ἀκριβῶς νέα σελήνη καὶ ὁ γάμος ἐτελέσθη τὴν ἑσπέραν τῆς Πέμπτης (τοῦ Γιαννάκη Δράκου καὶ τῆς Λ...) ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, καταμεσῆς στὸν Χριστόν, ἀποκάτω ἀπ' τὸ στεφάνι τοῦ μεγάλου πολυελαίου, πρὶν φύγη ἀκόμα ὁ Ἀγάλλος διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Μετὰ πολλοὺς χρόνους, ὅταν ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος τὰ μὲν ἀπῆλθον, τὰ δὲ ἐγήρασαν — μετὰ εἴκοσι περίπου ἔτη — ἐπανέκαμψεν ἀπὸ τὸ Ὄρος ὁ Ἀλύπας ἱερομόναχος καὶ πνευματικός. Εἶχεν ἀσκητεῦσαι τόσα χρόνια εἰς τὰ Κατουνάκια, κατὰ τὰς δυτικομεσημβρινὰς ὑπωρείας τοῦ Ἀθῶνος. Εἶτα εἶχεν ἀποθάνει ὁ γέροντάς του, αὐτὸς δὲ ἐπώλησε τὴν ἀσκητικὴν καλύβην, κ' ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέθλιον νῆσόν του.

Τὸ γηραιὸν ἀνδρόγυνον ἐπέζη ἀκόμη, ὁ κὺρ Δημητράκης τ' Ἀγάλλον κ' ἡ γραῖα Ἀρετὴ. Ὁ παπᾶ-Ἀλύπας ἐπῆγε κ' ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς εἰς τὸ νεόκτιστον σταυροπηγιακὸν καὶ πατριαρχικὸν Κοινόβιον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Ἐξελέγη τέταρτος ἡγούμενος μετὰ τὸν Νήφωνα καὶ τὸν Γρηγόριον τοὺς κτίτορας (ὁ δεῦτερος ἦτο ἐντόπιος, καὶ μακρυνὸς συγγενὴς του, υἱὸς τοῦ ἀρχοντος Χατζησταμάτη), οἵτινες εἶχον ἀποθάνει πρὸ τοῦ 1821, καὶ μετὰ τὸν Φλαβιανόν, ἀπελθόντα πρὸς καιρὸν ἐκ τῆς Μονῆς ἕνεκα τῶν ἀνωμαλιῶν καὶ τῶν περι-

στάσεων. Ὡς ἠγούμενος διέπρεψε, κ' ἐφημίσθη μάλιστα τὸ Ἄλυ-
 πιακὸν μοσχᾶτον, ὅπου αὐτὸς περιτέχνως τὸ κατεσκευάζεν. Ἦτο
 φερωνύμως κατάλληλον διὰ ν' ἀνακουφίζη τὰς λύπας, τοὺς καῦ-
 μούς καὶ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ γραῖα Ἀρετὴ ἀπέ-
 θανε, καὶ ὁ γυιὸς τῆς ὁ Ἄλύπας τὴν ἔθαψε «μὲ τὰ χεράκιά
 του», ὡς ἱερεὺς καὶ ὡς υἱός, ὅπως αὐτὴ ἠὐχθήθη. Ὁ κὺρ Δημη-
 τράκης, ἀφοῦ ἔδωσε πολλὰ πανωπροίκια εἰς τὰς θυγατέρας του
 τὰς ὑπάνδρους, ἔδωκεν ἱκανὰ κ' εἰς τὸν Ἐπιφάνιον, ὅστις εἶχε
 ἔλθῃ ἐκ τῆς Ὑδρας πρὸ πολλοῦ, καὶ μετήρχετο τὸ διδασκαλικὸν
 ἐπάγγελμα εἰς τὸν τόπον, ἐμοίρασε δὲ καὶ τινα εἰς τοὺς πτω-
 χούς, ἐκράτησεν ἀκόμη ὀλίγα διὰ τὸν ἑαυτὸν του, κ' ἐπῆγε
 κ' ἐκοινοβίασεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, διὰ νὰ γηρο-
 κομηθῇ πλησίον τοῦ υἱοῦ του Ἀγάλλου, ὅπως πάλοι εἶχε προείπη.
 Ἐκάρη, καὶ ὠνομάσθη Δαυΐδ.

Μετὰ χρόνους ὕστερον ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Ἐπιφανίου,
 τοῦ Λογιωτάτου, Δημήτριος, ἀφοῦ ἔμεινεν ὀλίγα ἔτη εἰς τὸ
 Ρωσσικὸν μοναστήρι, εἰς τὸν Ἄθωνα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα
 του. Οὗτος ἔμελλέ ποτε νὰ φημισθῇ ἀργότερα ὡς Διονύσιος ὁ
 Γέροντας καὶ ὡς πνευματικός. Πλὴν τότε, ὅταν ἐπαρουσιάσθη
 εἰς τὸν θεῖόν του Ἄλύπαν, μόλις εἰκοσιπενταετῆς, ἐκαλεῖτο Δα-
 νιὴλ ἱεροδιάκονος, μοναχός.

Ὅταν τὸν εἶδεν ἔξαφνα ὁ θεῖός του, μὲ λύπην καὶ πόνον
 ἀνέκραξε :

— Μαῦρο κούτσουρο ἐγώ, μαῦρο κούτσουρο ἐσύ.

Τ' ΑΓΓΕΛΙΑΣΜΑ

Ἄνέβαιναν ἀσθμαίνων τὸν ἀνήφορον ὁ καπετὰν Γεωργάκης ὁ Μ., ἄν καὶ ἦτο καβάλλα ἐπάνω εἰς μέγαλον ἰσχυρὸν ἡμίονον, δυνάμενον νὰ σηκώσῃ ὑπὲρ τὰς 120 ὀκάδας. Ἦσθμαιναν αὐτός, ἦσθμαιναν καὶ τὸ ζῶον. Ἦτον πρωὶ ἀκόμη, ἀρχαὶ Ἰουνίου, ἔβαινε πρὸς τὰ δυτικοβόρεια τῆς ἔξοχῆς, κ' εἶχε τὸν ἥλιον ὀπίσω του. Καὶ μὲ πλατὺ κόκκινο μανδήλι ἀδιαλείπτως ἐσπόγγιζε τὸν ἰδρωτὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του. Κ' ἦτον ἄρρωστος ὑπὲρ τὰ δύο ἔτη, κ' εἶχε σωθῆ καὶ ἀναλύσει ὅλος ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἰσχνότητα, κ' εἶχεν ἀκόμη τὸ διπλάσιον βάρους συνήθους ἀνθρώπου.

Ἐφθασε στὸν Ἀϊ-Λιαῦ ὡς δύο ὥρας πρὸ τῆς μεσημβρίας. Τὰ πελώρια πλατάνια ἐφυσῶντο κ' ἐσειόντο κυρτὰ ἐπὶ τῆς πλατείας, σκεπάζοντα ὅλην τὴν ἔκτασιν, νανουρίζοντα τὴν μεγάλην δίκρηνον βρύσιν. Εἰς τὸ ἐν τούτων ἐσώζετο ἀκόμη τὸ τελευταῖον κλῆμα ἀνώρειον περιπλέκον καὶ σμίγον τὰ φύλλα του εἰς ὅλους τοὺς κλάδους καὶ τοὺς ἀκρέμονας καὶ κρεμῶν τοὺς πρὸ πολλοῦ δεμένους βότρους τοῦ ἀνάμεσα στοὺς κλῶνας κ' εἰς τὸ κενόν. Εἰς τὸν μακρὸν τεράστιον κορμόν του ἀνέβαινον ἀκόμη ἡ μάγκες καὶ τὰ νοικοκυρόπουλα, κ' ἐκτυποῦντο καὶ ἐλικνίζοντο, μέχρις οὗ καταστρέψωσι κ' αὐτὸ τὸ σωζόμενον κλῆμα, ὅπως εἶχον καταστρέψει καὶ τ' ἄλλα γείτονα ἀδέλφια του. Εἰς τὴν κρήνην ἐποτίζοντο ἐν κοπάδι πρόβατα, τοῦ Γιώργη τοῦ Πολύχρονου, καὶ ἐν ἀπόλυον, τοῦ Κώστα τοῦ Βαβήλα, ἐγκαρδιακοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐπιάνοντο σχεδὸν καθημερινῶς, ὅταν ἤρχοντο νὰ ποτίσουν τὰ κοπάδια των, οἱ δύο γνήσιοι ἀδελφοί, ἐξ ὧν ὁ νεώτερος εἶχε χάσει ὀπισθεν ἑνὸς λαϊκοῦ παρεγκωμίου τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομά του. Ὁ Γιώργης κατέβασκεν ὅλους τοὺς ξένους ἀγρούς, ὅσοι ἐγειτόνευον μὲ τὰ σύνορα τῆς νομῆς του, ὁ Κώστας κατεπάτει τὰ σύνορα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἅμα κατεμαρτύρει εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὅταν ἤρχετό τις οἰκοκύρης νὰ παραπονεθῆ καὶ νὰ τὸν ἐπι-

πλήξη, ὁ μπάρομπα-Γιώργης εἶχε τόσον γλυκεῖαν γλῶσσαν, ὥστε ὁ ἄνθρωπος σχεδὸν ἐπείθετο ὅτι ὁ βοσκὸς δὲν τὸν εἶχεν ἀδικήσει, καὶ εἶχε γεῖνει λάθος. Ἄμα ἔστρεφεν ὁμῶς ἐκεῖνος τὰ νῶτα ν' ἀπέλθῃ, ὁ Πολύχρονος ἐσήκωνε τὰ χέρια καὶ τὸν ἐμούτζωνε ὀπίσω του, γογγύζων, ὑβρίζων καὶ βλασφημῶν. Ὁ Κώστας, καθὰ διηγοῦντο, εἶχε γεῖνει ποτὲ ἀράπης μελανωμένος τὴν νύκτα, διὰ τὴν ἐνεδρεῦση καὶ δαίρη ἕνα κάποιον Γούμενον, ὅστις εἶχεν ἔλθει σὺν μοναστηρίῳ μεταπομπαῖος ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου, ἐπειδὴ ὁ ξένος καλόγερος διεμαρτύρητο κατὰ τοῦ Βαβήλα διὰ τὴν καταβόσκησιν τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς.

Ὅταν συνηντῶντο εἰς τὴν βρῦσιν τοῦ Ἀϊ - Λιᾶ,

— Τῶκαμες πάλι τὸ θᾶμμά σου, πουλὶ παραδερμένο, ἀρχίζεν ὁ Γιώργης. Πῆες καὶ μ' ἐγκάλεσες.

— Καλὰ σ' ἔκαμα, ἀπεκρίνετο ὁ Κώστας· γιατί ἐσὺ εἶσαι σκυλὶ κρυφοδάγκωτο, ποῦ πρέπει νὰ σὲ ἔχη κανεὶς ἔννοια.

— Τί γαυγίζης, βρέ ; ποῦ νὰ λυσσάζης ; μὲ τὴν κακία ἐσὺ θὰ μείνης, κακόμοιρε.

— Τί οὐρλίσματα καὶ ἀφροὺς βγάζεις ἀπ' τὸ στόμα σου ; θὰ φᾶς τὰ λιακά σου, γιατί δὲν ἀφίνεις διαβάτη ποῦ νὰ μὴ τὸν δαγκάσης.

— Ἄχ ! σκυλὶ ἀγαρηνό, ἄπιστο !

— Τρομάρα σου ! βρωμόσκυλο, κοπρόσκυλο, ψωριασμένο.

Ἐσήκωνεν ὁ Γιώργης τὴν στραβολέκαν, ὕψωνε κι' ὁ Κώστας τὴν στραβολέκαν, ἀντήλλασον δυὸ ἀδελφικὰς ξυλιές, ἕως ὅτου ἤρχετο εἰς γηραιὸς ἀγροφύλαξ σοβαρός, ἢ γείτων κηπουρὸς γελῶν, κ' ἐχώριζε τοὺς δύο σκυλοαδελφοὺς (τὰ δυὸ σκυλαδέλφια).

Ὁ καπετὰν Γεωργάκης ἐπέξευσεν, ἐχαιρέτησε τοὺς βοσκούς, ὅσοι ἀνεψύχοντο ἐκεῖ μὲ τὰ ποιμνιά των, ἔπιε δροσερὸν νερόν, ἀπῆκε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἐστράφη πρὸς μακρὸν ἀνώγειον οἰκοδόμημα, πρὸ τῆς θύρας τοῦ ὁποίου εἶχε περάσει πρὸ πέντε λεπτῶν. Ὁ ἀγωγιάτης του ἐπῆρε τὸ ζῶον καὶ τὸ ἔδεσε διὰ τὴν βόσκη, χωρὶς νὰ τὸ ἐλαφρώσῃ ἀπὸ τὸ φόρτωμα.

— Μπορεῖ νὰ κάμω ὡς μισὴν ὥρα, τοῦ εἶπεν ὁ καπετὰν Γεωργάκης· περίμενέ με. Ἐβάδισε μὲ κόπον, ἴσως διότι ἦτο αἰμωδιασμένος ἀπὸ τὴν καβάλλα. Εἶτα πάλιν ἐστράφη πρὸς τὸν ἡμιονηλάτην :

— Ἀλήθεια, ξέχασα· φέρε τὴ λειτουργιά, τὸ κηρί, καὶ τὸ λιβάνι, ἀπάνω, στὸν πάτερ-Γερεμῖα.

Ὁ ἄνθρωπος ὑπήκουσεν. Ἐλαβεν ἀπὸ ἓν ζεμπῆλι, κρεμάμενον εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ σαμαρίου, προσόψιον λευκὸν τυλιγμένον,

ὅπου ἦσαν τὰ θρησκευτικὰ δῶρα, τὰ ὅποια εἶχεν ὀνομάσει ὁ καπετὰν Γεωργάκης καὶ τὸν ἠκολούθησεν.

Ἐπήγαινε ὁ καπετὰν Γεωργάκης νὰ ξαγορευθῆ στὸν πνευματικόν, ὅστις ἐμόναζεν ἐκεῖ ἐρημικῶς καὶ ἀνεξάρτητος (ἀπὸ δεκαετίας, χωρὶς νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν πόλιν). Εἶχε τόσα χρόνια ἀνεξαγόρευτος, ὅλας τὰς ἀμαρτίας τῆς νεότητός του τὰς εἶχεν ἀκόμη φορτωμένος εἰς τὴν συνείδησίν του—τὰ σαρκικὰ πάθη καὶ ὅλα τὰ λοιπά. Ἦτο μόλις σαρανταπέντε ἐτῶν, καὶ εἶχε προκόψει [ἐπιτύχει] εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις [του]. Μεγαλοπλοίαρχος, μὲ μπάγκα καὶ μὲ τρικάρτα δυὸ τρία, εἶχεν ἀνοίξει τὸν δρόμον, κ' ἔγεινε ἀφορμὴ νὰ εὐπορήσουν καὶ ἄλλοι ἐμποροπλοίαρχοι, καὶ εἶχε φέρεи δευτέραν πρόσκαιρον ἀκμὴν εἰς τὴν φθίνουσαν ναυτιλίαν τοῦ ἰστίου. Εἰκοσαετῆς εἶχε κληρονομήσει παρὰ τοῦ πατρὸς του μικρὸν караβάκι χρωμένον, ἐπλοίαρχε ὑπὲρ τὰ εἴκοσιν ἔτη, καὶ εἶχε κατορθώσει ἐν τῷ μεταξὺ ὅλα τὰ θαύματα αὐτά!

Ἦτο γίγας σωματικῶς καὶ καρδιακῶς. Ἐδούλευε διὰ πέντε ἀνθρώπους, κ' ἔτρωγε κ' ἔπινε δι' ἄλλους τέσους. Εἶχεν ἀρρωστήσει σ' ἓνα ταξειίδι πρὸ δύο ἐτῶν καὶ πλέον, κ' οἱ ἰατροὶ τῆς Σμύρνης, εἶτα κ' οἱ καθηγηταὶ τῶν Ἀθηνῶν, τῷ εἶχον ἐπιβάλει δίαιταν. Ἴσως εἶχε ψαμμίαςιν, ἢ μᾶλλον διαβήτην ἐπιπλεγμένον μὲ ἄσθμα. Πῶς νὰ τρέφεται αὐτὸς μὲ γάλα, καὶ νὰ πίνη πιτσάνην, ἢ ὀλίγον γλιαρὸν νερόν; Αὐτὸς ἔβλεπε τὸ μπαρπουνοκέφαλο καὶ τοῦ ἤρχετο νὰ τὸ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ναύτου ἢ τοῦ ὁμοτραπέζου του. Ὀρφούς, συναγρίδας, ὄστρεῖδια, καλόγνωμες, ἀστακοὺς καὶ χέλια, πῶς νὰ τὰ ξεχάσῃ; Πῶς νὰ μὴ τρώγῃ κοκορέτσι, κεφτέδες, σπληνάντερο, ἢ ροσμπιφ μὲ μακαρονάδα; Εἶνε ζωὴ αὐτή; Ἦ πῶς νὰ μὴ πίνη τὸ θαυμασίον μπρούσικο μαῦρον τοῦ τόπου, ἢ καὶ τὸ μοσχάτο, καὶ τὸν ροδίτην, καὶ νὰ στερηθῆ ἀκόμη καὶ τὸ τσίπουρο; Εἶνε ζωὴ αὐτή;

Ἐβαλεν ἓνα ἐξάδελφόν του πλοίαρχον εἰς τὸ ἓνα μπάγκα, ὅστις δὲν εὔρε δουλειὰς νὰ δουλεύσῃ καὶ «τὸν ἔβαλε μέσα» τὸ ἄλλο τὸ ἐξεχώρησε «χρεωλυτικῶς» εἰς ἓνα παλαιὸν φίλον του θαλασσινόν, ὅστις τὸ ἔφαγε, σκάφη κι' ἄρμενα καὶ καρφιά, κι' αὐτὸς ἔμενε ὡς ἔγγιστα δύο ἔτη εἰς τὴν γενέθλιον νῆσον. Πάλιν φόβον διὰ νὰ πτωχεύσῃ δὲν εἶχε, καθότι εἶχεν ἀποκτήσει κτήματα εἰς τὴν πατρίδα ἀξίας 70 χιλιάδων δραχμῶν, κ' εἶχε βαλμένα στὴν Τράπεζαν, εἰς τὰς Ἀθήνας, μετρητὰ περὶ τὰς πενήντα χιλιάδας.

— Γιὰ νὰ βροῦν τὰ κουτσούβελα νὰ τρῶνε, ἂν μοῦ συμβῆ τίποτε, εἶχεν εἰπεῖ εἰς ἓνα πατριώτην του εἰς Ἀθήνας.

Ἐννοοῦσε τὰ τρία παιδιά, δύο ἀγόρια κ' ἓνα κορίτσι, ποῦ εἶχε.

Τὸν εἶχεν εὖρει ὁ φίλος ἐκεῖνος εἰς ἓνα ξενῶνα, τῆς «Πελοποννήσου», πάσχοντα ἤδη, πλავιασμένον ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ δίπλα, ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἦτο ἓν ρεβόλβερ δολογέμιστον, καὶ τὸ εἰρημένον ποσόν, μέρος εἰς λίρας καὶ μέρος εἰς χαρτονόμισμα, ὑπὸ τὸ προσκέφαλόν του, διὰ νὰ τὸ καταθέσῃ τὴν αὐριον εἰς τὴν Ἑθνικὴν.

Εἶτα, ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα, ἔτρωγε γαλατερά κ' ἔπινε δι' ἀναψυκτικὸν βυσσινάδα, κατὰ συγκατάβασιν, δι' ὅλου τοῦ θέρους. Ὅχι ἀπαξ παρέβαινε τὸν αὐστηρὸν ἰατρικὸν κανόνα. Κατεβρόχθιζε μπριζόλαν, ψητὸν τῆς σουβλάς, ἐκεῖνο ποῦ τρελαίνει τοὺς φράγκους, «Ροτὶ ἀλλὰ παλλικάρ», κ' εἶνε ἡ ἀπόλαυσις καὶ τὸ καύχημα ὄλων τῶν Ἑλλήνων, γενικὴ πανήγυρις καὶ ἀνοιξὶς καὶ πρωτομαγιά! Ἄλλ' εὐθύς ὕστερον ἐπήρχετο πάλιν βαρεῖα ἢ ὑπόμνησις τοῦ σκυθρωποῦ ἀσκληπιάδου—ἀνθρώπου ὅστις θέλει νὰ διδαχθῇ «τὴν κεραμεῖαν ἐν τῷ πίθῳ, ἢ νὰ μάθῃ τὴν κουρευτικὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ φαλακροῦ»—κ' ἠναγκάζετο νὰ γείνη πάλιν «γαλακτοφάγος», ὅποιοι ἦσαν οἱ παλαιοὶ Α , κ' ὁ Ρότσιλδ, ἔβραϊος χιλιεκατομμυριοῦχος εἰς τὰ Παρίσια, καὶ τόσοι ἄλλοι δυστυχεῖς.

Τέλος, ἡ ὑγεία του δὲν ἐβελτιώθη, κ' εἶχεν ἀπομείνει ὁ μισός, κ' ἤξιζεν ἀκόμη διὰ δύο· καὶ ἦτο ἀσθενής, καὶ μεγαλοπρεπής, σοβαρὸς καὶ κάτισχνος. Καὶ τὴν πρῶιαν ἐκείνην, τὸ Σάββατον, πρὶν ἐπιβῆ τῆς ἡμιόνου διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μέγα κτῆμά του, εἰς τὴν Κεχριάν, ὅπου εἶχεν ἔπαυλιν καὶ ἀγροτικὴν οἰκίαν, διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα, κ' ὁ δρόμος του ἦτο νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Προφήτου Ἡλία, ὅπου ἔφθασε λίαν πρῶτ', εἶχεν ἀνοίξει τὸ συρτάρι καὶ εἶχε βγάλει ἐν πλῆθος ὁμόλογα, ἄλλα συμβόλαια, ἄλλα ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ τ' ἄλλα ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, κ' εἶχε στείλει νὰ καλέσῃ πέντ' ἕξ πτωχοὺς γέρους, παλαιοὺς ναύτας, ἀποζῶντας μὲ 12 δραχμῶν σύνταξιν ἀπὸ τὸ Ἀπομαχικόν, καὶ δέκα ἢ δώδεκα χήρας, κ' ἄλλα τόσα ὀρφανὰ κοράσια, κ' ἔδειξε τὰ ὁμόλογα, καὶ τὰ ἔσχισεν ἐπὶ παρουσία των, κ' εἶπε :

— Νὰ παρακαλῆτε γιὰ τὴν ψυχὴ μου, ἂν πεθάνω.

Αἱ χῆραι μὲ δάκρυα καὶ μὲ σείσματα [νεύματα] κεφαλῆς τὸν εὐχαρίστησαν, αἱ ὀρφανὰ ψιθυρίζουσαι ἐχαμήλωσαν τὰς κεφαλὰς, καὶ εἷς ἐκ τῶν γερόντων θαλασσινῶν τὸν εὐχήθη :

— Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀξιώσῃ, καπετὰν Γεωργάκη, νὰ χαρίσῃς ἀκόμη πολλὰ.

— Ἀμήν! εἶπεν ὁ καπετὰν Γεωργάκης, ἐννοήσας ὅτι τοῦτο ἐσήμαινε : « νὰ ἀποκτήσης πολλά, διὰ νὰ χαρίσης ἀναλόγως ».

Ἀκολούθως ἵππευσεν ἐπὶ τοῦ μεγαλοσώμου ζώου, καὶ ἀνέβη τὸν ἀνήφορον, διὰ τὸν Ἄϊ-Λιᾶν. Εἶτα ἐπῆγεν εἰς τοῦ παπᾶ-Γερεμῖα, ἐξωμολογήθη, καὶ δὲν ἄφησε τίποτε ποῦ νὰ μὴν τὸ εἶπη, ἐκτὸς ἂν ἐξέχασε μερικά!

Κατόπιν ἐπέβη τοῦ ἡμιόνου, κ' ἐξεκίνησε διὰ τὸ κτῆμά του. Εἶχεν ἄλλον τόσον δρόμον νὰ βαδίση, μίαν ὥραν περίπου, ἐπίπεδον καὶ κατήφορον πλαγινόν. Ὁ Ἥλιος ἐψήλωνεν, ἔκαιε τὰ νῶτα τοῦ ἀναβάτου, καὶ ἦτο ἤδη ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ κτῆμά του ὁ καπετὰν Γεωργάκης.

Ἐκεῖτο ἀνάμεσα στὸ Πυργὶ καὶ στὴν Κεχροῖαν, κ' εἶχεν ἀντικρὺ τὸ μέγα δάσος τῶν δρυῶν, τὸν Ἀραδιᾶν, πρὸς μεσημβρίαν, καὶ δεξιᾷ τὰς ἀκτὰς καὶ τοὺς βράχους τοῦ βορεινοῦ Κάστρου, καὶ τὸ θεσπέσιον πέλαγος τὸ καὶ φρίσσον καὶ ἄβυσσαλέον καὶ γλαυκόν. Ὅλον τὸ χωράφι, ἀγύριστον, περιεῖχεν ὑπὲρ τὰ χίλια δένδρα, ἐλαίας, μυγδαλέας, ἀπιδέας καὶ συκέας, ἦτο κατήφορος καὶ κρημνός. Διὰ νὰ κατέβη τις ἐκ τῶν ἄνω, ὅπου ἦτο κτισμένη ἡ μικρὰ καλῶς περιποιημένη ἐπαυλις, κ' ὅπου ὁ Κώστας ὁ Σκαρλάτος ἔβροσκε τὰς πέντε ἢ ἕξ αἶγας καὶ τὰ πρόβατά του μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ φυλάγῃ τὰς μυγδαλέας καὶ τ' ἄλλα ὀπωροφόρα, μέχρι τῶν κάτω, ὅπου πλατάνια καὶ καρυδιᾶς καὶ δρύες ἐστολίζον μέσα στὸ ρέμμα τὴν κρυφὴν πηγὴν τοῦ νεροῦ, ἔπρεπε νὰ ὀλισθήσῃ τρις ἐπάνω στὰ χόρτα, νὰ πέσῃ, νὰ πιασθῇ ἀπὸ σχοῖνον ἢ κορμὸν δένδρου, νὰ βαρέσῃ τὴν πλάτην του, ν' ἀνασηκωθῇ, νὰ ξαναπέσῃ, καὶ τέλος νὰ κυλισθῇ ἕως κάτω εἰς τὴν βαθεῖαν ἐσχατιάν, εἰς τὸ κράσπεδον τοῦ κρημνοῦ. Εἶτα ἡ συντροφιά, ὡς εἶχε γλυστρήσει τρις καὶ τετράκις, μετὰ γέλοια καὶ εὐθυμίαν, θὰ ἐστρώνετο ὑπὸ τὰ πλατάνια, σιμὰ στὴν βρύσιν, ὅπου ὁ Χρῆστος ὁ Καλογιάννης θὰ ἐλιάνιζε τὸ κοκορέτσι καὶ ὁ Φραγκούλης τοῦ Πάνου θὰ ἐσοῦβλιζε τὸ μπουῦτι, κ' ἡ Κρατῆρα ἡ Σκαρλάταινα θὰ ἔφερεν ζεστὰ ἀχιστὰ τὰ τυροπ'τάρια, μετὰ χλωρὸν τυρὶ, καὶ μετὰ δωδεκάδα αὐγῶν κατασκευασμένα, καὶ ψημένα στὸν φουῆρον τοῦ καλυβιοῦ της, ἀντικρὺ στὴν ράχην τοῦ βουνοῦ. Ἄλλὰ ποῦ τώρα σπληνάντερα καὶ κοκορέτσι, καὶ ποῦ τὰ τυροπ'τάρια;

Ὁ καπετὰν Γεωργάκης ἐπέξευσε, καὶ ἐκάθησεν ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλης ἐλαίας τῆς μικρᾶς ἐπαύλεως. Ὁ ἀγωγιότης ἀπέθεσε τὰ πράγματα ἐντὸς τοῦ καλυβιοῦ, κ' ἐπῆγε νὰ δέσῃ τὸ ζῶον.

(Ὁ πάτερ Γερεμίας τοῦ εἶχε δώσει ὡς συνοδείαν τὸν γέρο-Πέτρον, λέγων : — Ἄς ἔλθῃ ὁ ἀδελφὸς νὰ σὲ συντροφεύσῃ ὡς κάτω, νὰ σοῦ πῇ καὶ κανένα λόγον πνευματικόν. — Ὁ καπετὰν Γεωργάκης δὲν εἶχε προσλάβει συνοδίτην ἀπὸ τὸ χωρίον, ἐν μελαγχολίᾳ καὶ παραξενιᾷ. Εἶχεν εἰπῆ εἰς τὴν γυναῖκα ὅτι θὰ ὑπάγῃ δι' ὀλίγας ἡμέρας ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα στὸ καλύβι, καὶ ὅτι δὲν θέλει κανένα μαζύ του. Τὴν ἀπεχαιρέτησεν, ἐφίλησε τὰ τέκνα του—τὸ μεγαλύτερον ἐκ τῶν τριῶν ἦτο δέκα ἐτῶν καὶ ἀπῆλθεν. Δὲν ἠθέλησε νὰ παραβῆ τὸν λόγον τοῦ πνευματικοῦ, κ' ἐδέχθη τὸν γέρο-Πέτρον ὡς συνοδίτην. Ὁ Γέρο-Πέτρος, μοναχὸς μὲ πενιχρὰ ράσα, ἔλεγεν ὅτι ἦτο 98 ἐτῶν. Ἴσως ἔπεφτε ὄρτια καμμίαν δεκάδα. Ἦτο ἀκμαῖος, ἠλιοκαῆς, μὲ σφιχτὸν κόκκαλον, ἠλιοκαῆς καὶ σκυτοδεμένος. Ἦτο βραχύς, μὲ πενιχρὰ ράσα κ' εἶχε δέκα ἕως δεκαπέντε τρίγας ὑπὸ τὸ χεῖλος καὶ τὸν πώγωνα. Εἶχεν ὑπερηγήσῃ, ὡς διηγεῖτο ὁ ἴδιος, στρατιώτης ἐν Τουρκίᾳ, ἦτο δὲ βουλγαρικῆς καταγωγῆς).

Τὸ καλύβι ἦτο καλοκτισμένον, περιποιημένον, μὲ πολλὰ σκευῆ κ' ἐργαλεῖα γεωργικά, μὲ ἀχυρῶνα καὶ σταῦλον μικρὰ ἔπαυλις. Ὁ καπετὰν Γεωργάκης ἐκάθησεν ὑπὸ τὴν ἐλαίαν, δέκα βήματα κάτω τοῦ δυτικομεσημβρινοῦ τοίχου, ἐπὶ ὄχθου τινὸς τοῦ κατωφεροῦς ἐδάφους. Ὁ γέρο-Πέτρος ἐκάθησεν ἀριστερᾷ του, τρεῖς σπιθιμᾶς παρακάτω, μὲ τὸν ἀριστερὸν ὄμον καὶ τὴν κατατομὴν τοῦ προσώπου πρὸς αὐτὸν νεύουσας. Οὗτος ἐδοκίμασε ν' ἀρχίσῃ ὀμιλίαν.

— Συνηθίζει καὶ λέγει ὁ Γέροντας, καπετὰν Γεωργάκη, ὅπως λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας : « Πᾶσα κεφαλὴ εἰς πόνον, καὶ πᾶσα καρδιά εἰς λύπην ». Ὡστε δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος στὸν κόσμον ποῦ νὰ μὴν πονέσῃ καὶ νὰ μὴν πικρανθῆ, εἴτε ἀπ' τὴν καρδιά, εἴτε ἀπ' τὸ κεφάλι. Κι' ὁ Δαυὶδ λέει : « Ποτήριον ἐν χειρὶ Κυρίου οἴνου ἀκράτου... πίνονται πάντες οἱ ἁμαρτωλοὶ τῆς γῆς ». Ὅθεν δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ ὁ ἁμαρτωλὸς ἀπ' τὸ κατακάθι τοῦ ποτηρίου, « τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ ».

Ὁ καπετὰν Γεωργάκης ἤκουεν, ἀλλὰ δὲν ἐνόει καλῶς, καὶ δὲν ἀπήντησεν. Ὁ γέρον μοναχὸς ἐξηκολούθησε μὲ ἔξαρσιν :

« Χρεμέτισον τὴν φωνὴν σου, ἢ θυγάτηρ Γαλλήμ ». « Καὶ συντρίψει Κύριος τὴν ὕβριν τῆς ὑπερηφανείας σου, ὅτι τὸ στρῆνός σου ἀνέβη εἰς τοὺς μυκτῆράς σου, καὶ τὸ κέρας σου συντριβήσῃ ». Ὅπου κι' ἂν χρεμέτισῃ τινὰς τὴν φωνὴν του, κι' ἂν ψηλώσῃ τὸ κέρας του, τὸ κέρατό του θὰ συντριφθῆ, κ' ἡ φωνὴ του θὰ λουφάξῃ.

— Αὐτὸ εἶνε κοντὰ στὸν νοῦ, ἀπήντησε τυχαίως ὁ καπετὰν Γεωργάκης.

— Κ' ἔπειτα νὰ σοῦ πῶ, ἐπανελάβε μὲ περισσότερον θάρρος ὁ γέρο-Πέτρος, δὲν βλέπεις τὶ κακομοιριά, τὶ ἀπροκοψιά, τὶ ἀναχορταγιά μᾶς ἐκυρίεψε ὅλους, εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐσχάτους χρόνους; Λέει ὁ προφήτης: « Ἴνα τὶ τιμᾶσθε ἀργυρίου ἐν οὐκ ἄρτοις, καὶ ὁ μόχθος ὑμῶν οὐκ εἰς πλησμονήν; » Ἀνίσως δὲν στείλῃ ὁ Θεὸς βροχὴ καὶ χιόνι, καὶ πάχνη, κ' ἥλιο, καὶ ζέστη, καὶ δροσιά, ποίαν σημασίαν ἔχουν τὰ ἀργύρια; Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν καρβέλια, πῶς θ' ἀγοράσωμε ψωμιά; Ἀφοῦ δὲν χορταίνωμεν ἀπ' τὸν κόπον καὶ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου μας, πῶς θὰ χορτάσωμε ἀπ' τὴν ἀδικία καὶ πλεονεξία;

Ἔως ἐδῶ εἶχε φθάσει εἰς τὴν ἀφελῆ διδασχὴν τοῦ ὁ γέρο-Πέτρος. Αἰφνης τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ καπετὰν Γεωργάκης ἀνεσκίρτησεν, ἀνεσηκώθη ἀποτόμως, κ' ἤρπασε τὴν χονδρὴν ράβδον, ἀγριελαιίνην ράβδον τοῦ γέροντος μοναχοῦ. Ὁ γέρο-Πέτρος ἔστρεψε βλέμμα πρὸς αὐτόν, καὶ τὸν εἶδεν ἔντρομος. Εἶχον ἐξογκωτῆ βλοσυρὰ τὰ ὄμματά του, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἐφρικίασαν, καὶ ἀφῆκεν ἀλλόκοτον φωνήν:

— Τί ἤρθες ἐδῶ;

Συγχρόνως ἐσφενδόνισε τὴν ράβδον πρὸς τὰ κάτω, ἵτις στρυφοδονήσασα ἐπῆγε τριάντα βήματα μακρὰν τὸν κατήφορον καὶ πεσοῦσα ἐκτύπησε τὴν ρίζαν μιᾶς νεοφύτου ἐλαίας.

— Τί τρέχει, ἀδελφέ; εἶπεν ὁ γέρο-Πέτρος.

— Νά τος! νά τος! ἔκραξεν ἔξαλλος ὁ καπετὰν Γεωργάκης, δεικνύων ἀριστερότερα ὀλίγον τοῦ μέρους, ὅπου εἶχε πέσει ἡ ράβδος.

Ὁ γέρο-Πέτρος ἐσηκώθη κ' ἔκαμε τὸν σταυρόν του.

— Δὲν βλέπω τίποτε, ἀδελφέ μου! Ἠσύχασε.

— Εἶνε ψηλός, λάμπει τὸ μάτι του, καὶ κρατεῖ γυμνὸ σπαθί. Ἦρθε νὰ μὲ κόψῃ. Φορεῖ κοντὴ φουσανέλλα χωρὶς λόξαις καὶ κόκκινη χλαίνα, κι' ὀλόχρυσο θώρακα. Νά τος! φεύγει. . . ἔκαμε κατακεῖ. . . . θ' ἄρθῃ πάλι.

Ὁ γέρο-Πέτρος δὲν ἐβλεπε τίποτε. Ἐκαμε πολλοὺς σταυροὺς, κ' ἐπροσπάθει νὰ καταπραύνη τὸν ἄνθρωπον. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ καπετὰν Γεωργάκης κατεβλήθη, ἔκλεισε τὰ ὄμματα, κ' ἔπεσε σχεδὸν ἀναίσθητος ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ δένδρου.

Τὴν ἐπαύριον, τὸ δειλινόν, εἶχε πλεύσει μεγάλη σκαμπαβία μὲ ἑξ κουπιὰ κάτω εἰς τὸν αἰγιαλὸν τῆς Κεχριάς. Οἱ πέντε κω-

πηλάται ἀνήλθον μιῆς ὥρας δρόμον εἰς τὸ κτήμα τοῦ καπετὰν Γεωργάκη. Ὁ ἕκτος εἶχε μείνει κάτω εἰς τὸν ὄρμον, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν βάρκαν. Ἄλλοι τόσοι ἐξωμερῖται καὶ βοσκοί, ὁ Σκαρλάτος κ' οἱ γείτονες, συνηθροίσθησαν εἰς τὴν μικρὰν ἔπαυλιν.

Ὁ καπετὰν Γεωργάκης εἶχεν ἀποθάνει τὴν προλαβοῦσαν νύκτα. Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ τὸ μεσημέρι, ὁ ἄγγελος ἢ ὁ χάρος, εἶχεν ξαναέλθει περὶ τὰ μεσάνυκτα, καθὼς προεῖπεν ὁ καπετὰν Γεωργάκης, καὶ τὸν «ἔκοψε».

Ὁ γέρο-Πέτρος, ἄγρυπνος ὄλην τὴν νύκτα, τοῦ ἔκλεισε τὰ ὄμματα κ' ἐδιάβασεν ὄσους ψαλμοὺς ἤξευρεν ἐκ μνήμης. Ἡ πενθερὰ τοῦ Σκαρλάτου ἢ γηραιὰ ἦλθε διὰ νὰ συστείλῃ [σαβανώσῃ] προχείρως τὸν νεκρόν.

Οἱ ἄνδρες κατεσκευάσαν πρόχειρον φορεῖον μὲ κλάδους καὶ μὲ φυλλάδας δένδρων. Ἦλθον ἐπ' αὐτοῦ τὸν γίγαντα νεκρόν, καὶ τὸν κατεβίβασαν καὶ τὸν ἐκόμισαν (μὲ τέσσαρας ἢ πέντε σταθμοὺς) — πῶς νὰ τὸν βαστάσουν ; — εἰς τρεῖς ὥρας, τὸν κατήφορον καὶ τὴν κακοτοπιάν, μέχρι τοῦ αἰγιαλοῦ κάτω καὶ τὸν ἐπεβίβασαν.

Ἡ σκαμπαβία ἀπέπλευσε μὲ δύναμιν κοπίων.

Ἡ κηδεῖα ἐτελέσθη πανηγυρικῇ τὸ δειλινὸν εἰς τὴν πολίχνην.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Μὲ εἶχε καλέσει ὁ γενναῖος φίλος μου, ὁ κύρ Στέφανος Μ. εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, διὰ νὰ συμπάγωμεν τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος περὶ τὰς δέκα, ἀπὸ συγκατάβασιν καὶ εὐσπλαγχνίαν, διὰ νὰ κάμω κ' ἐγὼ μετὰ τόσα χρόνια Πάσχα οἰκιακά, ὡς ἔρημος καὶ ξένος στὰ ξένα. Εὐχαρι καὶ θαλπερὸν ἦτο τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐστίας του, ἀφοῦ διήλθον τὴν εὐρείαν αὐλήν, μὲ τὴν διάπλατον πύλην, καὶ τοὺς σταύλους τῶν ἀλόγων, τὴν πρασινάδα, καὶ τὰς γάστρας τῶν ἀνθέων. Ἡ οἰκογένειά του, ἡ γραῖα Μαρία ἡ συμβία του, ἀφελὴς καὶ ἀρχαϊκὴ, ὁ υἱὸς του, ἀμόρφωτος καὶ ἀπλαστος καλὸς ἀμαξηλάτης, κ' ὁ ἀδελφὸς του, στιβαρὸς, γεροντοπαλλήκαρον, τραχὺς καὶ φιλυλήθης. Τέλος ἡ κόρη του ἡ Ρηνοῦλα, τελεία ἀντιπρόσωπος τῆς νέας γενεᾶς, κεντήτρια, ζωγραφίνα καὶ θεατρίνα. Πλὴν ὅμως καὶ αὐτὴ ἀφελὴς καὶ ἀπλὴ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς τρόπους. Εἶχε μίαν παιδίσκην ἐπὶ τὰ ἔτων, τὴν Μαρίαν, πάντοτε μειδιῶσαν καὶ ἀνοικτόκαρδον, καὶ ἐν χαριτωμένον ξενικὸν πλάσμα, τὴν Τοτώ, ξανθὴν, γαλανόμορφον καὶ ἀγγελιοθωροῦσαν. Ἡ μικρὰ κόρη δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς πῶς εἶχε πέσει εἰς τὰς χεῖράς της, καὶ ἀπετέλει μέλος τῆς οἰκογενείας. Φαίνεται ὅτι κάποια ξένη Γαλλίς, παιδαγωγὸς ἢ διδασκάλισσα, εἶχεν ἐμπέσει εἰς τὰ δίκτυα κανενὸς ἐπιχρηρευτοῦ καὶ εἶχε συλλάβει τὸ μαγικὸν τοῦτο χουσόψαρον τῆς δεξαμενῆς, διὰ νὰ πλεύσῃ εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ἀγνώστου, ἐὰν δὲν ἔμελλέ ποτε νὰ πτεροφυσῆσῃ εἰς τὸν αἰθέρα τοῦ ἀχανοῦς. Εἶτα τὴν φερέοικον μητέρα, ὅπου δὲν εἶχε κτίσει τὴν φωλεάν της ποτέ, τὴν ἐπῆραν ἄλλαι πνοαὶ καὶ μετεκόμισαν, τίς οἶδε ποῦ, εἰς ἄλλα κλίματα. Εὗρε θέσιν καλλιτέραν ἄλλοῦ, κ' ἔταξειδευσε, κ' ἐνεπιστεύθη τὸ ἔμψυχον κειμήλιον αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ρηνοῦλας, ὅπως τὴν εἶχεν ἐγκαταλίπει κ' αὐτὴν ὁ πλανητὴς, ὅστις τὴν ἐστεφανώθη, καὶ ἀνέθρεψε [ἐκεῖνη] τὸ τέκνον της, κ' ἔμεινε ζωντο-

χρηοῦσα, κ' ἐδέχθη ὡς ἔρμαιον τὸ ξένον βρέφος αὐτό, ἴσως ἐπειδὴ ἠσθάνετο μικρὸν θησαυρὸν φιλοστοργίας εἰς τὰ στήθη της.

Πόση εἶνε ἡ δύναμις τῆς ἐπιρροῆς, καὶ ἂν ἡ Ρηνοῦλα εἶχε γοητεῖαν καὶ ὄμμα ἐπιβάλλον διὰ ν' ἀνατρέφῃ παιδιά, τὸ ἠσθάνθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ Πάσχα, ὅταν ἡ μικρὰ Τοτώ, ἡλικίας τότε τριάντα μηνῶν περίπου, ἤρχισεν αἴφνης νὰ κλαυθμυρίζῃ ἐκεῖ ποῦ τὴν εἶχαν βάλει νὰ φάγῃ, διὰ μίαν μικρὰν παραλείψιν.

Ἡ Ρηνοῦλα ἐστράφη πρὸς τὴν μικρὰν καὶ τῆς εἶπεν ἀπλῶς μὲ τὸν τρόπον καὶ μὲ τὸ βλέμμα ποῦ αὐτὴ ἤξευρε :

— Faut pas pleurer ! Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς.

Κ' ἡ μικρὰ ἐλούφαξεν ὡς ἐκ θαύματος.

Ὅταν ἀπεφάγαμεν, κ' ἐσυγκρίσαμεν τὸ κόκκιν' αὐγὸ, καὶ εἶχαμεν κενώσει τὰ τρία τέταρτα τῆς χιλιάρικης — ἦτο ὠραῖον ρετσίνατο, ὄλον ἄρωμα καὶ πτῆσις καὶ ἀφρὸς — ἀφοῦ ἔψαλεν ὁ γέρον Φίλιππος τὸ *Χριστὸς ἀνέστη* (ὁ κὺρ Στέφανος δὲν ἤξευρεν ἄλλο νὰ ψάλλῃ εἰμὴ τὸ «Ψῆσον γίδα ψῆσον, καὶ ροδοκοκκινίσου»), ἠθέλησα κ' ἐγὼ νὰ εἶπω τὸ *Ἀναστάσεως ἡμέρα* τὸ ἀλλέγρο, τὸν προῶτον δηλαδὴ εἰρμὸν τοῦ Κανόνος τῆς ἡμέρας, ὄχι τὸ τελευταῖον τὸ δοξαστικόν, τὸ ἀργόν. Μόλις ἄνοιξα τὸ στόμα μου, κ' ἐπρόφερα :

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
Λαμπρυνθῶμεν λαοί.
Πάσχα Κυρίου, Πάσχα...

ἡ μικρὰ Τοτώ, βλέπουσα ἀτενῶς πρὸς με, ἀφῆκεν ἀκράτητον ἐπιφώνημα χαρᾶς, κ' ἔλαμψε τὸ προσωπάκι της, τὸ στόμα της, τὰ μάγουλά της ὅλα ἐμόρφασαν κ' ἐμειδίασαν ἄρρητον μειδιάμα ἀγαλλιάσεως. Τὸ προᾶγμα μοῦ ἐπροξένησεν αἰσθησιν. Φαίνεται τφόντι ὅτι ἔχουν ἄφατον ἄρωμα καὶ κάλλος, μαρτυρούμενον «ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων», αὐτὰ τὰ ἐμπνευσμένα ἴσματα τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας μας. Συγχρόνως ἡ Μαρία, μὲ παιδικὴν χαρὰν καὶ αὐτὴ, ἀνέκραξεν :

— Αὐτὰ δὲν εἶνε τροπάρια ποῦ ψαίλνετε, κύριε.

— Ἀλλὰ τί εἶνε, κορίτσι μου ; ἠρώτησα.

— Αὐτὰ εἶνε σὰν γλυκὰ γλυκὰ τραγουδάκια.

Τοῦτο μοῦ ἐνθύμισε μίαν ἄλλην μικρὰν κορασίδα, τὴν Κούλαν (Ἀγγελικὴν) τοῦ φίλου μου Νικόλα τοῦ Μπούκη. Ἀπλοῦς μανάβης, ἡ ὀπωροπώλης ἦτον ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶχε λάβει θεόθεν διὰ τὴν φιλοξενίαν του τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἀβραάμ. Ἡ μικρὰ

οἰκία ἦτο ξενὸν διὰ τοὺς φίλους καὶ τοὺς διαβατικούς, διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ τοὺς τυχόντας. Εἶχεν ἀπολύσει ἡ λειτουργία μετὰ τὴν παννυχίδα εἰς τὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἐλισσαίου, καὶ τὴν ὥραν τοῦ ἀντιδώρου, ἡ γυνὴ τοῦ Μπούκη τοῦ φίλου μου, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν μικρὰν κόρην τῆς τὴν Ἀγγελικουῖαν, μ' ἐπλησίασεν εἰς τὸ στασίδι, διὰ νὰ μοῦ ὑπομνήσῃ, ὡς συνήθως, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ γεῦμα. Τότε ἡ μικρὰ παιδίσκη (ἦτο ὡς ἑννέα ἐτῶν, ροδίνη καὶ καστανή, καὶ τὴν εἶχαν υἰοθετήσῃ ἀπὸ τὸ βρεφοκομεῖον, ὡς ἄτεκνον ὁποῦ ἦτο τὸ ἀνδρόγυνον· ἀλλ' αὐτὴ τὸ ἠγνόει), μ' ἐχαιρέτησε, καὶ μοῦ λέγει :

— Ἐσύ, μπάρμπ' Ἀλέξανδρε, ψαίλνεις τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ.

Τραγούδια τοῦ Θεοῦ! Ἐκτοτε ἡ μικρὰ μὲ ἤκουσε νὰ ψάλλω συνεχῶς «Τραγούδια τοῦ Θεοῦ», εἰς τὸν πενιχρὸν ναῖσκον, ὅπου ἐσύναζε τακτικὰ μὲ τὴν μητέρα τῆς. Ἐκοιμᾶτο μέσ' τὸ στασίδι, εἰς τὸν γυναικωνίτην, τὴν ὥραν τῶν ἀποστύχων, ἐξύπνα μετὰ δύο ὥρας εἰς τὸν Πολυέλεον, κ' ἔκτοτε δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ πλέον. Ἦτο μία μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἦτο 8η Σεπτεμβρίου, εἶχα ψάλει τὸ «Χαῖρε σεμνή, μήτηρ καὶ δούλη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ». Μετὰ ἕξ ἡμέρας μὲ ἤκουσεν ἡ μικρὰ νὰ ψάλλω τὸ «Ἀγαλλιάσθω τὰ δρυμοῦ ξύλα σύμπαντα». Καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Θεολόγου ἔψαλα τὸ «Φίλε μυστικέ, Χριστοῦ ἐπιστήθιε». Καὶ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου ἔμελψα τὸ «Δεῦρο Μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς». Καὶ τῶν Εἰσοδίων ἔψαλα τὸ «Δεομένους τῶν χαρισμάτων». Καὶ τοῦ Ἁγ. Νικολάου ἔψαλα «Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀένναον», καὶ «Τῆς Ἐκκλησίας τὰ ἄνθη περιπιτάμενος». Καὶ τὰ Χριστούγεννα ἔψαλα τὸ «Θεὸς ὢν εἰρήνης». Καὶ τοῦ Ἁγ. Βασιλείου τὸ «Δεῦτε τοῦ Δεσπότην τὰ ἔνδοξα Χριστοῦ ὀνομαστήρια», καὶ τὸ «Σοῦ τὴν φωνὴν ἤδη παρεῖναι, Βασίλειε». Καὶ τῶν Φώτων ἔψαλα τὸ «Ἰησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγός». Καὶ τῆς Ὑπαπαντῆς ἔψαλα τὸ «Χερσὶν ἔβαπτίσθην». Καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὸ «Ὡς ἐμψύχω Θεοῦ κιβωτῶ». Καὶ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τὸ «Ἀνέτειλε τὸ Ἔαρ». Καὶ τῆς Ἀναλήψεως τὸ «Θεῶ καλυφθεῖς». Καὶ τῆς Πεντηκοστῆς τὸ «Παράδοξα σήμερον». Καὶ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων ἔψαλα τὸ «Σὲ τὴν ὑπερένδοξον νύμφην», καὶ τὸ «Ὁ Χριστοκῆρυξ Σταυροῦ καύχημα φέρων, σὲ τὴν πολυέραστον θείαν ἠγάπησεν». Καὶ τῆς Μεταμορφώσεως ἔψαλα τὸ «Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου, Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμιμεῖτο». Καὶ εἰς μνήμην τῆς Παναγίας ἔψαλα τὰ θεσπέσια ἐκεῖνα κελαδήματα, τὸ «Πεποικιλμένη» καὶ τὸ «Νενίκηνται», καὶ τὸ «Συνέστειλε χο-

ρὸς τῶν Ἀποστόλων τὸ θεοδόχον σῶμά σου· εἰς οὐρανίους θαλάμους πρὸς τὸν νῆδον χαιρετῶσα». Καὶ εἰς τὴν ἀποτομὴν τοῦ Προδρόμου ἔψαλα τὸ «Φρίττουσι πάθη τῶν βροτῶν» καὶ τόσα ἄλλα. Κ' ἡ μικρὰ κόρη τὰ ἠσθάνετο, καὶ τὰ ἐπόθει καὶ τὰ ἐχα-
ρακτήριζε μὲ ἀγγελικὸν αἶσθημα, ὡς τραγούδια τοῦ Θεοῦ.

Ἐκτοτε ἀπουσίασα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Εἶχα ἐνθυμηθῆ τοὺς πτωχοὺς οἰκείους [μένοντας] εἰς τὴν μικρὰν πατρίδα μου, μακρὰν τῆς ὁποίας εἶχα ζήσει, ἐκ μικρῶν διαλειμμάτων, ὑπὲρ τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς μου. Ὅταν τέλος μὲ εἶχον βαρυνθῆ κ' ἐκεῖ, ἐτόλμησα μετὰ τρία ἔτη νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πρωτεύουσαν μὲ τὴν ἀμυδρὰν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ ἐγενόμην καὶ πάλιν βαρετὸς εἰς τοὺς φίλους μου.

Ἀφοῦ ἐκρῦβην ἐπὶ ἑβδομάδα εἰς κοινόν τινα ξενῶνα, ἐπῆγα λάθρα μίαν πρωίαν νὰ ἐνταμώσω τὸν φίλον μου Νικόλαον τὸν Μπούκην. Φεῦ! τί ἔμαθα; Ἡ μικρὰ Κούλα, ἣτις ἦγε τώρα τὸ ἐνδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἦτο ἄρρωστη βαρειά. Εἶχε δέκα ἡμέρας στὸ κρεβάτι, κ' ὁ ἱατρὸς εἶπεν ὅτι ἦτο κακὸς πυρετὸς, ἴσως τυφοειδοῦς φύσεως.

Ἐπῆγα κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ ὀπωροπωλεῖον, ὅπως μὲ προέ-
τρεψεν ὁ Νικόλας, διὰ νὰ βοηθήσω μὲ λόγια, καὶ ἐνθαρρύνω τὴν μητέρα. Ἡ πτωχή, ἣτις τὴν ἠγάπα ὡς νὰ ἦτο γέννημα τῶν σπλάγγων της, ἴσως καὶ περισσότερον, μοῦ ἔδειξε τὴν κλίνην, καὶ ἡ μικρὰ Κούλα (ἐχάρη ἅμα μὲ εἶδεν, εἶτα μοῦ ἔδειξε τὴν κλίνην) ἦτο ἰσχνή, κάτωχρος, πυρέσσουσα, κ' ἐκεῖτο σχεδὸν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης. Εἶπα εἰς τὴν μητέρα τὰ συνήθη λόγια τῆς παρηγορίας καὶ τῆς ἐνθαρρύνσεως· ἔμεινα δύο ὥρας ἐκεῖ. Εἶτα ἐπανῆλθα πάλιν τὸ δευτερόν, καὶ τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἄλλην πρωίαν. Ἡ Κούλα ἔβαινε χειρότερα. Εἶτα τὴν τρίτην ἡμέραν ἐφάνη νὰ εἶχε βελτιωθῆ κάπως [ἡ ὑγεία της], καὶ ἠσθάνετο. Ἡ μητέρα της μοῦ εἶπε νὰ πλησιάζω καὶ νὰ τῆς ὁμιλήσω.

— Περαιστικά, Κούλα. Δὲν ἔχεις τίποτα, κορίτσι μου.

— Ἄ! Μπάρμπ' Ἀλέξανδρε, ἐψέλλισεν ἀσθενῶς. Πότε θὰ μοῦ πῆς πάλι τὰ θεῖα... τραγούδια;

— Ὅποτε θέλεις, Κούλα μου. Ἄμα γείνη ἀγρυπνία εἰς τὸν Ἅγιον Ἐλισσαῖον νὰ ἔλθης νὰ σοῦ τὰ πῶ.

— Νὰ μοῦ τὰ πῆς. Μὰ θὰ τ' ἀκούσω;

— Ἄμα προσέχης, θὰ τ' ἀκούσης...

— Ὦχ!

Ἐστéναξεν, ἔκλεισε τὰ ὄμματα καὶ δὲν μοῦ ὠμίλησε πλέον.

Ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πολὺ κουρασθῆ (ἔφερρεν ἀσθενῶς τὴν

ἰσχνὴν χεῖρα πρὸς τὸ οὐς ἐνῶ ἐστέναξε. Φαίνεται ὅτι εἶχε πάθει βαρκοκοίαν ἕνεκα τῆς νόσου). Τῆς ἔφεραν χρίσμα, ἔλαιον ἀπὸ τὴν κανδύλαν. Αὕτη ἀνέλαβε πρὸς στιγμὴν τὰς αἰσθήσεις της, κ' ἐψιθύρισε :

— Μοσχοβολᾷ ἡ ψυχὴ μου. Λάδι, γαλήνη, ἡρεμία. Θὰ πλέψω καλά.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὴν προεπέμπομεν εἰς τὸν τάφον. Οἱ ἐπαγγελματικοὶ ἱερεῖς κ' οἱ ψάλται ἔψαλλον τὰ κατὰ συνθήκην, ἀπὸ τὴν Ἀμωμον ὁδὸν ἕως τὸν Τελευταῖον ἀσπασμόν. Μόνος ὁ παπᾶ-Νικόλας ἀπ' τὸν Ἀϊ-Γιάννη τοῦ Ἀγροῦ, ὁ Ναξιώτης, ἐφαίνετο ὅτι ἔπιανε χωριστὴν ἀκολουθίαν, ἐμορμύριζε μέσα του, καὶ τὰ ὄμματά του ἐφαίνοντο δακρυσμένα.

— Τί μουρμουρίζεις, παπᾶ ; τοῦ εἶπα ἀπὸ τὰ ὀπισθεν τοῦ στασιδίου, ὅπον εἶχεν ἀκκουμβῆσει.

— Λέγω τὴν ἀκολουθίαν τῶν νηπίων μέσα μου, εἶπεν ὁ παπᾶ-Νικόλας. Εἰς αὐτὸ τὸ ἄκακον ἀρμόζει ἡ κηδεῖα τῶν νηπίων,

Τῶνόντι, κ' ἐγὼ μὲ ὄλον τὸν πόνον καὶ τὰ δάκρμά μου, εἶχα ἀναλογισθῆ ἑκαίνην τὴν στιγμὴν τὴν ἀκολουθίαν τῶν νηπίων, καὶ ἀκουσίως ἔλεγα μέσα μου τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ «τῶν τοῦ κόσμου ἡδονῶν, ἀναρπασθὲν ἄγενστον...», καὶ «ὡς καθαρὸν, Δέσποτα, στρουθίον πρὸς καλιᾶς ἐπουρανίους ἔσωσας», καὶ «τοῦ Ἀβραάμ ἐν κόλποις σε, ἐν τόποις ἀνέσεως, ἔνθα τὸ ὕδωρ ἐστὶ τὸ ζῶν, Χριστὸς ὁ δι' ἡμᾶς νηπιᾶσας» καὶ «οἷς ἀριθμοῖς τὸ πλάσμα σου νήπιον. . . . τανῦν πρὸς σέ».

Καὶ ἀντὶ τοῦ Δεῦτε τελευταῖον, «ὦ, τίς μὴ θρηνήσει, τέκνον μου ;.. Ὅτι βρέφος ἄωρον ἐκ μητρικῶν ἀγκαλιῶν νῦν, ὥσπερ στρουθίον τάχος ἐπέτασας». Καὶ ἀκροτελεύτιον, ὕστερον ἀπὸ τόσα καὶ τόσα τραγούδια τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχε προφητεύσει ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τ' ἀκούσῃ, τὸ «Ἄλλος τῷ Ἀδὰμ ἐξηματίσεν, ἡ τοῦ φύλου ἀπόστασις πύλας ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφεις ἰὸν ἐξηρεύξατο». Ἀλλὰ τὰ ἤκουε τάχα ἡ ἀγνή ψυχὴ, ἀν' ὁ ἄγγελός της τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἀκούῃ ἐκεῖ γύρω ;

ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΣΤΟΝ ΜΥΛΟ

Ἐκείνην τὴν βραδεῖαν εἶχε μείνει διὰ νὰ φυλάξῃ τὰ κορίτσια τὴν νύκτα, ὅπου εἶνε πάντοτε μυστήριον καὶ ἀβεβαιότης, ὁ μάρμαρα Σταμάτης ὁ Καρδοπιάκης. Ἦτο φαιδρὸς καὶ πρόθυμος γέρον, μικρόσωμος, «παρηγοριὰ» τοῦ χωριοῦ. Ἦξευρεν ἑκάστοτε νὰ λέγῃ στὰ κορίτσια χίλια τραγούδια, ὄνειρα, παραμύθια. Παντοῦ τὸν εὑρισκες, παντοῦ ἦτο παρὼν, στὰ σπήτσια, στὰ μαγαζιά, στὰ ξωκκλήσια, στὰ καλύβια. Ἐπινε ρακὶ ὅπου τοῦ ἔδιδες, καὶ ποτὲ δὲν σοῦ «χαλνοῦσε τὸ χατῆρι» νὰ πάῃ μίαν ὄραν δρόμον, διὰ θέλημα. Ἐκείνο τὸ δειλινόν, καθὼς ἀνέβαινε τὸ βουνὸν πρὸς τὰ ἐπάνω, εἶχε περάσῃ ἀπὸ τὸν μύλον τοῦ Ἀντώνη τῆς Σάββαινας, κάτω στὰ Βουρλίδια, εἰς τὴν βαθεῖαν κοιλάδα τὴν σύσκιον καὶ ὑγρὰν δι' ὄλου τοῦ ἔτους. Κ' ἐκεῖ κάτι εἶχεν ἰδεῖ καὶ ἀκούσει. Ὅταν ἔφθασε, εἶπε τὰ μαντάτα στὰ δύο κορίτσια, στὴν Σοφίαν τὴν νεαρὰν χήραν, καὶ τὴν Λουκρητίαν τὴν νεαρὰν ἀδελφήν της· κ' αἱ δύο χαριτωμένοι κόραι τὸν ἐκράτησαν διὰ συντροφίαν, νὰ κοιμηθῇ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, εἰς τὸν μύλον μαζί τους, διὰ συντροφίαν καὶ παρηγοριάν. Ἀπὸ μύλον εἰς μύλον εἶχεν ἐκδουλεύσεις ὁ Σταμάτης. Ἡ Σοφία εἶχεν ὑπανδρευθῆ μόλις πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅταν ἦτο δεκαοκτὼ χρόνων. Ἦσαν ὀρφαναί, καὶ εἶχον ἀνατραφῆ εἰς ἄλλον τόπον, ἂν καὶ κατήγοντο ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος. Εὐρέθησαν χωρὶς προστάτην, καὶ ὅταν ἐπαρουσιάσθη διὰ τὴν Σοφίαν ἀνέλπιστος γαμβρός, παραπάνω ἀπὸ ἐξῆντα χρόνων, καλοκαμωμένος καὶ ἀκμαῖος, ὁ Μανώλης τοῦ Ἀγάλλου, αὐτὴ τὸν ἐπῆρεν, ἂν καὶ δὲν τὸν ἠθελε. Τί νὰ κάμῃ; Φτώχεια, ὀρφνία, ἐρημία. Ὁ Μανώλης εἶχε σύνταξιν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν (ὅπου εἶχε ζῆσει 30 χρόνια ὡς λεμβοῦχος), καταθέσει εἰς τὸ Κρεντὶ Λυονναί, καὶ προσέτι, ὅταν μετὰ τόσα χρόνια ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα, εὔρεν ἀρκετὰ πατρικά του κτήματα, χερσωμένα καὶ καταπατημένα, κ' ἐξώδευσε πολλὰ διὰ νὰ τὰ διεκ-

δικήση καὶ τὰ καλλιεργήση. Τὸν ἐφώτισεν ὁ Θεός, ὅταν ἐνυμφεύθη τὴν Σοφίαν, καὶ τῆς τὰ «ἔκαμεν ὅλα ἐπάνω της». Οἱ συγγενεῖς τοῦ ἐγόγγυσαν διὰ τοῦτο, ἀλλὰ τί τοὺς ἔπταιεν ἡ πτωχὴ Σοφία; Ἄς μὴν ἐγύρευεν ὁ Ἀγάλλος πανδρεία.

Ὁ Μανώλης ἔζησε δύο χρόνια καὶ ἀπέθανεν. Ἡ Σοφία τὰ ἐκληρονόμησεν ὅλα, μαζὶ καὶ τὸν μύλον αὐτόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀνακαινίσει ἐσχάτως ὁ μακαρίτης. Ἐκεῖ ἔμειναν ἐπὶ ἑβδομάδας, τὸ φθινόπωρον ἐκεῖνο, αἱ δύο ἀδελφαί. Εἰς τὴν ἀρχὴν εἶχον συντροφίαν, διότι ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι νερόμυλοι εἰς τὸ ρέμμα τῆς Κεχριάς. Ἐκεῖ τὸν κατήφορον ἦτον ὁ μύλος τῆς Μοσχαδῶς τῆς χήρας, ὁ μύλος τοῦ Δήμου τοῦ Μανιάτη. Ἄλλ' αἱ ἐργασίαι ὀλιγόστευσαν, κ' οἱ γείτονες ἔφυγαν. Ἐλείπαν τὸν περισσότερον καιρόν, καὶ τὰ «δύο κορίτσια» ἐξηκολούθουν νὰ μένουν πάντοτε ἐκεῖ, μὴ ἔχουσαι ποῦ ἄλλοῦ νὰ κλίνουν τὴν κεφαλὴν, διότι οἱ συγγενεῖς τοῦ Ἀγάλλου εἶχον ἀποπειραθῆ (μετὰ τὴν κηδεῖαν) νὰ καταλάβωσι τὴν οἰκίαν, κ' ἐνήργησαν νὰ σφραγισθῆ ἡ θύρα καὶ ἡ ὑπόθεσις, εἰς τὰς χεῖρας τῶν δικολάβων καὶ τῶν δωροφάγων, ἔμεινεν ἀκόμη «ἐγκρεμής». Ἐκεῖ λοιπὸν εἶχον ἀναγκασθῆ νὰ κλεισθοῦν εἰς τὸν μύλον.

Ἐκεῖ τὰς ἡῦρεν ὁ Σταμάτης ὁ Καρδοπάκης, καὶ ἀφοῦ ταῖς εἶπε τί εἶχε μάθει, τὸν ἐκράτησαν νὰ κοιμηθῆ ἐκεῖ. Ἀφοῦ ἐσταμάτησαν τὸν μύλον, κ' ἐπῆραν τὸ «ἔξάγι» ἀπὸ τὸ τελευταῖον ἄλεσμα τῆς ἡμέρας, ἐκάθησαν νὰ δειπνήσουν ἑληές, τυρὶ καὶ πλαθόπηγταν ὀπτῆν, τὴν ὁποίαν εἶχε ψῆσει εἰς ὀλίγα λεπτά, ἀνάψασα φωτιὰν ἐν ὑπαίθρῳ, ὡς εἶδος ἐστίας ἢ καμίνου, κατὰ τὸ πρόθυρον τοῦ κτιρίου, ἢ Λουκρητῖα. Κατόπιν ὁ μικρὸς γέρον ἤροχισε νὰ διηγήται παραμῦθια χειμερινά, καὶ ν' ἀπαγγέλλη αἰσθηματικὰ δίστιχα. Αἱ δύο κόραι, μὲ τὸ πλέξιμόν τους εἰς τὸ στέρνον, τὸν ἤκουον μὲ τὸ ἐν αὐτῇ κ' ἐγέλων χωρὶς ὄρεξιν. Ὁ Σταμάτης ἔψαλλε καὶ τραγούδια ἀνάμεσα, διὰ νὰ τὰς κάμῃ νὰ διασκεδάσουν καὶ ἀποσπάσῃ τὸν νοῦν των ἀπὸ τὴν τυραννοῦσαν σκέψιν. Διότι ἦτο διωγμὸς ἐναντίον των ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν τοῦ μακαρίτου, καὶ ἄλλαι ἀκόμη σκευωρίαι καὶ ραδιοργαῖαι. Τέλος ὁ γέρο-Σταμάτης ἐνύσταξεν· αἱ δύο ἀδελφαί, ἂν καὶ δὲν εἶχον ὕπνον, ἐσηκώθησαν κ' ἔκαμαν τὴν προσευχὴν των ἐμπρὸς εἰς τὸ Τριμόρφι (εἰκόνα φέρουσαν τὸν Χριστόν, τὴν Παναγίαν καὶ τὸν Πρόδρομον) ὑπὸ τὸ ἀναμένον κανδηλί, ὅπου ἔφεγγε γλυκὰ ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημικὴν φωλεάν των.

Ἐστρωσαν σινδόνα καὶ βελέντζαν διὰ τὸν Σταμάτην, ἐπὶ τοῦ μικροῦ σανιδώματος, ἄνω τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων βαθμίδων τοῦ

μικροῦ πατώματος. Αὐταὶ ἐπλάγιασαν ἐντεῦθεν τῆς θύρας, τῆς μὴ ἐχούσης θυρόφυλλα, ἐπὶ τοῦ ἰδίου δαπέδου. Ὁ γέρο - Σταμάτης ἦτο καλὰ ἐκεῖ, διὰ νὰ εἶνε πλησιέστερα εἰς τὴν ἔξω θύραν, καὶ ν' ἀκούσῃ πάντα τυχὸν κρότον μέλλοντα ν' ἀκουσθῇ ἔξω. Ἐπειδὴ ἐκαυχᾶτο ὅτι ἦτο ἄγρυπνος πάντοτε καὶ τὸν εἶχον ἐπονομάσει τινὲς «φύλακα τῶν κοριτσιῶν». Δίπλα εἰς τὸ μικρὸ πάτωμα ἦτο ἡ καθαυτὸ μηχανή, ὁ κύριος μύλος. Ὑποκάτω τοῦ πατώματος ἦτο ἡ διέξοδος τοῦ νερομύλου πρὸς τὸν κατήφορον, δυτικά, εἰς τὸ ρεῦμα.

Ὁ Καρδοπάκης εἶχεν ἀποκοιμηθῆ, καὶ ἀντὶ ν' ἀκούῃ αὐτὸς τοὺς κρότους τοὺς ἔξω, ἤκουον αἱ δύο κόραι τὸν ρογχαλισμὸν του. Ἐξω ἐφύσα λεπτὴ αὔρα, κ' ἠκούετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ θροῦς τῶν φύλλων. Ὁ μικρὸς χεῖμαρρος κατήρχετο μελαγχολικῶς ἀπὸ τὴν δροσερὰν σπηλιάν, παραπλεύρως καὶ ὀλίγον χαμηλότερα τοῦ παλαιοῦ Ἐρήμου μοναστηρίου τῆς Κεχειᾶς, κ' ἐκελάρριζε τὴν νύκτα ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους καὶ τοὺς θάμνους, καὶ πότε ἐπιπτεν εἰς μικροὺς καταρράκτας μὲ ὀρμήν, πότε ἐστρώνετο εἰς μαλακὸν ρεῖθρον ὡς ἔλαιον ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ τῶν χαλίκων. Καβούρια καὶ χέλια μικρὰ θὰ ἠδύνατο νὰ ψαρευθῆ ἐκεῖ τὴν ἡμέραν εὐκαιρῶν ἄνθρωπος. Τὰ δένδρα ἔσμιγον εἰς τρυφεράς περιπτύξεις ἐκεῖ τὴν νύκτα, καὶ ὁ κισσὸς καὶ τὸ κλῆμα ἀνερχῶντο εἰς τὰ ὕψη τῶν κλάδων, καὶ καρποὶ μελαμβριθεῖς ἐκρέμαντο εἰς τὰ ἀκροκλώνια, διὰ νὰ δίδεται τροφή εἰς ὅλα τὰ πτερωτὰ καὶ τὰ ὄρνεα, τὰ ἐπικαλούμενα τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Καὶ θνητὸς ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο ν' ἀναβῆ ἐκεῖ, οὐδὲ νὰ καταβῆ, ἐκτὸς ἂν ἦτον οὐρανοπετῆς. «Οὐδέ κεν ἀμβαίῃ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίῃ». Καὶ τ' ἄντρα τριγύρω ἐφύσων ὡς κινύραι τῆς νυκτὸς εἰς τὸ σκότος, κ' ἡ ἠχὼ ἔμελε τοὺς στρυφνοὺς διαφορομένους χρησμούς της. «Ἐθέλω εἰπεῖν τί — τί ; — Λέξον ὡς ἐρῶ — ἐρῶ».* Καὶ τὰ ἄστρα κατέφεγγον ὅλην τὴν κοιλάδα, ὡς ἀφιερωμένα, καὶ . . . ὁ γαλαξίας, κ' ἡ Πήχη, καὶ ἡ Πούλια, καὶ τ' Ἀμάξι, καὶ οἱ δύο Ἀδελφοί, ὅπου τελευταῖοι ἐβασίλευον πέραν ἐκεῖ, εἰς τὰ καταμέλινα βουνὰ τῆς Στερεᾶς, εἰς τὸ ἀνάβαθρον τοῦ οὐρανοῦ, τὸ Πήλιον. Μόνον μία νεράϊδα ἐρημικὰ βαθυπλόκαμος ἀπετόλμα τὴν νύκτα καὶ κατήρχετο εἰς τὸ ρεῦμα, κ' ἐμπιστευομένη εἰς τὸ ἐχέμυθον τῆς νυκτὸς ἀπέβαλλε τὸν πέπλον,

* Ἡ ἔννοια τοῦ ἀρχαίου ἐπιγράμματος εἶνε : Εἰπέ ὅτι τὴν ἀγαπῶ — θὰ τὸ πῶ.

κ' ἐλούετο εἰς τὰ κρύα νερά τοῦ λάκκου, τῆς στέρας, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ μύλου, ἐπάνω τῆς στέγης. Καὶ δυὸ δειλὰ ὄμματα σατύρων, νεόπλαστοι βλαστοὶ τῆς αἰπολικῆς γενεᾶς, προσέκυπτον διὰ μέσου τῶν κλάδων, ὑψηλὰ εἰς τὰ δένδρα, καὶ ἠγωνίζοντο ν' ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον τῆς καλλονῆς ἐκεῖ εἰς τὸ σκοτός. Καὶ τότε ἡ ἠχώ θὰ ἠδύνατο καθὼς τὸ πάλαι, εἰς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ἐρῶντος, νὰ ἐπαναλάβῃ: Ἐρῶ, ἐρῶ.

Ὁ Σταμάτης ὁ Καρδοπάκης δὲν εἶχε χορτάσει τὸν ὕπνον. Θὰ ἦτο μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ ἡ Σοφία δὲν εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἀκόμη — τόσον νέα (εἶχε λάβει) πικρὰν πείραν τοῦ κόσμου. Ἡ μικρὴ Λουκρητία εἶχε κλείσει τὰ ὄμματα, διότι ἦτο μόλις δεκαεπτὰ ἔτων καὶ δὲν εἶχε γνωρίσει ἀκόμη τὰ πάθη καὶ τὰ βάσανα. Εἰς τὰς ὥρας ἐκείνας τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς σιγῆς, ὅταν ἡ αὔρα ἡ ἔσπερινὴ εἶχεν ἀποκάμει νὰ πνέῃ καὶ ἄνεμος ὄρθριος δὲν ἐφύσα, καὶ ἦτο ζέστη φθινοπωρινή, διώκτρια τοῦ ὕπνου—καὶ τὰ ἄστρα, ὡς μαγευμένα, τρέμοντα ἐφεγγον ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ἄπειρον—τότε ἠκούσθη θροῦς, κρότος μαλακός, ἐπαισθητὸς εἰς τὰ ὦτα τῆς Σοφίας. Ἦκούσθησαν ἀόριστοι ψιθυρισμοί, ἀμυδροὶ ἠχοι, ὡς ὀμιλῆαι ἀνθρώπων ἐν δνείρω. Ἡ νέα ἀνεσηκώθη ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου της, στηρίζουσα εἰς τὸν βραχίονα τὴν παρεῖαν καὶ ἠκροάσθη. Οἱ ψιθυροὶ, ἂν καὶ πολὺ ἤρεμοι, τῆς ἐφάνηκαν πράγματι ὑπαρκτοί, καὶ δὲν τὴν ἐπλάνα ἡ φαντασία, οὔτε τὴν ἐγέλων τὰ ὦτά της.

Ἄνελογίσθη τότε τί τῆς εἶχεν εἰπεῖ ὁ γέρο-Καρδοπάκης, ὅταν ἔφθασε τὸ δειλινὸν εἰς τὸν μύλον. Εἰς τὰ Βουρλίδια, ἐκεῖ κάτω, ὄχι μακρὰν τοῦ χωρίου, ὅπου ἀπεῖχε μιᾶς καὶ πλέον ὥρας δρόμον ἀπεδῶ, ἐκεῖ ἦτο καταφύγιον καὶ τόπος συναντήσεως διὰ τοὺς (γύρω στὸν μύλον τῆς Σάββαινας) νέους κυνηγούς, διὰ μερικὸς νεαροὺς βοσκούς τῆς νέας γενεᾶς, ὅπου ἐφύσων αὐτὸν καὶ ἔψαλλον κινύραν, ἀκόμη καὶ διὰ ξεπεσμένα ἀρχοντόπουλα τῆς μικρᾶς πολίχνης, ὅπου ἠσχολοῦντο εἰς «ἐργολαβίας» καὶ ἐπιχειρήσεις ἐρωτικᾶς. Ὁ γέρο-Σταμάτης, ἂν δὲν ἠπατήθη, ἢ δὲν ἠθελε νὰ «πουλήσῃ δούλεψιν», εἶχεν ἀκούσει, εἰς τὸ πέρασμά του, σχέδια καὶ μηχανορραφίας μελετωμένας μεταξὺ τῶν νέων αὐτῶν, ἐξ ὧν εὔρε πέντε ἢ ἕξ συνηθροισμένους εἰς τὴν δροσερὰν κοιλάδα τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Φαίνεται ὅτι ἐπρόκειτο, καθὼς ὑπόπτευσεν ἐκ τῶν ὅσα ἤκουσεν ὁ εὐθυμος γέρον, «γιὰ νὰ κλέψουν ἢ τὴν Σοφιά ἢ τὴ Λουκρητία». Ἐγίνοντο δηλαδὴ μελέται περὶ ἀπαγωγῆς τῆς μιᾶς τῶν δύο ἀδελφῶν ὑπὸ τῶν ἐρωτύλων ἢ τῶν «κυνηγῶν»

ἐκείνων. Καὶ εἰς τὰ συμβούλια ταῦτα ἦτο παρῶν, ὡς ἐμαρτύρει ὁ Καρδοπάκης, καὶ εἰς τῶν νεωτέρων συγγενῶν τοῦ μακαρίτου Ἀγάλλου, ἀνεψιὸς του ἐξ ἀδελφοῦ. Ἦτο μᾶλλον θετὸς υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀλλὰ τόσον χειρότερα. Διότι καὶ χρηματικῶς καὶ ἐρωτικῶς ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐνδιαφέρετο εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Οἱ συγγενεῖς λοιπὸν τοῦ Ἀγάλλου, ὡς ἔλεγεν ὁ γέρο - Σταμάτης, «εἶχον τὴν οὐρά τους μέσα σ' αὐτὴ τὴ βρωμοδουλειά». Εἶχον διπλοῦν συμφέρον, νὰ δυσφημισθῇ ἡ νεαρά χήρα, διὰ νὰ καταφάγουν αὐτοὶ τὴν κληρονομίαν.

Ἡ Σοφία ἔτεινεν ἰσχυρῶς τὰ ὄτα, καὶ οἱ ψίθυροι ἐγίνοντο εὐκρινέστεροι. Τότε ἐσηκώθη σιγά, ἐπάτησε μὲ τοὺς πόδας γυμνοὺς δύο βήματα, καὶ ἤνοιξεν ἐν μικρὸν συρτάρι εἰς χαμηλὸν σκαμνοτράπεζον παρὰ τὸν τοῖχον.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἤνοιξε τὸ συρτάρι ἐνθυμήθη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰ θεῖα. Ἐστράφη, κ' ἔκαμε τρεῖς σταυροὺς πρὸς τὸ εἰκόνημα ὑπὸ τὸ τρέμον γλυκὺ φῶς τοῦ κανδηλίου, ὅπου ἐφαίνοντο ὡς ὄνειρον αἱ τρεῖς διαλάμπουσαι μορφαί. Εἶτα ἐπανεστράφη πρὸς τὸ ἐπιπλον, ἐβύθισε τὴν χεῖρα, κ' ἔλαβεν ἐκεῖθεν ἐν ρεβόλβερ.

Ἦτο τὸ περίστροφον τοῦ μακαρίτου τοῦ ἀνδρός της, ὅστις τὴν εἶχε νυμφευθῇ ἀπὸ ὄψιμον ἔρωτα, κ' ἐφάνη τόσον καλὸς πρὸς αὐτήν. Ἡ Σοφία τὸ ἐξύγισεν εἰς τὴν χεῖρα, ἐβεβαιώθη, ἂν καὶ τὸ ἤξευρεν, ὅτι ἦτο γεμᾶτον, ἐστάθη μίαν στιγμὴν, διὰ νὰ ἀκροασθῇ ἀκόμη. Δὲν ἀπεφάσισε νὰ ξυπνήσῃ τὴν ἀδελφήν της, ἥτις εἶχεν ἀποκοιμηθῇ πρὸ μικροῦ.

Ἐβράδισε τρία βήματα πρὸς τὴν θύραν τὴν ἄνευ παραθύρου, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἔρρεγγεν ὁ γέρο-Σταμάτης. Ἐκυψε, τοῦ ἔθιξε τὸν ὄμον, τὸν ἔσεισεν. Ὁ γέρον ἐβλεπε νεανικὰ ὄνειρα εἰς τὸν ὕπνον του. Μόλις ἠσθάνθη τὸ σείσιμον, ἐγύρισε νὰ στραφῇ ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρόν, κ' ἐμορμύρισε μὲ θρηνώδη φωνήν:

—Τί μὲ πικραίνεις, Κατερίνα, Κατερινάκι μου; . . . Γονάτισα, μοιρολόησα ἀπάνω στὸν τάφο σου, σὰ γυναῖκα . . . σοῦ εἶπα τόσα λυπητερά τραγούδια.

Ἐνθυμεῖτο τὴν μακαρίτισσα τὴν γυναῖκά του, ὅπου τὴν εἶχε θάψει πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε παρηγορηθῇ διὰ τὴν στέρησίν της.

—Μπάριμπα Σταμάτη, σήκω! . ἦρθαν κεῖνοι ποῦλεγες . . . Μᾶς περικύκλωσαν ἀπόξω.

Καὶ πάλι τὸν ἔσεισε σφοδρότερον εἰς τὸν ὄμον. Ὁ γέρο-Σταμάτης ἔτριψε τὰ ὄμματα, ἔκαμε ν' ἀνασηκωθῇ, καὶ πάλιν ἔπεσεν

εἰς τὸ πενιχρόν, σκληρόν προσκέφαλον ἢ κεφαλὴ του. Ἐν τοσοῦτῳ τὴν ἀνεγνώρισε.

— Τί μολογᾷς, Σοφία; τῆς εἶπε. Γλυκὸς ὁ ὕπνος τὴν αὐγὴν.

— Δὲν εἶνε ἀκόμη αὐγὴ, μπάριμπα-Σταμάτη, εἶπεν ἀγωνιῶσα ἡ Σοφία, μὰ εἶνε ἀπόξω, εἶνε . . . ποῦ τὸ μάτι τους νὰ βγῆ!

— Καὶ τί θὰ καταλάβῃς νὰ τοὺς βγῆ τὸ μάτι, Σοφία; εἶπεν ἐμπνεόμενος εἰς ἀντιλογίαν, μὲ ὄλην τὴν νύσταν του, ὁ Καρδοπάκης. Μήπως θ' ἀποχτήσης ποτέ σου ἐσὺ τρία μάτια; Πάντα μὲ δύο μάτια θᾶσαι.

— Ἄχ! χρειάζονται τέσσαρα μάτια τὴν ὄραν αὐτὴν, ἀπήντησε μὲ πάθος ἡ Σοφία.

Ἐκράτησε τὸν γέρον ἀπὸ τῶν δύο ὤμων, καὶ τοῦ εἶπε μὲ τόσον ἀπαλὴν, ἀλλὰ καὶ λεπτὴν φωνήν, ὥστε καὶ κωφὸς θὰ ἤκουε:

— Ἀκοῦς, γέρο; . . . ἦρθαν ἐκεῖνοι, νὰ μᾶς κλέψουν τὴν Λουκρητία, ἢ νὰ μᾶς πάρουν τὸν μύλο καὶ τὰ κτήματα. . . Ἐγὼ ἐδῶ τὸ ρεβόλβερο . . . Σήκω, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμωμε . . . μὴ μᾶς σπάσουν τὴν πόρτα, γέρο - Σταμάτη.

Ὁ γέρον ἔτριψε τὸ μέτωπον, τὴν κεφαλὴν, καὶ τοὺς κροτάφους του, καὶ εἶπε:

— Τότε, σιωπὴ. Μὴ μᾶς ἀκούσουν. . . Τσιμουδιά μὴ βγάλῃς . . . γιὰ νὰ νομίζουν πῶς δὲν εἶν' ἐδῶ κανεῖς.

— Ἄ! ὅσο γι' αὐτό, εἶπεν ἡ Σοφία, θὰ μπορούσαμε νὰ κάμωμε τὸν ψόφιο, μπάριμπα - Σταμάτη. Τί σὲ θέλαμε σένα; . . . Μπάριμπα, νὰ φύγῃς. Νὰ φερθοῦμε. . .

— Ἀμέσως! ἀλέστα! βάρ'τα χάλασ'τα! ἔκραξε τότε ὁ Καρδοπάκης καὶ ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν στρωμνὴν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐξυπνήσει κ' ἡ Λουκρητία, ὡς νὰ τῆς ὠμίλησέ τις καθ' ὕπνον εἰς τὸ ὠτίον καὶ νὰ τῆς εἶπε: Σήκω.

Ἐσηκώθη, ἔτριψε τὰ μάτια της, κ' εἶπε:

— Τί τρέχει;

Οἱ ἄνθρωποι εἶχον ἔλθει πράγματι ἔξωθεν τοῦ μύλου, κ' ἡ Σοφία δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ εἰς τὴν ἀϋπνίαν της. Ἦσαν τρεῖς νέοι κρατοῦντες τουφέκια, ὁ Κῶτσος ὁ Κ., ὁ Ἀντώνης ὁ Β. καὶ ὁ Ἀλέκος ὁ Π., δημοδιδάσκαλος «ἀριστοβάθμιος» τῆς νέας ἐποχῆς. Ἐξ αὐτῶν ὁ πρῶτος ἴσως εἶχε μέσα του σκοπὸν καὶ ἀπόφασιν, τῇ βοηθείᾳ τῶν φίλων του, τοὺς ὁποίους εἶχε κατηχήσει, ν' ἀρπάσῃ τὴν Λουκρητίαν, νὰ τὴν στεφανωθῆ λάθρα, καὶ νὰ λάβῃ τὴν προῖκά της διὰ ψυχολογικῆς βίας ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῆς Σοφίας ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ μακαρίτου. Ὁ δεῦτερος, ὅστις ἦτο

συγγενῆς τοῦ ἀποθανόντος, μὲ ἀπροθυμίαν ἐφαίνετο νὰ ἐπινεύῃ εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο, μὲ τὴν πλαγίαν σκέψιν νὰ στενοχωρήσῃ τὴν Σοφίαν, διὰ νὰ «τὸ κάμη χειρότερα», ὡς ἔλεγεν. Ὁ τρίτος ἤρχετο ἀπλῶς διὰ «ρομάντζα», ὅπως λάβῃ πείραν πῶς κλέπτονται τὰ κορίτσια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅταν εἶχε σηκωθῆ ἡ Λουκρητία, ἠκούσθη βραδὺς καὶ μελετημένος κτύπος εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε κρούσει τὴν θύραν, ἐφαίνετο ὅτι ἐκτύπα ἄλλο τόσον ἢ καρδιά του, καὶ δὲν ἦτο πρόθυμος νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν κτύπον δευτέραν καὶ τρίτην φοράν. Ἐν τούτοις μετὰ δύο λεπτά δευτερός κτύπος ἠκούσθη, ἀκόμη μαλακώτερος.

Εἰς τὸν κτύπον τοῦτον ἀπήντησεν ἄλλος κρότος, γνώριμος εἰς ὄλων τὰς ἀκοάς. Ἡ Σοφία ἔσυρε τὴν σκανδάλην τοῦ πιστολίου τῆς καὶ ἀνεσήκωσε τὸν λύκον.

Συγχρόνως ἠκούσθησαν ψιθυρισμοὶ ἔξωθεν, ὡς νὰ συνεννοοῦντο μεταξὺ τῶν οἱ πολιορκηταί. Κάτωθεν τοῦ μικροῦ πατώματος πρὸς τὸν τοῖχον ἤχησεν ἀλλόκοτος, ἀσυνήθης κρότος.

Ἡ Σοφία ἔβαλε τὸν δάκτυλον στὸ στόμα καὶ ἀκουσίως ἐγέλασε.

— Τὴν φτερωτή . . . Τὴν φτερωτή σπάζουν· γιὰ νὰ μπουῖν ἀπ' τὴ μυλότρυπα.

— Ἐκεῖ εἶνε διαβολότρυπα, εἶπεν ὁ γέρον Σταμάτης.

Καὶ συγχρόνως χωρὶς νὰ συμβουλευθῆ τὰς δύο κόρας, ἔβαλεν ἀγρίαν φωνήν :

— Μωρέ, τί κόσμος εἶν' ἐδῶ ; Στοιχεῖα ἦρθαν ἀπόξου, νὰ μᾶς φοβερίζουν ; Ξορκίζω σε, Σατανᾶ . . . Δός μου τὸ τουφέκι νὰ ρίξω. Ἄνοιξε τὸ παράθυρο, ψηλά, ψηλά, ἀπ' τὸν φεγγίτη ἐκεῖ! . .

Ἡ θεατρικὴ αὕτη κραυγὴ ἔσχε τὸ ἀποτέλεσμά της. Πρῶτος ὁ δημοδιδάσκαλος ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀποχωρήσεως. Δεύτερος τὸν ἐμιμήθη ὁ συγγενῆς τοῦ μακαρίτου, καὶ τελευταῖος ἔφυγεν, ἅμα εἶδεν ὅτι ἀπεμονώθη, ὁ Κ., ὁ ἐπιχειρηματίας καὶ ἐραστής τῆς Λουκρητίας. Καὶ οὕτως ἐφηρημόσθη καὶ ἐδῶ, ὅπως πάντοτε, τὸ Εὐαγγελικόν : **Καὶ ἔσονται οἱ πρῶτοι ἔσχατοι, καὶ οἱ ἔσχατοι πρῶτοι.**

ΤΑ ΒΕΝΕΤΙΚΑ

Ἡ ἐκκλησιὰ ἐδιάβαζε, Κυριακὴν πρωΐ, κ' ἡμεῖς οἱ δύο, ὁ Νικολὸς τοῦ Ἀγιώτη κ' ἐγώ, ἐπήραμεν, ἐκεῖνος τὸ ζεμπίλι στὸν ὄμον — εἶχε βάλει μέσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μικρὰ οὐψώνια διὰ τὸ ἐξοχικὸν γεῦμά μας, καὶ τὸ σίδηρον τῆς σκαπάνης—ἐγὼ δὲ ἐκρά-
τουν ἐπιδέξια, τάχα ὡς ραβδίον ὁδοιπορίας, τὸ ξύλον ἢ τὸ στηλιάρι τῆς τσάπας αὐτῆς, κ' ἐκινήσαμεν εἰς μελετημένην ἐκδρομήν.

Εἶχε κάμει ταξίδια ὁ Νικολὸς ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον, μὲ τὴν γολέ-
ταν τοῦ πατρός του, εἰς κύκλους τριῶν ἐνιαυτῶν, καὶ τώρα, τὸ
φθινόπωρον τοῦ 187..., ὁ γέρο-Ἀγιώτης εἶχε δέσει τὴν σκούναν
του, ἀπὸ τὴν Κολώναν τῆς ἀγορᾶς, ὅπως ἐσυνήθιζον οἱ καρ-
βοκυροὶ τοῦ καιροῦ ἐκείνου, εἰς τὸν μικρὸν λιμένα, κ' ἐκάθισε
νὰ διαχειμάσῃ εἰς τὴν ἐστίαν του. Ὁ ὁμήλικος φίλος μου, ὁ
Νικολός, εἶχε μβαρκάκει τὸ πρῶτον πρὸ τριῶν χρόνων, κατὰ Μάρ-
τιον, ἀφήσας μισὰ τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου, κ' ἡμᾶς τοὺς
συμμαθητάς του ὄρφανούς. Κατὰ πᾶν φθινόπωρον ὁ Νικολὸς
ἐπανήρχετο σοφώτερος ἀπὸ τὰ ταξίδια. Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ποῦ
εἶχεν ἀρμενίσει διηγεῖτο εἰς ἡμᾶς τοὺς στασίμους, τὰ ὀστρεΐδια
τοῦ βράχου, ὅπως μᾶς ὠνόμαζεν, ὅλα τὰ θαύματα ὅσα εἶδεν· εἰς
τὸ ὄρος Ἄθω, ὅπου εἶχον μετακομίσει ἀπὸ τὰ μετόχια τῶν ἑσο-
δίων τῆς χρονιαῆς εἰς ἓν τῶν μοναστηρίων, τὸ Χιλιαντάρι, ὅπου
εἶχε μάθει καὶ ἄλλας σλαβωνικὰς λέξεις, καὶ τὸν στίχον τοῦτον :

Χιλιαντάρα μοναστήρα
ντόμπρα ντόμπρα κουκουλίτσα.

Εἶχεν ἀκούσει προσέει καὶ τὸ *Ἄξιόν ἐστιν* εἰς τὴν γλῶσσαν
ἐκείνην : «Νιόστονο ἔστ γιακοβώ, Ιστίνο μπλαζίτιγια Μπογορό-
διτς...» Εἰς τὴν Σαλονίκην πάλιν εἶχεν ἐκμελετήσει τὰ ἥθη
τῶν Ἑβραίων, καὶ διηγεῖτο πῶς ἓνα χωριατόπουλο, πρώτην
φορὰν ἐλθόν, καὶ ἰδὸν Ἑβραῖον μὲ μακρὰ ροῦχα καὶ γένεια, τὸν
ἐξέλαβεν ὡς παπᾶν, κ' ἔσπευσε νὰ βάλῃ μετάνοιαις· τότε πλῆθος

Ἰουδαίων ἐλθόντες ἐνέπαιζον τὴν ἀγάκιαν τοῦ παιδίου, ἀπαιτοῦντες ὅλοι τὴν ἰδίαν χριστιανικὴν ὑπόκρισιν, καὶ λέγοντες : «Κάμε καὶ τοῦτο τὸ παπᾶ, μετάνοια, κουζούμ· κάμε καὶ τ' ἄλλο τὸ παπᾶ μετάνοια . . . » Εἰς τὴν Σμύρνην πάλιν εἶχεν ἀκούσει τόσες περιπαθεῖς πατινάδες εἰς τὸν Φραγκομαχαλᾶν, καὶ εἶχεν ἀπολαύσει εἰς τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν τὴν ψαλμοφδίαν τοῦ «Νικολάου Σμύρνης».

Τὴν χρονίαν ἐκείνην, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν πατρίδα, θὰ ἦτο τότε ὡς δεκαννέα ἐτῶν, ἐγὼ δὲ ἤμην σχεδὸν δύο ἔτη νεώτερος, τρέφων φιλιάν πρὸς ἐμέ, μὲν ἐνεπιστεύθη τότε (μοῦ διηγήθη) — ὅπως δὲν ἦσαν σπάνια αἱ διηγήσεις αὐταὶ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους· λ.χ., ὁ δεῖνα παλαιὸς κλέφτης, καὶ ἀγωνιστής, ξηνητευμένος τόσα χρόνια, ἐξόριστος εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἢ καὶ πρῶην ληστής, φυγόποινος ἢ δραπέτης, ἔτυχε νὰ συναντηθῇ μ' ἓνα «καραβᾶν», καταγόμενον ἀπὸ μίαν τινὰ νῆσον τοῦ Αἰγαίου, καὶ ἅμα τῇ γνωριμίᾳ, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ κέρασμα, ἄρχισε νὰ τοῦ διηγητῆται πῶς εἰς τὰ 23 ἢ τὰ 25, ὅταν ἦτον λιάνης, στρατιώτης τοῦ Καρατάσου, εἶχε ζήσει μακρὸν χρόνον εἰς τὴν νῆσον ἐκείνου τοῦ караβᾶ· με χαμηλὴν φωνήν, καὶ μ' ἐμπιστευτικὸν τρόπον τοῦ ἀπεκάλυπτε πῶς εἰς ἓνα ξωκλήσι, ἀντικρὺ στὸ Κάστρο τοῦ Βοριά, ἐκεῖ ποῦ ἀγριεῖται καὶ πλήττει τοὺς βράχους τὸ κύμα, ὅπου βοῖζον ἢ ρεμματιᾶς καὶ ἀντιλαλοῦν τὰ σπήλαια, καὶ ὁ χεῖμαρρος κατέρχεται δρομαῖος κατὰ τὸ ρέμμα καὶ τοὺς βράχους καὶ τῆς ἀμμουδῆς τῆς βαθειᾶς, ἐκεῖ στὸ ἐρημοκλήσι, ὅπου τὸ λένε Παναγία Ντομάν, ἀντίκρου στὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησιᾶς εἶνε χωμένα γρόσια, φλωριά βενέτικα. Τὴν ὥραν ποῦ βγαίνει ὁ ἥλιος, καθὼς θὰ κτυπήσῃ τὴν κορυφὴν τοῦ σουβλεροῦ βράχου, — τὸν λέγουν Μύτικα, — ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου πέφτει ὁ ἴσκιος τῆς κορυφῆς τοῦ Μύτικα, ἐκεῖ νὰ σκάψουν — ἄχ! νὰ μπορούσε ὁ γέρο-λεβέντης, ὅπου τᾶλεγε, νὰ κάμη φτερά, νὰ βρεθῇ ἓνα πρῶν στὸ μέρος ἐκεῖνο· πλὴν τὰ φτερά του ἦσαν κομμένα τώρα — καὶ θὰ εὔρουν ἄλλοι τὰ γρόσια.

*Ἐνα τοιοῦτον γέρο-λύκον παλαιὸν εἶχε συναντήσει, φαίνεται, ὁ νεαρὸς Νικολὸς εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς τὰ παράλια, ὅπου εἶχε προσεγγίσει ἡ γολέττα, καὶ τοιαύτην ἱστορίαν ἐκείνος τοῦ εἶχε διηγηθῆ. Καὶ ἅμα ἦλθεν ὁ φίλος μου ἔσπευσε νὰ μὲ κάμη κοινωνὸν τοῦ μυστικοῦ, ἢ μέτοχον τῆς ἐπιχειρήσεως. Χάριν μεγαλύτερον κύρους, ὡς περιέργος καὶ μνήμων ὅπου ἦτο, μοῦ διηγεῖτο πολλὰ καὶ ἄλλα ἐγχώρια θρυλήματα.

— Ξέρεις πόσοι καὶ πόσοι ἔχουν εὐρῆ γρόσια στὰ παλαιὰ

χρόνια ! . . . Ὁ παπποῦς σου, ὁ γέρο-Μωραΐτης ὁ Ἀλέξανδρος, ποῦ ἔχεις καὶ τὸ ὄνομά του, δὲν ἤρε τον μαμτζᾶ (δηλαδή μακρὸν ὑπόδημα ἢ μπότταν) μὲ τὰ βενέτικα, στὴν ἀγκωνὴ τοῦ κατωγειοῦ, στὸ σπῆτι μὲ τὴν αὐλὴν τὴν μεγάλη, ποῦ τὸ ἔχει τώρα ὁ γυιὸς του ὁ Δήμαρχος, ὁ μπάμπας σου ; . . . Ὁ γέρο-Χατζηραφτάκης, ποῦ ζῆ ἀκόμα—δὲν πᾶς νὰ τὸν ἐρωτήσης, ἀγκαλά . . . δὲν θὰ σοῦ τὸ πῆ—δὲν ἤρε μίαν τζάρα (ἢ πιθαράκι) γεμάτη φλουριά, στὴν πεζοῦλα τῆς αὐλῆς του, ποῦ τὴν ἐχάλασε γιὰ νὰ τὴν ξαναφτιάσῃ ; . . . Τὴν γρηὰ τὸ Μπραϊνὸ τσ' Ἀλεφάντους δὲν τὴν ὠνείρεψε νὰ πάῃ νὰ σκάψῃ στὸ Ἐρμο-Κάστρο, μὲ ἄλλες δυὸ μαζί—τὴ γρηὰ Καλοεδίτσα καὶ τὴ Σεβαστάκινα—κ' ἐπῆγαν, κ' ἤσαν τὰ γρόσια ; Νὰ τῆς ἐρωτήσης, δὲν τὸ μαρτυροῦν, μὰ τὰ ἤσαν . . . Τὸ πλεῖο παράξενο ἀπ' ὅλα ἦτον τὸ συμβὰν τοῦ γέρο-Σκοινᾶ. Ἀπὸ ποῦ, θαρρεῖς, ἔγεινε καπετάνιος, μὲ δυὸ καράβια, ὁ Γιάννης ὁ Σκοινᾶς ; Εἶχε ἐργάτες στὸ χωράφι, κάτω ἀπ' τὴν Ἀραδιά, κατὰ τὸ γιालό, κοντὰ στὸ ρέμμα. Ἦτον Σάββατον βράδυ. Ὅλη μέρα ξεσκάλωναν, βοτάνιζαν, ἔσκαβαν. Κατὰ τὸ δειλινό, σὰν ἄρχισε νὰ γέρῃ ὁ ἥλιος, ὁ ἕνας ὁ ἐργάτης, ἐκεῖ ποῦ ἔσκυπτε στὴ δουλειά του, κ' ὁ Γιάννης, μὲ τὸ τοιμποῦκί του ἀναμμένο, ἐκάθητο σ' ἕνα μεγάλο κούτσουρο, καὶ τὸν ἐκύνταζε πῶς δουλεύει, δύο-τρία βήματα παρέκει, ἐκεῖ ὁ ἐργάτης βρῖσκει κάτω στὴ γῆς ἕνα τάλλαρο, κολοννᾶτο. Καὶ νὰ ἤθελε νὰ τὸ κρύψῃ δὲν θὰ μπορούσε, γιὰτὶ ὁ γέρος ἦτον καταμπροστά του. « Ἀφεντικό, τοῦ λέει, κύτταξε τί ἤρα. Μὴ σοῦ ἔπεσε ; » Ὁ Γιάννης ἔκαμε πῶς ἔψαχνε στὴν τσέπη του, κ' εἶπε: « Τρόντι, ἐμένα μῶπεσε ». Καὶ ἔλεγε σὰν ἀλήθεια, γιὰτὶ **τοῦ ἔπεσε** πράγματι στὸν λαχνό . . . « Καλά, εἶπε, θὰ σοῦ δώσω τὰ βρεθίκια ». Τᾶραξε, καὶ τῶβαλε στὴν τσέπη. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, καὶ μὲ μάτια τέσσερα, ὁ Σκοινᾶς, γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλάβῃ ὁ ἐργάτης—ἀπὸν ἀπ' τὸ κεφάλι τους ἦταν ἕνας πεῦκος, μεγάλο δένδρο· ὁ μεροκαματιάρης ἄνθρωπος, καθὼς ἔσκυπτε κ' ἔσκαβε, δὲν ἔβαλε ὁ νοῦς του νὰ κυττάξῃ καταπάνω. Θὰ πῆς, γιὰτὶ ; Δὲν ἦτο κισμέτι, τόσο ἦτον τὸ ριζικό του, ἢ μοῖρά του ἦτον νὰ σκύφῃ καὶ νὰ σκάβῃ. Ὁ γέρο-Σκοινᾶς ὅμως, καθὼς ἐκάθητο ἀναπαυτικὰ μὲ τὸ τοιμποῦκι του, πολὺ βολικὰ τοῦ ἤρχετο νὰ κυττάξῃ καταπάνω, στὸν πεῦκο. Καὶ τί βλέπει ; ἕνα δισάκι παμπάλαιο, πέτσινο, καταμουχλιασμένο, ἐκρέματο ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ κλωνάρια τοῦ παλαιοῦ δένδρου. Πέρασε μισὴ ὥρα. Ὁ ἥλιος ἔγερνε, καὶ κατέβαινε γιὰ νὰ κρυφθῇ στὸ βουνό, στὴ μεγάλη στεριά τὴν ἀντικρυνή. Τότε γυρίζει ὁ γέρο-Σκοινᾶς, καὶ

λέει στοὺς τρεῖς ἢ τέσσερες νομάτους ὁποῦ εἶχε γιὰ νὰ τοῦ ξανοίξουν τὸ χωράφι: «Ἐπειδὴς ξημερώνει Κυριακὴ αὔριο, παιδιά, ἄς σκολάσουμε νωρίτερα, δὲν πειράζει. Βάλτε το γιὰ τὸ χωριό, κ' ἐγὼ θὰ μείνω παραπίσω· θέλω νὰ κατεβῶ ὡς τὸν γιालό, νὰ πλύνω τὰ ποδάρια μου—καὶ μπορεῖ νὰ σᾶς φτάσω στὸν δρόμο· ἀλλοιῶς περνᾶτε ἀπ' τὸ σπῆτι, ν' ἀφήστε τὰ σύνεργα, νὰ σᾶς κερᾶση ἡ κυρά καὶ τὸ σουρουπόμα σᾶς βρῖσκω κάτω στὴν πιάτσα, καὶ σᾶς δίνω τὰ μεροκάματα». — «Καλό, ἀφέντη». Ἐκεῖνοι ἔκαμαν κατὰ τὴ ράχη, κ' ὁ γέρο-Σκοινᾶς κατὰ τὸ ρέμμα. Κεῖνοι ἐτράβηξαν τὸν ἀνήφορο, κ' αὐτὸς ἐκρύφθη μὲς τὸ ὄρμάνι. Κεῖνοι ἐκύτταζαν τὸν δρόμο τους, κ' αὐτὸς εἶχε τὸ μάτι κολλημένο στὸν πεῦκο. Σὰν ἀλαργάρισαν ἐκεῖνοι, αὐτὸς ἐζύγωσε, κ' ἀνέβη ἀλαφρὸς στὸ δένδρο, κ' ἐκαβαλλίκεψε στοὺς κλώνους, κ' ἐξεκρέμασε κεῖνο ποῦ ἐφαίνετο σὰν δισάκκι ἀραχνιασμένο, μιὰ χαρά, καὶ τὸ δισάκκι σάπιο ἔρρευε ὄλο, καὶ τὰ κολοννᾶτα πετάχθηκαν σωρὸς, κάτω στὸ χῶμα. Κ' ἔτσι μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ ἔχτισε ὁ γέρο-Σκοινᾶς ἀνώγεια καὶ κατώγεια, κ' ἐσκάρωσε σκάφες, κ' ἀρμάτωσε ἄρμενα. Καὶ θαρρῶ πῶς θὰ ἔξασε νὰ δώση καὶ τοῦ φτωχοῦ ἐργάτη τὰ βρεθίλια ποῦ τοῦ ἔταξε.

Ὁ Νικολὸς ἦτον στοχαστὴς πολὺ, καὶ εἶχεν ἐκλέξει καλῶς τὴν ὥραν. Οὐδὲ πιθανὸν ἦτο νὰ συναντήσωμεν ἄνθρωπον καθ' ὁδὸν τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς Κυριακῆς, πλὴν ἐὰν μακρόθεν ἐφαίνετο ὡς σκιὰ κανὲν κρυπτόμενον εἰς τὴν διάβασίν μας βοσκοπούλον ἢ ἂν διεκρίνομεν ὀπισθεν τῶν πυκνῶν θάμνων κάπου τὸ ἴνδαλμα παιδίσκης τινὸς βοσκοπούλας, ποῦ νὰ ἐξαφνίζετο καὶ νὰ ἐφάνταζε κάπου ὡς ζωντανὸν σκιαχτρον. Κ' ἐγὼ ἐκράτουν τὸ πέλεκον τῆς σκαπάνης ὡς ράβδον, κ' ἐκεῖνος εἶχε τὸ σίδηρον μέσα στὴν σπειρίδα τὴν πλεκτὴν. Καὶ μοῦ ξανάλεγε στὸν δρόμον πῶς ὁ γέρο-κλέφτης ὁ παλαιός, μὲ τὰ μουστάκιά του ἀγκίστρια δεμένα ὀπισθεν τῶν ὠτων, τοῦ εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν.

Βέβαια μὲ τὸν Καρατάσον ἦτον παλλικάρι κ' αὐτός. Λοιπὸν ὁ θησαυρὸς περὶ οὗ ὁ λόγος, χιλιάδες φλωρία, ὄλο βενέτικα, ἦτο θαμμένος σιμὰ εἰς τὴν Παναγίαν τῆς Κεχριᾶς, ἀπ' ὀπίσω ἀπ' τὸ παλαιὸν μοναστηράκι, κατὰ τὴν μικρὴν πόρταν, σύρριζα εἰς τὴν νοτιανατολικὴν, ὅπου ἦτον ὅλη κατηρειπωμένη τώρα, καὶ τὸ μονύδριον ἔρημον ἀπὸ πολλοῦ. Καὶ ἀντικρὺ εἰς ἓνα μεγάλον βράχον, πάντοτε τὴν ὥραν ποῦ θὰ ἐψήλωνεν ὁ ἥλιος δυὸ κοντάρια, ἢ τρεῖς καλαμιές—δι' ὅλα εἶχε προνοήσει ὁ Νικολός, ἀλλὰ δὲν ἐφρόντισε νὰ πάρωμεν μαζί μας κανὲν τοιοῦτον μέτρον, διὰ

νά εὐρωμεν τὸ ὕψος τοῦ ἡλίου—ἐκτὸς ἂν θὰ μᾶς ἐχρησίμευε πρὸς τοῦτο τὸ στηλιάρι τῆς τσάπας ὁποῦ ἐκράτουν ἐγὼ—ἐκτὸς πάλιν ἂν τὸ ξύλον τοῦτο θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ διὰ μέτρομα τῶν ἰδίων πλευρῶν μας, οἵτινες ἐπιθυμοῦντες χρήματα (λέγει ὁ Δαυὶδ: *ἐπιθυμία ἀμαρτωλοῦ ἀπωλεῖται*, καὶ ὁ Σολομών λέγει: *ἐπιθυμῖαι ἀνδρας κτείνουσι*) δὲν ἐβλέπαμεν ἐμπρὸς μας τὴν πρὸς τοῦτο ἄγουσαν ὁδόν, τὴν ὁποῖαν ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι, καὶ πλείστοι Γραικοί, γνωρίζουσιν, ἐργασία, οἰκονομία κατ' ἀρχάς, εἶτα ἀσπλαγχνία, τοκογλυφία, ἐκμετάλλευσις ὄλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων—ἐκεῖ ἄρα ὅπου ἐμελλε ν' ἀπλωθῇ τὴν ὥραν ἐκείνην ἢ σκιά, ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ σκάψωμεν, διὰ νὰ εὐρωμεν τὸν θησαυρόν, ὅλο βενέτικα.

Σιμὰ εἰς τὴν κορυφήν τοῦ βουνοῦ, εἰς τὸν Ἄϊ-Κωνσταντῖνον, ἐκεῖ ἦσαν τὰ πλατάνια, ὡραῖα δένδρα, καὶ ἀπὸ τὴν ρίζαν των ἀνέβλυζε δροσερὰ πηγὴ. Ἐστάθημεν πρὸς στιγμὴν διὰ ν' ἀναψύξωμεν. Ἐκεῖθεν ἔπρεπε νὰ κατέλθωμεν τὸν κατήφορον, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Κεχριάν, μισὴν ὥραν δρόμον ἀκόμα. Ὁ Νικολὸς ἐφορτώθη πάλιν τὸ ζεμπίλι, ἐγὼ ἔλαβα τὸ εἶδος τοῦ ροπαῶλου μου, κ' αἰφνης ἀκούομεν δρομαῖον βῆμα, καὶ εἰς τὰ ὠτά μας ἀντηγεῖ γνώριμος φωνή:

— Ἐδῶ εἰσθε; ... καλὰ ποῦ ... σᾶς ἤνα.

Ἦσθμαιεν ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον. Ἦτον ὁ ἐξάδελφός μου ὁ Γιαννιός, ἀνθρώπος πλέον ἢ σαράντα ἐτῶν, ὀπαδὸς τῆς Μεγάλης Ἰδέας, ἔχων δύο βάρκες, τὴν «Θεοῦ Σοφίαν» καὶ τὴν «Ἐπτάλοφον».

— Μὴ φοβάστε ... Καλά. Θὰ τὰ βροῦμε σίγουρα.

«Ἐς ἄρτι φανερόν γέγονε τὸ ρῆμα τοῦτο», εἶπέ ποτε ἐν ἀπορία ὁ Μέγας Μωυσεῆς. Εἶχε φονεύσει τὸν Αἰγύπτιον πρὸς χάριν τῶν ἀδελφῶν του, καὶ οἱ ἀδελφοί του τὸν ἐφοβέριζον καὶ τὸν ἐπότιζον πικρίας.

— Πῶς τὸ ἔμαθες; ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε; ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ Νικολός.

— Μὴν τὰ ρωτᾷς ... Θὰ τὰ βροῦμε, σᾶς λέω.

Ἀφότου εἶχε παύσει νὰ ταξιδεύῃ μὲ τὰ καράβια εἰς μακρινὰ πέλαγα, ἐψάρευε κατ' ἀρχὰς γύρω εἰς τὴν νῆσον, κ' ἐγιάλειεν εἰς τὸν λιμένα. Ὑστερον ἠγόραζεν ἀπ' ἄλλου σιτάρια, τὰ ἀλθεν εἰς τοὺς μύλους πέραν, ἐφόρτωνε τῆς δύο βάρκες, κ' ἤρχετο καὶ τὰ ἐπώλει εἰς τὸν τόπον. Εἶχε μανίαν ν' ἀποκτήσῃ θησαυρούς, διὰ νὰ σώσῃ τὸ Γένος. Τότε τοῦ ἐκόλλησεν εἰς φοβερός ἀλήτης, ὁ Μαλάκιος λεγόμενος, ὅστις ἐξεμεταλλεύθη τὴν ἀδυναμίαν του αὐτὴν, καὶ τοῦ ὑπεδείκνυεν ἀμυθίτους θησαυρούς, εἰς διαφόρους αἰγιαλοὺς, εἰς

πολλὰς ἀκτίας, καὶ ἄλλας τοποθεσίας. Τὸν ἐπῆρε σύντροφον εἰς τὴν «Ἐπτάλοφον», ἀλλ' αὐτὸς εἰς ὀλίγον καιρὸν τοῦ ἔγεινεν ἀφέντης. Ὁ Γιαννιὸς ἐδούλευε δι' αὐτόν. Ἐκαλοπερνοῦσε ὁ Μαλάκιας, κόττα - πήττα, ἐφόρεσε πανωβράκια καὶ Τουνέζικα φέσια δι' ἐξόδων τοῦ Γιαννιοῦ, ἐκάπνιζεν ἀναριθμήτους ναργιλέδες ἔξω στὰ καφενεδάκια, ἀκόμα καὶ στὴν βάρκα μέσα. Ἐπινε τσαΐα, ἔτρωγε κοιτόπουλα. Καὶ καθ' ἑβδομάδα ἔκαμναν τρία ταξίδια, καὶ στὸ γύρισμα ἐπλησίαζαν εἰς διαφόρους γιालούς, κ' ἔσκαφταν, ἔσκαφταν. Εἰς τὴν Χονδρὴν Ἄμμον, εἰς τὸ Ἐλαφοκλήσι, εἰς τὸ Τουρκομνήμα, κ' εἰς τὸ Μακρουκατάλυμα. Ὁ θησαυρὸς δὲν ἔμενε ποτὲ ἐντὸς τῆς θήκης, σύμφωνα μὲ τὴν ἐτυμολογίαν του, ἀλλ' ἔκαμνε ποδάρια, ἔφευγε, ἄλλαζε θέσιν, ἔτρεχεν ὡς τροχὸς κατὰ τὸ σῆμα τὸ κυκλικὸν ὁποῦ ἔχει πειρασμικά, τελώνια, ἀπὸ φθόνον τὸν ἔκρυφταν· τὸν ἐμάγευεν ὁ Ἀράπης, ὁποῦ τὸν ἔβροσκε, κ' ἔτρεχαν τὰ βενέτικα ὡς ἔμψυχοι τροχοὶ μαγευμένοι. Ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς ἔφευγεν ὁμοῦ. Ποῦ θὰ πάη; Ὅπου καὶ ἂν ἔφευγε, θὰ τὸν ἔπιαναν μίαν ἡμέραν.

Τέλος ὑπέδειξεν ὁ Μαλάκιας εἰς τὸν καπετὰν Γιαννιὸν ὅτι, ἀφοῦ ἐκεῖνος τώρα ἐπέρασεν ἡ ἡλικία του, καὶ δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸν κόσμον — καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ νυμφευθῆ, διότι ἡ ἰδέα ποῦ ἔτρεφε νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ νὰ πλουτίσῃ τὸ Ἔθνος δὲν ἐπέτρεπε τὸν γάμον — ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ φροντίσῃ νὰ νοικοκυρέψῃ αὐτόν, τὸν Μαλάκιαν, νὰ τὸν στεφανώσῃ καὶ τὸν κουκουλώσῃ, νὰ τὸν προικίσῃ καὶ τὸν ἀποκαταστήσῃ· οὕτω πως θὰ εἶχε κι' αὐτὸς ὁ Γιαννιὸς καταφύγιον καὶ θάλπιν εἰς τὸ γῆρας του· διότι δὲν ἐσύμφερε νὰ μείνουν κ' οἱ δύο ἄγαμοι. Καὶ ποῦ θὰ ἀπέθετον τὸν θησαυρόν, ἂν τὸν εὔρισκον, ὅπως ἔμελλον ἀσφαλῶς νὰ τὸν εὔρουν; Εἰς χήρας ἢ ὑπάνδρους ἀδελφὰς τοῦ Γιαννιοῦ, κ' εἰς ἕνα σωρὸν ἀνεψιάς του, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμπιστευθοῦν. Αὐτὸς δὲ ἦτο ξένος εἰς τὸν τόπον, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλην κατοικίαν εἰμῆ τὴν «Ἐπτάλοφον». Ἐνῶ, ἂν ἔπαιρνε προικίαν οἰκίαν, κατὰ τὸ ἔθος τοῦ τόπου, ἐκεῖ ἀσφαλῶς θὰ ἔκρυπτον τὸν θησαυρόν. Ὅλον τὸ κατῶγι, ὅσον εὐρὸν καὶ ἂν ἦτο, μόλις θὰ ἤρκει διὰ νὰ τὰ χωρέσῃ, τόσον ἀμέτρητον πλῆθος βενέτικα.

Τρόντι ὁ Γιαννιὸς κατῶρθωσε νὰ τὸν προξενέψῃ, καὶ τὸν ἀρραβώνιασε μὲ μίαν ὄρφανὴν κόρην, τὸ Κουμπὸ τοῦ Καλκάνη. Μέγας θρίαμβος διὰ τὸν Μαλάκιαν. Ζαχαρομηλιά, μπακλαβάδες, πετεινάρια, φραγκοκοιτόπουλα ἀγκαλιαστά, μοσχάτο κρασί ταμιζάνες. Ἐκαμε δὲ αἰσθησιν τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ μικρὸν

χωρίον, καὶ εἰς αὐτοσχέδιος ποιητής, ὁ Μιτζέλης Δήμου Μιτζέλα, εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἀρραβῶνων ἐκόλλησε τὸ ἐξῆς τετράστιχον :

.....

Τέλος, ὅταν τὸ κακὸν ἐπαράγεινε, ὁ τότε δήμαρχος τοῦ τόπου Κωνσταντῖνος Μωραϊτής, ἄνθρωπος ὅστις ἐξήσκει πολλάκις ἐπ' ἀγαθῶ τὴν αὐθαιρεσίαν, κατὰ παράκλησιν τῶν συγγενῶν τοῦ Γιαννιοῦ, τὸν ἔκαμε «σουργοῦνι» τὸν Μαλάκιαν, τὸν ἐξώρισε δηλαδὴ ἀπλῶς καὶ καθαρῶς ἀπὸ τὸν τόπον, καὶ οὕτως ἐγλύτωσε τὸ Κουμπὼ τοῦ Καλκάνη, ἔσωσε δὲ καὶ τὸν καπετὰν Γιαννιόν, τὸν πάλαι ποτὲ ἰδιοκτήτην τῆς «Ἐπταλόφου» καὶ τῆς «Θεοῦ Σοφίας» (διότι ἐν τῷ μεταξὺ τὰ εἶχε φάγει ὁ Μαλάκιος ὅλα, καὶ ἡ μία βάρκα εἶχε πωληθῆ, ἡ ἄλλη ἦτον ὑπέγγυος) ἀπὸ τὴν Ἄτην τὴν *σθεναρὴν* καὶ *ἀρτίποδα*, ἣτις *πάντας ἀνθρώπους* ἀάται, ὥστε μόνον τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς νὰ μένη «ἀάατον».

Αὐτὰ συνέβησαν ὕστερον, μετὰ δέκα χρόνους. Ὅταν δὲ μᾶς συνήνητησεν ὁ ἐξαδελφός μου ὁ Γιαννιός, ἐπάνω στὴν Βρούσιν, στὰ Πλατανάκια, ἔμβρουον ἦτον ἀκόμη εἰς τὰς φρένας τοῦ ἡμανία τοῦ θησαυροῦ, πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Γένους, καὶ ὁ Μαλάκιος τὸ ἔμπνηγον τερατῶδες ἄγαλμα τῆς λατρείας ταύτης. Ἐφοῦ δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ λάθωμεν τὴν ἄγρυπνον προσοχὴν τοῦ πλοιοάρχου τῆς «Ἐπταλόφου» — διότι ἐνδιεφέρετο σφόδρα διὰ πᾶσαν ἱστορίαν θησαυροῦ, καὶ δὲν ἠδύνατο τίποτε νὰ τοῦ διαφύγη—εἶνε ἄπορον, πῶς δὲν ἔγεινα ἐγὼ ὑποπτος εἰς τὸν Νικολόν· πλὴν ὁ φίλος μου δὲν ἠθέλε νὰ μὲ ἀδικήσῃ διὰ τοιαύτης ὑπονοίας. Καὶ ἔως σήμερον ἀκόμη δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ εἶπα εἰς κανένα διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ θησαυροῦ τῆς Κεχριᾶς, νομίζω δὲ ὅτι πολὺ δὲν ἐπίστευα μέσα μου, ἂν καὶ τόσον νέος, εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ θησαυροῦ τούτου. Ὁ Νικολός δὲν ἐλυπήθη καὶ πολὺ διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Γιαννιοῦ, ἦτον δὲ πρόθυμος, ὡς λίαν ἀνοικτόκαρδος, νὰ μοιράσῃ τὰ γρόσια, τὰ ὅποια θὰ εὑρισκε, καὶ μὲ αὐτόν, καὶ μὲ πάντα ἄλλον.

Ἐπήραμεν τὸν κατήφορον, καὶ ἀφοῦ διήλθομεν τρία ρέμματα, ἐπεράσαμεν πολλὰ πλάγια καὶ ρεβένια καὶ ἐχώθημεν τέσσαρας φορὰς εἰς τὴν λάσπην. Εἶχε βρέξει πρὸ τριῶν ἡμερῶν, καὶ ἡ ὑγρασία τῆς γῆς θὰ διηυκόλυνε μεγάλως τὴν ἐκσκαφὴν τοῦ θησαυροῦ μας. Ἐλεγε δὲ ὁ Νικολός, ὡς εὐσεβὴς νέος ὁποῦ ἦτον,

ὅτι ἡ λειτουργία τῆς Κυριακῆς τὴν ὥραν ἐκείνην ἦτον ἀγαθὴ συγκυρία, διότι πᾶσα καλὴ ἐργασία, δέησις, εὐχὴ καὶ τάξιμον κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας ἐκτελεῖται. Ὅπως λ. χ. τὴν πρωΐαν τῆς Μεγάλης Πέμπτης, τὴν ὥραν ὅπου διαβάζεται τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Λειτουργίας, χύνει ὁ χρυσοχὸς τὸ δακτυλίδι ἢ τὸ φλωρί, τὸ ὁποῖον ἔταξεν ἡ χαροκαμμένη μάνα (τῆς ὁποίας ἔχουν ἀποθάνῃ τὰ πρῶτά της παιδιὰ) διὰ νὰ τῆς στερεωθῇ ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας, καὶ τῆς χάριση ὁ Θεὸς τὸ κατόπιν τέκνον της.

Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἔρημο μοναστηράκι τῆς Κεχριάς. Ὁ ναῖσκος, παλαιός, μὲ ζωηρὸς τοιχογραφίας, μὲ τὸν τροῦλλον καὶ τὰς χιβάδας του ἐώρταζε τὴν Μετάστασιν, ἢ τὰ Ἐννεάημερα τῆς Παναγίας. Εἰσῆλθομεν, ἐπροσκυνήσαμεν τὰς εἰκόνας, καὶ ὁ Νικολὸς ἤναψεν εὐλαβῶς τὰ κανδήλια. Μέσα εἰς τὸ ζεμπίλι του, χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῶ ἐγὼ, εἶχε βάλει καὶ ἓν μολύβδινον παγοῦρι μὲ ἔλαιον.

Ἐξήλθομεν κ' ἐκυττάξαμεν γύρω-γύρω τὸν τόπον. Ὅλοι οἱ λόφοι, αἱ κλιτύες καὶ τὰ πλάγια, ἔλαιοφυτευμένα, γλαυκά, δροσερά, εὐώδη. Τὴν χρονιὰν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχε καρπὸς ἐλαίας, διότι αἱ ἔλαιαι ἐκαρποφοροῦσαν «δευτοροχρονιά». Ἄλλως, ἂς ἦτο καὶ Κυριακὴ, ἐξάπαντος θὰ εὐρίσκομεν ἴχνη ἀνθρώπου εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Κάτω πρὸς τὸν αἰγιαλόν, εἰς τὸ βαθὺν ρέμμα, ὑπῆρχον, ἢ μᾶλλον ἐσώζοντο ἀπὸ παλαιοῦ καιροῦ, ὀλίγοι νερόμυλοι, ἐφθαρμένοι, σχεδὸν ἐρείπια. Ἴσως δύο ἐξ αὐτῶν ἐδουλεύοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Πλὴν δὲν ἠκούσαμεν κρότον, οὐδὲ ψυχὴν εἶδομεν.

— Σήμερα Κυριακὴ, δὲν δουλεύουν, εἶπεν ὁ Γιαννιός.

— Ξέρω πῶς δὲν δουλεύουν, μὰ μορεῖ νὰ βρίσκωνται, εἶπεν ὁ Νικολός, ὅστις ἂν καὶ τόσον νεώτερός του, ἐφαίνετο νὰ γνωρίζῃ κατὰ τὰ μέρη.

— Καὶ λὲς νὰ εἶναι κανένας ἐδῶ;

— Ἡ γορὰ τὸ Μουσκαδῶ μὲ τὰ κορίτσιά της, ἡ συμπεθέρα της ἡ Ἀγάλλαινα, καὶ τόσες ἄλλες, ἐδῶ βρίσκονται τὸν περισσότερο καιρό. Ἀποδῶ ἀραδίζουν, πηγαίνουν, ἔρχονται. Τὴν νύχτα βλέπουν καὶ στοιχειὰ κάποτε ἐδῶ στὸ ρέμμα.

— Καὶ σὰν τί στοιχειὰ; εἶπα ἐγὼ.

— Λέω τὴν νύχτα, ἐπέφερεν ὁ Νικολός, ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέρα. Νεράϊδες, νεράϊδες εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους νὰ χορεύουν, ἐδῶ κάτω στὸ ρέμμα, σιμὰ στὴν βρύσι. Νεράϊδες ζωντανές, ἀσπρο-

φορεμένες, ποῦ ἔσερναν τὸν χορό, κ' ἐτραγουδοῦσαν, μέρα μεσημέρι : « Ἡμεῖς παίρνομε τῆς μιλιές, ἡμεῖς καλές κυράδες ». Καὶ κὰ-κὰ-κὰ τὰ γέλοια, κὰ-κὰ-κὰ τὰ γέλοια.

Ἐγὼ ἤκουα μετὰ προσοχῆς, κ' ἐκύτταζα γύρω γύρω, ὡς νὰ ἤλπιζα νὰ ἰδῶ κάπου ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ κλαδιά, κάτω στὸ ρέμμα, τῆς «καλές κυράδες», ὅπου ἔλεγεν ὁ Νικολός. Ἐξήλθομεν πρὸς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ παλαιοῦ μονυδρίου, καὶ οἱ δύο ἤρχισαν νὰ ἐπιθεωροῦν ἐπιμελῶς τὴν τοποθεσίαν.

— Νὰ ὁ μεγάλος βράχος, εἶπεν ὁ Νικολός, αὐτὸς θὰ εἶναι. Νὰ ὁ ἥλιος, τώρα πρέπει νὰ εἶναι δυὸ κοντάρια ψηλά. Νὰ κι' ὁ ἴσκιος, ὡς ποῦ φθάνει.

Ἐσημείωσε τὸ μέρος μὲ τὸν πόδα, ἔλαβε τὸ σίδηρον ἀπὸ τὴν σπειρίδα του, τὸ προσήρμωσε εἰς τὸ στηλιάρι, ἔκαμε τὸν σταυρόν του, κ' ἄρχισε νὰ σκάπτῃ. Ἐσκαψε μισὴν ὥραν, ἔκαμε ρηχὸν πλατὺν λάκκον. Εἶτα ἐστάθη.

— Ἐλα, μάρμπα Γιαννιέ, τώρα, ἀράδα σου εἶναι.

Ὁ Γιαννιὸς ἔλαβε τὴν σκαπάνην καὶ τὸν διεδέχθη. Ἐσκαψεν ἄλλην τόσην ὥραν, ἐπλάτυνε τὸν λάκκον καὶ τὸν ἐβάθυνεν.

Ἐπὶ δύο τρεῖς ὥρας ἐνηλλάσσοντο. Ἐδοκίμασα κ' ἐγὼ ἄπαξ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐργασθῶ πλέον τῶν δέκα λεπτῶν.

— Δὲν ξέρεις νὰ σκάψῃς, μοῦ εἶπεν ὁ Νικολός.

— Δὲν εἶναι γιὰ τὰ χεράκια σου, εἶπεν ὁ Γιαννιός.

Ἐγὼ ἐν τούτοις τὴν περισσοτέραν ὥραν ἐκαθήμην μόνος μακρὰν ἀπὸ τὴν γινομένην σκαφήν, πρὸς τὴν νοτιοδυτικὴν γωνίαν τῆς πλευρᾶς τοῦ μοναστηρίου, ὀλίγα βήματα παραπάνω ἀπὸ τὸ μονοπάτι, τὸ φέρον κάτω πρὸς τὸ ρέμμα. Ἐκεῖ *ἐβίγλιζα*, ἦτοι ἤμην *καρραοῦλι*· εἶχα δηλαδὴ σκοπιάν, μήπως φανῇ που ἐρχομένη ψυχὴ ἀνθρωπίνη, διαβάτου ἢ γείτονος, ὥστε νὰ τοὺς δώσω ἐγκαίρως εἰδησιν νὰ παύσουν, καὶ νὰ ἔλθουν εὐπρόσωποι πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἐκαθήμην.

Ἐκόντευε μεσημέρι, καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη μισὸ μπόι βάθος ὁ λάκκος. Ὁ ἰδρὼς περιέρρεε τὰ μέτωπα καὶ τοὺς λαιμούς των.

Ἐζήτησε νὰ πῆ νερὸν ὁ Νικολός, ἀλλ' ἐστάθη.

— Τὸ νερό μας ἔκοψε, δὲν πίνεται . . . Κάθεσθε, νὰ πάω ὡς τὴν βρούσι, νὰ φέρω νερό; Ἐρχεσαι, εἶπε πρὸς ἐμέ, *μαζί μου*;

— Ὅχι, κάθησε σύ, εἶπεν ὁ Γιαννιός, ποῦ εἶσαι πολὺ ἀποσταμένος, καὶ πάω ἐγὼ μὲ τὸν Ἀλέξανδρον.

— Δὲν πᾶμε καλύτερα καὶ οἱ τρεῖς μας; εἶπα ἐγώ . . . Δὲν θὰ φᾶμε κι' ὅλα, κάτω στὴν βρούσι;

— Ἐγὼ τὸ ξέχασα πῶς τρῶνε, εἶπεν ὁ Νικολός. Μὰ πῶς θὰ τ' ἀφήσωμε αὐτὰ ἐδῶ ;

— Ὁ λάκκος ἐδῶ ποῦ εἶνε, εἶπεν ὁ Γιαννιός, δὲν θὰ φαίνεται ἀπ' τὸ μονοπάτι κάτω. Ποιὸς θ' ἀνεβῆ ἐδῶ ἀπάνω νὰ κυττάξῃ ; Κρύψε τὴν τσάπα μέσ' τὰ χόματα, φέρε τὸ ζιμπίλι σου ἐδῶ, καὶ πᾶμε στὴ βρύσι νὰ κολατσίσουμε.

Κατήλθομεν ὡς πεντακόσια βήματα κάτω, εἰς τὸ ρέμμα, ὅπου ἤκουέτο νὰ κελαρύξῃ τὸ νερόν. Ἀνάμεσα εἰς πλατάνους βαθυφύλλους, ὅπου δὲν εἶχεν ἀρχίσῃ ἀκόμη νὰ πίπτῃ τὸ φύλλωμά των, εἰς τὸν ὑγρὸν κόλπον τῆς κοιλάδος, ὅπου ἐχορτομανοῦσε, κ' ἐδροσοβολοῦσε ἀπὸ δρόσον φθινοπωρινήν, ἀπ' τοὺς λαγόνας ἐνὸς βράχου ἀμαυροῦ, ἀνέβλυζεν ἡ πηγὴ. Ἐκεῖ σιμὰ ἐκαθήσαμεν, κ' ἐστρώσαμεν τὸ γεῦμά μας. Ὁ Νικολός ἐκαθάριζε τῆς σαρδέλλης, ἐγὼ ἔσπαζα τὰ σφιχτοβρασμένα αὐγά, κ' ὁ Γιαννιός ἀπὸ ἕν λειστοπίνακον, τὸ ὁποῖον εἶχε τυλιγμένον μὲ λευκὸν ράκος μέσα στὴν τσέπην τοῦ ναυτικοῦ χιτωνίου του, ἔβγαλε τρεῖς ἢ τέσσαρες πέγκες τηγανητὲς καὶ πέντε ἢ ἕξ κεφτέδες. Μόλις ἐκάμαμεν τὸν σταυρόν μας κ' ἐβάλαμεν δύο ψωμοὺς στὸ στόμα, κ' ἐπαρουσιάσθη κάτι ὡσάν ὀπτασία εἰς τὰ ὄμματά μας. Τρία μικρὰ πλάσματα λευκοφορεμένα ἤρχοντο πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς τὴν βρύσιν, ὅπου ἡμεῖς ἐκαθήμεθα. Ἐφαίνοντο νὰ ἔρχονται ἀπὸ τὸ κάτω ρέμμα, τὸ γείτον τοῦ αἰγιαλοῦ, ἴσως ἀπὸ τοὺς μύλους, ὅπου ἔλεγεν ὁ Νικολός : — Νὰ ἡ Νεράϊδες !

Ἐγὼ ἔβαλα τὴν φωνήν, καὶ σχεδὸν θὰ ἠυχόμην νὰ ἦσαν, ἀλλ' ὁ Νικολός μὲ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν πλάνην.

— Αὐτὲς πρέπει νὰ εἶνε ἡ ἕγγονὲς τῆς Ἀγάλλαινας καὶ τῆς συμπεθέρας της, τῆς Μωσκαδῶς. Εἶνε Κυριακὴ, καὶ γι' αὐτὸ φοροῦν ἄσπρα φουστανάκια. Εἶνε ὅλες καλοκαμωμένα κορίτσια, ὡμορφο σὶ, ἐπέφερεν ὁ Νικολός.

Ἄμα μᾶς εἶδαν, αἱ τρεῖς κορασίδες ἐκοντοστάθησαν, καὶ δὲν ἐβάδιζαν οὔτ' ἐμπρὸς οὔτ' ὀπίσω. Ἐκρατοῦσαν κανατάκια εἰς τὰς χεῖράς των. Ὁ Γιαννιός ἐκραξε μὲ πραιοῖαν φωνήν :

— Μὴ φοβῆσθε κορίτσια, δὲν εἶμαστε στοιχειά. Κ' ἔπειτα σεῖς ἀπὸ στοιχειά θὰ εἰσθε μαθημένες νὰ βλέπετε ἄδω κάτω. Τὰ τρία κοράσια ἐγέλασαν ὀξὺν ἀργυρόρηχον γέλωτα, ὅπως γελοῦν ἡ Νεράϊδες.

— Ἐδῶ ἔρχεσθε καὶ παίρνετε νερὸ ; εἶπεν ὁ Νικολός. Δὲν ἔχει νερὸ κάτω στὸ μύλο ;

— Ἐχει, μᾶς δὲν τῆς ἀρέσει τῆς μαννοῦς μας, εἶπεν ἡ μία, ἡ μεγαλυτέρα ἐκ τῶν τριῶν. Δὲν εἶνε σὰν αὐτὸ ἐδῶ.

— Ἐκεῖ κάτω εἶνε ἡ μαννοῦ σου ;

— Ἐκεῖ εἶνε.

— Χαιρετίσματα νὰ τῆς πῆτε πολλά, ἀπ' τὸν Νικολὸ τ' Ἀγώτῃ εἵμαστε γενιά. — Μετὰ χαρᾶς.

Ἐγέμισαν τὰ κανατάκια τῶν κ' ἔφυγαν τρέχουσαι. Ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν, ἡ λαλήσασα, ἐφαίνετο νὰ εἶνε ὡς δεκαπέντε ἐτῶν· αἱ ἄλλαι, ἀδελφαὶ ἢ ἑξαδέλφαι τῆς, θὰ ἦσαν ἕως δώδεκα ἢ δεκατριῶν. Καὶ αἱ τρεῖς εἶχον ἤδη τοὺς κόλπους «ὡς νεβρούς δορκάδος κοιμωμένους ἐν μέσῳ κρίνων». Ἡ δὲ χροιά τοῦ προσώπου τῶν ἐρρόδιζεν ὡς λευκὸν τριαντάφυλλον.

— Καλὰ ποῦ ἦρθαμε καὶ τὸ στρώσαμ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ Νικολός· ἐὰν κανέν' ἀπ' αὐτὰ τὰ κοριτσάκια τώρα ἐξεθάρρευε ν' ἀνεβῆ παραπάνω, ἢ ἂν ταῖς ἤρχετο νὰ πᾶν νὰ προσκυνήσουν ὡς τὴν ἐκκλησιά— ἢ ἂν ταῖς εἶχε δώσει παραγγελία ἢ μαννοῦ τοὺς ν' ἀνάψουν τὰ καντήλια— ποῦ προλάβαμε ἡμεῖς καὶ τ' ἀνάψαμε— βέβαια θὰ μᾶς ἔβλεπαν νὰ σκάβουμε ἔκει ἀπάνω.

Ἐάν, τώρα, ὁ Νικολός εἶχε προτείνει αὐτὸς τὴν γνώμην, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ κατέλθωμεν στὴν βρύσιν νὰ γευματίσωμεν, θὰ ἔλεγε: «Καλὰ σᾶς τὸ εἶπα ἐγώ». Ἐπειδὴ ὅμως ἄλλος τὴν ἐπρότεινε, δὲν ἔλεγε: «Καλὰ μᾶς τὸ εἶπα ὁ Ἀλέξανδρος». Καὶ ταῦτα, ἐνῶ ἦτο φίλος μου καὶ μετ' ἡγάπα. *Μάταιοι οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.*

Ἄφοῦ ἐφάγαμεν, μετὰ μίαν ὥραν ἀκόμη, ἐπανήλθομεν εἰς τὴν ἐργασίαν. Τώρα ὁ ἥλιος ἔπιπτε, καθὼς ἔκλινε πρὸς δυσμᾶς, εἰς τὸ μέρος τοῦ λάκκου, κ' ἔκαιε πολὺ. Ἡ ἀγγαρεία ἐγένετο δυσκολωτέρα. Ἐν τσοῦτῳ ἔσκαψαν ἀκόμη ὡς δύο ὥρας, πότε ὁ Νικολός πότε ὁ Γιαννιός. Πτυάριον δὲν ὑπῆρχε, καὶ ἀνεβίβαζον τὸ χῶμα μετὰ τὰς δράκας. Ἡ γῆ ἐγένετο σκληροτέρα, πετρῶδης, ἢ σχιστολιθοειδής. Ἦτο κόπος καὶ πόνος.

Τοὺς ᾤκτειρα, καὶ ἤθελα νὰ σκάψω. Ἄλλ' ἤμην ἀδέξιος.

Ἐκεῖ καθὼς ἔκαιεν ὁ ἥλιος, κ' ἔοιζον ἀπὸ ἐλαφρὰν πνοὴν τὰ φύλλα τῶν δένδρων, μικρὸς κρότος ἠκούσθη ἄνωθεν, ἀπ' τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον τοῦ μοναστηρίου· μέσα ἀπὸ τὴν βαθεῖαν λόχμην καὶ τοὺς πυκνοὺς θάμνους ἐπρόβαλεν ἐν πρόσωπον. Γηραλέος ἄνθρωπος, μεγαλόσωμος, μετ' οὐφέκι εἰς τὸν ὄμον, βέργαν εἰς τὴν χεῖρα, καὶ δύο πιστόλια εἰς τὸ σελάχι περὶ τὴν μέσσην του.

— Καλῶς σᾶς ἡῦρα· γειά σας, παιδιά.

Ὁ Νικολός κ' ὁ Γιαννιός ἔμειναν μετὰ τὸ στόμα ἀνοικτόν. Ἐγὼ σχεδὸν ἐχάρην μέσα μου. «Θὰ λάβῃ τέλος», εἶπα.

Ἦτον ὁ Τριαντάφυλλος ὁ Τσολοβίκος, ὁ ἀγροφύλαξ τοῦ Δήμου. Ἀπὸ νηπιόθεν τὸν ἐνθυμούμην μετὰ τὸν χιτῶνά του ὡς τὰ γόνατα, μετὰ τῆς κουμποῦρες καὶ μετὰ τὰ χαρμπιά του στὴν μέσσην,

καὶ σχεδὸν εἰς πᾶσαν ἐκλογὴν ἀγροφυλάκων ἐπροτιμᾶτο, αὐτὸς κί ὁ γέρο-Στάμος, ὁ ἄνδρας τῆς Τζενεΐνας, χήμας τοῦ Τζενεοῦ.

Ἐμειδία, καὶ ἦτο εὐμενής. — Τί σᾶς ἦρθε, βρε παιδιά, κυριακάτικα καὶ δὲ μ' ἀφήσατε δυὸ ὥρες τώρα νὰ χαρῶ τὸν μεσημεριάτικο τὸν ὕπνο μου, ντάπ, ντούπ, ντούπ, ντούπ, δύο ὥρες; Κ' ἐγὼ τὸ εἶχα πάρη δίπλα ἀνάμεσα στῆς κουμαριές, στὸν ἴσκιο ἐνὸς ὄρνιου, κ' ἔλεγα νὰ χορτάσω τὸν ὕπνο.

— Τίποτα, μπάρμπα Τριαντάφυλλε, τίποτα, εἶπεν ἐν ἀμηχανίᾳ ὁ Νικολός.

— Θὰ βρῆτε γρόσια, λέτε; μὴ σᾶς ὠνεῖρεψε; Ἄχ, παιδιά μου, θὰ βρῆτε καὶ σεῖς γρόσια, ὅσα ἤυρεν ὁ Δημήτρης ὁ Στόγιος, κί ὁ Ντοῦσκος, κί ὁ Γιάννης ὁ Σπίης, κί ὁ Τσιμιτσιός, κί ὁ Λεγαντῆς, καὶ τόσοι ἄλλοι, κί ὁ Ἀποστόλης ὁ Κακόμης, κί ὁ Γιάννης τῆς Μυλωνοῦς. Ἦμην νέος κ' ἐγέρασα, ποῦ δὲν ἔπαψαν νὰ ψάχουν γιὰ γρόσια, στὸ Ἐρμο Κάστρο, καὶ στὴν Παναγιά τὴν Ντομάν, καὶ στ' Ἀχειλᾶ τὸ ρέμμα, καὶ σὲ κάθε ξωκκλήσι, καὶ σὲ κάθε βράχο, καὶ σὲ κάθε σπηλιά, καὶ στὰ Πέντ' Ἀδέρφια, καὶ στὴν Καμμένη Πέτρα, καὶ στὸ Κακόρρεμμα.

Καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἐπέφερεν :

— Ἄχ, παιδί μου, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ κανεὶς γρόσια, ἄλλος τρόπος δὲν εἶνε, πρέπει νὰ ἔχη μεγάλη τύχη, νὰ εὕρῃ στραβὸν κόσμο, καὶ νὰ εἶνε αὐτὸς μ' ἓνα μάτι, δὲν τοῦ χρειάζονται δύο. Πρέπει νὰ φάη σπῆττα, νὰ καταπιῇ χωράφια, νὰ βουλιάξῃ καράβια, μὲ τριανταεξ τὰ ἑκατό, θαλασσοδάνεια, τὸ διάφορο κεφάλι. Ὅπως καὶ ὁ γέρο-Μαμοῦκος, ἃς ἔχη ζωή, ποῦ μᾶς ἔβγαλε καὶ κάλλη γιὰ νὰ γείνη δήμαρχος. Τᾶκοῦς;

Ἐφαίνετο ν' ἀπευθύνεται κατὰ προτίμησιν εἰς τὸν Νικολόν.

— Τ' ἀκούω, καὶ θαρρῶ πῶς ἔχεις δίκηο, μπάρμπα Τριαντάφυλλε.

— Ἡμεῖς ἴσα ἴσα, εἶπε λαβὼν τὸν λόγον ὁ Γιαννιὸς ὁ ἐξάδελφός μου, ζητοῦμε τὰ γρόσια, ἂν θέλῃς νὰ ξέρῃς, μπάρμπα Τριαντάφυλλε, γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν κόσμο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς αἵματοφάγους ποῦ λές.

— Κί ἂν θέλῃ ὁ Θεός, δὲν τοὺς ἐλευθερώνει; Εἶνε ἡ ἁμαρτίες, παιδί μου, ποῦ τοὺς σκλαβώνουνε. Ὁ Γιάννης ἔγεινε σύννους.

— Ἄς εἶνε ὡστόσο· ἀφοῦ τὸ θέλετε, ψάξτε, σκάβετε, σκάβετε· κάτι θὰ βρῆτε· ἢ κόκκαλα, ἢ κοχύλια, ἢ λαλαρίδια. — Εἶπε, κ' ἐπῆρε δρόμον κατὰ τὸ ρέμμα. Ἡμεῖς ἐμαζέψαμεν τὰ σύνεργά μας κ' ἐπῆραμεν τὸν ἀνήφορον, ἐπιστρέφοντες εἰς τὸ χωρίον.

ΤΟ Χ. Α. ΤΟΥ...

“Οπως τὸ διηγοῦνται, ὅσοι τὸ ἔφθασαν, ἐν ἡλικίᾳ ὄντες εἰς Ἀθήνας τῷ 1870, ὁ νεκρὸς τοῦ ἐνὸς τῶν ληστῶν τοῦ Δηλεσίου, κομισθέντων εἰς Ἀθήνας κατὰ Μάϊον, εἶχε τὸ πρόσωπον παραδόξως φαιδρὸν καὶ γελαστόν. Τὴν ὥραν ποῦ τοὺς ἐτουφεκοβολοῦσαν τ’ ἀποσπάσματα, ἔλλοχεῦον ὀπισθεν πυκνῶν θάμνων καὶ βράχων τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο τῆς Ρούμελης, ἴσως διότι τὸ ταμποῦρι του τοῦ ἐφαίνετο πολὺ ἀσφαλές, τίς οἶδε τί εἶχε σκεφθῆ, ἢ τί σοβαρὸν εἶδεν, ἢ τί ἀστεῖον ἤκουσε παρά τινος γείτονος συντρόφου του, κ’ ἐγέλασεν, ὅπως οἱ ἄνθρωποι γελοῦν. Συγχρόνως, ἐν ἀκαρεῖ, τοῦ ἦλθε τὸ βόλι. Τὸν ἦρε καίριον εἰς τὸν λαιμόν, καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς τὸν τόπον.

Μετὰ δυὸ ἡμέρας οἱ σκοτωμένοι, πέντε ἢ ἕξ τὸν ἀριθμόν, ἐκομίζοντο εἰς Ἀθήνας. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου ἐκείνου ὄλοι οἱ φρικώδεις περιέργοι εἶδον ἐντυπωμένον, πιστωμένον τὸν γέλωτα. Οὕτ’ ἐπρόφθασεν, ὁ εὐτυχῆς ἄνθρωπος, νὰ αἰσθανθῆ τὴν πικρίαν τοῦ βέλους, ἀλλ’ ὁ θάνατος τοῦ ἦλθε μυστηριώδης, γλυκὺς, πρὸ τῆς ἀλγηδόνος.

Ὁ Γιάννης τοῦ Λέκα, νέος εἰκοσαετής, ἐφαίνετο ὅτι ἔχαιρε μεγάλην χαρὰν σφόδρα, ὅταν τοῦ ἔλεγαν ὅτι θὰ ἦρχετο ἐκεῖνον τὸν χρόνον, διὰ νὰ τὸν πάρη στρατιώτην, τὸ περιοδεῦον Στρατιωτικὸν συμβούλιον. Ἀρχίζειν ἀμέσως νὰ κάμνη βήματα, προφέρων : ἐν γυό, ἐν γυό, κ’ ἦτον ὄλος γέλοια καὶ χαρά. Πλὴν, ὅταν ἦλθε πράγματι ἡ Στρατολογικὴ Ἐπιτροπὴ, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Δημάρχου, καὶ κατέλυσαν ἄλλοι εἰς τὴν Δημορχίαν, ἄλλοι στὸ οἰογεῖ ξενοδοχεῖον, κι’ ἄλλοι στὰ σπήτια μερικῶν, ὁ Γιάννης, χωρὶς νὰ παύσῃ τὰ γέλοια, ἢ ἐνδόμυχος εὐθυμία καὶ τὸ θάρρος τοῦ ἔφυγαν, κ’ ἠρνήθη ἀποτόμως νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐστήλωνε τὰ πόδια του, ἀντεστήλωνε τὸ κορμί του, ἔκλαιε, κ’ ἐφώναζε : « δὲν πάω, δὲν πάω ». Ὅταν δὲ ὁ ὑπίατρος

ὠδηγήθη στὸ σπητάκι τῆς Λέκαινας, κ' ἔδοκίμασε νὰ ἰδῆ καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὸν κληροῦχον, ὁ Γιάννης ἔπεσεν εἰς μίαν γωνίαν, ἐμαζώχθη, ἐκουβαριάσθη, ἐσταύρωσε σφιχτὰ τὰ χέρια του, ἔσφιξε τὸν ἀφαλόν του, ἔκαμψε τοὺς πόδας του μὲ τὰ γόνατα ἕως τὸν ἀφαλόν, καὶ ἠρνήθη νὰ ὑποστῇ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἱατροῦ. Τέλος ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ τὸν κηρύξῃ «βλάκα», καὶ τὸν ἀπῆλλαξε πάσης περαιτέρω ἐνοχλήσεως.

Ἄλλ' ὅμως ὁ Γιάννης δὲν ἔλλειπε ποτὲ ἀπὸ καμμίαν ἀγρυνίαν εἰς τὰ ἐξωκλήσια, ὅταν ἐπηγαίναμεν στὰ πανηγύρια, ἀρχόμενος ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἔαρος ἕως τὸ βασιλεμα τοῦ θέρους, κ' ἕως τὴν στρῶσιν τοῦ φθινοπώρου, καὶ πρὶν εἰσβάλλῃ ὁ χειμῶν. Πρῶτον εἰς τὴν Παναγίαν τῆς Ἀγαλλιανοῦς, ὅπου ἡ ψυχὴ μας ἐμοσχοβολοῦσε ἴα καὶ ναρκίσσους καὶ λευκὰ ἄνθη τῆς ἀγραμπελιάς. Εἶτα εἰς τὴν Παναγίαν τὴν, ὅπου ἔτρεχε μὲ μόρμυρον καὶ ρόχθον τὸ ρεῦμα τῆς Ζωοδόχου, κάτω εἰς τοὺς μυστηριώδεις καταρράκτας μὲ τὰ κρεμάμενα πολυτρίχια καὶ τοὺς ἀνέροντας κισσοὺς ἀνὰ τοὺς ὑγροὺς βράχους εἰς τὰ κυρτὰ ὑλομανοῦντα δένδρα. Καὶ στὸν Ἀι-Γεώργην, ὅπου αἱ τόσαι νύμφαι τοῦ χωρίου ἐλιτάνευον στολισμέναι μὲ τὰ πεποικιλμένα μανίκια, τὰς μεταξωτὰς ποδίας καὶ τὰ χρυσᾶ ποδογύρια των, ἐρχόμεναι ἄλλαι μὲ τῆς βάρκες καὶ ἄλλαι διὰ ξηρᾶς. Καὶ εἰς τὰ Πέντ' Ἀδέλφια, ὅπου τὰ ἀγκαλιασμένα γηραιὰ δένδρα καλύπτουν τὴν βρῦσιν καὶ στεγάζουν τὸν πενιχρὸν ναὸν μὲ τὸ θεσπέσιον ἄλσος των. Κ' εἰς τὸν Ἀϊ-Γιάννην τὸν *Μυρωδίτην*, ὅπου τὰ τελευταῖα ἀηδόνια ἐκαλοῦσαν εἰς διαδοχὴν τὰ κοσούφια ἀνὰ τὸ

. ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ἕως τὸν γιालόν

., καὶ τὸ κελαρύζον νερὸν τοῦ βαθέος, ἀνερχομένου Διακαλιοῦ ἀνέβλυζεν ἀπὸ τὴν ρίζαν τῆς γηραιᾶς δρυός, ὅπου μὲ τὰ κυμβαλίζοντα πέταλα τῶν *φυλλομανούντων* κλώνων τῆς διηγείτο τὰς ἀναμνήσεις τῶν αἰώνων. Πόσαι οἰκογενειακαὶ θαλαίαι εἶχον τελεσθῆ τὸ πάλαι ὑπὸ τοὺς βαθυφύλλους κλάδους τῆς, πόσα ἄκακα ἐρωτικά ζεῦγη εἶχον εὔρη ποτὲ καταφύγιον εἰς τὴν σκιάν τῆς. Καὶ εἶτα εἰς τὸν Ἀγ. Ἥλιαν καὶ εἰς τὸν Ἀγ. Παντελεήμονα, κ' εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Πρέκλιαν, κ' εἰς τὴν Παναγίαν τοῦ Καρδάση κ' εἰς τὴν ἄλλην Παναγίαν τοῦ Ἀραδιᾶ, κ' εἰς τὸν Ἀϊ-Γιάννην τοῦ Κάστρου, κ' εἰς τὸν ἄλλον Ἀϊ-Γιάννην τοῦ Μετοchioῦ, κ' εἰς τὸν Ἀϊ-Δημήτηρην, κ' εἰς τὸν Ἀϊ-Ἀσώματον τ' Ἀγγελῆ, καὶ τέλος εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Κα-

στριώτισσαν, ὅπου πᾶσα σεμνότης καὶ πᾶσα χάρις ἐν γαλήνῃ συνηνοῦντο, καὶ πᾶς γόνυ ἔκλινεν ἐνώπιον τῆς θείας (ἐν γαλήνῃ) Πολιούχου : «Διανέμοις τῶν χαρισμάτων τὴν σὴν γαλήνην, Θεοτόκε, τῇ ψυχῇ μου».

Ὅλα εὐωδίαζον ἄνοιξιν καὶ ἀπλότητα καὶ χαράν. Ὁ Γιάννης ἔμβαιεν εἰς τὸ παρεκκλήσι γελῶν, τὸν ὠδηγοῦσεν ἡ μάννα του, χήρα ἔχουσα αὐτὸν ὡς μοναχογιόν, νὰ «χαιρετίσῃ», δηλ. νὰ ἀσπασθῇ τὴν εἰκόνα στὸ προκυνητάρι, τὴν ἠσπάζετο γελῶν, εἶτα ἐπήγαινε στ' ἀριστερὰ τοῦ χοροῦ, κ' ἔστεκε δίπλα εἰς τὸ ἄκρον ἀνατολικὸν στασίδι, δύο βήματα ἀπὸ τὴν βορείαν πύλην, ὅπου αἱ γυναῖκες ἔφερον τυλιγμένας μὲ προσόψια τὰς προσφοράς, καὶ ἔγραφαν τὰ ὀνόματα, δηλ. τὰ ἔγραφεν ὁ παπᾶς καθ' ὑπαγόρευρευσιν ἰστάμενος εἰς τὸ χάσμα τῆς θύρας, μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλον, κρατῶν φύλλα διπλωμένα χάρτου ἐπὶ τοῦ βιβλίου τῶν Ἀποστόλων ἢ τῶν Ψαλτηριῶν : «Γεωργό, Γεωργό καὶ τοῦ πλὶ» (δηλ. τὸ πλοῖον) μετὰ τῶν συμπλεόντων αὐτῷ, Νικολάκη, πάλι Νικολάκη (ὁ παπᾶς ἔγραφε, Ν. Ν.), Κυρατσούλα, Σειραῖνα, ἄλλη Σειραῖνῶ (Κυρ. Σειρ.), Κωνσταντῆ, Κωνσταντῆ (Κ. Κ.), συμβίας, τέκνων, γονέων καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν».

Ἐκεῖ ἔστεκεν ὁ Γιάννης, καὶ ἤκουε γελῶν τὰ ὑπαγορεύματα τῶν γυναικῶν, τὰς ἀπηχῆσεις καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς τοῦ παπᾶ. Τέλος, ὅταν ἤρχιζεν ἡ ψαλμοψαλμία, ὁ Γιάννης ἐξηκολούθει νὰ γελᾷ πρὸς τὰς ἀντιφωνίας τῶν διαφόρων νεαρῶν ψαλτῶν καὶ τὰς ὀξυφωνίας τοῦ παπᾶ. Συνήθως ἀντεῖχεν ὄρθιος ἐπὶ ὥρας, εἶτα ἐκάθητο εἰς τὸ σκαλοπάτι τοῦ βήματος κάτωθεν τῆς τελευταίας ἀριστερᾶ εἰκόνης (ἣτις ἦτο συνήθως τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ). Ἡ μάννα του, ἐπειδὴ τὸν εἶχε μονογενῆ, συχνὰ ἔταζε καὶ παρεκάλει τοὺς Ἁγίους «νὰ τὸν κάμουν καλά». Πλὴν φαίνεται ὅτι αὐτὸς ἦτο ἀρκετὰ καλά, σχεδὸν καλύτερα ἀπὸ πλείστους ἄλλους, καὶ οἱ Ἁγιοὶ δὲν ἔκρινον ὅτι ἐσύμφερε νὰ τοῦ δώσουν ἐκεῖνο τὸ ὄποιον ἡ μάννα του ὠνόμαζε «τὴν ὑγεία του», δηλ. τὴν ἐλευθερίαν νὰ κακουργῇ ἐν γνώσει.

Ἡ ψαλμοψαλμία ἐξηκολούθει δι' ὅλης τῆς νυκτός. Πενήντα ἢ ἑκατὸν ἄνδρες καὶ παιδιὰ — συνήθως εἶχον παραφάγη καὶ παραπίη — ἐκοιμῶντο ἔξω, ἀνάμεσα στοὺς σχοίνους, καὶ ὀκτὼ ἢ δώδεκα γυναῖκες, καὶ τρεῖς γέροι, εἰς τὰ στασίδια ἢ στὰς πλάκας τοῦ ναοῦ ἐκοιμῶντο καθήμενοι. Ἐνίοτε ἠκούετο τὸ ρογγάλισμα τοῦ ἱερέως μέσα ἀπ' τὸ Ἁϊ-Βῆμα. Ὁ ψάλτης ὑπενύσταζε καὶ ἔκαμνε «με-

τάνοιες» ὄρθιος στὸ στασίδι, κι' ὁ γέρο-Δημητρός, ὁ πρόην νεωκόρος κ' ἐπίτροπος ἐπὶ τῶν ἐξωκκλησίων, χωρὶς ὁ νοῦς του ν' ἀποσπάται ἀπ' τὸ παγγάρι καὶ τὰ κηρία, ἔπαιρνε «δύο τροπάρια» καθιστὸς στὸ στασίδι. Ὁ Γιάννης ἀγρυπνος δὲν ἔπαυε νὰ γελᾷ.

Κάτω εἰς τὴν πολίχην, ὅπου ὁ Γιάννης ἦτο εὐθυμία καὶ χαρὰ τῶν σπητιῶν, ὁ ἴδιος ἐγέλα θορυβωδέστερον ὅταν συνήντα ἓνα ἀπὸ τοὺς περιπλανωμένους τοῦ χωριοῦ, σχεδὸν ὁμοιοπαθῆ του, ἢ τὸν Ζαχαριὰν τὸν Κοῦκον, ἢ τὸν Τάσον τὸν Νικολῆν, ἢ τὸν Ματῶ ἀπ' τὸν Ἀπάνω Μαχαλαῖν. Τότε ἄνοιγε πράγματι ἡ καρδιά του. Ἐγέλα ἀκρατήτως, καὶ δὲν ἤμποροῦσε «νὰ μαζώξῃ τὸ στόμα του». Ἦτο ὡς νὰ ἔλεγε: «Χαίρομαι, ἀδελφέ μου, ποῦ σὲ βλέπω τέτοιον· οἱ ἄλλοι ποῦ μᾶς γελοῦν εἶνε πολὺ χειρότεροι».

Κ' εἰς τὰ ξωκκλήσια, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀγρυπνίας, συνήθως ἤρχετο μετὰ τὰ μεσάνυχτα πάντοτε, ἢ ὁ γέρο-Δημήτρης ὁ Ἡπειρώτης ὁ νυχτοβάτης, ἢ ὁ πάτερ-Ἰωακείμ, ὁ ἄστεγος μοναχός, συνήθως ξυπόλυτος καὶ ξεσκούφωτος. Ὅταν τὸν ἔβλεπεν ὁ Γιάννης, τότε ἠσθάνετο ἄκραν εὐθυμίαν, κ' ἐνετρέφα εἰς τὴν θέαν του. Ὁ Ἰωακείμ ἴστατο εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τοῦ Τέμπλου δεξιᾷ καὶ συνήθως τοῦ ἐδίδον οἱ ψάλται νὰ διαβάσῃ τὸ ψαλτήρι. Ὁ Γιάννης δὲν ἐχόρταινε νὰ τὸν κυτιάζῃ, κ' ἐγέλα, ἐγέλα μὲ ἠδονὴν ἄρρητον.

Καὶ ὅταν δὲν ἦτο πανηγύρι ὁ Γιάννης μὲ τὸ γαϊδουράκι ἔτρεχε συνήθως εἰς τὴν ἐξοχὴν. Εἶχεν ἡ μάννα του μικροὺς ἐλαιῶνας καὶ χωραφάκια, κι' ὁ πτωχὸς νέος φαίνεται ὅτι κάτι ἔκαμνεν εἰς γεωργικὰς ἀγγρατείας καὶ βοηθητικὰ ἔργα, μὲ ὅλην τὴν ἀδυναμίαν του. Ἀλλὰ καὶ τότε, ὅταν ἐπέρνα ἀπὸ ἐξωκκλήσι, ἐπέλευεν, ἔδενεν εἰς τὴν ρίζαν θύμου τὸ γαϊδοῦρι, καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὸν ναῖσκον. Ἐκεῖ ἔβγαζεν ἀτάκτους φωνάς, θέλων νὰ μιμηθῇ τοὺς ψάλτας, καὶ κάποτε ἔβαλλε χεῖρα εἰς εἰκονίσματα καὶ τὰ κατεβίβαζε κάτω διὰ νὰ τὰ ξεσκονίσῃ, ὅπως ἐφρόνει· ἄλλοτε ἔβγαζε τὰ θυρόφυλλα τῆς Ἀγίας Πύλης, κι' ἄρχιζε νὰ τὰ πελεκᾷ μὲ τὸ μικρὸν κλαδευτήρι ποῦ εἶχε. Πότε τὰ ἐπανάφερεν εἰς τὴν θέσιν των, καὶ πότε τ' ἄφινε κάτω εἰς τὸ ἔδαφος, ὅπου ἔτυχε.

Ἡ Μαλαμμὸ τοῦ μπάριμπα Δημητροῦ, συμβία τοῦ Γιώργη τοῦ Πολύζου, ἦτο ἀπαράμιλλος εἰς τὴν θρησκευτικὴν εὐλάβειαν. Ἄλλη δὲν ἦτον ὡς αὐτὴ νὰ τρέχῃ διαρκῶς σ' ὅλα τὰ ξωκκλήσια,

νὰ τ' ἀβρυστώνη, νὰ τὰ καλλωπίζη, ν' ἀνάφτη τὰ κανδήλια, πότε μὲ λάδι δικό της, πότε ἐκ μέρους ἄλλων γυναικῶν εὐπορωτέρων της.

Εἶχε μετακομίση στὴς πλάτες της πέντε ἢ ἕξ παληοσάνιδα, τὰ ὁποῖα τῆς ἔδωκαν, διὰ νὰ ἐπισκευάση τὴν στέγην τοῦ ναοῦ τοῦ Χριστοῦ στὸ Κάστρον. Ἡ Μαλαμμώ, χάριν εὐκολίας, τὰ ἀπέθεσε προσωρινῶς ἔξωθεν τοῦ Κάστρου, πρὸ φοβεροῦ χάσματος τῆς παλαιᾶς γεφύρας, κ' εἰς τὴν κάτω βαθμίδα τῆς ἰλιγγιώδους, μεγαλοβάθρου, κυκλοτεροῦς καὶ πλατείας σκάλας. Ἦτο μεσοβδόμαδα. Ἡ Μαλαμμὼ ἔλεγε μέσα της «Χριστιανὸς δὲν θὰ βρεθῆ νὰ τὰ κλέψῃ». Καὶ ὅμως εὐρέθη. Ὑψηλὰ ἀπὸ τὸ μικρὸν σαθρὸν καλύβι, ὅπου ἦτο ἐν παληοχώραφον ἀνάμεσα εἰς τὰ ὄρμνια, ὅπου ἔβροσκε πέντε ἢ ἕξ ψωραλέας αἴγας ὁ Νικολὸς ὁ Μπασιόλης, μακρόθεν ἐπὶ πολλὴν ὄραν ἐτηλεσκοπεῖ τὴν Μαλαμμώ, ὥστε εἶχε ἀποκάμει στὰ μάτια νὰ τὴν κυττάξῃ, κ' ἐμορμύριζε μεγαλοφώνως μεσ' τὰ δόντια του : «Ποῦ τὰ πάει αὐτὴ, τρομάρα της, τὰ παληοσάνια ;»

Τὴν ὑστεραίαν ἡ Μαλαμμὼ εἶχε δουλειὰ στὸ σπῆτί της, κάτω στὸ χωρίον, τρεῖς ὥρας δρόμον. Τὴν τρίτην ἡμέραν δὲν εὐκαιροῦσεν ὁ σύζυγός της, ὅπου ἦτο ὀλίγον κίστης, ἀλλὰ καὶ ἀγωγιάτης καὶ γεωργός. Τὴν ἄλλην ἦτο Σάββατον, κ' ἡ Μαλαμμὼ ἐκατάφερε τὸν σύζυγόν της νὰ ὑπάγουν μαζὶ καὶ τὸ μουλάρι, νὰ κουβαλήσῃ αὐτὸς ἄμμον κι' ἀσβέστην ἀπὸ μίαν ἀνεμιαίαν ἔπανλιν, ὄχι πολὺ μακρὰν τοῦ Κάστρου, νὰ εἰσέλθουν φέροντες καὶ τὰ σανίδια τ' ἀποτεθειμένα ἔξω, νὰ φθάσουν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σωτῆρος, κι' αὐτὴ ν' ἀβρυστώσῃ, κ' ἐκεῖνος ν' ἀνεβῆ στὸν τοῖχον, πατῶν ὡς εἰς σκαλωσιὲς εἰς τὰ λιποπετροῦντα τοιχία τὰ πλαγινὰ, νὰ καρφώσῃ τὰ σανίδια εἰς τὸ ἑλλιπὲς μέρος τῆς στέγης, νὰ τὰ ἐπιχρίσῃ μὲ τὴν κονίαν ποῦ θὰ ἐξύγωνε μὲ τὰ ὑλικά ποῦ ἔμελλε νὰ μετακομίση (ἐκεῖνη ν' ἀβρυστώσῃ τοὺς τοίχους ἢ τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα, κι' αὐτὸς ν' ἀναβῆ στὴν στέγην, πατῶν ὡς εἰς σκαλωσιὲς ἐπάνω εἰς τὰ ἐρειπωμένα καὶ σεισμοπετροῦντα τοιχία τὰ πλαγινὰ καὶ νὰ τὴν ἐπισκευάσῃ).

Φθάνουν εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Κάστρου, κάτω εἰς τὸ βαρᾶθρῶδες τοῦ χάσματος, κυττάζει ἡ Μαλαμμώ. Τὰ σανίδια ἔλειπαν. Ἔκαμε πολλοὺς σταυρούς, ἠπόρησεν, ἠγανάκτησε.

— Τὸ λοιπὸν, ποῦ τᾶχεις βάλῃ τὰ σανίδια ; ἠρώτησεν ὁ Πολύζος.

— Ἐδῶ τὰ εἶχα βαλμένα, στὸ κάτω σκαλοπάτι τ' ἀκούμπησα.

— Ποῦ εἶνέ τα, τὸ λοιπὸν ;

— Ποῦν' τα ; Νὰ κοπῆ τὸ χερᾶκι τοῦ ὁποῖος τὰ πῆρε.

— Δὲν σοῦπα ἐγώ, βλοημένη, νὰ μὴν κάνης μισὲς δουλειές ; Ἡ νὰ καρτερέσης ἔπρεπε ν' ἀδειάσω, νὰ τὰ κουβαλήσω! μὲ τὸ μουλᾶρι, ἢ, ἀφοῦ τᾶφερεις, νάκανες ἀκόμα ἕναν κόπον νὰ τὰ πᾶς ὡς μέσα στὴν Ἐκκλησιά.

— Καὶ ποιὸς ξέρει, ἂν δὲν θὰ τὰ βροῦμε μέσ' στὴν Ἐκκλησιά, εἶπε τὸ Μαλαμμὼ μὲ εὐκολον θάρρος καὶ πρὸς ἴδιαν της παρηγορίαν. Ἔλα, Χριστέ μου, καμμιά καλὴ Χριστιανὴ θὰ ἦρθε χτές - προχτές ν' ἀνάψῃ τὰ κανδήλια, καὶ τὴν ἐφώτισ' ὁ Θεὸς καὶ τὰ κουβάλησε.

— Ἄμποτε!

Ὁ Πολύζος ἐξεφόρτωσε τὰ ὑλικά ἀπὸ τὸ ζῶον, ἔδωσε τὸ ζῶόν του, ἀνέβασε μὲ πολὺν κόπον πρῶτον τὸν σάκκον τῆς ἄμμου, εἶτα τὴν κοπάναν μὲ τὸν ἀσβέστην ἀνὰ τὴν ὑψηλὴν φοβερὰν σκάλαν, ἢ γυνὴ ἀνῆλθε μὲ τὸ καλαθάκι της, ὅπου εἶχε λάδι, κηρία, ὡς καὶ μικρὰν προμήθειαν τροφίμων. Εἶτα ἐφορτώθη αὐτὴ τὸν ἀσβέστην, ὁ ἀνὴρ της ἐπῆρε τὴν ἄμμον καὶ τὸ καλαθάκι, ὑπερέβησαν τὴν σιδηρὰν πύλην, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ παλαιὸν ἔρημον χωρίον. Μετὰ δέκα λεπτά ἔφθασαν πρὸ τοῦ ναοῦ. Ἐξεφορτώθησαν, ἐκάθισαν νὰ ξαποσιάσουν. Τῆς ἐφάνη τῆς Μαλαμμῶς ὅτι ἤκουε κάτι ὡς χαλαρὰν καὶ ἄρρυθμον ψαλμοῦδιον ἔσωθεν τοῦ ναοῦ. Δὲν ἐπίστευσε τ' αὐτιά της. Ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν, τὴν ὄθησεν. Ἡ θύρα ἦτο κλεισμένη ἔνδοθεν. Ἦκούοντο τώρα εὐκρινέστερον αἱ ἄμμουσι ψαλμοῦδιαί.

— Ὦχ, Θεέ μου, τί νὰ εἶνε, εἶπε τὸ Μαλαμμὼ. Ἔλα, Πολύζο, νὰ ἰδῆς καὶ ν' ἀκούσης. Ἡ πόρτα εἶνε κλειδωμένη ἀπὸ μέσα.

Ἐπλησίασεν ὁ ἄνθρωπος, ἐκρουσεν, ὄθησεν ἰσχυρῶς. Εἰς μάτην. Ἡ θύρα ἦτο πράγματι μανδαλωμένη.

— Τί πειρασμὸς εἶνε αὐτός, ἐκραξε τὸ Μαλαμμὼ, συνάπτουσα τὰς χεῖρας. Τὰ σανίδια λείπουν ἀπ' ἔξω, ἢ πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς κλειδωμένη, κι' οὐρλιάσματα ἄχαρα ἀκούονται μέσα. Τί νᾶν' αὐτό; Μπαίνουν τάχα καὶ στὴς ἐκκλησιᾶς πειρασμικά πράγματα;

Ἄπ' ὄλον τὸν ἀκατάληπτον βόμβον τοῦ ἤχου τοῦ ἀκουομένου ἢ ἀκοή των αἴφνης διέκρινε δις ἢ τρις τὰς λέξεις : « Χριστὸς Ἄνέστη ».

— Χριστὸς Ἄνέστη, ἐπανελάβεν ἡ Μαλαμμὼ. Κι' ἀκόμα τώρα πέρασε τὸ μεσοσαράκαστο.

Ἦτο τῶντι σάββατον τῆς Δ' ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν.

— Μὴν πηαίνη ἀλλὰ φράγκα οὐτὸς ποῦ εἶνε μέσα; εἶπεν ὁ Πολύζος.

— Στοιχειὸ θὰ εἶνε· ξωρκισμένος ὄξαποδῶ, ἀπήντησεν ἡ Μαλαμμῶ.

— Κανέννας μουρλὸς θὰ εἶνε, εἶπεν ὁ Πολύζος. Ἄς ἰδοῦμε. Μὴν εἶν' ἐκεῖνος ὁ Γιάννης τῆς Λέκαινας ;

Ἐκρουσε πάλιν δυνατώτερα τὴν θύραν. Εἶτα ἀνέβλεψεν ἀνὰ τὸν τοῖχον, κ' ἔδειξεν εἰς ὕψος δύο ὀργυιῶν σχεδὸν τὸν μικρὸν φεγγίτην μὲ τὴν χρωματιστὴν ὕαλον, ποῦ ἔφεγγε τὸν ναὸν ἀπὸ τὴν δεξιὰν πλευρὰν.

— Νὰ μποροῦσα ν' ἀνεβῶ 'κεῖ ἀπάνω, εἶπεν. Ἐλα, βόηθα, Μαλαμμῶ, νὰ σωρέψουμε πέτρες πολλές, νὰ τῆς στερεώσουμε, γιὰ ν' ἀνεβῶ ὡς ἐκεῖ.

— Δὲν φωνάζουμε μιά, εἶπε τὸ Μαλαμμῶ, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε φωνὴ καὶ ἀκρόασις.

Ἦρχισαν ν' ἀποκόπτουν λίθους ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν παλαιῶν οἰκιῶν ἐδῶθεν κ' ἐκεῖθεν. Ὅταν συνέλεξαν λίθους ἀρκετούς, ἤρχισεν ὁ Πολύζος νὰ τοὺς στοιβάξῃ εἰς σωρόν. Πλὴν τότε παρ' ἑλπίδα ἠκούσθη κρότος μανδάλου ἢ μογλίου ἀποσυρομένου καὶ ὄξυς γέλως ἤχησεν εἰς τὸ χάσμα τῆς διανοιγείσης θύρας.

Ἦτο τφόντι ὁ Γιάννης τοῦ Λέκα. Ὑπεδέχτο μὲ παιδικοὺς καγχασμοὺς τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἄνδρα τῆς.

— Ἄ! Ἐσύ 'σαι λοχεμμένε! εἶπε ἡ Μαλαμμῶ· γιὰτι δὲν ἀκοῦς τόσην ὥρα ποῦ σὲ φωνάζουμε ;

Ὁ Γιάννης ἀπήντησε διὰ νέου καγχασμοῦ. Ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν, καὶ εἶδον τὰ ἐντός.

Ὁ Γιάννης εἶχεν ἀνάψει διὰ μαναλίου ὄλα τ' ἀπόκηρα, ὅσα εἶχεν εὔρει ἐκεῖ, εἶχε χύσει τὸ λάδι ἀπὸ τὰ κανδήλια, εἶχε κενώσει ὄλον τὸ λαδικόν, ποῦ ἦθρεν εἰς τὸ ἐρμάρι τῆς βορειοδυτικῆς γωνίας, καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ τ' ἀνάψῃ ὡς πυροφάνι, μόνον δύο κανδήλια ἐκ τῶν ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ τῶν πρὸ τοῦ Τέμπλου καὶ τοῦ προσκυνητηρίου, καὶ ἠψφραίνετο ψάλλον τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», ὅπως αὐτὸς ἤξευρεν. Εἶχε βαρεθῆ τὴν σαρακοστήν, ἐπόθει τὸ Πάσχα, καὶ ἤρχισε νὰ τὸ προεορτάξῃ.

Ἀφοῦ ἐγέλασεν ἀρκετά, ἡ Μαλαμμῶ ἔσβυσε τ' ἀπόκηρα, ἐπροσπάθησε νὰ σκουπίσῃ τὰ χυμένα λάδια, καὶ εἶτα ἐμελέτα ν' ἀρχίσῃ τὸ ἀσβέτωμα. Ἐλησμόνει ἤδη τὰ χαμένα σανίδια. Ἄλλ' ὁ Πολύζος εἶπε :

— Καὶ ποῦν' τὰ σανίδια, Μαλαμμῶ ;

— Ποῦν' τα, μαθές, ἐπανέλαβεν ἡ γυνή.

Τυχαίως καὶ στὸν βρόντον ἡ γυνὴ ἐστράφη πρὸς τὸν πτωχὸν νέον, καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Μὴν εἶδες, Γιάννη, τὰ σανίδια πουθενά ;

Ἄκακος νέος ἀπήντησε μόνον :

— Κουβάλας.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος τρόπονι εἶχε συναντήσει τὸν Γιάννην κατὰ τὴν προχθές, τὴν ὥραν ὅπου ἐκουβάλα τὰ κλοπιμαῖα. Τοῦ ἔδωκε δύο ξυλειές ὡς ἀραβῶνα, καὶ τὸν ἐφοβέρισε νὰ μὴ μαρτυρήσῃ τίποτε. Ὁ Γιάννης ἀπήντησε μὲ τὸ παγωμένον γέλοιο του.

Εἶχε ξεχάσει τῆς ξυλειές, ὡς καὶ τὴν φοβέραν. Τὴν ἐπαύριον ἀνεῦρε τὰ κλοπιμαῖα ἢ Μαλαμμώ.

Η ΑΠΟΣΩΣΤΡΑ

“Οτ’ είχε βασιλέψ’ ὁ ἥλιος. Κατεβαίναμε τὸ στενὸ καλδερίμι, τὸν κατήφορο. Ζερβά μεριά, στὸ κάτω σκαλοπάτι τοῦ παληοῦ σπιτιοῦ τοῦ Γιάννου τ’ Ἀγιώτη (μιὰ φορά ἦταν τοῦ Γιάννου τ’ Ἀγιώτη, ὅταν ὁ μακαρίτης ἐξοῦσε κ’ ἐμεθοῦσε ἀκόμα· τώρα δὲν ξέρω κλιὰ τίνος εἶνε, γιατί πέρασαν τόσα χρόνια!) καθόταν ἡ Μορισῶ, τὸ Γιαλινάκι, μὲ τὴ ρόκα της, μὲ τὰ δρόαχτι της, μαζί μὲ δυὸ ἄλλες, κι’ ἄλλεθε ἢ γλῶσσά της. Τὴν στιγμή τοῦ περνοῦσα, ἄκουσα νὰ πέση μιὰ παροιμία ἀπ’ τὸ στόμα της.

— Τρεῖς ὄπ’ σ’ ἔχω, ἄντρα, καὶ τρεῖς ὄπ’ μ’ ἔχεις ἔξη· καὶ τρεῖς τοῦ παιδιοῦ, ἐννιά...

Ἐκεῖνο τὸ δειλινὸ εἶχε σπαργανίσει, καθὼς ἔμαθον, μιὰ νειό-
νυφη, ἡ γυναῖκα τοῦ Κώστα τοῦ Μπουλτογιάννη. Ἐξ ἑφτά μῆνες εἶχαν περάσει ἀπ’ τὸ γάμο. Ἡ θειά Μορισῶ ἐσκολίαζε, τώρα, κατὰ τὸν δικὸν της τὸν τρόπο, τὸ ῥταμηνίτικο ἢ τὸ πρωιμάδι, ποῦ εἶχεν ἔρθη στὸν κόσμον αὐτόν.

“Ὅλα τὰ συμβάντα τοῦ μικροῦ χωριοῦ, τὰ ὅσα γίνονταν, καὶ τὰ ὅσα δὲν εἶχαν γείνη ἀκόμα, ἔτσι τὰ ἐσκολίαζε. Δὲν ἄφινε καμμιά κουβέντα, κανένα μαντάτο, κανένα «λακριντὶ», ποῦ νὰ μὴν τ’ ἀποσώση. Μ’ αὐτὰ, καὶ μὲ τὴ ρόκα της, περνοῦσε τὴν ὥρα της, κ’ ἔκανε νὰ περάσουν καὶ τῶν ἄλλων γυναικῶν ἢ ὄρες. Ἄλλοιῶς, τί θὰ γινότανε, ἔς αὐτὸν τὸν παληόκοσμο ;

Παραπονεμένη, πολύπαθη γυναῖκα ! Ὁ σχωρεμένος, ὁ ἄντρας της, πέθανε, ὁ ἀδιαφόρετος, καὶ τῆς ἄφησε τρία παιδιά. Ὁ γιὸς της ὁ μεγάλος, ἀπὸ τριάντα χρόνια τώρα, εἶχε πάρη μαῦρα πέ-
λαγα. Ἄμορος εἶχε γείνη, καὶ δὲν ἀκούστηκε πλιά. Ὁ ἄλλος, ὁ μικρός, ἀκουγόταν ἀκόμα κάποτε· ἦτον στὴν Ἀμέριχα χρόνια, τῆς ἔγραφε πῶς θᾶρθη, καὶ δὲν ἐρχότανε. Τὴν κόρη της, τὴν εἶχε καλοπαντρέψη, μὰ δὲν εἶχε τύχη νὰ ζήσει· πέθανε στὴ γέννα, καὶ τὸ παιδί ἔζησε ὡς ποῦ ν’ ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα ὁ πατεριασμένος

του νὰ κληρονομήσῃ τὰ προικιά, κ' ὕστερα, στοὺς πέντε μῆνες, ξαναπαντρεύτηκε· αὐτὸς ἦταν ὁ μεγαλείτερος καὺμὸς τῆς θειά-Μορισίνας!

Γιὰ νὰ μαλακώσῃ, ἢ ταλαίπωρη, τὸν πόνο της, ἔκαμε στὴν ἀρχὴ νὰ πέσῃ στὰ θεῖα καὶ σὲ ἀγαθοεργίαι. Θέλησε νὰ πάρῃ ψυχοκόριτσο ἐν' ἀρφανὸ, ποῦ κανεὶς δὲν ἤξερε τὸν πατέρα του. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτον πολὺ ἀράθυμη, καὶ ὅταν θὰ θυμῶνε, θὰ φώναζε τὸ κορίτσι «μπασιάρδικο!», γιὰ νὰ μὴν κολάζῃ τὴν ψυχὴ της, ἔκαμε καλύτερα νὰ τὸ διώξῃ, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέραις ἀφοῦ τὸ πῆρε στὸ σπίτι της.

Καμπόσες φορὲς εἶχε κάμῃ κόλλυβα καὶ λειτουργίαι γιὰ τοὺς πεθαμένους. Ὑστερ' ἀπ' ὀλίγο, τὰ ἔφερε ὁ διάολος νὰ μαλλώσῃ μὲ τὸν ἕνα, ἔπειτα μὲ τὸν ἄλλον, παπᾶ τῆς Ἐκκλησιάς· τότε κι' αὐτὴ, γιὰ νὰ μὴν τοὺς τὰ χαραμίζῃ, καὶ κολάζῃ τὴν ψυχὴ της, ἔπαψε τῆς προσφορὲς καὶ τὰ μνημόσυνα.

Μόνο ἐπήγαινε ἀκόμα στὴν Ἐκκλησιά, κ' ἐκολλοῦσε κεράκια στοὺς Ἀγίους. Ὑστερα, ἐπειδὴ μέφτηκε τὸν ἐπίτροπο, πῶς ἔκλεψε τάχα ἀπ' τὸ παγγάρι, ἔπαψε ν' ἀγοράζῃ ἀπ' τὴν Ἐκκλησιά, κ' ἔπαιρνε ἀπ' τὸν μπακάλη. Ἐπειτα ὁ παπᾶς, ὁποῦ δὲ τᾶχε ἀκόμα καλὰ μαζί της, τῆς εἶπε νὰ μὴ φέρῃ νοθεμμένα κεριά, μόνε νὰ φωνίζῃ ἀπ' τὸ παγγάρι. Τότε κι' αὐτὴ ἔπαψε νὰ κολλᾷ κεριά.

Ὡστόσο, ἐπήγαινε ἀκόμα στὴν Ἐκκλησία. Ὑστερα, ἐπειδὴ ἔβλεπε καμπόσες γυναῖκες, ὁποῦ αὐτὴ τῆς εἶχε γιὰ κλεφτρίνες καὶ γιὰ «παστρικέες», νὰ ἔρχωνται κοντὰ στὸ στασίδι ποῦ ἀκουμποῦσε, καὶ νὰ κάνουν μακρινοὺς σταυροὺς καὶ στρωτὲς μετάνοιες, σκανδαλίσθηκε, καὶ δὲν ἔπατοῦσε πλιὰ στὴν Ἐκκλησιά, γιὰ καμπόσον καιρό.

Τόσο κακότυχη ποῦ ἔμεινε, γιὰ νὰ ἔχῃ μιὰ παρηγοριὰ στὴ μονοτονία τῆς ζωῆς της, ἀποφάσισε καὶ δευτέρη φορὰ νὰ πάρῃ ἕνα ψυχοπαῖδι, ποῦ νὰ εἶνε ἀπὸ μάννα καὶ πατέρα, γιὰ νὰ μὴν τὴν βάζῃ ὁ πειρασμὸς, στὸ θυμὸ της ἀπάνω, νὰ τὸ φωνάζῃ μπάσταρδο. Ἦψε, ἀλήθεια, ἕνα ὄρφανὸ, ποῦ ἦτον κι' ἀπὸ μακρινὴ γενιά της. Τὸ πῆρε, τὸ ἀνάθρεψε, τὸ μεγάλωσε. Κεῖνο βγῆκε πολὺ θεληματάρικο, ἀπαιτοῦσε πάντοτε «τὸ δικό του νὰ γένη». Αὐτὴ ἦτον πολὺ ἀψίθυμη, καὶ δὲν ἔκαναν καλὸ χωριὸ οἱ δύο τους. Τέλος, τὸ παιδί μπαρκάρησε, «πῆρε τὰ μάτια του κ' ἔφυγε», καὶ τὸν δευτέρου χρόνου ἐπνίγη μ' ἕνα καῖκι ποῦ ἀρμένιζε. Καὶ πάλι ἡ θειά Μορισίνα ἀπέμεινε ἔρημη καὶ μοναχὴ.

Καὶ τώρα ἐγήραξε, κ' ἐδιψοῦσε γιὰ συντροφιά, μέσα στοὺς τέσσερες τοίχους τοῦ σπιτιοῦ της. Αὐτὴν τὴ φορὰ, τὴν ὀρμήνεψαν νὰ μὴν πάρη πατριωτάκι, μὰ ξένο, γιὰ νὰ μὴ λάβη θάρρος μαζί της. Ἐπῆρ' ἓνα κορίτσι ἀπὸ ξένα μέρη, ἀπ' τὴ στεριά τὴν ἀντικρινή, φτωχὸ, ἔρμο καὶ σκοτεινὸ. Τὸ ἀνάστησε, τὸ πόνεσε, τὸ μεγάλωσε. Αὐτὸ, σὰν ἔγεινε δεκαπέντε χρόνων, ἀγάπησ' ἓνα νέον στὴ γειτονιά καὶ μιὰ βραδεία, τὴ σαρακοστή, ὅταν ἡ ψυχομάννα της ἦτον στὴν Ἐκκλησιά (γιατὶ εἶχε ξαναρχίσει, φυσικά, νὰ πηγαίνει, ἐπειδὴ δὲν ὑπόφερε νὰ τήνε λένε «ξεχωρισμένη» κι' «ἀλιβάνιστη») ἔμπασε τὸν ἀγαπητικὸ στὸ σπίτι, κ' ἔκαμε ἀρεβῶνα μαζί του. «Ἡ θὰ μὲ πάρης, ἢ θὰ χαθῶ».

Ἡ ψυχομάννα λύσσαξε, σκύλιασε, ἀπ' τὸ κακό της. Τῆς ἦρθεν, εὐθύς, νὰ τὴν πετάξῃ ὄξω, ἀφοῦ τὴν γδύσῃ, καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ μὲ τὸ πουκάμισο. Ἐδῶ «τὰ ἡῦρε σκοῦρα». Οἱ δικολάβοι, ὅπου δὲν λείπουν ἀπὸ κανένα μικρὸ χωριό, ὑπερασπίστηκαν τὴ νέα, καὶ τὴν ἐσυμβούλεψαν νὰ μὴν κουνηθῇ ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ θειά τὸ Γιαλινάκι ἐπῆγε 'ς ἓνα ξάδερφό της, ποῦ ἦτον κάπως μεγάλος καὶ τρανός, ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Κουβέρνου, κι' αὐτὸς τὴν ὀρμήνεψε νὰ βάλῃ μαστόρους νὰ ξεσκεπάσουν τὸ σπίτι, γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸ κρῦο, κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, νὰ τοῦ κάμῃ τὸ σπίτι ἀπάνω του, *οἰκονομικά*, καθὼς τὸ ξανάλεγε ὕστερα ἡ θειά Μορισίνα. Ἀληθινά, χωρὶς νὰ τὸ καλοσυλλογιστῇ, μὲ βία, ἐπῆγε καὶ τοῦ ἔκαμε τὸ ἔγγραφο τὸ «οἰκονομικό», κ' ἔβαλε δύο μαστροχαλαστήδες μισομεθυσμένους, ἓνα κοντόγιορτο, κι' ἄρχισαν νὰ κατεβάζουν τὰ κεραμίδια...

Τότε, ἄξαφνα, τὴν ἐπῆρε τὸ παράπονο, κόπηκε ἡ καρδιά της, κι' ἄρχισε νὰ χύνῃ τόσα δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια της, ὡς νὰ εἶχε μέσα της ὀλάκερη στέρνα βουλωμένη, ποῦ δὲν εἶχε δουλευτῆ ποτέ, καὶ τώρα μόνον ἄρχισε νὰ ξεχειλίζει. Λοιπόν, τὸ μετανόησε, ἔτρεξε στὸν ξάδερφό της, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ τῆς χαλάσῃ τὸ ἔγγραφο τὸ «οἰκονομικό». Ὁ ξάδερφος ὅμως δὲν φαίνεται νὰ εἶχε πολλὰ ὑγρὰ μέσα του· ἀρνήθηκε, σκληρύνθηκε, κ' εἶπε πῶς τὸ σπίτι ἦτον δικό του...

Ἀφοῦ εἶδε κι' ἀποεἶδε, ἡ γρηὰ Μορισίνα, ὅτι καμμιά δουλειά, κανένα ἔργο, ὅ,τι κι' ἂν εἶχε καταπιαστῇ, δὲν τῆς ἐβγήκε σὲ καλὸ τέλος, στὰ ὕστερνά της βάλθηκε κι' αὐτὴ ν' ἀποσώνῃ τῆς κουβέντες, τὰ μαντῆα, καὶ τῆς δουλειὰς τῶν ἄλλων. Κ' ἐπέρναε τὸν καιρὸ της νὰ κρένη καὶ νὰ ξεστομίξῃ σκόλια γιὰ κάθε τι. Ἡ μεγαλειότερη δουλειὰ της ἦτον νὰ λήῃ τραγοῦδάκια, νὰ βγάξῃ παραγόμεια γιὰ τὸν καθένα.

Ἄμα ἔβγαινε τὸ πουρνὸ ἀπ' τὴν Ἐκκλησιά, ἀπὸ τῆ στερνῆ φορὰ ποῦ εἶχε ξαναρχίσει νὰ πηγαίνει, τὸ ἔστρων ἔκει στὰ σκαλοπατάκια, ὄχι μακριὰ ἀπ' τὸ σπίτι της, κ' ἔπιανε λακριντὶ μὲ τῆς γειτόνισσες. Τῆς καθημερινὲς ἔκανε καὶ τὴ ρόκα της, ἐδούλευε κ' ἡ γλώσσά της, σὰν νὰ ἔκαναν ζευγάρι τὰ δυό. Τῆς Κυριακὲς, ποῦ ἔβλεπε καὶ πλειότερον κόσμον (γιατὶ τὸ στερνὸ κατηφορικὸ καλδερίμι ἦτον πρῶτο σοκάκι κατὰ τὸ γυαλὸ, δίπλα στὴν πιάτσα) ἄλεθε τὸ διπλὸ ἡ γλώσσά της.

Ἄν ἔβλεπε κανένα μαραγκὸν τοῦ ταρσανᾶ στολισμένον, μὲ γαλάζια γυαλιστερὴ βράκα, μὲ τὸ φέσι κατακόκκινον, καὶ μακριὰ φούντα, ἔλεγε: «Κόρδα καὶ φούντα, καὶ τᾶσπρα, ποῦν' τα;»

Ἄν ἔπερνοῦσε καμμιά νειόνυφη, μὲ δλόχρυσα κεντήματα καὶ ποδογύρια, ποῦ ἡ κορμωστασιά της δὲν τῆς ἐφαίνονταν τόσο νόστιμη: «Τί τέμπλα, τί ἀνέμη, θὰ 'πῶ; κουρμαντέλα, νὰ μὴν ἀβασκαθῆ, τὸ κορμί της!..»

Ἄν ἦτον κοντὴ καὶ χωρὶς μέση: «Τί κουβάρια εἶν' τοῦτο, μαθές; πῶς δὲν τὴν ἐξεδίπλωσε ἡ μάνα της;...»

Ἄν ἦτον καμμιά ψηλὴ κ' ἄγαρμπη: «Δὲ σᾶς φαίνεται σὰ μανάμι μὲ τὴ λαμπάδα σπασμένη... ποῦ τὸ πάει ὁ μπάρεμπ' Ἄναγνωστής μπροστὰ ἀπ' τὸν παλᾶ, ποῦ θὰ πῆ τὸ «Σοφία, ὀρθοί!»;

Ἄν ἔβλεπε κανένα κορίτσι πολὺ μαυρειδερό: «Τὴν ἐπάτησε στὴν μπογιά οὐ Ἄραμ 'ς (παραγκῶμι ἐνὸς βαφεῖᾶ τοῦ τόπου).

Ἄν ἔπερνοῦσε κανένα ψηλὸ ὑποκείμενο: «Νύτωσε, καὶ δὲν πρόφτασε νὰ χτίση ἄλλο μισό. Χρειάζεται σκαλωσιὰ νὰ βάλῃ ὁ Ἄριφὸς (παρατσουκκλι τοῦ πρωτομάστορη, ποῦ σκάρωνε τὰ καράβια).

Καμπόσων ἀνθρώπων τὴ ζωὴ καὶ τὰ πάθια τᾶπαιρνε «κουτουριάρικα», καὶ τᾶξε σχεδὸν μονοπώλιο, ἡ γρηὰ Μορισίνα. Ἐκεῖν' ἡ παροιμία ποῦ ἀκούσαμε ἀπ' τὸ στόμα της: «Τρεῖς ὄπ' σ' ἔχω...κτλ.», ἦτον μόνο συνέχεια χωρὶς τέλος. Ἐνα χρόνον πρίν, ὅταν εἶχε γείνη ὁ ἀρρεβῶνας, τοῦ ἴδιου τάντρογγου, εἶχε 'πῆ: «Τὰ ὄρνια παντρεύονται, καὶ τὰ στοιχειὰ βλογιοῦνται...»

Μιὰ βραδεῖά, πρὸ χρόνων, ὅταν εἶχε βγῆ περίπατο ἓνα ζευγάρι ἀρρεβωνιασμένων, ὅπου ἡ μανάδες καὶ τῶν δυὸ κάτι παληὰ ψεγάδια εἶχαν, φαίνεται, στὴν ὑπόληψί τους, ἡ γρηὰ ἔξαφνα εἶχε ξεφωνίσῃ:

— Τί ταιριασμένο ἀντρόγγου, νὰ σ' πῶ!

— Σὲ τί εἶνε ταιριασμένο, θεῖᾶ Μορισῶ; τὴν ἐρώτησαν.

— Νά, πλειὰ π ς γυιός, καὶ π ς θυγατέρα ἀπήντησεν ἡ γερόντισσα.

Μιά χρονιά, εἶνε τώρα πολὺς καιρός, ὁ καινούριος δήμαρχος ποῦ εἶχε γείνη στὸ χωριό, θέλοντας νὰ νεωτερίσῃ, ξώδειψε ὀλίγες χιλιάδες τοῦ Δήμου τοῦ φτωχοῦ, γιὰ νὰ κάμῃ λέει, «ἀρτεσιανὰ φρέατα».

“Υστερ’ ἀπ’ ὀλίγους μῆνες, τὰ ψευτοπήγαδα χάλασαν, κ’ ἐγειναν ἄχρηστα. Ἡ θειά Μορσίνα πῆγ’ ἕνα βράδυ νὰ γεμίσῃ τὸ κανατάκι της ’ς ἕν’ ἀπ’ αὐτά, καὶ δὲν ἦρε νερὸ στάλα.

— Παλαβώσανε καὶ τὰ φτιάσανε, παλαβώσανε καὶ τὰ χάλασαν, εἶπε.

Θαρρῶ πῶς αὐτὸ ἦτον τὸ ἀπόφθεγμὰ της τὸ τελευταῖο. “Υστερ’ ἀπ’ ὀλίγο σχωρέθηκε.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΚΔΟΣΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΔΟΣ ΓΛΑΥΣΤΩΝΟΣ ἀριθ. 8

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ὁ ἡμέτερος Οἶκος, θέλων νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐκολωτέραν καὶ εὐρύτεραν διάδοσιν τῶν ἐκδόσεών του ἐφήρμοσεν εἰς τὴν πώλησιν αὐτῶν καινοτομίαν, ἣ ὅποια καὶ ἐγένε μ' ἐνθουσιασμόν ἀποδεκτὴ ὑπὸ πάντων.

Παραχωροῦμεν ἐπὶ πιστώσει καὶ παραδίδομεν ἀμέσως εἰς πάντα ζητούντα βιβλία κατ' ἐκλογὴν του, ἀξίας δρ. 100, ἐξοφλητέων εἰς 20 μηνιαίας δόσεις ἐκ δρασ. 5 ἐκάστην, προκαταβαλλομένης μόνον τῆς πρώτης δόσεως, δηλ. δρασ. 5.

Ὅτῳ μὲ δαπάνην ἐντελῶς ἀνεπαίσθητον δρ. 5 κατὰ μῆνα δύναται πᾶς ὁπουδήποτε διαμένων νὰ προμηθευθῇ βιβλία ἐκ τοῦ ἡμετέρου Οἴκου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιβαρύνονται μὲ τὰ ἐξοδα τῆς ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, ἐκτὸς ἐὰν προτιμῶσι νὰ τὰ παραδώσωμεν εἰς πρόσωπον ἐν Ἀθήναις διαμένον.

Πᾶσα αἴτησις μετὰ συνημμένου καταλόγου τῶν ζητουμένων βιβλίων πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὄνομα, τὴν διεύθυνσιν, τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγοραστοῦ.

Τὰ ταχυδρομικὰ ἐπιβαρύνουσι πάντοτε τὸν ἀγοραστὴν.

ΒΙΒΛΙΑ 100 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΔΥΝΑΣΘΕ ΝΑ ΕΚΛΕΞΗΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΥΤΑ ΑΝΑ

5 ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

Δίδονται καὶ διπλασίας ἢ τριπλασίας ἀξίας βιβλία μὲ

διπλασίας ἢ τριπλασίας μηνιαίας δόσεις.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Ὁ μέγιστος τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων τραγικῶν ποιητῶν διὰ τὴν ἰσχυρὰν δραματικότητα, τὸ βραῦθ καὶ συχνὰ προφητικὸν τῆς σκέψεως, τὴν λυρικήν ἔξαυρον καὶ τὴν ἁρμονίαν τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ ἤχου. Αἱ τραγωδίαὶ τὸν ἀπότομοι εἰς σύνθεσιν καὶ πλοκήν ἐνέχουσιν οὐνάμα ἰσχυρὰν τὴν αἰσθησὶν καὶ τὴν ψυχολογίαν τοῦ φουκοῦ, ὥστε δυνατὸς εἰς αὐτὰς ἐγκλιεῖται ὁ παίμος τῆς ζωῆς. Τοιοῦτος ὁ Αἰσχύλος, ἀποτελεῖ τὴν τελειότεραν ποιητικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου.

Ἄγαμέμνων, τὸ πρῶτον δράμα τῆς Τριλογίας «Ὀρέστεια», ἀναφερόμενον εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Ἄγαμέμνονος ὑπὸ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς. Ἡ σκηνὴ τῆς προφητικῆς Κασσάνδρας, ὀδυρομένης, κρίνεται ὡς μία τῶν τραγικωτέρων τοῦ παγκοσμίου θεάτρου. Δρ. 1.50

Χορηφόροι, τὸ δεύτερον δράμα τῆς «Ὀρεστείας», περιέχον τὴν κυρίαν πρᾶξιν, τὴν μητροκτονίαν τοῦ Ὀρέστου, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται τὸ ἠθικὸν πρόβλημα τῆς Τριλογίας. Μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἀδελφῶν Ἠλέκτρας καὶ Ὀρέστου, καὶ μετὰ θρήνον ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ τάφου, θανατοῦναι τὸν Αἰγισθον καὶ τὴν μητέρα του ὁ Ὀρέστης, τότε δὲ ὁ νοῦς του σαλεύεται, τὰ φάσματα τῶν Ἐρινύων τὸν καταδιώκουν καὶ φεύγει ἐξόριστος. Δρ. 1.50

Εὐμενίδες. Ἐκτυλίσσονται εἰς τοὺς Δελφούς, ὅπου ὁ Ἀπόλλων ἀποκοιμίζον τὰς Ἐρινύας φυγαδεύει τὸν Ὀρέστην, καὶ κατέπιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἀθηνᾶς δικάζεται ὁ μητροκτόνος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἀταλλάσσεται τῆς ποινῆς τοῦ φόνου. Δρ. 1.50

Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ἀναφέρεται τὸ δράμα εἰς τὴν τραγικὴν μοῖραν τῶν δύο υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος, οἱ ὅποιοι, μονομαχοῦντες διὰ τὴν βασιλείαν τῶν Θηβῶν, ἀλλήλοφονοῦνται. Ὁ ὕμνος τῶν Ἐρινύων καὶ ὁ παθητικώτατος θρήνος τῆς Ἀντιγόνης καὶ τῆς Ἰσμήνης εἶναι ἐκ τῶν λυρικωτέρων τῆς ἀρχαίας τραγωδίας. Δρ. 1.50

Ὁ «Ἄγαμέμνων», αἱ «Χορηφόροι», αἱ «Εὐμενίδες» καὶ οἱ «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας» μετεφράσθησαν εἰς στίχους ἀριστοτεχνικούς, με φιλολογικὴν ἀκρίβειαν καὶ με δύναμιν ὕψους ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ν. Γρυτσίτη.

Πέρσαι. Ἀποτελοῦν ὕμνον τῶν ἐλληνικῶν νικῶν κατὰ τοῦ Πέρσου. Ἡ μεγαλοπρεπὴς ἀφήγησις τῆς ἐν Σαλαμίτι ναυμαχίας κρίνεται ὡς μοναδικὸν ὑπόδειγμα ἐπικολυρικῆς περιγραφῆς, τὰ δὲ χορικά θαυμάζονται διὰ τὴν ἤχητικὴν πρὸς τὴν ἐννοίαν ἐναρμόνισιν. Δρ. 1.50

Προμηθεὺς Δεσμώτης, τὸ πλέον μεγαλεπήβολον καὶ ἠνιερρον, παρουσιάζον τὸν Προμηθεᾶ προσηλωμένον ἐπὶ τὸν Καυκάσου κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπερτάτου θεοῦ καὶ πρὸς τιμωρίαν τῆς φιλανθρωπίας του. Τὸ Κράτος τοῦ Διὸς καὶ ἡ Βία προσωποποιούμενα, ὁ Ἥφαιστος, αἱ Ὠκεανίδες Νηφαι, ὁ Ἔρμης, ὁ Ὠκεανός, ἡ Ἴω καὶ ὁ Προμηθεὺς, ὅλοι δρῶντες ἀνθρωπίνως καὶ παθητικῶς, διατηροῦσιν ἐν τούτοις πλήρως τὸ θεῖον μεγαλεῖον. Δρ. 1.50

Αἱ μεταφράσεις τῶν «Περσῶν» καὶ τοῦ «Προμηθεὺς Δεσμώτου», φιλολογικαὶ καὶ ἡμετεροὶ ἀπηχοῦσαι τοῦ πρωτοτύπου τὸν ῥυθμόν, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβού.

Ἰκέτιδες. Βασίζονται ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς παραδόσεως καὶ ἐξημνοῦν τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ φιλόξενον τῶν Ἑλλήνων. Αἱ Δαναίδες ἐξ Αἰγύπτου φεύγουσαι τὸν διὰ βίας γάμον φιλοξενοῦνται καὶ προστατεύονται ὑπὸ τῶν Ἀργείων, λυτροῦνται δὲ ἀπὸ τολμηθείσης ἀρπαγῆς. Ὑπέροχος, καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δὲ θαυμαστός, εἶναι ὁ λυρισμὸς τοῦ ἔργου. Δρ. 1.50

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

*Ἀπὸ τοῦς τρεῖς κορυφαίους Ἑλληνας τραγικούς ὁ πλέον προσιτός εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ σήμερον εἶναι ὁ Εὐριπίδης—δραματικός καὶ περιπαθής, φιλόσοφος δὲ σθένει καὶ ψυχολόγος τῶν ἀνθρώπινων ἀρετῶν καὶ ἐλαττωμάτων.

Ἀνδρομάχη εἰκονίζει θαυμασίως τὰ αἰσθήματα ζηλοτυπίας, μίσους καὶ στοργῆς. Ὁ Νεοπτόλεμος, χωρισθεὶς ἀπὸ τὴν Ἀνδρομάχην, νυμφεύεται τὴν Ἑρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἣ ὅποια μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς Μενελάου συνεννοεῖται νὰ φονεύσῃ τὸν ἀπὸ τοῦ πρώτου γάμου υἱὸν τοῦ συζύγου. Ὁ πάππος τοῦ Πηλεΐδου τὸν σφίξει, ἀλλ' ὁ Μενέλαος μ' ἐπιβουλήν φονεῖται τότε τὸν Νεοπτόλεμον. Δρ. 150

Ἀλκηστis. Κατὰ τοῦ θεοῦ τὸν ὄρον ὁ Ἄδμητος θά ἐλάμβανε τὴν ἄθανασίαν, ἂν συγγενῆς τοῦ ἐθυσιάζετο πρὸς τοῦτο. Οἱ γονεῖς ἀποφεύγουν, ἀλλ' ἡ σύζυγος Ἀλκηστis προσφέρειται ἀρόθυμα νὰ θυσιάσῃ, παρέχουσα κορυφαίον παράδειγμα συζυγικῆς ἀφοσιώσεως. Δρ. 150

Τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὴν Ἀλκηστis ἐμμέτρως μετέφρασε μὲ κομψότητα καὶ ἀκριβείαν ὁ κ. Γ. Τσοκόπουλος.

Μήδεια εἶναι τὸ τραγικώτερον δράμα τοῦ Εὐριπίδου τὸ πάθος τῆς ἐρωτικῆς ἐκδικήσεως εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἐκδηλώσεώς του. Προδοθεῖσα ἀπὸ τὸν Ἰάσωνα ἡ Μήδεια κατατρίγει τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ φονεῖται τὰ δύο τέκνα των, διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Δρ. 150

Ἡλέκτρα. Ὁ Ὀρέστης καὶ ἡ ἀδελφὴ του Ἡλέκτρα θανατώνουν τὸν φονέα τοῦ πατρὸς των Αἰγισθον καὶ τὴν μητέρα των Κλυταιμνήστραν, συνεργῶν τοῦ πατρικοῦ φόνου. Ἡ κάθαρος διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ παρέχει ἐξάγισιν τῶν μητροκτόνων. Δρ. 150

Ἰππόλυτος ἀπὸ τὰ νεωτεριστικώτερα ἔργα τοῦ Εὐριπίδου. Πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ συζύγου τῆς Θησέως, τὸν Ἰππόλυτον, ἡ Φαίδρα αἰσθάνεται ἀνόσιον ἔρωτα, ἀποκρουσμένη δὲ αὐτοκτονεῖ, συκοφαντοῦσα δὲ ἐπιστολῆς τὸν υἱὸν πρὸς τὸν πατέρα. Ὁ Θησεὺς ἐξορίζων τὸν Ἰππόλυτον, τὸν καταράται νὰ ἐξολοθρευθῇ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡ κατάρα πραγματοποιεῖται, ἀλλ' ἡ συκοφαντία φανερῶνται καὶ ὁ Ἰππόλυτος ἀποθνήσκει θρηνηόμενος καὶ συγχωρῶν. Δρ. 150

Αἱ μεταφράσεις τῆς Μήδειας, τῆς Ἡλέκτρας καὶ τοῦ Ἰππολύτου φιλολογικαὶ ὑπὸ τοῦ κ. Α. Τανάγρα.

Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις. Ἡ Ἰφιγένεια, θυσιαζομένη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς εἰς τὴν Αὐλίδα, σφίζεται ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν χώραν τῶν Ταύρων. Ἐκεῖ μητροκτόνος τὴν συναντᾷ ὁ ἀδελφὸς Ὀρέστης ἰέρειαν, ἀποκομίζει δὲ μαζὶ τῆς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος εἰς Ἀθήνας. Δρ. 150

Ἡ μεταφράσεις ἐμμέτρος, μὲ χορικά εἰς λυρικούς στίχους ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κυριακίδη.

Βάχχαι εἶναι ἀπὸ τὰς ἀριωτέρας καὶ πλέον λυρικᾶς τραγωδίας τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ Πενθεὺς καὶ ἡ μήτηρ του Ἀγαθή, ἀπιστοῦντες πρὸς τὰ θεῖα, τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ θεοῦ Διονύσου, διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθῶν τὴν λατρείαν του εἰς τὰς Θήβας. Δρ. 150

Ἡ μεταφράσεις ἐμμέτρος, ἀποδίδουσα τὸν ἔνθουμον καὶ τὸ ὕφος τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Φοίνισσαι. Ἀναφέρονται εἰς τὴν τραγικὴν παράδοσιν τῆς ἀδελφοκτονίας Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Πλήρης ἐπεισοδίων, ὡς ὁ θάνατος τῶν δύο ἀδελφῶν, ἡ ἀποδίωξις τοῦ Οἰδίποδος, ἡ γενναία τῆς Ἀντιγόνης ἀπόφρασις κ.λ. λογιζέται ἐκ τῶν ὤρμιότερων ἔργων τοῦ Εὐριπίδου. Δρ. 1.50

Ἰκέτιδες, δράμα πολιτικὸν καὶ πατριωτικόν, ἀναγόμενον εἰς τὸν ἥρωα Θησέα, ὁ ὁποῖος θάπτει τοὺς πρὸ τῶν Θηβῶν πεσόντας Ἀργεῖους. Ὁ χορὸς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν μητέρων καὶ τέκνων τῶν πεσόντων παρὰ τὰς Θηβας, τὰ χορικά δὲ τοῦ ἔργου εἶναι ἐκ τῶν περιπαθεστέρων τῆς ἀρχαίας τραγωδίας. Δρ. 1.50

Τὰς «Φοίνισσας» καὶ τὰς «Ἰκέτιδας» μετέφρασε φιλολογικῶς καὶ ἑμμέτρος, ἀποδόσας τὸν ῥυθμὸν τοῦ πρωτοτύπου, ὁ κ. Ν. Ποριώτης.

Ἡρακλῆς μαινόμενος. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπολυτρώων τὰ τέκνα του καταλαμβάνεται κατόπιν ὑπὸ μανίας καὶ τὰ φονεῖ. Συνερχόμενος θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλὰ σφίεται ὑπὸ τοῦ φίλου του Θησέως. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς ἀρτία, ἑμμέτρος καὶ διατηροῦσα κατὰ τὸ δυνάτων τὰς ὀραϊότητας τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Ἴων, δράμα διακρινόμενον διὰ τὴν περίτεχνον πλοκὴν του, τὰς μετὰ τέχνης παρεμβολομένης περιπετειᾶς καὶ τὴν ἀπροσδόκητον ἔκβασιν. Ὑπόθεσιν ἔχει τοὺς κινδύνους, τὴν ἀναγνώρισιν καὶ τὴν ἀναγόρευσιν ἐπειτα τοῦ Ἴωνος ὡς κληρονόμου τοῦ βασιλείου τῆς Ἀττικῆς Σούθου. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἀκριβῆς καὶ ἑμμέτρος ὑπὸ τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου.

Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι. Ἐκ τῶν παθητικότερων καὶ καλύτερων τραγωδιῶν τοῦ Εὐριπίδου. Αἱ προσπάθειαι τοῦ Ἀγαμέμνονος πρὸς σωτηρίαν τῆς θυγατρὸς, ἡ ἀγάπῃ ἐπελθοῦσα συμπάθεια τοῦ Μενελάου πρὸς τὸ θῦμα, ἡ τολμηρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἀντίστασις ἐναντίον τοῦ στρατοῦ ὑπὲρ τῆς μνηστῆς του ἐντείνουσι τὴν δράσιν καὶ τὴν τραγικότητα, παρεχομένης τῆς λύσεως διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς πιστὴ καὶ ἀρτία ὑπὸ τοῦ κ. Φραγκῆ.

Κύκλωψ, δράμα σατυρικόν, ἀνάγεται εἰς τὴν γνωστὴν Ὀμηρικὴν περιπέτειαν τοῦ Ὀδυσσεῦς, τὴν μέθην καὶ τὴν τύφλωσιν τοῦ Κύκλωπος καὶ τὴν οὕτω σωτηρίαν τοῦ ἥρωος καὶ τῶν συντρόφων του. Τῶσις τὸ δράμα κωμικὰ ἐπεισόδια καθιστῶσιν αὐτὸ ἐξόχως ἐνδιαφέρον. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῆ, ἑμμέτρος καὶ ἀρτίως ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Τσοκοπούλου.

Ὁρέστης, δράμα πολὺπλοκον καὶ νεωτεριστικόν. Ὁ Ὁρέστης ὑπὸ τῶν Ἀργείων καταδικάζεται εἰς θάνατον, ὁ δὲ θεὸς του Μενέλαος ἐκ δειλίας τὸν ἐγκαταλείπει. Ἐξαγριούμενος ἐκεῖνος θέλει νὰ φονεύσῃ τὴν σύζυγον τοῦ Μενελάου, καὶ τὴν θυγατέρα τῶν Ἐρμιόνην. Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ μεταπέθειται καὶ νυμφεύεται τὴν Ἐρμιόνην. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς πιστὴ καὶ ἑμμέτρος ὑπὸ τοῦ κ. Ἡ. Βουτιερίδου.

Ῥήσος. Εἶναι ἐκ τῶν νεωτέρων δραμάτων τῆς Ἀττικῆς τραγωδίας, ἀποδιδόμενον μὲν παλαιότερον εἰς τὸν Εὐριπίδην, ἀλλ' ἤδη τασσόμενον μᾶλλον εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Φιλοκλέους. Ἀνάγεται εἰς τὸν Ὀμηρικὸν ἐπεισοδιὸν τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Πάριδος. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῆ, ἀρτία καὶ ῥυθμικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Καμπάνη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἡρακλείδαι. Ἀναφέρονται εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν Ἡρακλειδῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ ἐξυμνοῦν τὴν τότε ἀνδρείαν τῶν Ἀργείων καὶ Ἀθηναίων ἥρώων. Τὸ ἐπεισόδιον, ἐν ᾧ παραδίδεται ἐκουσίως εἰς θάνατον ἡ Μακαρία χάριν κοινῆς σωτηρίας, ἐντείνει τὴν τραγικότητα τοῦ δράματος. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἑμμετρος, ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον, ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Ἐκάβη. Ἡ βασίλισσα τῆς Τροίας, συγκρατοῦσα τὴν θλῆψιν διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τῆς Πολυδάρου, ἐπιτελεῖ τὸν ὄλεθρον τοῦ δολοφόνου. Ἰδίως τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως περιγράφεται εἰς τὴν Ἐκάβην μὲ βαθυτάτην ψυχολογίαν. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις, ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον ἑμμέτρως, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ποριώτη.

Ἐλένη. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν παράδοσιν παριστωμένη ὡς πιστὴ σύζυγος ἡ Ἐλένη κοτορθῶγει νὰ λυτρωθῇ τοῦ γάμου πρὸς τὸν αἰγύπτιον βασιλέα, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς Μενελάου. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ αἰγυπτίου βασιλέως Θεονόη συμπονοῦσα καὶ βοηθοῦσα τοὺς συζύγους εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ ἀρχαίου δράματος τύπων. Δρ. 1.50

Τρωάδες. Ἀποτελοῦν ἐξικόνισιν τῶν φρικαλεοτήτων τῆς ἀλώσεως τῆς Τροίας. Ἡ σφαγὴ τῆς Πολυξένης, ὁ φόνος τοῦ Ἀστυάνακτος, ἡ ὄψις τῆς πυρπολουμένης πόλεως δίδουν δραματικὴν εἰκόνα τῆς ἀλώσεως.

Ἡ μετάφρασις «Ἐλένης» καὶ «Τρωάδων» φιλολογικὴ, ῥυθμικὴ καὶ καλλιτεχνος ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμπάνη. Δρ. 1.50

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ὁ μέγιστος κωμικὸς καὶ σατυρικοτῆς τῶν καιῶν, θαυμαστὸς ἠθογράφος καὶ ἠνωπητῆς δαιμόνιος σκηνηκῆς πλοκῆς. Ἐχὼν γυμνότητα φράσεως, προσιτὴν εἰς ὧρίμους μόνον ἀνθρώπους, εἶναι οὐχ ἥτιον κατ' ἐξοχὴν ἠθικολόγος. Αἱ κωμῳδίαὶ τοῦ ἔχουσι τόσην γενικότητα καὶ ζωὴν, ὥστε εἶναι πάντοτε σύγχρονοι.

Οἱ Ὄρνιθες ἀποτελοῦν σάτυραν τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς διαφθορᾶς καὶ σκῶμμα ἐναντίον τῶν θεωριῶν περὶ νέων πολιτευμάτων. Ὁ μῦθος πλέκεται περὶ δύο πολίτας Ἀθηναίους, ἐρχομένους πρὸς τὰ πτηνά, διὰ νὰ ιδρῦσουν ἐκεῖ νέαν πολιτείαν. Δρ. 3.—

Οἱ Βάτραχοι εἶναι φιλολογικῶς θέματος κωμῳδία, ὅπου γελοιοποιοῦνται πολλοὶ τῶν ποιητῶν καὶ σατυρίζεται ἡ κατὰπτωσις τῆς τέχνης. Ὁ Εὐριπίδης καὶ ὁ Αἰσχύλος εἰσάγονται εἰς τὴν σκηνήν, ἀνακηρύσσεται δὲ ὁ δεῦτερος ὑπάτος τραγικός. Ὑπαινιγμοὶ καταχρήσεων καὶ διαφθορῶν δίδουν εἰς τοὺς «Βατράχους» μέγα κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον. Δρ. 3.—

Αἱ Ἐκκλησιάζουσαι γελοιοποιοῦν τὴν περὶ γυναικείας ἐλευθερίας ἰδεολογίαν καὶ ἰδίως τὰς περὶ κοινογαμίας καὶ κοινοκτημοσύνης τότε ἀναφεισίας θεωρίας. Δρ. 2.—

Αἱ Νεφέλαι εἶναι διακωμῳδῆσις τῶν σοφιστῶν. Τοιοῦτος ἐκλαμβάνεται καὶ ὁ Σωκράτης, περὶ τὸν ὅποιον δρῶσι θαυμάσιοι κωμικοὶ τύποι. Ἡ ὑπεραπολογία τῶν ἀρχαίων ἠθῶν καὶ ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς ἀνηθικότητος χαρακτηρίζουσι ἰδίως τὸ ἔργον. Δρ. 2.—

Ἡ Λυσιστράτη ἐπικρίνει τὴν πολεμομανίαν τῶν Ἀθηναίων. Διὰ νὰ πάσῃ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, αἱ γυναῖκες ἀπέχουν κάθε συναφείας μὲ τοὺς ἀνδρας τῶν, πλέκεται δὲ οὕτω κωμικὰ καὶ σατυρικὰ μῦθος. Δρ. 2.—

→ Αἱ μετάφρασις φιλολογικαὶ καὶ ἑμμετροὶ ὑπὸ τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ειρήνη. Σατυρίζει τὴν πολυπραγμοσύνην καὶ τὴν φιλοπόλεμον τάσιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Διὰ κομικωτάτης καὶ τὸ πλείστον συμβολικῆς πλοκῆς ἐξέρχεται εἰς τὸ φῶς ἡ ἐνταφιασθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν Εἰρήνη, ἐξυμνοῦνται δὲ τότε τὰ ἐξ αὐτῆς ἀγαθὰ. Δρ. 2.50

Σφήκες. Γελοιοποιοῦν τὴν μανίαν τῶν Ἀθηναίων διὰ δικαστήρια καὶ δίκας, παρουσιάζουν δὲ τὰ ἠθικά καὶ κοινωνικά ἄτοπα ἐκ τῆς τότε δικαστικῆς καταστάσεως. Οἱ δικασταί, ἐμφανιζόμενοι ὡς χορὸς Σφηκῶν, ἐνῶ τάχα ὑπερασπιζοῦν, διακομφοῦσι τοὺς δικαστικούς θεσμούς. Δρ. 2.50

Ἀχαρνῆς. Χορὸς Ἀχαρνῶν ἀγορῶν ἐπικρίνει τοὺς ῥήτορας καὶ πολιτικούς ὡς αἰτίους τοῦ Πελοπον. πολέμου καὶ τῆς ὀλεθρίας διὰ τὰς Ἀθήνας φιλοδόξου πολιτικῆς. Τὰ ἐπεισόδια ἐκ τῶν εὐφυεστέρων τῆς ἀρχαίας κομικῆς παρέχουν ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ τότε ἀστικού βίου. Δρ. 2.50

Ἰππῆς. Κομικὴ κωμωδία σατυροῦσα δεινῶς τὸν δημοκόπον Κλέωνα, τὸν βυροσδέσπην, καὶ τὴν στρατηγίαν αὐτοῦ εἰς Πύλον. Ὁ χορὸς ἀπετελέσθη ἐκ τῆς τάξεως τῶν Ἰππέων, διότι οὗτοι εἶχον καταδικάσει ἄλλοτε τὸν Κλέωνα διὰ δωροδοκίαν. Πολλὰ τῶν τότε πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἠθῶν τῶν Ἀθηναίων σατυρίζονται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Δρ. 2.50

Πλούτος, ἡ γενικωτέρου θέματος καὶ παραστατικωτέρα κομικὴ τοῦ Ἄριστοφάνους. Γέρων ἐνάρετος καὶ πτωχὸς, συμμορφούμενος μὲ χρησμόν, συναντᾷ τὸν Πλούτον, τυφλόν. Θεραπεύσας αὐτὸν πλουτεῖ ὡς καὶ ἄλλοι ἐνάρετοι, διότι ἀποκατέστη τότε ἡ κρέπουσα τάξις καὶ ἔπαυσεν ἡ ἐπικράτησις τῆς ἀνηθικότητος, ἡ προκύψασα πρὶν ἐκ τῆς τυφλώσεως τοῦ Πλούτου. Ἡ πλοκὴ διαπνέεται ὑπὸ δριμυτάτης σατύρας τοῦ τότε κοινωνικοῦ βίου. Δρ. 2.50

Θεσμοφοριάζουσαι, Εὐριπίδου, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰς γυναῖκας ὁ πενθερός του, καταφεύγει εἰς τὴν βοήθειαν δύο γυναικῶν. Δρ. 2.50
Αἱ μεταφράσεις Εἰρήνης, Σφηκῶν, Ἀχαρνῶν, Ἰππέων καὶ Πλούτου, ἔμμετροι, ἀποδίδουσαι ζωντανὰ τὸν ποιητὴν καὶ τὸ ὕφος του ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Αὐγέρη.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Κομικός τὸ ὕφος, πυρραωνιστὴς τὴν σκέψιν, οὐκώπτης καὶ χαριτολόγος ὁ Λουκιανός, περιέλαβεν εἰς τὰς διηγήσεις, τοὺς διαλόγους θεῶν, ἀνθρώπων καὶ νεκρῶν καὶ εἰς τὰς ποιήσεις μελέτας τοῦ δλον τῶν ἀρχαίων κόσμου.

Ἄπαντα. ΤΟΜΟΣ Α'. Ὀνειρον ἢ βίος τοῦ Λουκιανοῦ. — Πρὸς ἐκεῖνον ὅστις εἶπεν: εἶσαι Προμηθεὺς εἰς τὰ ἔργα σου — Πλοῦτον ἢ ἐχθαί. — Περὶ πένθους. — Τίμων ἢ μιανάνθρωπος. — Ἐγκώμιον μυσίας. — Θεῶν διάλογοι. — Κρίσεις θεῶν. — Πρὸς Νυκτῶν ἐπιστολή. — Νυκτῶν ἢ περὶ φιλοσοφικοῦ χαρακτῆρος — Ἄκη φωνήτων.

ΤΟΜΟΣ Β'. — Διάλογοι θαλασσιῶν θεῶν. — Ἀλικῶν ἢ περὶ μεταμορφώσεως. — Προμηθεὺς ἢ Κατῆσας. — Νεκρικοὶ διάλογοι. — Μένικπος ἢ νεκρομαντεία. — Φιλοφουδῆς ἢ ἀπιστῶν — Πῶς χρῆται νὰ γράφεται ἡ ἱστορία.

ΤΟΜΟΣ Γ'. Ἀληθῆς ἱστορία. — Τυραννοκτόνος. — Ἀποκηρυττόμενος. — Φάλαξις λόγος. — Ἀλέξανδρος ἢ ψευδόμενος. — Ὁ Ἡρακλῆς. — Ὁ Λιόνουος. — Ψευδολογιῆταις.

ΤΟΜΟΣ Δ'. Δις κατηγορούμενος ἢ δικαστήρια. — Περὶ παρασίτου. — Ἀνάχαρις. — Πρὸς τὸν ἀκαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀγοράζοντα. — Ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστευομεν εὐκόλα τὴν διαβολήν. — Ζεὺς ἐλεγχόμενος. — Ῥητόρων διδάσκαλοι. — Ἰκαρομύμιπος ἢ Ὑπεργέλιος.

ΤΟΜΟΣ Ε'. Ἰκτίας ἢ περὶ τοῦ λουτροῦ. — Μακροβίοι. — Ὁ θάνατος τοῦ Παρεργίου. — Οἱ δραπεταί. — Περὶ τοῦ ἡλεκτῶν ἢ τῶν κίκων. — Περὶ τοῦ οἴκων. — Πατριδὸς ἐγκώμιον. — Περὶ τῶν δραπετῶν. — Περὶ δαχτύλων. — Εὐνούχος. — Βίος Δημόμακτος. — Διαλέξεις μὲ τὸν Ἡσιόδον. — Χάριον ἢ ἐπισκοποῦντες.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'. Εἰκόνας. — Ὑπὸ τῶν εἰκόνων. — Ἐταιρικοὶ διάλογοι. — Ὀνειρος ἢ ἀνεκρινῶν. — Συμπόσιον ἢ Λακίδια. — Θεῶν ἐκκλησία. — Βίωσι Πράξις. — Ἀλιεύς. — Ψευδοσοφιστής. — Περὶ Συρίας Θεοῦ. — Ζεὺς τραγικός.

Τὸ δλον ἔργον τόμοι 6, Δρ. 18.—
Τὴν ἀόραν καὶ φιλολογικῶς ἀρίστην μετάφρασιν τοῦ Λουκιανοῦ συνεπλήρωσεν ὁ κ. Γ. Κορυδιλάκης, ἐφάμιλλον τοῦ πρωτοτύπου εἰς ὕφος καὶ κομῆτητα.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Ἀπαράμιλλοι εἰς δραματικὸν καὶ πλαστικὸν κάλλος αἱ τραγωδίαί τοῦ Σοφοκλέους εἶναι ἀφθαστα πρότυπα τῆς δραματικῆς τέχνης ὄλων τῶν λαῶν καὶ τῶν αἰώνων. Ἀρμονικὸς ἡμνητὴς τῆς φύσεως ὁ Σοφοκλῆς, θαυμαστὸς ἀνατόμος τοῦ πάθους, φιλοσοφικὸς ἐρευνητὴς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἠθικοῦ κόσμου ἐξυψώνει, φωτίζει καὶ γοητεύει μὲ σκέρνιν, λυρισμὸν, περιπέθειαν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀριότητα.

Ἀντιγόνη. Παρουσιάζει ἀντίμαχα τὸν φυσικὸν νόμον—τοῦ αἵματος τὴν φωνήν— πρὸς τὸν κοινωνικὸν νόμον ποῦ ἐπικρατεῖ μὲν καὶ συντριβεί διὰ τοῦ θανάτου τῆς Ἀντιγόνης, δὲν ἰσχύει ὁμως νὰ ταπεινώσῃ τὴν εὐγένειαν τοῦ φυσικοῦ τῆς στοργῆς νόμου. Μετάφρασις, ἀποδίδουσα ζωντανὸν τὸ πρωτότυπον, θαυμασιὰς ἀρμονικῆ καὶ καλλιτεχνικῆς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Χρηστομάνου. Δρ. 1.50

Ἡλέκτρα. Ἡ ἀλλεπάλληλος διαδοχὴ τραγικῶν γεγονότων καὶ ἡ συχνὴ μετάπτωσις αἰσθημάτων καὶ παθῶν δίδουν εἰς τὸ δράμα τοῦτο νεωτεριστικότερον τύπον. Μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δύο ἀδελφῶν Ὁρέστου καὶ Ἡλέκτρας ἀποτολμάται ὑπ' αὐτῶν ὁ φόνος τῆς μητρὸς καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς πρὸς ἐχθρίκην τῆς πατρικῆς δολοφονίας. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἑμμετρος, φιλολογικῶς δὲ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Ἀγγέρη.

Οιδίπους Τύραννος. Ὁ τραγικὸς θρόλος τῆς ἀκουσίας πατροκτονίας τοῦ Οιδίποδος καὶ τοῦ γάμου μὲ τὴν μητέρα τοῦ δραματοποιεῖται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ἀποκάλυψις θεοῦθεν ἐπερχομένη καὶ εὐρίσκουσα ἐξίλασμον διὰ τῆς αυτοκτονίας τῆς αἱμομίκτου μητρὸς καὶ τῆς ἐκουσίας τυφλώσεως τοῦ Οιδίποδος. Δρ. 1.50

Τραχίνιαί. Ὑπόθεσιν ἔχουν τὸν οἰκτρὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους δι' ἐρωτικῶν φίλων τῆς συζύγου τοῦ Δημειρείας, ἀκουσίας παρασυνθεσίας ἀπὸ υπερβολικῆν ἀγάπην. Ἡ ἀκουσία δολοφονίας αυτοκτονεῖ καὶ ὁ Ἡρακλῆς πρὶν ἀποθάνῃ γνωρίζει τὴν ἀθρότητα τῆς. Δρ. 1.50

Αἱ μετάφρασεις τοῦ Οιδίποδος Τυράννου καὶ τῶν Τραχινιῶν, ἑμμετροὶ καὶ ἀρμονικῶς ἀποδίδουσαι τὰ πρωτότυπα, ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμπάνη.

Φιλοκτήτης. Ὁ Νεοπτόλεμος, διὰ νὰ λάβῃ τὰ πατρικὰ ὄπλα ἀπὸ τὸν Φιλοκτῆτην σύμφωνον μὲ χρησὸν, μεταχειρίζεται κατ' ἀρχὰς δόλον, ὡς συνεβούλευσεν ὁ Ὀδυσσεύς. Ἄλλα συγκινούμενος ἀπὸ τὴν γενναιοψυχίαν τοῦ ἥρωος μετανοεῖ, φανερώνει τὸν δόλον καὶ παραιτεῖται τῶν σχεδίων του. Ὁ Ἡρακλῆς, ἐμφανιζόμενος ἀπὸ μηχανῆς θεός, συμβιβάζει τὰ διεσπῶτα καὶ δίδει τὴν λύσιν σύμφωνον πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν παράδοσιν. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῆ καὶ καλλιτεχνικῆ

Αἴας μαστιγοφόρος. Ἀναφέρεται εἰς τὸν Ὀμηρικὸν ἥρωα παραφρονήσαντα κατὸ θεῖαν βουλήν διὰ τὴν ἀλαζονείαν του. Συνελθὼν ὁ Αἴας καὶ αἰσχυνόμενος αυτοκτονεῖ. Κατ' ἐπέμβασιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τεύκρου καὶ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Ὀδυσσεῦς κηδεύεται λαμπρῶς διὰ τὸν ἥρωισμὸν καὶ τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἀγαθότητα. Δρ. 1.50

Μετάφρασις ἑμμετρος, ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Οιδίπους ἐπὶ Κολωνῶν, τὸ ὅσπερ τοῦ Σοφοκλέους δράμα, παρουσιάζον τὰς τελευταίας περιπέτειας τοῦ Οιδίποδος καὶ καταλήγον εἰς τὸν θάνατόν του παρὰ τὸν Κολωνόν. Ἡ ἔξαρσις, ὁ λυρισμὸς πρὸς ἐξύμνησιν τῶν Ἀθηναίων, τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀποθνήσκοντος ἥρωος, ἀναδεικνύουν τὸ δράμα ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ παγκοσμίου θεάτρου. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις καλλιτεχνικῆ, ἑμμετρος, ὑπὸ τοῦ κ. Ἡ. Βουτιερίδου.

ΠΛΑΤΩΝ

Εἰς τοὺς θευμαίους διὰ τὴν ἔννοιαν καὶ διὰ τὴν τέχνην διαλόγου τοῦ ὁ Πλάτων ἀπέδωκε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους, διατύπωσεν δὲ ὑψίστης γενικότητος ἰδικᾶς τοῦ θεωρίας περὶ κόσμου καὶ ἀνθρώπου, περὶ ψυχῆς καὶ νοῦ, περὶ πολιτείας καὶ ἠθικῆς, ἐπιδράσας βεβήτητα ἐπὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀντιλήψεων τῆς νεωτέρας ἐποχῆς μέχρι σήμερον. Οἱ διάλογοί του ἀποτελοῦντες ἀρίστην ἐγκυκλοπαιδικὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας σοφίας ἔχουν τὸση φυσικότητα, περιγραφὴν, γοργότητα καὶ χάριν, ὥστε δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς φιλοσοφικά δράματα.

Φαίδων εἶναι ἠψηλὴ καὶ μεγάλη μελέτη περὶ ψυχῆς. Ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν τοῦ ὁ Σωκράτης εἰς τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς του διδάσκει μὲ ἡρεμίαν καὶ γαλήνην τὸν νοῦν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ προσάγει ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Ἡ λιτὴ δραματικὴ ἀφήγησις τοῦ διὰ κωνείου θανάτου τοῦ Σωκράτους εἰς τὸ τέλος τοῦ διαλόγου εἶναι μὴ ἀπὸ τὰς θαυμασιωτέρας σελίδας τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Ἄρ. Χαροκόπου. Δρ. 2.50

Κρίτων ἀποτελεῖ φωτεινὴν διδασκαλίαν φιλοπατρίας καὶ ὑποταγῆς εἰς τοὺς νόμους. Ὁ μέγας φιλόσοφος, παρακινούμενος ὑπο τοῦ Κριτωνος νὰ φύγῃ διὰ νὰ μὴ ὑποστῇ τὴν ἀδικον τιμωρίαν, ἀρνεῖται καὶ ἐξηγῶν τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεως διδάσκει διατὶ καὶ πῶς πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ σεβόμεθα τὴν πατρίδα καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς. Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γκινοπούλου. Δρ. 0.80

Θεαίτητος εἶναι ὀψιγενὲς τοῦ Πλάτωνος ἔργον, ὅπου διερευνῶνται τὰ τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ καθορίζεται τὸ τί εἶναι ἐπιστήμη ἢ ἐνάργεια τῆς σκέψεως, ἢ βαθύτης τοῦ νοήματος καὶ ἢ ἀκριβεία τῆς φιλοσοφικῆς διατυπώσεως καθιστῶσι τὸν Θεαίτητον ἓνα τῶν ἐξοχωτέρων Πλατωνικῶν διαλόγων. Ἡ μετάφρασις κριτικωτάτη, φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 3. —

Κρατύλος μὲ βαθυντάτην παρατηρητικότητα καὶ εὐληπτιον ἀνάλυσιν ἐξετάζει ὁ διάλογος οὗτος πῶς παρήχθη ἡ γλῶσσα, πῶς πρέπει ν' ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν μουσικὴν ἐτυμολογίαν τῶν λέξεων καὶ μέχρι τίνος σημείου ἢ σκέψις δύναται νὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ τὰς ἀτελείας τῆς γλώσσης. Ἡ μετάφρασις κομψὴ συνάμα καὶ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Σοφιστής εἶναι τολμηροτάτη φιλοσοφικὴ ἔξαρσις πρὸς ἐξακριβώσιν τῶν ὀριων τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως, δι' ὃ καὶ θεωρεῖται ὡς ἡ μεταφυσικὴ τοῦ Πλάτωνος, εἶναι δὲ ὁ κατὰ τὴν λογικὴν πολυτροπώτερος καὶ δεύτερος τῶν διαλόγων του. Ἡ ἀρίστη φιλολογικὴ του μετάφρασις ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Πολιτικός φιλοσοφικῶς ἀναλύει τὴν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν εἰς πράξιν καὶ θεωρίαν, διὰ μεγάλου δὲ μύθου κατοισιν παρουσιάζει ἄλλο νέον πολιτεῦμα καὶ ὑποδεικνύει τὰς ἀτελείας τῶν ὑπαρχόντων πολιτευμάτων, ἀποτελῶν οὕτω τὴν κατ' ἐξοχὴν κοινωνιολογικὴν μελέτην τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Χαρμίδης ἀποτελεῖ ἐπισκόπησιν τῆς ἠθικῆς, ἐξετάζει δὲ κυρίως τί εἶναι σωφροσύνη καὶ συμπεραίνει ὅτι καὶ αὐτὴ, ὅπως τόσαι ἄλλαι ἠθικαὶ ἀξίαι, εἶναι σχετικὴ καὶ ἐπομένως ὑπὸ πολλὰς ἐπὶ ἄποψις ἀπροσδιόριστος. Ἡ μετάφρασις ἐφιλοτεχνήθη ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμπάνη. Δρ. 0.80

ΠΛΑΤΩΝ

Ἰππίας ^{μεῖζων} Εἰς τὸν «Ἰππιῶν μεῖζων» ὁ Σωκράτης φέρει καὶ ἐλάσσων. εἰς ἀντιφάσεις τὸν σοφιστὴν Ἰππίον, προκαλῶν αὐτὸν νὰ ὀρίσῃ τὸ ὄραϊον. Μετὰ ὑποδείξεις συγκεκριμένον ὄραϊον πραγμάτων, τὰς ὁποίας ὁ Σωκράτης γελοιοποιεῖ, ἐρευνᾶται ἂν ὄραϊον εἶναι τὸ πρέπον ἢ τὸ χρήσιμον ἢ τὸ ἱκανὸν ἢ γενικώτερον ἀκόμη ἂν τοιοῦτον εἶναι τὸ ἀγαθοῦ αἰτίον ἢ θετικώτερον ἀπλῶς τὸ ἡδονικὸν τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοήν. Ὅλους τούτους τοὺς ὀρισμοὺς ἐλέγχει ὁ Σωκράτης ὡς ἀτελεῖς, ὑποδεικνύων ἐν τούτοις ὡς εὐχάριστον καὶ ἐπαρκῆ διὰ τὸν νοῦν τὴν τοιαύτην πολλαπλὴν καὶ διαφοροτρόπον ἐπισκόπησιν τῶν γενικῶν ζητημάτων. — Ὅμοιον ἔχει συμπέρασμα ὁ «Ἰππίας ἐλάσσων», ἔχον ὁμῶς ἄλλο κατ' οὐσίαν θέμα, ἤτοι ἂν καὶ κατὰ πόσον ἡ ἀλήθεια διαφέρει τοῦ ψεύδους. Δρ. 2.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπου.

Φαῖδρος. Διάλογος περιμάχτος, προκαλέσας δὲ μὲν ἐπαίνους, δὲ δὲ ἐπικρίσεις ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος διὰ τὰς παραδόλους περὶ ἠθικῆς ἰδέας του, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται τεχνικώτατα εἰς ὑψος ῥητορικὸν καὶ μὲ παραστατικὸν λυρισμὸν. Πραγματεῦται περὶ ἔρωτος, περὶ ὄραιότητος καὶ περὶ σχετικῶν συναισθημάτων τῆς ψυχῆς, ἀντικεινῶν δὲ καὶ συμπληρῶν ἓνα σχετικὸν λόγον τοῦ Λυσιου ἀποδεικνύει συνάμα ὅτι ἡ ῥητορικὴ μόνον διὰ τῆς φιλοσοφίας δύναται ν' ἀναχθῆ εἰς τέχνην. Ζωηρὰ, χαρίεσσα καὶ κομψὴ εἶναι ἡ ἐν ἀρχῇ περιγραφή τοῦ τόπου τοῦ διαλόγου. Δρ. 2.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς πιστὴ καὶ γλαφυρὰ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Γούσρη.

Ἀλκιβιάδης ^{Ἀλκιβιάδης} ^{δευτερος} Ἡ ἀποειγνῶσις, τὸ «γνώθι σαυτὸν» καὶ βαθύτερον ἀκόμη ἡ θεωρία τοῦ ἔσω ἡμῶν κόσμου τίθεται εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς ἀφετηρία καὶ βάσις τῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφοῦ πρακτικῶς διευκρινισθῆ ὅτι χωρὶς τὴν αὐτοεργνῶσιν δὲν ἔχομεν ὀρθὴν ἀντίληψιν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ὀφελίμου, γενικεύεται κατόπιν τῆς αὐτοεργνῶσεως ἡ ἰδέα καὶ παρουσιάζεται ἡ ἐξ αὐτῆς ὄφελεια ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν τελειοποιούσα τὸν ἀνθρώπον καὶ ἐξυρῶσα πρὸς τὸ θεῖον. Οὕτως αἱ ἀντιλήψεις τοῦ διαλόγου τούτου εἶναι ὁ πυρὴν ὅλης τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας. Ὁ συναπτόμενος διάλογος «Ἀλκιβιάδης δευτερος», ἀφορμώμενος ἐκ τοῦ ὅτι προσεῦχονται οἱ ἄνθρωποι ζητοῦντες πολλάκις ἐπιβλαβῆ πράγματα, ἀγεται εἰς τὸ ὅτι ἀγνοοῦμεν τί εἶναι τὸ ὀφελίμον καὶ τί τὸ ἀγαθόν. Δρ. 2.50

Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη.

Ἰππαρχος ^ο **Ἀντερασταί**. Ἐρευνᾶται εἰς τὸν «Ἰππαρχον» τί εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ κέρδους καὶ γενικώτερον ἡ τάσις τῆς ἐκ τῶν ἄλλων ὀφελείας καὶ ἐπικρατήσεως καὶ κατὰ πόσον εἶναι αὐτὴ βλαβερὰ καὶ ἀδικος. Ἀφοῦ δὲ δευχθῆ ἡ σχετικότης τῶν τοιούτων ἀντιλήψεων, συμπεραίνεται ὡς φυσικὴ ῥοπή ἡ φιλοκέρδεια. — Εἰς τοῦς «Ἀντεραστάς» ἐξετάζεται τί εἶναι φιλοσοφία καὶ κατὰ πόσον καὶ πῶς αὕτη ὀφελεῖ, κατακρίνονται δὲ οἱ ἐπιδεικνύοντες ἀτλήν πολυμάθειαν ὡς σοφίαν Δρ. 0.80

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ ἀκριβὴς

Ἐρυξίας, **Ἀξίλοχος**, **Ἀλκυών**. Ὁ «Ἐρυξίας» ἐρευνᾶ τί εἶναι πλοῦτος καὶ κατὰ πόσον εἶναι ὀφελίμος. — Εἰς τὸν «Ἀξίλοχον» γίνεται ἐπισκόπησις τῆς περὶ ψυχῆς ἑσωτέρας πίστεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ προβάλλεται ἐμμέσως ἡ πίστις αὕτη εἰς ἐκμηδένισιν τοῦ φόβου τοῦ θανάτου. Εἰς τὴν «Ἀλκυώνα» ποιητικῶς μετὰ τινος μυστικισμοῦ διεξηγεῖται ἡ μεταμορφωτικὴ τῆς ὕλης δύναμις τῆς φύσεως. Δρ. 1.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ, πιστὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μάνεση.

ΠΛΑΤΩΝ

Παρμενίδης. Ὁ Παρμενίδης καὶ ὁ Ζήνων ἑποστηρίζουν δογματικῶς τὴν ἐνιαυότητα τοῦ Σύμπαντος, ἀποδεικνύοντες διὰ πλῆθος μεταφυσικῶν ἰσχυρισμῶν τὸ ἀδύνατον τῆς πολλαπλότητος τῶν ὄντων. Ὁ Σωκράτης διωκὸς δι' ἀλλεκαλλήλων ἐρωτήσεων περιάγει αὐτοὺς εἰς ἀντιφάσεις, ὥστε νὰ προκύψῃ βαθύτερον τοῦ διαλόγου συμπέρασμα ἢ σχετικότης τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων καὶ τὸ ἐσφαλμένον πάσης δογματικῆς θεωρίας. Δρ. 2.— Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ, σαφὴς καὶ περιτέχως

Συμπόσιον ἢ περὶ ἔρωτος.—Εἰς συμπόσιον ἐορταστικὸν τῆς νίκης τοῦ πλουσίου ποιητοῦ Ἀγάθωνος ἀποφασίζουν οἱ συνδαιτυμόνες νὰ εἶπῃ ἕκαστος ἐγκώμιον τοῦ ἔρωτος. Τελευταῖος ὁ Σωκράτης ὀρίζων πρῶτον ὅτι ἔρωτος, ὡς κοινῶς ἐννοεῖται, εἶναι ἐπιθυμία τοῦ κάλλους, διηγεῖται διάλογον μετὰ τῆς φίλης του Διοτίμας εἰς τὴν διηγησίαν του περιλαμβάνεται ὁ μῦθος περὶ γενέσεως τοῦ ἔρωτος, ἐνέχων ὑψηλὴν καὶ βαθυτέραν μυστικότητα, παρουσιάζον δὲ τὸν ἐρωτικὸν πόθον ἰδεολογικῶς ὡς φιλοσοφικὴν ἔρεσιν, τίσιν πρὸς εὐδαιμονίαν ἅμα καὶ ἀθανασίαν. Ἡ ἀπόρροπος ἔλευσις τοῦ Ἀλκιβιάδου μεθύοντος καὶ σκόπτοντος μὲν φαινομενικῶς, ἀλλὰ κατ'οὐσίαν ἐπιαιονύτος τὸν Σωκράτην, παρέχει παραστατικὴν βεβαίωσιν τῆς Σωκρατικῆς ἰδεολογίας, τὴν ὁποίαν συνεχίζομένην διακόπτει ἐσθινὴ εἰσβολὴ κομμαστῶν. Δρ. 2.50

Ἡ μετάφρασις καλλιειχὴ καὶ φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κουντουριώτου.

Εὐθύδημος. Ἀποτελεῖ σφοδρὰν ἐπίθεσιν καὶ ἐπίκρισιν ἐναντίον τῶν ἀμφιγνωμῶν, τῶν στερεβλῶν συλλογισμῶν καὶ τῆς κενότητος τῶν σκέψεων καὶ τῶν γνώσεων τῶν σοφιστῶν, ἰδίως ὅχι τῶν ἐπιφανῶν καὶ φιλοσοφούντων, ἀλλὰ τῶν κοινῶν καὶ ῥητορευόντων. Ὑπαινιγμοὶ εἰς τὸν διάλογον τοῦτον γίνονται περὶ τοῦ Ἀντισθένης καὶ τοῦ Ἰσοκράτους. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Α. Χαροκόπου.

Μένων. Ἀπὸ τοῦς πλέον λιτοῦς τῶν διαλόγων ἀλλὰ δεικνύων τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν κατὰ τὸ πολυχιδές τῆς πλατωνικῆς σκέψεως ἐξετάζων καὶ ἀναλύων τὴν ἀρετὴν, ἂν καὶ κατὰ πόσον εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ἔμφυτος. Ἡ ἐν αὐτῷ μαθηματικῶς διατυπωμένη σκέψις, ἡ ἀλληλουγία καὶ τὸ ἀκριβές τῶν συλλογιστικῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ὁ περιορισμὸς τοῦ ζητήματος πλησιάζουν τὸν διάλογον τοῦτον εἰς τὴν λεγομένην ἤδη θετικὴν φιλοσοφίαν. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ εἰς ὕψος σαφές ὑπὸ τοῦ κ. Χαρ. Παπαντωνίου.

Φίληβος ἢ περὶ ἡδονῆς.—Εἰς τὴν ἐρώτησιν ποῦ βασιζέται τὸ ἀγαθόν, ὁ μὲν Φίληβος ἀπαντᾷ προβάλλον τὴν ἡδονήν, ὁ δὲ Σωκράτης ἀντιπροβάλλει τὴν φρόνησιν. Καὶ ἀποὺ καταδειχθῆ ὅτι διὰ τὸν ἄνθρωπον σημαντικώτερα εἶναι ἡ φρόνησις καθὸ πεπερασμένη καὶ ἀντιληπτὴ, συμπεραίνεται ὅτι ὁ συνδυασμὸς φρονήσεως καὶ ἡδονῆς ἀγεῖ εἰς τὸ ἀγαθόν. Δρ. 2.50

Ὁ «Φίληβος» μετεφράσθη πιστῶς καὶ εἰς ὕψος σαφές ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα.

Θεάγης—Περὶ δικαίου—Περὶ ἀρετῆς. Εἰς τὸν Θεάγην ὁ Πλάτων ἐξετάζει τί εἶναι σοφία καὶ ἂν δύναται αὕτη νὰ διδαχθῆ, θέτει δὲ ὡς βάσιν τῆς μορφώσεως καὶ ἐπιδόσεως ἐκείνου τὴν ἐσωτερικὴν φυσικὴν του κλίσιν. Εἰς τὸν διάλογον τοῦτον γίνεται ὑπὸ τοῦ Σωκράτους ἐκτενὴς λόγος περὶ τοῦ γνωστοῦ δαμονίου αὐτοῦ.—Εἰς τὸν «περὶ δικαίου» διερευνᾶται ἂν ἡ ἀντίληψις τοῦ δικαίου εἶναι ἔμφυτος ἢ ἐπίκτητος.—Εἰς τὸν «περὶ ἀρετῆς», ὁμοίως σκοπεῖται ἂν εἶναι διδακτὴ ἢ ὄχι ἡ ἀρετὴ, καὶ ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι εἶναι δῶρον ἐκ θείας βουλήσεως προερχόμενον. Δρ. 0.80

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ ἀκριβὴς ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Λιμπεροπούλου.

ΠΛΑΤΩΝ

Πρωταγόρας. Μετὰ ὠραίων καὶ εἰρωνικῆν περιγραφὴν τῶν ἐπιδείξαν καὶ τῶν φαντασμένων τρόπων τῶν σοφιστῶν διεξάγεται συζήτησις μεταξὺ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πρωταγόρα περὶ ἀρετῆς. Ἐπιδειξίως ὁ Σωκράτης φέρων εἰς ἀδιέξοδον τὸν σοφιστὴν, ἀποδεικνύει πρῶτον ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι αὐτοδίδακτος, μεταστρέφων δὲ κατόπιν παροικιάζει ἀνατίθεται αὐτὴν ὡς ἀποτέλεσμα γνώσεως. Δρ. 2.—

Κριτίας. Ἀναφερόμενος εἰς τὴν μυθολογούμενην χώραν Ἀτλαντίδα, τῆς ὁποίας παρέχει ποιητικὴν καὶ ἐξόχως παραστατικὴν περιγραφὴν, διατυπώνει πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν σύστημα ἰδεῶδες, συνδυασμὸν μοναρχίας καὶ ὁμοσπονδιακῆς οργανώσεως. Δρ. 1.—

Αἱ μεταφράσεις τοῦ Πρωταγόρα καὶ τοῦ Κριτία φιλολογικῶς πισταὶ καὶ εἰς γλαφυρὸν καὶ σαφὲς ὕφος ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Χαροκόπου.

Λάχης. Θέτει ὡς βάσιν τῆς ἀνατροφῆς τὴν ἀνδρείαν, ἠθικῶς ἅμα καὶ ὕλικῶς λαμβανομένην. Ἐξετάζων τί εἶναι ἀνδρεία καὶ μὴ καταλήγων εἰς ὀρισμὸν, ἐξάγει ἐκ τούτου συμπέρασμα ὅτι θεωρητικῶς καὶ ἀπολύτως δὲν δύναται νὰ καθορισθῶσιν αἱ ἀρεταί. Δρ. 1.—

Λύσις. Διάλογος μεταξὺ τοῦ Σωκράτους καὶ ὠραίων ἐφήβων ἐν τῇ παλαιστῶρα, πραγματευόμενος περὶ τῆς φιλίας τῆς ἀρμοζούσης εἰς τοὺς νέους πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους καὶ γενικώτερον περὶ τῆς φιλίας ὡς ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀρετῆς. Δρ. 0.80

Ἡ «Λάχης» καὶ ὁ «Λύσις» μετεφράσθησαν μὲ κομψὸν φιλολογικὸν ὕφος σαφῶς καὶ πιστῶς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Καμπάνη.

Ἀπολογία Σωκράτους. Τὸ δράμα τῆς δίκης καὶ καταδίκης τοῦ Σωκράτους, κυρίως δὲ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀπολογούμενον ἀπλῆ καὶ σοφῆ ἱστορία τῆς ζωῆς καὶ τῆς διδασκαλίας του, ἀποτελοῖσα τὴν ἐναντίον τῶν κατηγορῶν του ὑπεράσπισιν, περιέχονται εἰς τὸν διάλογον τούτον. Δρ. 1.50

Εὐθύφρων. Ἐξετάζει καὶ ἀναλύει μὲ βαθύτητα φιλοσοφικὴν καὶ ἐλευθερόφρονα τὸ τί εἶναι ὀσιότης, ἦγον εὐσέβεια, ἀρετὴ καὶ νομιμοφροσύνη. Ἐπικρίνων τὴν πρόληψιν καὶ τὴν κατὰ τύπους καὶ κατὰ παράδοσιν εὐσέβειαν, θέτει ὡς ἀφετηρίαν καὶ γνώμονα τῆς ἀληθοῦς ἠθικῆς τὴν ἐμφυτον καὶ κατὰ συνειδήσιν ἠθικότητα. Δρ. 1.20

Ἡ «Ἀπολογία Σωκράτους» καὶ ὁ «Εὐθύφρων» μετεφράσθησαν πιστῶς, εἰς ὕφος ζωντανὸν καὶ καλλιτέχνην ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Μωραϊτίδου.

Γοργίας. Συζήτησις τοῦ Σωκράτους μετὰ τοῦ διασήμου τῆς ἀρχαιότητος σοφιστοῦ, τοῦ διδάσκοντος ὅτι ἡ τυπικὴ μορφωσις—ἡ λεγομένη σήμερον ἐπιστημονικὴ πολυμάθεια—ἐπαρκεῖ εἰς ἀνύψωσιν καὶ ἀνάδειξιν τοῦ ἀνθρώπου. Θέμα τῆς συζητήσεως εἶναι ἂν ἡ ῥητορικὴ κατορθῶναι νὰ παράσῃ τὴν ὑπεροχὴν, τοῦτο δὲ ἀποκρούει ὁ Σωκράτης, ἀποδεικνύων ὅτι ἀληθῆς μόρφωσις εἶναι μόνον ἡ θεμελιουμένη ἐπὶ τῆς φιλοσοφίας. Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλ. Φιλαδελφέως. Δρ. 3.—

Μενέξενος. Μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του διάλογος τοῦ Πλάτωνος, διότι ἀποτελῶν δῆθεν ἐγκώμιον πεινῶντων Ἀθηναίων, συνταχθὲν ὑπὸ τῆς Ἀσπασίας, εἶναι πράγματι λεπτὴ καὶ εἰρωνικὴ σάτυρα τῆς φλυαροῦ ῥητορείας καὶ τῶν ῥητόρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῶν ὁποίων μιμεῖται μὲ θαυμαστὴν τέχνην τὸ ὕφος καὶ τὴν παραλογίζομένην σοφιστείαν. Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς πιστὴ καὶ περιτεχνης μετ' ἐξηγηματικοῦ προλόγου ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ζερβού. Δρ. 1.—

ΠΛΑΤΩΝ

Τίμαιος. Ἀποτελεῖ σύστημα μεταφυσικῆς φιλοσοφίας περὶ γενέσεως τοῦ κόσμου καὶ περὶ φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει δὲ πολλὴν συγγένειαν μετὰ τὰς Πυθαγόρειους θεωρίας. Ὁ Τίμαιος ἀναπτύσσει τὰς βαθυτάτας ἐν τῷ διαλόγῳ μυστικιστικὰς ἰδέας «περὶ κόσμου φύσεως», ὁ δὲ Σωκράτης, διευκρινίζει, συντελεῖ εἰς τὴν ἐνάργειαν καὶ τὴν παραστατικότητά τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τὸ πλατωνικὸν ὕφος.

Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς ἀρτία καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Π. Γρατσιάτου.

Ἴων, Μίνως, Δημόδοκος, Σίσυφος, Κλειτοφῶν. Ὁ πρῶτος τῶν διαλόγων τούτων ἐλέγχει τὴν ἐπιτόλαιον γνώσιν ὀρί-
ζει δὲ ἐμμέσως εἰς τὴν συνίσταται ἡ μερικὴ καὶ ἡ συνολικὴ γνώσις.

— Ὁ «Μίνως» ἀναφέρεται εἰς τὰς περὶ δικαίου καὶ ἀρετῆς γενικὰς καὶ σχετικὰς ἀντιλήψεις. — Ὁ «Δημόδοκος», ἀφορμώμενος ἐκ τοῦ ἐρωτήματος ἂν καὶ παρὰ τίνων πρέπει νὰ ζητῶμεν συμβουλὰς, ἀνάγεται γενικώτερον εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ τρόπου καὶ τοῦ ποιοῦ τῆς ἐπιτήτου μορφώσεως. — Ὁ «Σίσυφος» ἀναλύει τί εἶναι σκέψις πρακτικὴ καὶ θεωρητικὴ καὶ πόσον εἶναι ὠφέλιμος. Ὁ «Κλειτοφῶν» ἐπισκοπῶν τὰς ἠθικὰς ἀντιλήψεις ἀποδεικνύει τὴν σχετικότητα αὐτῶν.

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη. Δρ. 2.—

Πολιτεία. Τὸ πρακτικώτερον καὶ πλαστικώτερον τῶν πλατωνικῶν ἔργων, ἀποτελούμενον ἐκ 10 βιβλίων. Τὸ πρῶτον βιβλίον πραγματευόμενον περὶ δικαιοσύνης εἶναι ἀφετηρία διατυπώσεως ἕπειτα ἰδανικοῦ πολιτεύματος. Ἡ ὀριζομένη ἰσότης δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, ἡ διακανόνισις ἴσης ἐργασίας, ἡ καίνασις τῶν πολιτῶν εἰς τρεῖς τάξεις, ἡ ἐξίσωσις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἡ κοινογαμία καὶ κοινοκημισύνη, ὁ ἀποκλεισμός τῶν ποιητῶν, ὁ περιορισμός τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, αἱ πρωτοορρυθμίαι γενικαὶ καὶ περὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀρχαί, συνδυαζόμεναι εἰς ὀργανικὸν σύστημα εἰς τὴν «Πολιτείαν» τοῦ Πλάτωνος, ὑπῆρξαν ἀφετηρία πλείστων φιλοσοφικῶν, κοινωνιολογικῶν καὶ πολιτικῶν θεωριῶν. Ὡστε καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης εἶναι ἐκ τῶν σημαντικωτέρων δημιουργημάτων τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως.

Δρ. 6.—

Ἡ μετάφρασις πιστὴ, σαφὴς καὶ γλαφυρὰ ὑπὸ τοῦ κ. I. Ν. Γουλάρη.

Νόμοι καὶ Ἐπινομίς. Τὸ ὀριμώτερον καὶ πραγματικώτερον τοῦ Πλάτωνος ἔργον, εἰς 12 βιβλία. Ὁ διάλογος, εἰς τὸν ὅποιον δὲν παρουσιάζεται πλέον διδάσκων ἡ ἐλέγχων ὁ Σωκράτης, ἀλλὰ κάποιος ἀνώνυμος Ἀθηναῖος, ἦτοι ὁ Πλάτων, διεξάγει εἰς μίαν ἡμέρας πορείαν ἀπὸ Κνωσοῦ μέχρι τοῦ ἀγροῦ τοῦ Διός. Μετέχουσι δὲ αὐτοῦ ὁ Μένιλος, Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Κλεινίας, Κρής, ἦτοι ἀντιπρόσωποι τῶν δύο περιφημῶν ἀρχαίων πολιτευμάτων. Περιγραφαὶ χαρακτήρων καὶ ἐπεισόδια καὶ προσοποιοίαι δὲν ὑπάρχουν, ἕκαστος δὲ τῶν διαλεγομένων παρίσταται ἀπλῶς ὡς ἐκπροσωπῶν ὀριζομένην θεωρίαν, ἵνα διατυπωθῇ τελικῶς ἡ ὀριμὴ φιλοσοφικὴ ἀντίληψις τοῦ Πλάτωνος εἰς πολιτικὸν σύστημα ἐπιδεκτικῶν ἐφαρμογῆς καὶ πραγματοποιήσεως. — Ἡ προσηρηθεμένη «Ἐπινομίς» ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν «Νόμων» καὶ ἐνιαχοῦ ἐπεξηγήσιν αὐτῶν.

Δρ. 8.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα.

Ἐπιστολαὶ καὶ ὄροι. Αἱ ὑπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἤδη ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν Πλάτωνα ἐπιστολαὶ ἀναφερόμεναι εἰς τὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ ἀντιλήψεις καὶ παρέχουσαι λεπτομερείας περὶ τοῦ βίου του. — Μετὰ τῶν ἐπιστολῶν συνεξεδόθησαν οἱ «Ὅροι», ἦτοι ἐρμηνεῖαι τῶν εἰδικῶν λέξεων καὶ φιλοσοφικῶν ὄρων, τῶν εἰς χρῆσιν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Δρ. 2.—

ΗΡΟΔΟΤΟΣ

Πατὴρ τῆς Ἱστορίας ὀνομάσθη ὁ Ἡρόδοτος, τοῦ ὁποίου ἡ πιστοποιηθεῖσα ἐξ ἄλλων πηγῶν ἀκριβεία τῆς ἀφηγησέως ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν γοητείαν τοῦ ὕφους.

Μούσαι εἶναι τὸ θαυμασίον ἔργον, τὸ ἱστοροῦν τὴν ζωὴν τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν, τῶν βαρβάρων λαῶν, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐθνικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ μῦθοι, αἱ περιγραφαὶ τόπων, ἡθῶν καὶ ἐθίμων καὶ ποικίλα ἐπεισόδια, παρεμβλλόμενα, παρέχουν ἀφθαστον χάριν εἰς τὸ βιβλίον, τοῦ ὁποίου τὰ ἐννεα τεύχη ὀνόμασαν διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἐννεά Μουσῶν. Τόμοι 4. Δρ. 12.—

Ἡ μετάφρασις ὑπὸ Α. Σκαλίδου, ἐπιθεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ζερβού.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

Ἡ ἀμερόληπτος ἀκριβεία, ἡ κοινὴ βαθύνοια, ἡ συντομία τοῦ λόγου καὶ ἡ ἀδρότης τοῦ νοήματος ἀνέδειξαν τὸν Θουκυδίδην κορυφαῖον ἱστορικὸν τοῦ κόσμου.

Πελοποννησιακὸς πόλεμος εἶναι ἡ θαυμασία ἱστορία τοῦ ἐμφυλίου μακροῦ πολέμου τῶν Ἑλλήνων, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ ἀνεπανόρθωτος ἐξασθένεισις τῆς Ἑλλάδος. Ἀνατρέχων εἰς τὰ ἀπότατα αἰτία ὁ Θουκυδίδης ἐξηγεῖ τὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, περιγράφει τὴν σύστασιν καὶ τὴν ζωὴν τῶν καθέκαστα πολιτειῶν, παρέχει δὲ συγχρόνως οὕτως ἀρτίαν εἰκόνα τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων ζωῆς. Τόμοι 4. Δρ. 10 —

Ἡ μετάφρασις πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ζερβού.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ὁ Δημοσθένης κρίνεται ὡς ὁ μεγαλύτερος τοῦ κόσμου ῥήτωρ καὶ οἱ λόγοι του εἶναι τὸ τελειότερον ὑπόδειγμα ῥητορικῆς τέχνης. Ἄντατοι καὶ ἀκριβεῖς τὴν φράσιν, ἀκαταμάχητοι εἰς ἐπιχειρήματα, εἶναι καλλιτεχνήματα σπέρτως καὶ φράσεως.

Ὁ περὶ τοῦ στεφάνου λόγος, εἶναι ἀπολογία τοῦ πολιτικοῦ του βίου. Τόσον δὲ πλοῦτον εἰς ἐξάρσεις καὶ ῥητορικὰ τεχνάσματα περιέχει, ὥστε δύναται νάποτελεσθῇ ἐξ αὐτοῦ ἀρτία διδασκαλία τῆς ῥητορικῆς. Δρ. 2.—

Οἱ τρεῖς Ὀλυνθιακοὶ εἶναι φανέρωσις τῆς πολιτικῆς τοῦ Φιλίππου καὶ ἐπικρίσις τῆς ἀδρανεῖας τῶν Ἀθηναίων. Κρίνονται ὡς οἱ κατ' ἐξοχὴν πολιτικοὶ λόγοι τοῦ Δημοσθένους. Δρ. 1.—

Οἱ τέσσαρες Φιλιππικοὶ ἀποτελοῦν δριμυτάτην ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ πρόκλησιν εἰς ἄμεισον κατ' αὐτοῦ ἐνέργειαν πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος. Δρ. 1.50

Αἱ μεταφράσεις ἀκριβεῖς, διατηροῦσαι κατὰ τὸ δυνατόν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀνθρότητα τοῦ πρωτοτύπου, ἔγιναν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γκινοπούλου.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ

Χαρακτήρες. Τὸ κατ' ἐξοχὴν ἠθογραφικὸν καὶ ψυχολογικὸν τοῦτο ἔργον τοῦ φιλοσόφου συγγραφῆς, ἀπομεινᾶν ἔκτοτε πρότυπον εἰς τὸ εἶδος του, ἀποτελεῖ περιγραφὴν καὶ σάτυραν κοινωνικῶν καὶ ἀτομικῶν κακιῶν καὶ ἐλαττωμάτων. Δρ. 1.—

Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ γλαφυρὰ ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Σιγούρου.

ΟΜΗΡΟΣ

Τὸ μέγιστον καὶ ἀνεπείριθτον ποιητικὸν μνημεῖον τῆς παγκοσμίου οὐράνης ἀπετελοῦν αἱ δύο θαυμασταὶ ἐποποιαὶ Ἰλιάς καὶ Ὀδύσσεια τοῦ Ὀμήρου. Ὅτι παρήγαγον οἱ ἀρχαῖοι τῆς Ἀνατολῆς πολιτισμοὶ εἰς γνῶσιν, εἰς θρησκευτικὰς δεξιότητας καὶ μύθους καὶ σύμβολα, εἰς ἠθικὰς ἀντιλήψεις καὶ εἰς δημιουργήματα τέχνης, πολλαπλασιασθέντα ἐκ τῆς πλουσίας Ἑλληνικῆς διανοήσεως καὶ διυλισθέντα διὰ τῆς καθαρᾶς καὶ λεπτῆς Ἑλληνικῆς αισθητικῆς, ἀπέληξαν εἰς τὸν Ὀμηρον ὡς ἀπόσταγμα ποιήσεως, πλαστικότητος καὶ κάλλους. Ὅπως ἀπειλείσθησαν αἱ δύο ἐποποιαί, πηγαὶ ἀστείρευτοι πάσης τέχνης, πρότυπα ἰδιώδη καὶ ἀφθαστα πάσης ποιήσεως.

Ἰλιάς. Τὸ κυρίως ἥρωικόν ἔπος, ὁμοίωμενον ὑπὸ τῆς ἔριδος Ἀγαμέμνονος καὶ Ἀχιλλεύου, ἱστορεῖ ὅλα τὰ κατόπιν καὶ ἐπεισοδιακῶς ὅλα τὰ πρότερον συμβάντα τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Θεοί, ἥρωες, παραδόσεις, περιπέτειαι, περιγραφαὶ ἀποτελοῦν εἰς τὴν Ἰλιάδι κόσμον κινούμενον καὶ ζῶντα μὲ ὅλην τὴν ἐνάργειαν τῆς ἀληθείας μέσα εἰς τὸ φῶς ἐξόχου ποιήσεως.

ΤΕΥΧΟΣ Α'. Αἱ εἰς πρώτηι ἑξαφωδίαί: Α. Λοιμὸς-μῆνις—Β. Ὀνειρος-Βοιωτία ἢ καταλύσις νεῶν—Γ. Ὀρκοί. Τεχνοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχία—Δ. Ὀρκίων σύγκυρις. Ἀγαμέμνονος ἐπιπόλησις—Ε. Διομήδους ἀριστεία—Ζ. Ἐκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ἑμίλια. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Β'. Αἱ εἰς ἐπόμεναι ἑξαφωδίαί: Η. Ἐκτορος καὶ Μαιάντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀνάστασις—Θ. Κόλος μάχη—Ι. Προφῆται πρὸς Ἀχιλλεῖα. Λιταί—Κ. Δολώνεια—Λ. Ἀγαμέμνονος ἀριστεία—Μ. Τεχνομαχία. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Γ'. Αἱ εἰς ἐπόμεναι ἑξαφωδίαί: Ν. Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν—Ξ. Λιδὸς ἀπάτη—Ο. Παλιώτις παρὰ τῶν νεῶν—Π. Πατρόκλεια—Ρ. Μενελάου ἀριστεία—Σ. Ὀκλοποιία. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Δ'. Αἱ εἰς τελευταῖαι ἑξαφωδίαί: Τ. Μήνιδος ἀπόρησις—Υ. Θεομαχία—Φ. Μάχη κερκετοτάμιος—Χ. Ἐκτορος ἀνάστασις—Ψ. Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ—Ω. Ἐκτορος λύτρα. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἑνθμική, σαφὴς καὶ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ἰω. Ζερβού.

Ὀδύσσεια. Τὸ πολυσύνθετον καὶ πολυμερὲς ἔπος, τὸ ἱστοροῦν τὴν δεκαετὴ περιπλάνησιν τοῦ Ὀδυσσεὸς μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον. Οἱ πελοτισμοί, αἱ θρησκείαι, αἱ ἱστορίαι, τὰ ἦθη τῶν τότε καὶ τῶν μυθολογουμένων λαῶν περιλαμβάνονται καὶ περιτλέκονται εἰς τὴν θαυμασίαν περιπετειώδη ποιητικὴν ἀρίστην.

ΤΕΥΧΟΣ Α'. Αἱ εἰς πρώτηι ἑξαφωδίαί: Α. Θεῶν ἀγορά. Ἀθηνᾶς παραίνεσις πρὸς Τηλέμαχον—Β. Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου ἀποδημία—Γ. Τὰ ἐν Πύλῳ—Δ. Τὰ ἐν Λακεδαίμονι—Ε. Ὀδυσσεὸς σχεδία—Ζ. Ὀδυσσεὸς ἀφίξις εἰς Φαίαικας. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Β'. Αἱ εἰς ἐπόμεναι ἑξαφωδίαί: Η. Ὀδυσσεὸς εἰσόδος πρὸς Ἀλκίνοον—Θ. Ὀδυσσεὸς σύστασις πρὸς Φαίαικας—Ι. Ἀλκίνοου ἀπόλογοι. Κυκλοποιία—Κ. Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Αἰαιτογύγωνα καὶ Κίρκης—Λ. Νέκυια—Μ. Σειρήνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόας Ἥλιου. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Γ'. Αἱ εἰς ἐπόμεναι ἑξαφωδίαί: Ν. Ὀδυσσεὸς ἀπόλους παρὰ Φαιάκων καὶ ἀφίξις εἰς Ἰθάκην—Ξ. Ὀδυσσεὸς πρὸς Εὐμαίων ἑμίλια—Ο. Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαίων ἀφίξις—Π. Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεὸς—Ρ. Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην—Σ. Ὀδυσσεὸς καὶ Ἰσού πύγμα. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Δ'. Αἱ εἰς τελευταῖαι ἑξαφωδίαί: Τ. Ὀδυσσεὸς καὶ Πηνελόπεια ἑμίλια. Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εδρυκλείας—Υ. Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας—Φ. Τόξου θέσις—Χ. Μνηστηροφονία—Ψ. Ὀδυσσεὸς ὑπὸ Πηνελόπεια ἀναγνωρισμὸς—Ω. Σπονδαί. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἑμμετρος, σαφὴς καὶ πιστὴ ὑπὸ Ἰακ. Πολυλά.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

Ὁ πλησιέστερος εἰς ἡμᾶς καὶ συγγενέστερος ἀρχαῖος ποιητὴς, ἑμνητὴς τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς φύσεως, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔργον ἐν συνόλῳ ἔχει πολλὰς ὁμοιότητας καὶ ἀναλογίας μὲ τὴν δημοτικὴν μας ποίησιν.

Ειδύλλια. Τὰ σφίζόμενα ποιήματά του, βουκολικά, ἐρωτικά καὶ ἄλλα, διαπνεύονται ἀπὸ ζωῆν καὶ χάριν, παρέχοντα δὲ ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ ἀρχαίου βίου παρουσιάζον καὶ καταπληκτικὴν νεωτερικότητα. Ἡ μετάφρασις ἑμμετρος, καὶ ἀρτίως ἀρμονικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Πολέμη. Δρ. 2.—

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Ἔργον ὑπῆρξε καὶ ἡ βίασις ὅλης τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης καὶ φιλοσοφίας.

Ἠθικὰ Νικομάχεια εἶναι τὸ νεωτεριστικὸν ἔργον τοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετάζονται, ἀναλύονται καὶ διατυπώνονται ἀπὸ θεωρητικῆς συνάμα καὶ πρακτικῆς ἀπόψεως αἱ ἀρχαὶ τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς ἀτομικῆς ἠθικῆς. Δρ. 5.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα.

Περὶ ψυχῆς. Εἰς τὸ περιλάλητον τοῦτο ἔργον διετύπωσεν ὁ Ἄριστοτέλης τὰς μεταφυσικὰς περὶ ψυχῆς θεωρίας τοῦ, βασιζομένης ἐπὶ τῶν δεδομένων τοῦ φυσικοῦ κόσμου καὶ τοῦ ὄρθου λόγου. Ὑπῆρξαν δὲ αὐταὶ ἀφετηρία πλείστων ἐκ τῶν νεωτέρων μεταφυσικῶν συστημάτων. Δρ. 3.—

Μικρὰ Φυσικά. Τὰ πορίσματα τῶν πρὸ αὐτοῦ φυσικῶν καὶ φιλοσοφῶν, μάλιστα δὲ τὰ ἐξαγόμενα τῆς κολοσσιαίας αὐτοῦ προσωπικῆς ἐργασίας διετύπωσεν ὁ Ἄριστοτέλης εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, βαθύ καὶ διαφωτιστικὸν τῶν τότε φυσικῶν καὶ βιολογικῶν γνώσεων. Δρ. 3.—

Τὰ «Περὶ Ψυχῆς» καὶ τὰ «Μικρὰ Φυσικά» μὲ φιλολογικὴν ἀκρίβειαν, καλλιέπειαν καὶ σαφήνειαν μετέφρασεν ὁ κ. Π. Γρατσιάτος.

Ἀθηναίων Πολιτεία. Ἱστορία πολιτικὴ καὶ πολιτειακὴ τῶν Ἀθηναίων, ἡ κυριώτερα τῆς μεγάλης «περὶ πολιτευμάτων» συγγραφῆς τοῦ Ἄριστοτέλους. Θυμιάζεται ἐν αὐτῇ ἡ λιτότης, καὶ ἡ τάξις τῆς συγγραφῆς, παρεχούσης πλείστας πολιτειακὰς μελέτας. Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις μὲ ἀποκατάστασιν τοῦ ἐλλείποντος κειμένου καὶ μὲ εἰσαγωγὴν περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἄριστοτέλους ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβού.

ΞΕΝΟΦΩΝ

Λαζευτὴς τοῦ λόγου, ἐπερέχων εἰς σαφήνειαν, λιτότητα καὶ περιγραφικότητα, ὁ Ξενοφῶν ἀποτελεῖ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἀττικῆς καλλιπείας καὶ εἶναι εἰς τῶν μεγαλυτέρων ἱστορικῶν καὶ ἠθικολόγων τῆς παγκοσμίου φιλολογίας.

Τὰ Ἀπομνημονεύματά του εἶναι ἡ περίληψις τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωκράτους, περιέχον δὲ κυρίως τὰς ἠθικὰς ἀντιλήψεις τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Δρ. 2.50

Ἡ μετάφρασις ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Κύρου Ἀνάβασις. Ἱστορία τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ ἰδίως ἡ ἀφήγησις τῆς ἐπιστροφῆς τῶν δέκα χιλιάδων Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ξενοφῶντος. Ἡ περιγραφή τῶν χωρῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας ἐνισχύει τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἱστορικῆς ἀφήγησος. Δρ. 5.—

Ἡ μετάφρασις ἀρτία ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ἀναστασοπούλου τοῦ Ἀθηναίου.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ

Ἐγχειρίδιον. Αἱ περὶ κόσμου, περὶ ἀνθρώπου, περὶ ἠθικῆς γνώμαι τοῦ ἐπιφανοῦς στωικοῦ φιλοσόφου συνκεντρώθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Δρ. 0.80

Ἡ μετάφρασις ἀριστοτεχνικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Καμπάνη.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

Ὁ μέγιστος μ. Χ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος. Οἱ «Παράλληλοι βίοι» εἶναι βιογραφίαι, καθ' ἃς εἰς ἕκαστον Ἕλληνα ἀντιπαραβάλλεται ὁ ἀντιποικῶν κατὰ χαρακτῆρα, δρᾶσιν καὶ περιπετειᾶς Ῥωμαῖος· εἶναι δὲ φιλοσοφικαί, ἠθικολογικαί, διδακτικαί καὶ μάλιστα πηγαὶ πολυτιμότηται τῆς ἱστορίας. Τὰ ἀνέκδοτα, ἡ ζωηρότης τῆς παραστάσεως, ἡ ἐνάργεια τῆς περιγραφῆς, αἱ σκέψεις, ἡ ἐμβροτιῆς κρισις, καθιστοῦσι τοὺς «Παράλληλους Βίους» μελέτην τερπνὴν καὶ μορφωτικὴν.

Θησεύς-Ῥωμύλος - Λυκούργος-Νουμάς. Ὁ ἦρωσ τῶν Ἀθηῶν παραβάλλεται πρὸς τὸν ἰδρυτὴν τῆς Ῥώμης. Καὶ ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης Λυκούργος πρὸς τὸν Ῥωμαῖον Νουμᾶν. Τόμος Α'. Δρ. 3.

Σόλων-Ποπλικόλας, - Φάβιος Μάξιμος. Ὁ νομοθέτης τῶν Ἀθηῶν ἀντικυρῶνται πρὸς τὸν μεταρρυθμιστὴν Ποπλικόλαν. Ὁ δὲ νικητῆς τῶν Περσῶν Θεμιστοκλῆς πρὸς τὸν Κάμιλλον. Τέλος ὁ πολιτικὸς Περικλῆς πρὸς τὸν συνετὸν πολιτικὸν τῆς Ῥώμης Φάβιον Μάξιμον. Τόμος Β'. Δρ. 3.

Ἀλκιβιάδης-Κοριολανός, - Τιμολέων - Αἰμίλιος Παῦλος. Ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἄλλοπρόσαλλος Ἀθηναῖος συγκρίνεται πρὸς τὸν ἱκανόν, ἀλλὰ πολεμήσαντα τὴν πατρίδα του Κοριολανόν. Ὁ ἐνάρετος δὲ Τιμολέων πρὸς τὸν ἀγαθὸν στρατηγὸν τῆς Ῥώμης. Καὶ τῶν Θηβῶν ὁ ὑπερασπιστῆς παραβάλλεται πρὸς τὸν Μάρκελλον. Τόμος Γ'. Δρ. 3.

Ἀριστείδης-Κάτων, - Φιλοποίμην-Φλαμίνιος, Πύρρος. Ὁ Ἀριστείδης τίθεται παράλληλος πρὸς τὸν Κάτωνα. Ὁ τελευταῖος τῆς Ἑλλάδος στρατηγὸς πρὸς τὸν Φλαμίνιον. Καὶ ὁ ἥρωικὸς Πύρρος πρὸς τὸν στρατηγὸν Μάριον. Τόμος Δ'. Δρ. 3.

Δύσανδρος-Σύλλας, - Κίμων-Λούκουλλος, Νικίας-Κράσος. Ὁ κακὸς ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς Σπάρτης παραβάλλεται πρὸς τὸν ὁμότυχον Σύλλαν. Ὁ Ἀθηναῖος Κίμων πρὸς τὸν ὁμοίως παραγνωρισθέντα στρατηγὸν Λούκουλλον. Καὶ ὁ δυστυχῆς στρατηγὸς Νικίας πρὸς τὸν Κράσον. Τόμος Ε'. Δρ. 3.

Σερτώριος-Εὐμένης, - Ἀγνίδιλαος-Πομπήιος. Ἡ ἀπὸ μικρῶν ἀντήνωσις εἰς μεγάλα τοῦ Σερτωρίου καὶ τοῦ Εὐμένους παραλληλίζονται. Ὅμοιως τοῦ Ἀγνισίου καὶ τοῦ ἐνδόξου Πομπηίου ἡ πρώτη λαμπρὰ τύχη καὶ ἡ κατόπιν συμφορὰ. Τόμος ΣΤ'. Δρ. 3.

Ἀλέξανδρος-Ιούλιος Καίσαρ, - Φωκίων-Κάτων. Οἱ δύο μέγιστοι καὶ δυναστακοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ῥώμης στρατηγοὶ παραλληλίζονται. Εἰς τοὺς ἐπομένους δύο βίους ὁ Φωκίων συγκρίνεται πρὸς τὸν Κάτωνα. Τόμος Ζ'. Δρ. 3.

Ἄγις καὶ Κλεομένης - Τιβέριος καὶ Γάιος Γράκκος, Δημοσθένης - Κικέρων. Οἱ δύο ἀναμορφωταὶ τῆς Σπάρτης ἀντιπαραβάλλονται πρὸς τοὺς δύο Ῥωμαίους. Καὶ ὁ ὑπεροχος Δημοσθένης πρὸς τὸν μεγάλον τῆς Ῥώμης ἥτορα. Τόμος Η'. Δρ. 3.

Ἀρταξέρξης-Δημήτριος, - Ἀντώνιος. Ὁ πολιτικὸς τῶν Περσῶν βασιλεὺς παραλληλίζεται πρὸς τὸν Δημήτριον. Ἐπεταὶ δὲ μόνος ὁ βίος τοῦ Ἀντωνίου. Τόμος Θ'. Δρ. 3.

Δίων-Βροῦτος, - Ἀράτος-Γάλβας, Ὄθων. Ὁ περιπετειώδης βίος τοῦ Συρακουσίου Δίωνος παραβάλλεται πρὸς τὸν βίον τοῦ Βροῦτου. Τοῦ δὲ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Ἀράτου πρὸς τὸν τοῦ ἀποκράτορος Γάλβα. Ἐπεταὶ δὲ ὁ βίος τοῦ αυτοκράτορος Ὄθωνος. Τόμος Ι'. Δρ. 3.

Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι δέκα Δραχ. 30.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΙ

ἀπὸ βίους τοῦς
λογογράφους μας

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

εἰς 120 τόμους δευτέ-
ρους ἀξίας δραχ. 315 με 10 Δραχ. κατὰ μῆνα

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Πέρσαι, Μετάφρ. Ἰωάννου Ζερβῶ	1.50
Ἀγαμέμνων, Μετάφρ. Ἰ. Γρυπάρη	1.50
Εὐμενίδας, Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	1.50
Χοηφόρος, Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	1.50
Προμηθεὺς Δεσμώτης, Μετ. Ἰ. Ζερβῶ	1.50
Ἐκτὰ ἐπὶ Θήβας, Μετ. Ἰω. Γρυπάρη	1.50
Ἰκέτιδες, Μετάφρ. Μ. Ἀγγέλη	1.50
Ὀλόκληρος ὁ Αἰσχύλος εἰς 7 τόμους	10.50

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Ἀντιγόνη, Μετάφρ. Κ. Χρηστομάνου	1.50
Τραχίνια, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Οἰδίπους Τύραννος, Μετ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Φιλοκτήτης, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Αἴας, Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	1.50
Ἠλέκτρα, Μετάφρ. Μ. Ἀγγέλη	1.50
Οἰδίπους ἐπὶ Κολ. Μ. Ἠλ. Βουτιερῶ	1.50
Ὀλόκληρος ὁ Σοφοκλῆς εἰς 7 τόμους	10.50

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Ἰφιγένεια ἐν Ταύρ. Μετ. Κυριαρίου	1.50
Ἰππόλυτος ὁ Στεφαν. Μετ. Ἀ. Τανάγρα	1.50
Φοῖνισσαι, Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	1.50
Ἀλκίτις, Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
Βάκχαι, Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	1.50
Μήδεια, Μετάφρ. Ἀ. Τανάγρα	1.50
Ἰκέτιδες, Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	1.50
Κύκλωψ, Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
Ἴων, Μετάφρ. Π. Δημητράκοπούλου	1.50
Ἀνδρομάχη, Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου	1.50
Ἠλέκτρα, Μετάφρ. Ἀ. Τανάγρα	1.50
Ἡρακλῆς μαινόμενος, Μετ. Κ. Βάρναλη	1.50
Ἰφιγένεια ἐν Αὔλῃ, Μετ. Ἰ. Φραγκῖ	1.50
Ἡρακλῆϊδα, Μετάφρ. Κ. Βάρναλη	1.50
Ῥήσος, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Ἑλένη, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Ὀρέστης, Μετάφρ. Ἰω. Ζερβῶ	1.50
Ἐκάβη, Μετάφρ. Ν. Ποριώτη	1.50
Τροάδες, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.50
Ὀλόκληρος ὁ Εὐριπίδης εἰς 19 τόμους	28.50

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Εἰδύλλια, Μετάφρ. Ἰω. Πολέμη	2.—
------------------------------	-----

ΟΜΗΡΟΥ

Ἰλιάς, Μτ. ἔμμετρ. Ἰ. Ζερβῶ, τόμ. 6	6.—
Ὀδύσεια, Μτ. ἔμμ. Ἰ. Πολυλά, τόμ. 6	6.—

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ἐπιδησιαῖουσαι, Μτ. Π. Δημητράκοπ.	2.—
Ὀρνίθες, Μετ. Π. Δημητράκοπούλου	3.—
Βάτραχοι, Μετ. Π. Δημητράκοπούλου	3.—
Λυσιστράτη, Μετ. Π. Δημητράκοπούλου	2.—
Νεφέλαι, Μετ. Π. Δημητράκοπούλου	2.—
Ἀχαρνῆς, Μετάφρ. Μ. Ἀγγέλη	2.50
Ἰπκῆς, Μετάφρ. Μ. Ἀγγέλη	2.50
Σφήκες, Μετάφρ. Μ. Ἀγγέλη	2.50
Εἰρήνη, Μετάφρ. Μ. Ἀγγέλη	2.50
Πλούτος, Μετάφρ. Μ. Ἀγγέλη	2.50
Θεοφοροῦσαι, Μετ. Μ. Ἀγγέλη	2.50
Ὀλόκληρος ὁ Ἀριστοφάνης εἰς 11 τὸμ.	27.—

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

Ἀπομνημονεύματα, Μετ. Κ. Βάρναλη	2.50
Κύρου Ἀνάβασις, Μ.Δ. Ἀναστασ. τόμ. 2	5.—

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

Χαρακτήρες, Μετάφρ. Μ. Συγούρου	1.—
---------------------------------	-----

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

Πελοπον. πόλεμ. Μτ. Ἰ. Ζερβῶ, τ. 4	10.—
------------------------------------	------

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

Ἄκανθα, Μτ. Ἰω. Κονδυλάκη, τόμ. 6	12.—
-----------------------------------	------

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

Ἀθηναίων Πολιτεία, Μετ. Ἰω. Ζερβῶ	5.—
Ἠθικὰ Νικομάχεια, Μετ. Κ. Ζάμπα	5.—
Περὶ ψυχῆς, Μετάφρ. Π. Γρατσιόπου	3.—
Μικρὰ Ἠθικὰ, Μετ. Π. Γρατσιόπου	3.—

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Οἱ Τρεῖς Ὀλυνθιακοί, Μτ. Ν. Γρινοπούλ.	1.—
Ὁ περὶ εὐεργειῶν λόγος, Μ. Γρινοπούλ.	2.—
Οἱ τέσσαρες φιλικταί, Μτ. Γρινοπούλ.	1.50

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Εὐθύδημος, Μετ. Ἀλ. Μαρκοῦτιδου	1.20
Ἀπολογία Σωκράτ. Μτ. Ἀ. Μαρκοῦτιδου	1.50
Κρίται, Μετάφρ. Ν. Γρινοπούλου	0.80
Φαῖδρος, Μετάφρ. Ἀρ. Χαροκόπου	2.50
Κρατῖλος, Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	2.50
Θεαίτητος, Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	3.—
Σοφιστής, Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	2.50
Πολιτικός, Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	2.50
Παρμενίδης, Μετάφρ. Π. Γρατσιόπου	2.—
Φίλητος, Μετάφρ. Κ. Ζάμπα	2.50
Συμπίσιον, Μετ. Ν. Κουντουριώτου	2.50
Φαίδρος, Μετάφρ. Κ. Γούναρη	2.—
Ἀλκιβιάδης Α' καὶ Β', Μτ. Καζαντζάκη	2.50
Ἰππαρχος Ἀντιρακοί, Μετάφρ. Κ. Κωνσταντινίδου	6.80
Χαρμίδης, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	0.80
Λάχης, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	1.—
Λύσις, Μετάφρ. Ἀ. Καμπάνη	0.80
Εὐθύδημος, Μετάφρ. Ἰω. Γρυπάρη	1.50
Πρωταγόρας, Μετάφρ. Ἀ. Χαροκόπου	2.—
Γοργίας, Μετάφρ. Ἀλ. Φιλαδέλφει	3.—
Μένων, Μετάφρ. Χ. Παπαντωνίου	1.50
Ἰππίας μείζων καὶ ἐλάσσων, Μτ. Ζάμπα	2.50
Μενέξενος, Μετάφρ. Ἰω. Ζερβῶ	1.—
Πολιτεία, Μετ. Ἰω. Γρυπάρη, τόμ. 2	6.—
Τίμαιος, Μετάφρ. Π. Γρατσιόπου	3.—
Κριτίας, Μετάφρ. Ἀ. Χαροκόπου	1.—
Νόμοι καὶ Ἐπινομίς, Μετ. Ζάμπα, τόμ. 2	8.—
Ἐρμείας Ἀξιόχοι Ἀλευῶν, Μτ. Μάνση	1.—
Δημόδοκος — Σίσυφος — Κλειτοφῶν —	
Ἴων — Μίνως, Μετ. Ν. Καζαντζάκη	2.—
Θεῶν — περὶ δικαίων — περὶ ἄρετῆς,	
Μετάφρ. Λημεροπούλου	6.80
Ἐπιστολαὶ καὶ Ὅροι, Μετ. Κ. Ζάμπα	2.—
Ὀλόκληρος ὁ Πλάτων εἰς 33 τόμους	65.70

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

Μεθοα, Μετ. Ἀ. Σκαλίδου, τόμ. 4	12.—
---------------------------------	------

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίαι Παράλληλοι, Μτ. Ἀ. Ραγκαβῆ, τ. 10	50.—
--	------

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

Ἐγγχειρίδιον, Μετ. Ἀ. Καμπάνη	0.80
-------------------------------	------

Διὰ τὸς ἀγοράζοντας ὅλην τὴν σειράν τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνῶν Συγγραφέων τὸ δέξιμον ἐκαστοῦ τόμου ἀπελογισθῆ κατὰ 50.
Διὰ τὸς ἀγοράζοντας τὸν ἑκάστον τὸν δέξιμον ἐκαστοῦ τόμου δραχ. 1.—

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

W. Wundt

Μετ. Α. Δαλεζίου

Σύστημα Φιλοσοφίας

Τὸ σημαντικώτατον σύγγραμμα τοῦ μεγάλου συγχρόνου φιλοσόφου τῆς Γερμανίας. Ἔρευνα περὶ τῆς αἰτίας, τῆς σκοπιμότητος καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς φιλοσοφίας, ἣτις εἶναι ἡ σύνδεσις καὶ ἡ σύνθεσις τῶν ἐμπειρικῶν ἐπιστημῶν εἰς μίαν κοσμοθεωρίαν, ἀνταποκρινομένην πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς διανοήσεως καὶ τοῦ συναισθήματος. Ἐπισκόπησις τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τρόπων τοῦ συλλογισμοῦ εἰς αὐτάς, συστέτισις τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας, ἰσορρομία καὶ συνάρτησις τῶν καὶ διατύπωσις τῶν μεθόδων τῆς δυνατῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς καὶ συναφῶς τῆς ψυχολογίας. Ἀντιδιαστολὴ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως, διαίρεσις τῶν φιλοσοφικῶν ἐνοιῶν εἰς κοσμολογικάς, ψυχολογικάς καὶ ὄντολογικάς καὶ τέλος διχασμὸς τούτων εἰς φιλοσοφίαν τῆς φύσεως καὶ φιλοσοφίαν τῆς διανοίας. Τοιαῦτα τὰ κεφάλαια, ἀποτελοῦντα τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὴν ἀφαιρησίαν τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ Wundt, συγκεντρῶνται κατόπιν εἰς συνολικὸν συμπέρασμα, καθ' ὃ κοινωτικῶς μὲν συνάγεται ὁσιότης τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς συνένωσιν ὅλων τῶν πολιτισμένων εἰς μίαν μόνην κοινότητα, φιλοσοφικῶς δὲ διαπιστοῦται ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ σκοπεῖ τὴν προϊούσαν διανοητικὴν κοσμοεξέλιξιν. Ἔπονται δύο κεφάλαια περὶ φιλοσοφίας τῆς Θρησκείας καὶ περὶ Αἰσθητικῆς. Τὸ ἔργον διτόμον, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς τελευταίας γερμανικῆς ἐκδόσεως τιμᾶται Δρ. 18.—

Ernest Renan

Μετ. Α. Καρκάνη

Ὁ Βίος τοῦ Ἰησοῦ

Τὸ πολυκροτον σύγγραμμα τοῦ μεγάλου Ἀσιανολόγου καὶ φιλοσόφου Ρενάν, διὰ τοῦ ὁποίου ἠθέλησε ἀποκαταστήσῃ ἐν ὄλαις ταῖς λεπτομερείαις τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὰ συναγάγη ἠθικά καὶ γενικώτερον φιλοσοφικά συμπεράσματα περὶ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς ἐξελίξεώς του καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων του. Ἡ μετάφρασις ἐκ τῆς ὀριστικῆς ἐκδόσεως πλήρους, μετὰ τῶν σημειώσεων, τῶν σχολίων καὶ τῶν παραπομπῶν. Δρ. 8.50

M. Maeterlingk

Μετ. Χ. Δαλαζέξη

Ὁ Θάνατος

Τὸ ἄπειρον μυστήριον τοῦ θανάτου, ἡ μεγάλῃ ἀπορία τοῦ ἂν ὑπάρχῃ μετὰ θάνατον ζωὴ καὶ ὑπάρχουσα ποία τις εἶναι, ἀποτελοῦσι τὸ θέμα τῆς ἐξόχως βαθυστοχάστου καὶ ὑποβλητικῆς μελέτης τοῦ Βέλγου ποιητοῦ φιλοσόφου. Αἱ πίστεις καὶ αἱ ὑποθέσεις τῶν θρησκείων, τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν, τῶν ἐπιστημονικῶν ἀντιλήψεων διερευνῶνται μὲ σαφήνειαν. ἑορίζεται δὲ τί ἐξ ὅλων αὐτῶν εἶναι ἀξίον ἀποδοχῆς καὶ τί παρουσιάζεται ὡς δημιουργημὰ ἀυθαιρέτου ἠθικῆς σκοπιμότητος. Ἀντὶ ἄλλης περιλήψεως παραθέτομεν τίτλους τινῶν κεφαλαίων: «Ἡ ἀδικία μας πρὸς τὸν θάνατον». — «Ἡ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς νεκρούς». — «Ἡ μετεσάρκασις». — «Δύο ἀπόψεις τοῦ ἀπείρου». Δρ. 3.—

Th. Ziehen

Μετ. Α. Δαλεζίου

Ἐγκέφαλος καὶ ψυχὴ

Ἡ σχέσις τοῦ ἐγκεφάλου πρὸς τὴν ψυχὴν ἀπὸ βιολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς συνάμα ἀπόψεως μετ' ἐπισκοπήσεως τοῦ τί ἐν τῷ παρελθόντι ἐπιστεύετο ἢ ἐδιδάσκετο περὶ τούτου ὑπὸ τῶν θρησκείων, τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ὑποθέσεων, ἀποτελεῖ τὸ θέμα τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ καταλήγει εἰς θετικὴν τινα ἐπισκόπησιν τοῦ προβλήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νεωτάτης θεωρίας τῆς γνώσεως. Δρ. 2.50

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰ. ΖΕΡΒΟΥ

CH. DARWIN

Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Περὶ τῆς γενέσεως τῶν εἰδῶν

Τὸ κεφαλαῖοδες περὶ τῆς ἐξελιξέως ἔργον τοῦ μεγάλου φυσιολόγου, τὸ ἀναλυτικὸν καὶ εὐληπτόν, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς ὀριστικῆς τελευταίας ἐκδόσεως. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐμπειρικῶν καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, ὅσας παρέσχον αἱ θετικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ ἰδίως ἡ φυσικὴ, ἡ γεωλογία, ἡ φυτολογία, ἡ ζωολογία μετὰ βαθείας ἀντιλήψεως καὶ ἐπιστημονικῶς φιλοσοφικοῦ πνεύματος ἀποκαθίστανται, διατυπώνονται καὶ καθορίζονται εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν οἱ θεμελιώδεις νόμοι τῆς ἐξελιξέως, ὁ τοῦ ἀγῶνος τῆς ὑπάρξεως καὶ ὁ τῆς ἐπιλογῆς τῶν εἰδῶν, μετ' αὐτῆν δὲ σαφῆνειαν καὶ φιλολογικότητα, ὥστε τὸ κλασσικόν τοῦτο σύγγραμμα, μετ' ὅλην τὴν αὐστηράν ἐπιστημονικὴν ὑφῆν του, ἀποτελεῖ ἐν τῶν τερατοτέρων καὶ μᾶλλον ψυχαγωγικῶν μελετημάτων. Δρ. 9.—

P. D. CHANTERIE DE LA SAUSSAYE

Μετὰφρ. Α. Δαλεζίου

Ἱστορία τῆς θρησκείας ^{Σινῶν,} ^{Ἰαπωνῶν}

Πλήρης ἐπιστημονικὴ καὶ φιλολογικῶς εὐληπτος ἔκθεσις τῶν Σινο-Ἰαπωνικῶν θρησκειῶν Βουδδισμού, Κομφουκιανισμού, Ταοϊσμοῦ κλπ., κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτῶν ἐξέλιξιν, φιλοσοφικὴν, κοινωνικὴν, ἠθικὴν, δογματικὴν καὶ τὴν ἀσκουμένην ἤδη λατρείαν. Πλήρης βιβλιογραφία ἐπιτάσσεται τοῦ ἔργου. Δρ. 1.50

A. SCHOPENHAUER

Μετὰφρ. Ν. Κουντουριώτου

Σκέψεις καὶ ἀποσπάσματα

Χαρακτηριστικὴ ἐκλογή ἐκ τῶν ἔργων τοῦ διασήμου φιλοσόφου καὶ ἠθικολόγου γενομένη ὑπὸ τοῦ συγχρόνου γάλλου συγγραφέως κ. Bourdeau, προτάσσοντος βιογραφίαν καὶ ἐπιτυχῆ κρίσιν περὶ τοῦ Σοπενάουερ, ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς συγγραφέως. Τὰ κυριώτερα τῶν ἐν τῷ τόμῳ ἀποσπασμάτων εἶνε τὰ περὶ ὀδυνῶν τοῦ κόσμου, περὶ θανάτου, περὶ τέχνης, περὶ ἔγνομου, ἡ πολύκροτος μεταφυσικὴ τοῦ ἔρωτος καὶ τὸ περὶ γυναικὸς δοκίμιον. . . . Δρ. 4.—

A. SCHOPENHAUER

Μετὰφρ. Ν. Κουντουριώτου

Ἐπὶ τῆς θρησκείας

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ βιβλίου συζητεῖται κατὰ τὸν Πλατωνικὸν διαλογικὸν τρόπον τί εἶνε αἱ θρησκείαι, κατὰ πόσον αἱ ἀλληγορίαι τῶν ὑποκρύπτουν ἐπιστημονικῶς ἀληθείας καὶ ἂν ἡ θρησκεία ἐν γενεῇ χρειάζεται καὶ ὀφθεῖ. Ἔπονται ἀναλύσεις περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν συναρτήσει πρὸς τὸν Ἰουδαϊσμόν, τὸν Βουδδισμόν καὶ γενικώτερον τὸν θεϊσμόν, γνῶμαι περὶ τοῦ ὀρθολογισμοῦ, τοῦ πανθεισμοῦ κλπ. Ἐν τέλει παρατίθενται αἱ διάσημοι μελέται τοῦ Σοπενάουερ ἄρρησις τῆς θελήσεως τοῦ ζῆν, τὸ μηδὲν τῆς ὑπάρξεως καὶ περὶ τῆς αὐτοκτονίας. . . . Δρ. 3.—

H. BERGSON

Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Τὸ γέλοιο

Σπανίως δύναται νὰ εὐρεθῇ ἔργον κατὰ φιλολογικὴν πρωτοτυπίαν, τερατὴν σαφῆνειαν καὶ φιλολογικὴν διατύπωσιν ἐπάμιλλον πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ κορυφαίου συγχρόνου φιλοσόφου τῆς Γαλλίας. Ἐν αὐτῷ ἀναλύεται μετὰ καταπληκτικὴν γενικότητα, μέθοδον, σαφῆνειαν καὶ οὐχ ἤττον διὰ συγκεκριμένων παραδειγμάτων ἡ ψυχολογία τοῦ γέλωτος, ἡ αἰτία του, ὁ τρόπος τῆς παραγωγῆς του, ἦτοι τὸ ἀστείον, τὸ κωμικόν, ἡ εἰρωνεία, ἡ φαιδρὰ παραστάσις, τὸ λεκτικὸν τέχνασμα κλπ. δι' ἀναδρομῆς εἰς τὴν παγκόσμιον φιλολογίαν καὶ δι' ὄξεως ἐπισκοπήσεως τῶν σχετικῶν κοινωνικῶν φαινομένων. Δρ. 3.

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΟΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

E. Renan

Μετ. Μπαμνη Ἀννίνου

Οἱ Ἀπόστολοι

Εἰς τὴν σειράν τῆς Ἱστορίας τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔργου ὄπερ, ἀνεξαρτήτως θεολογικῶν καὶ θρησκευτικῶν γνωμῶν, παρέχει τὰς πλέον σημαντικὰς καὶ βασίμιους πληροφορίες διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, «Οἱ Ἀπόστολοι» εἶναι τὸ κατ' ἔξοχὴν ἱστορικὸν σύγγραμμα περὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ πρώτου χριστιανικοῦ κλήρου, περὶ τῶν συσταθεισῶν τότε ἀποστολικῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἀρχικῶν σχέσεων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας πρὸς τὸν Ἑβραϊσμόν, τὸν Ἑλληνισμόν καὶ τὰς ἐκ τούτων αἰρέσεις. Εἶναι συνεπῶς ἡρίστον ἐνδιαφέροντος, ὁ δὲ φιλοσοφικὸς νοῦς, ἡ ποίησις καὶ ἡ παραστατικότης τοῦ ἕρους, ἴδια χαρίσματα τοῦ συγγραφέως, τὸ καθιστῶσι κατ' ἔξοχὴν περτνόν. Δρ. 5.—

C. Lombroso

Μεταφρ. Μ. Κατση

Ὁ πνευματισμὸς καὶ ὁ ὑπνωτισμὸς

Τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ ἱατροῦ ψυχολόγου καὶ διασήμου ἐκκληματολόγου Λομπρόζο. Ἐν αὐτῷ περιλαμβάνονται, διερευνῶνται καὶ συσχετίζονται τὰ πνευματιστικὰ καὶ ὑπνωτιστικὰ πειράματα ἐφ' ὅσον παρουσιάζουσιν ἐκδηλώσεις ἐξαιρετικῶν ἰδιοτήτων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἐκ πάντων δὲ τούτων μία πίστις εἰς τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν προσκομίζεται ὑπὸ τοῦ φυσιολόγου συγγραφέως. Δρ. 4.—

Paul de R6gla

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ἡ Γυναίκα

Βιβλίον νεωτεριστικόν, ἀποτελοῦν μελέτην ἀρτίαν περὶ τῆς γυναικὸς ὡς ἀτόμου, ὡς μέλους οἰκογενείας καὶ ὡς κοινωνικοῦ παράγοντος ἀπὸ ψυχολογικῆς, κοινωνιολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως. Τὰ αἰσθήματα, τὰ ἑλαττώματα καὶ αἱ ἀρεταὶ τῆς γυναικὸς, ὁ ἔρως, ἡ στοργή, ἡ ματαιότης, ἡ τρυφερότης, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ κρυψινοία, ἡ κοιμψότης κλπ. εἰκονίζονται καὶ ψυχολογούνται με ὀξείαν παρατηρητικότητα καὶ ἀκριβείαν. Δρ. 3.—

Charles Richet

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Γενικὴ Ψυχολογία

Γενικεύων τὰ φυσιολογικὰ πορίσματα καὶ τὰς ψυχολογικὰς παρατηρήσεις καὶ συστηματικῶς συσχετίζων περιέλαβε τὰ θετικά συμπεράσματά του ὁ Richet εἰς ἓν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον *Γενικὴ Ψυχολογία*, ὅπου τὸ πρῶτον ἤδη τιθεμένου. Προσγόμενος ἐκ τοῦ βιολογικοῦ πορίσματος ὅτι ἀνακλαστικὴ πράξις, ἐνστικτον, νόησις ἀποτελοῦσι τὴν ἀνυπέρβλητον περιοχὴν, ἐν ἣ ἀναγκαστικῶς διατρίβει καὶ ἀναστρέφεται πᾶσα ψυχολογικὴ ἔρευνα ἀπὸ τοῦ ἀπλουστεροῦ ζῆου μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, ἐξετάζει τὴν ἐρεθισιμότητα, τὸ νευρικόν σύστημα, τὴν ἀνακλαστικὴν κίνησιν, τὸ ἐνστικτον, τὴν συνείδησιν, τὴν αἰσθησιν, τὴν μνήμην κλπ. Δρ. 4.—

J. Rogues de Fursac

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ἡ φιλαργυρία

Ἐμβριθῆς μελέτη φιλοσοφικῆ, ψυχολογικῆ καὶ φυσιολογικῆ τοῦ πάθους τῆς φιλαργυρίας ἀπὸ θετικιστικῆς ἀπόψεως. Δεδομένου ὅτι ἡ φιλαργυρία εἶναι ὑπερτροφία τοῦ ἐνοστικτοῦ τῆς ἀποταμιεύσεως, ἐξετάζεται βιολογικῶς ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἐνοστικτοῦ τούτου ἀπὸ τοῦ πρωτοκυττάρου διὰ τοῦ φυτικοῦ καὶ ζωικοῦ κόσμου μέχρι τοῦ ἀνθρώπου. Ἀκολουθεῖ ἡ παθολογικὴ ἔρευνα, συμπτώματα, αἰτιολογία, διάγνωσις. Ἐν δὲ μόνον κεφάλαιον λείπει, ἡ θεραπεία, καθόσον ἡ φιλαργυρία εἶναι πάθος ἀνίατον, ὅπερ τείνει εὐτυχῶς νὰ ἐκλείψῃ χάρις εἰς τὰς ὀσημέραι ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς προόδου καταπολεμήσεις τῶν αἰτίων αὐτῆς. Δρ. 3.—

E. Haeckel

Μετ. Α. Φαρμακοπούλου

Ἡ καταγωγή τοῦ ἀνθρώπου

Ἐμβριότης ἐρμηνευτῆς καὶ ἐκλαϊκευτῆς τῆς Δαρβινίου θεωρίας τῆς ἐξελίξεως ὁ Χαϊκελ ἐξετάζει εἰς τὸ βιβλίον του τοῦτο καὶ ἀναλύει τὰ τῆς ἐξελίξεως τοῦ ζωικοῦ βασιλείου μέχρι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοὺς σταθμοὺς τῆς προόδου αὐτοῦ μέχρι τοῦ σημερινοῦ τύπου. Δρ. 2.—

J. Loubbeck

Μετ. Θ. Φλωρᾶ

Πῶς νὰ ζῆτε

Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ χρησιμότερα καὶ τερπνότερα σοβαρὰ βιβλία διὰ κάθε ἀναγνώστην. Ἀφηγηματικόν, μεστὸν ὠφελίμων γνώμων φιλοσοφικῶν καὶ ἐμπειρικῶν, μὲ ἀνέκδοτα καὶ μὲ συμπερασματικὴν σκέψιν ἀπληρτισμένον, ἀποτελεῖ πρακτικὸν ὁδηγὸν τῆς χρησιμοποίησεως τῆς ζωῆς. Δρ. 3.—

W. James (Τζέιμς)

Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Ἡ θεωρία τῆς συγκινήσεως

Θεμελιώδης ἐνέργεια τοῦ ἀνθρώπινου ὄργανισμοῦ εἰναι ἡ συγκίνησις, ἣτοι ἀφ' ἐνός ἢ ἐκ τοῦ ἔσωτεροῦ κόσμου αἰσθησις καὶ ἀντίληψις καὶ ἀφ' ἑτέρου ἢ ὑποκειμενικὴ διαμόρφωσις καὶ φανέρωσις, ἀπὸ τῶν πλέον στοιχειωδῶν καὶ κοινῶν συγκινήσεων μέχρι τῶν πλέον συνθέτων καὶ τελειότερων. Τοιοῦτοτρόπως ἐξετάζων καὶ ἀναλύων τὴν συγκίνησιν ὁ Τζέιμς παρέχει πρωτοτύπως καὶ διαφωτιστικῶς ἰδίαν θεωρίαν φυσιολογικῆς ψυχολογίας. Δρ. 3.—

Fr. Paulhan

Μετ. Χ. Δαγαλέξη

Ἡ ἠθικὴ τῆς εἰρωνείας

Μετὰ φιλοσοφικὴν ἐπισκόπησιν τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων καὶ τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς φυσιολογικῆς ψυχολογίας ἐξετάζει τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ ἀναλύει τὴν εἰρωγενίαν ὡς σκέψιν καὶ ὡς ἐκφρασὴν καὶ χαρακτηρίζει τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἀνῆθικον ὄψιν αὐτῆς εἰς τὰς καθημερινὰς ἐκδηλώσεις καὶ εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς καὶ γενικωτέρας μορφὰς αὐτῆς. Δρ. 3.—

X. Dastre

Μετ. Ι. Στρατηγοπούλου

Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος

Ἀπὸ βιολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως ἐξετάζεται καὶ ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς καὶ τὸ ἐναλλάσσον φαινόμενον τοῦ θανάτου εἰς τὸν ἐνόργανον κόσμον, ἰδίως δὲ εἰς τὸν ἀνθρώπον. Ἡ ἔκθεσις καὶ ἐξέλεγκτις ὄλων τῶν σχετικῶν θεωριῶν, τὰ κρατήσαντα ἐκαστοτε δόγματα, τὰ δεδομένα τῆς ζωικῆς ἱστορίας, τὰ ἐκ τῆς χημείας καὶ γενικῶς ἐκ τῆς ἐπιστήμης συμπεράσματα παρατίθενται παράλληλα μὲ τὴν παρεχομένην θεμελιώδη δι' ἐπιστημονικῶν τρόπων ἐξήγησιν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Δρ. 4.—

Gast. Danville

Μετ. Χ. Δαγαλέξη

Ἡ ψυχολογία τοῦ ἔρωτος

Ἐπιστημονικὴ ὡθὰ καὶ ποιητικὰ διατυπωμένη ἐξήγησις τοῦ ἀνθρώπινου ἔρωτος εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ δίδεται διὰ τοῦ ἔργου τοῦτου, τοῦ περιέχει ἀνάμα δ,τι διὰ τὸν ἔρωτα ἐγνωμάτευσεν ἡ φιλοσοφία, ἡ ποίησις καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον. Συμπεράσμα δὲ προκύπτει ὅτι ὁ ἔρως εἶναι φυσικὴ καὶ ὄχι ἀνώμαλος, ὑπερτέρα καὶ ὄχι ἐκφυλὸς λειτουργίᾳ τῆς ζωῆς. Δρ. 3.—

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ἐπὶ τὴν διαθήκην τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Tolstoï

Μετ. Σ. Φραγκοπούλου

Ἡ νέα ζωὴ

Τὸ πλέον ῥιζοσπαστικὸν κοινωνιολογικὸν ἔργον τοῦ Τολστόη εἶναι «Ἡ νέα ζωὴ» ποῦ ἐξετάζει με ζωφερὰ χρώματα τὰς σημερινὰς κοινωνίας, εἰκονίζει θαυμαστά τὴν ἀθλιότητα τῶν ἀργατικῶν τάξεων, βαίνουσαν ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χειρότερον, διδάσκει δὲ τὴν ἀπλοποίησιν τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ τὸν φυσικὸν καὶ ἀγροτικὸν βίον ὡς τὸ μόνον μέσον σωτηρίας ἀπὸ τῆς ἀθλιότητος. Δρ. 2.50

B. Dangennes

Μετ. Η. Οικονομοπούλου

Ἡ θέλῃσις

Ὅτι σχετικὸν μὲ τὴν ἀσκησιν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θελήσεως καὶ ὅσα εἶναι τὰ ἐξ αὐτῆς ὠφελήματα τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας, περιελήφθησαν εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Μεθοδικὰ ταξινομημέναι καὶ ἐρημνευμέναι, με ἀφηγηματικὴ δὲ καὶ χάριν, παρετέθησαν αἱ περὶ θελήσεως γνώμαι ἀρχαίων καὶ νέων σοφῶν μαζὶ μὲ τὰ διδάγματα τῆς κοινωνικῆς πείρας. Δρ. 3.—

Jhon Caird

Μετ. Π. Γρατσιάνου

Ἡ φιλοσοφία τῆς θρησκείας

Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ μεταφυσικὴ δικαιολογία τῆς θρησκείας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνάκαθεν σκέψεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ σύμφωνα μὲ τὰς νεωτέρας γνώσεις διατυπῶνται σαφῶς καὶ μεθοδικῶς εἰς τὸ φιλοσοφικὸν τοῦτο ἔργον, θεωρούμενον ὑπὸ τῆς κριτικῆς ὡς κλασσικὸν εἰς τὸ εἶδος του. Δρ. 3.—

Ἰω. Ζερβὸς Ἱστορία τῆς ἰδέας

Ἡ ἐξέλιξις τῶν ἀνθρωπίνων ἰδεῶν, θεολογικῶς, μεταφυσικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ τὰ ἐξαγόμενα τῶν ἰδεῶν τούτων εἰς θρησκευτικὰς πίστεις, εἰς ἠθικὰ δόγματα καὶ εἰς τὰς ἄλλας κοινωνικὰς ἐφαρμογὰς διατυπώνονται εἰς τὰ δύο βιβλία τοῦ ἔργου— τὸν Γαβατάμαν καὶ τὸν Ἀσάτην— περιληπτικῶς καὶ κατὰ τρόπον μεταφορικόν, χωρὶς νὰ παραβλεφθῇ ἐκ τούτου ἡ ἀκρίβεια. Ὡς συνάθροισμα καὶ ολοκλήρωσις τῶν ἱστορουμένων ἰδεῶν προκύπτει τέλος κεντρικὴ φιλοσοφικὴ ἰδέα, ἐξηγηθῶσα, συναρμολόγησα καὶ ἐνώνουσα ὅλας τὰς ἀνάκαθεν κοινωνικὰς πίστεις καὶ φιλοσοφικὰς δοξασίας. Δρ. 4.—

E. Haeckel

Μετ. Α. Φραγκοπούλου

Ὁ Μονισμὸς

Ἐξετάζων ἀπὸ βιολογικῆς ἀπόψεως καὶ ἰδίως σύμφωνα μὲ τὴν κρατούσαν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως ὁ Χαϊκελ τὴν κίνησιν, τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὕλης παρουσιάζει τὸν Μονισμὸν, ἦτοι τὴν ἀπλὴν καὶ ἐξ ἑνὸς στοιχείου σύστασιν τῆς ὕλης ὡς τὴν μόνην πραγματικὴν καὶ ἀναργῶς ἀληθῆ φιλοσοφικὴν περὶ τοῦ κόσμου ἀντίληψιν. Δρ. 2.—

V. Hugo

Μετ. Γεω. Βουτινῶ

Φιλοσοφία καὶ φιλολογία

Μὲ ὀξύδερκεαν καὶ μὲ δύναμιν εἰς ἕφος ἀναργῶς καὶ ποιητικὸν ὁ Οὐγκὼ διερευνᾷ εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον του τὴν παγκόσμιον σκέψιν ὡς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδίως ἐκδήλωσιν αὐτῆς. Ἡ ἀνίλυσις τοῦ ἔργου τοῦ Λισχύλου κατὰ συμπαρολην μὲ τὸ ἔργον τοῦ Σαίτηρ ἐκτείνονται περιλαμβάνουσι γενικὴν ἐπισκόπησιν τοῦ ἀρχαίου ἰδεώδους καὶ τοῦ νεωτέρου. Δρ. 2.50

300 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΟΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ

15 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

John Lubbock

Μετ. Α. Μαρκουτσόγλου

Αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς

Αἰσιόδοξος ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ δεινά, τὰς εὐτυχίας καὶ τὰς συμφορὰς τῆς ζωῆς, παρουσιάζων δὲ μέγα τὸ πλεόνασμα τῶν ἀπολαύσεων, διδάσκει πῶς καὶ εἰς τὰς ταλαιπωρίας ἀκόμη νὰ εὐρίσκωμεν τὴν ἀπολαυσιν καὶ νὰ κατορθώωμεν τὴν ἀποσόβησιν ἢ ἐλάττωσίν των. Δρ. 3.—

Richard

Μετ. Η. Οἰκονομοπούλου

Ὁ Σοσιαλισμὸς

Μελέτη τῆς ἱστορίας τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἐκθεσις περιληπτικὴ τῶν νεωτέρων σοσιαλιστικῶν συστημάτων καὶ τῶν ἐφαρμογῶν των, ἰδίως δὲ ἐξέλεξις αὐτῶν σήμφωνα μὲ τὰς ἀντιλήψεις τῆς συγχρόνου οἰκονομολογικῆς ἐπιστήμης εἶναι τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον παρέχει ἰδίως πολλὰς καὶ πολυτίμους περὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ γνώσεις καὶ πληροφορίας. Δρ. 3.—

Pappalardo

Μετ. Α. Καμπάνη

Ἡ Τηλεπάθεια

Ἡ ὅλα τὰ φαινόμενα παλαιὰ καὶ νέα, ὅσα ἐξηκριβώθησαν σχετικὰ μὲ τὴν ἐξ ἀποστάσεως αἰσθησιν, ἥτοι τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας ἢ ἄλλος λεγόμενος ἔκτης αἰσθήσεως, συνάμα δὲ καὶ ὅλας τὰς διατυπώμας ὑπὸ διαφόρων ὑποθέσεις πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, συνεκέντρωσεν ὁ συγγραφεὺς μεθοδικῶς εἰς τὸ βιβλίον αὐτό, ὥστε ἡ ἀνάγνωσις του παρέχει σαφῆ ἰδέαν τοῦ τί εἶναι καὶ πῶς κρίνεται σήμερον ἡ τηλεπάθεια. Δρ. 2.50

Rousseau

Μετ. Α. Κιονίτη

Περὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρώπων

Εἶναι τὸ τολμηρότερον ἔργον τοῦ Ρουσσώ, περιέχον περιληπτικῶς τὰς φιλοσοφικὰς του ἰδέας ὅπως ἀνετύχθησαν εἰς τὸ «Κοινωνικὸν Συμβόλαιον», εἰς τὰς «Ἐξομολογήσεις» του κ.τ.λ. Ὑποστηρίζει ὅτι τὰ δεινὰ τῆς ἀνισότητος προέκυψαν ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὑποδεικνύει τὴν ἐπαναστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀρχέγονον κατάστασιν. Δρ. 3.—

Rousseau

Μετ. Ι. Ζερβού

Κοινωνικὸν συμβόλαιον

Ἡ Βασιζόμενος ὁ Ρουσσώ εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι αἱ Κοινωνίαι ἐσχηματίσθησαν βαθμηδὸν καὶ μὲ τὸ νὰ συμβληθοῦν μεταξύ των οἱ ἄνθρωποι, ἐξετάζει κατὰ πόσον τὸ Κοινωνικὸν αὐτὸ Συμβόλαιον εἶναι διατηρήσιμον καὶ δίκαιον ἢ δεκαίφρονες. Καὶ καθ' ὅσον οἱ πλείοτεροι ἄνθρωποι ἀδικοῦνται ἀπὸ τοὺς ὀλίγους κρίνει ὁ Ρουσσώ ὡς δίκαιαν τὴν ἐναντάστασιν. Ἄπὸ κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως τὸ Κοιν. Συμβόλαιον εἶναι σπουδαιότατον ἔργον, ἱστορικῶς δὲ ὑπέβηεν ἡ κυριώτερα θεωρητικὴ διδασκαλία τῆς Γαλ. Ἐπαναστάσεως. Δρ. 3.—

Schopenhauer

Μετ. Α. Ζάρκου

Συγγραφεὶς καὶ Ὕψος

Ἡ ὁ μέγας τῆς Γερμανίας νεώτερος φιλόσοφος, βαθῆς καὶ πρωτότυπος, ὑπερέχει συνάμα καὶ εἰς κομψότητα ὕψους. Εἰς τὴν σειρὰν δὲ τῶν ἔργων του, τῶν ὑπὸ τίτλον «Πάρεργα καὶ Παραλειπόμενα» περιέλαβε τὸ αὐτὸ τὸν ἄνω τίτλον σύγγραμμα, ὅπου μὲ διαύγειαν φιλοσόφου καὶ κείραν μετ. π.ου καλλιτέχνου ὀρίζει τοὺς κανόνας τοῦ καλοῦ ὕψους, τοὺς τρόπους τῆς διατυπώσεως τῶν ἰδεῶν καὶ ἐν γένει τῆς συγγραφῆς, ἐπιτίθεται δὲ δριμύτατα ἐναντίον τῶν διαστροφῶν τῆς γλώσσης καὶ τῶν κενολόγων καλλιτεχνῶν. Δρ. 3.—

Th. Ribot = Αἱ ἀσθένειαι τῆς προσωπικότητος

Μετ. Π. Ψηλορείτη

Αἱ μελέται τοῦ ἐπιφανοῦς φυσιολόγου καὶ ψυχολόγου κ. Ριμπώ περὶ τῆς ἀτομικότητος, ἴτοι περὶ τοῦ πῶς ἡ προσωπικότης ἐσχηματίσθη εἰς τὸν ἄνθρωπον, πῶς λειτουργεῖ, πῶς σχετίζεται μετ' τὸν ἐσῶτερον ὄργανισμόν, ἴτοι τὸν νουν, καὶ πῶς μετ' τὸν ἐξωτερικόν, ἴτοι τὸ σῶμα, καὶ πῶς εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ ἀντικειμενικόν περιβάλλον, συγκεντροῦνται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Συνάμα δὲ καθορίζεται ἕως ποῦ ὑπάρχει φυσιολογικὴ ἐνέργεια τοῦ προσώπου καὶ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει αὕτη νὰ γίνεταί νοσηρά. Ὡστε ἐν συνόλῳ τὸ ἔργον εἶναι φυσιολογικὴ ψυχολογία διαλευκαίνουσα καὶ ἐξηγοῦσα κυριώτατα ἠθικά καὶ ψυχικά φαινόμενα. Δρ. 3

Th. Ribot = Αἱ ἀσθένειαι τῆς βουλήσεως.

Μετ. Π. Ψηλορείτη

Τὸ σπουδαιότερον κεφάλαιον τῆς ψυχολογίας εἶναι τὸ περὶ βουλήσεως. Ἡ βούλησις ἀληθινὰ εἶναι ἡ ἀφετηρία οἰασθῆποτε ἐνεργείας καὶ ἐκδηλώσεως τοῦ ἀνθρώπου, συναφῆς μετ' τὴν νόησιν, ἐπιδρώσα ἐπ' αὐτῆς καὶ ὑφισταμένη τὴν ἐπίδρασίν της. Εἰδικεύον τὰς ψυχολογικάς μελέτας του ὁ κ. Ριμπώ ἐξηγεῖ εἰς «τὰς Ἀσθενείας τῆς βουλήσεως» πῶς μορφώνεται κληρονομικῶς καὶ προσωπικῶς ἡ θέλησις, πῶς ἐξωτερικεύεται κάθε της ἐνέργεια καὶ πῶς ἐπιδρᾷ εἰς τὴν πνευματικὴν παραγωγὴν, εἰς τὴν ψυχικὴν φανέρωσιν καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τοῦ ἀτόμου. Δρ. 3

Louis Figuier Ἡ ἐπαύριον τοῦ θανάτου.

Μετὰφρ. Α. Πολυμέρη

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀστρονομίας, φυσικῆς, βιολογίας κλ. ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει ὡς ἀναμφισβήτητον τὴν ὑπαρξιν ψυχῆς καὶ μελλούσης μετὰ θάνατον ζωῆς. Αἱ θεμελιώδεις ἐπιστημονικαὶ γνώσεις καθὼς καὶ ὅλη ἡ φιλοσοφία τῶν ἰδεολόγων καὶ τῶν θρησκειῶν, διατυπωμένοι μετ' ἀκλότητα καὶ μετ' σαφήνειαν, κἀμινον ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρονσαν καὶ πολὺ διδακτικὴν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἔργου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκδοσις ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἀλλαχοῦ. Δρ. 4

Ludwig Büchner Ὁ Δαρβινισμός.

Μετὰφρ. Α. Φαρμακοπούλου

Ὁ διάσημος φυσιοδίφης καὶ βιολόγος τῆς Γερμανίας Βύχνερ ἐξηγεῖ εἰς τὸ σύγγραμμά του τοὺς νόμους καὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς Δαρβινικῆς θεωρίας περὶ ἐξελιξέως καὶ ἐπιλογῆς τῶν εἰδῶν, περὶ ἰεραρχίας τῶν ὄντων κλ., συνάμα δὲ ἐξάγει γενικά συμπεράσματα περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τρόπον, ὅστε νὰ δύναται κάθε ἀναπτύξεως ἀναγνώστης νὰ μάθῃ εὐκόλῃ τὴν ἔκτασιν, τὰς λεπτομερείας καὶ τὰ βιολογικά καὶ φιλοσοφικά πορίσματα τῆς Δαρβινικῆς θεωρίας. Δρ. 4

Léon Tolstol Τα Ἐυαγγέλια.

Μετὰφρ. Σ. Ζησιδη

Ἐπιχειρῶν νὰ συστηματοποιήσῃ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἐυαγγελίων καὶ καθ' ὅσον περιέχουν αὐτὰ γενικάς ἐντολάς, κατήρτισεν ὁ Τολστόης σύνολον ἐκ τῶν τρισάφων Ἐυαγγελιστῶν λαμβάνον ὑπ' ὄψιν του καὶ τὴν ὅλην χριστιανικὴν παράδοσιν. Θεμελιώδης ἰδέα τοῦ Νεοχριστιανοῦ φιλοσόφου εἶναι ἡ συναρμύση τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς ἀντίληψιν καὶ ζωὴν πρὸς τὰ χριστιανικά δόγματα, σύμφωνα μετ' τὰς ἰδικὰς του φιλοσοφικάς ἀντιλήψεις. Τὸ πολὺκροτον ἔργον αὐτὸ τοῦ Τολστόη μετεφράσθη ἐπισταμῆνως ὑπὸ τοῦ κ. Ζησιδη. Δρ. 250

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

• Εκδόσιμον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ •

Louis Büchner 'Ο κατ' ἐπιστήμην ἄνθρωπος.

Μετ. Δν. Φαρμακοπούλου

Τὸ ἔργον διαιρούμενον εἰς τρία μέρη ἐξετάζει ἀπὸ βιολογικῆς κυρίως ἀπόψεως: Πόθεν ἐρχόμεθα; Ποῖοι εἰμεθα; Ποῦ βαίνομεν; Ἡ πρωτογενὴς τοῦ ἀνθρώπου κατάστασις, ἡ κατ' ἐξέλιξιν καταγωγὴ του, ἡ σημερινὴ φυσιολογία καὶ ἡ κοινωνικὴ ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ του ὑπόστασις ἐκτίθενται μὲ τὸ ἀναλυτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐξερευνητικὴν εὐρυμάθειαν τοῦ διασημοῦ ἐπιστήμονος, τὸν ὅποιον ἀπέδειξε μὲ ἀκρίβειαν ὁ γνωστός συγγραφεὺς δημοσιολόγος κ. Φαρμακόπουλος.

Δρ. 4.

A. Dobay = Φιλοσοφία τοῦ γάμου.

Μετ. Θ. Ὀρφανίδου

Ὁ φυσιολόγος συγγραφεὺς, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ ἔργα ἐσημείωσαν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν ἐκδόσεων ἐν Γαλλίᾳ καὶ πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, πραγματεύεται τὰ τοῦ ἔρωτος, τῆς πτωχίας, τῆς συζυγικῆς πίστεως, τῆς ζηλοτυπίας, τῆς μοιχείας, τοῦ διαζυγίου, τῆς ἀγαμίας ἀπὸ βιολογικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως. Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τῆς 115ης ἐκδόσεως.

Δρ. 8.

A. Fouillé - Ἡ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους.

Βράβ. Α. Ἀργυρίνου

Τὸ δίτομον ἀπουδαῖον σύγγραμμα τοῦ Φουγιέ περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτους ὡς ἰδεολογίας καὶ ὡς ἠθικῆς συνέπτυξεν ὁ Ἕλληνας συγγραφεὺς εἰς βιβλίον γενικῶς προσίτον διὰ τὴν σαφήνειαν, τὴν λογικὴν μέθοδον καὶ τὸ ὕψος του. Εἰς αὐτὸ διεκρινίζονται αἱ Σωκρατικαὶ ἀντιλήψεις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἔργων τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφώντος, φαιίνεται δὲ ἐναργῶς τὸ ὕψος καὶ ἡ ἔκτασις τῆς διδασκαλίας τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

Δρ. 2.

Ernest Renan 'Ο Ἀντίχριστος.

Ὁ φιλόσοφος καὶ καλλιτέχνης συγγραφεὺς, ὁ μέγας Ἀσσυριολόγος καὶ Ἑβραϊστὴς Ρενάν ἐξειστορεῖ μὲ τὸ θαυμάσιον ὕψος του τὰ τῆς παραδόσεως περὶ Ἀντιχρίστου κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ Χριστὸν χρόνους ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀθθεντικῶν κειμένων. Ἡ φανέρωσις τῆς τότε κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως, ἡ ἀνάπτυξις τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ὅλα τὰ συναφῆ θέματα φιλοσοφικὰ καὶ ἱστορικὰ καθορίζονται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο.

Δρ. 8.

Max Nordau Ψυχολογικὴ φυσιολογία.

Μετ. Η. Οἰκονομοπούλου

Υπέροχος τῶν ἠθικῶν τῆς κοινωνίας βάσεων, ἀπολογητὴς τῶν παλαιῶν ἀξιών κατὰ τρόπον ὄχι δογματικόν, ἀλλὰ ὀρθολογιστικόν, παρουσιάζεται ὁ Νορντάου εἰς τὸ ἔργον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ψυχολογικὴ φυσιολογία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἰδιοψυχίας». Καταπολεμεῖ τὴν ἐπαναστατικὴν ἰσοπνίαν εἰς τὴν ἰδεολογίαν καὶ ἰδίως ἀναλύει καὶ καθορίζει ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως τί εἶναι ὁ ὀρθὸς νοῦς, ἡ ἰδιοψυχία καὶ ἡ μεγαλοψυχία.

Δρ. 2.

G. Flammarion 'Ο Θεὸς ἐν τῇ φύσει.

Μετάφρασις Α. Ζάβου

Τὰς ἐπιστημονικὰς περὶ τοῦ σύμπαντος γνώσεις, κυρίως τὰς ἀναγομένας εἰς τὸν εὐρὴν ὀρίζοντα τῶν φυσικῶν νόμων καὶ τῆς ἀστρονομίας, παρουσιάζει εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ Φλαμμαριόν. Ἀφορμώμενος ἀπὸ τὸ δόγμα τοῦ Θεϊσμοῦ καὶ καταλήγων εἰς ἀναγνώρισιν τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἁρμονίας τοῦ κόσμου, ἀπὸ τοὺς πλεόν γενικούς νόμους ἕως εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῶν ὑπάρξεων, παρουσιάζει μὲ πειστικότητα τὴν ὑπόστασιν Ἀνωτάτου Ὄντος δημιουργοῦ τῆς ζωῆς.

Δρ. 4.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΜΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

Λέον Tolstoj Ἡ σονάτα τοῦ Κρόυτσερ.

Μετ. Σ. Φραγκοπούλου

Ὑπὸ τύπον διηγήματος, μὲ ἰδιαίτεραν φιλολογικὴν ἀξίαν, συνάμα δὲ καὶ μὲ δύνάμιν συλλογισμοῦ, ἀναπτύσσει ὁ Τολστόη τὰς γνώμας του περὶ γάμου καὶ περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἀνηθικότητος καθὼς καὶ τὰς βασιζομένας εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἀρχὰς του περὶ ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἠθικῆς. Δρ. 2.

Λέον Tolstoj Τὸ σχολεῖον Γιασνάιας Πολιάνας.

Μετὰφρ. Ἐλ. Σχορδέλλη

Εἶναι αἱ ἰδέαι τοῦ Τολστόη περὶ ἐκπαιδεύσεως καὶ ἠθικῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν, βασιζόμεναι εἰς φυσιολογικάς, ψυχολογικάς καὶ κοινωνικάς παρατηρήσεις. Πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν ὁ συγγραφεὺς ἴδρυσεν πρότυπον σχολεῖον εἰς τὸ κτήμ᾽ του Γιασνάια Πολιάνα καὶ τὰ συμπεράσματα καὶ τάποτελέσματα τῆς διδασκαλίας περιλαμβάνει ἐπίσης εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον οὕτως εἶναι μεγίστου κοινωνικοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ ἐνδιαφέροντος. Δρ. 3.

O. Flammarion Τὸ ἄγνωστον καὶ τὰ ψυχικὰ προβλήματα

Μετὰφρ. Ἀλ. Γεωργιάδου

Τὰ ἀνεξήγητα φαινόμενα, τὰ θετικῶς ἤδη βεβαιούμενα ὑπὸ παρατηρητῶν καὶ ἐπιστημόνων ἀξιοπιστῶν, ἐκτίθενται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ ἀστρονόμου μεταφυσικοῦ. Ἐμφανίσεις καὶ ἐκδηλώσεις θνησκόντων, ὄπτασιαι, τηλεπάθεια, ψάσεις, ἐξ ἀποστάσεως, ψυχικαὶ ἐπικοινωνιαί, προφητεία καὶ προεργήσεις τοῦ μέλλοντος καὶ ὄνειρα ἀξιοσημείωτα ἐξηγοῦνται οὕτως, ὥστε νὰ προκύπτῃ τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ, ἔχουσα δυνάμεις ἀγνώστους εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἐνεργοῦσα πέραν τῶν αἰσθησεων καὶ προγινώσκουσα τὸ πεπεωμένον. Δρ. 3.

Λέον Tolstoj Ἡ ἀνάστασις.

Μετ. Οἰκονομοπούλου

Πολέμιος τοῦ ἠθικοῦ καθεστώτος, μισῶν τὰς προλήψεις καὶ τὰ συμβατικά ψεύδη, ὑπέρμαχος τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀλληλοβοηθείας παρουσιάζει ὁ Τολστόη ὑπὸ καλλιτεχνικὸν τύπον ἀφηγήσεως τὰ ἄτοπα τῆς σημερινῆς κοινωνίας καὶ ὑποδεικνύει τρόπους ἐξαγνίσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἄφ' οὗτου ἐδημοσιεῦθη «Ἡ Ἀνάστασις» ἐξακολουθεῖ νὰ διαδίδεται καταληκτικῶς καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἐπίδρασις ἐν Ῥωσίᾳ καὶ ἀλλοῦ εἶναι μεγίστη. Δρ. 3.

Λέον Tolstoj Αἱ νέα ἰδέαι.

Μετ. Οἰκονομοπούλου

Ἐπιτομὴ τῆς ἰδεολογίας καὶ τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀρχῶν τοῦ Τολστόη εἶναι τὸ βιβλίον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετάζονται πῶς εἶναι τώρα καὶ πῶς πρέπει νὰ εἶναι ἡ Ζωή, ὁ Ἄνθρωπος, ἡ Κοινωνία, ἡ Θρησκεία, ἡ Ἐξουσία, ἡ Πατρις, ὁ Πλοῦτος, ἡ Ἐργασία, ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Τέχνη, ὁ Ἔρως, ἡ Γυνή, τὸ Ἀγαθόν, ἡ Ἀλήθεια κλ. Πολλὰ ἀξιώματα καὶ γνωμικὰ ἐξ ὅλων τῶν ἔργων τοῦ Τολστόη περιλαμβάνονται ἐπίσης εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Δρ. 2.

Max Nordau Ὁ ἐκφυλισμός.

Μετ. Ἀγγέλου Βλάχου

Ἰατρός καὶ φρενολόγος ὁ Νορδάου ἐγένετο εἰς τὴν μελέτην τῆς συγχρόνου κοινωνίας καὶ τῶν νοσηρῶν ἐκδηλώσεών της συμπέρασμα δὲ τῶν μελετῶν του εἶναι ὁ «Ἐκφυλισμός», ὅπου περιγράφονται αἱ παθολογικαὶ πνευματικαὶ τάσεις τοῦ κοινῆ καὶ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἰδεολόγων. Πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ νεώτεροι, ὁ Ίψεν, ὁ Τολστόη, ὁ Ζολᾶ, ὁ Βάγγερ, ὁ Βερλαίν, ὁ Γκωτιέ κλ., παρουσιάζονται ὡς ἐκφυλοὶ ἐν τέλει δὲ ὑποδεικνύονται τὰ μέτρα ἀντιδράσεως ἐναντίον τῆς προοίους κοινωνικῆς ἐκφυλίσεως. Δρ. 2.

Max Nordau

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ψυχολογικὰ παράδοξα

Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Νορταύου. Τολμῆρὸν εἰς φυσιολογικὰς ἀναλύσεις καὶ εἰς συμπεράσματα περὶ ἔρωτος, αἰσιοδοξίας καὶ ἀπαισιοδοξίας, περὶ προλήψεων ἠθικῆς καὶ ἀληθείας καὶ περὶ τοῦ ποῦ ἐγκτεται ἡ ἀλήθεια. Τὸ ἄδρον ὕψος καὶ ἡ ζωντανὴ διατύπωσις τοῦ Νορταύου ἀπεδόθησαν γλαφυρῶς καὶ μὲ ἀκριβείαν ἀπὸ τὸν κ. Κουντουριώτην. Δρ. 3.

Friedrich Nietzsche

Μετάφρασις Ἰωάννου Ζερβού

Γνώμαι καὶ περικοπαί.

Ἡ πρωτοτυπία τῆς σκέψεως, ὁ ἀτότολμος λυρισμός, ἡ ὀξεία φιλοσοφικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ ἀντίληψις τοῦ ὑπερόχου συγγραφέως κρατοῦν ὑπὸ τὴν γοητείαν καὶ τὴν ἐπίδρασίν των σήμερον τὴν παγκόσμιον ἐκλεκτὴν φιλολογίαν. Καὶ μέχρι τῆς φιλοσοφίας ἀκόμη ἐφθασεν ὁ ἀντίπαλος τοῦ Νιτσεισμοῦ. Τὰ ἔργα τοῦ Νιτσε: «Ἡ Γέννησις τῆς Τραγωδίας», «Θεορίαι ἀσύγχρονοι», «Ἀνθρώπινα πράγματα, πολὺ ἀνθρώπινα», «Ζημέρωμα», «Φαιδρὰ Γνώσις», «Ζαρατούστρας», «Ἀντίχριστος», «Ἴδε ὁ Ἄνθρωπος» κτλ. ἔκαμαν κατάλλη- ξιν, μεταφρασμένα εἰς κάθε φιλολογικὴν γλῶσσαν. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ καθη- γητὴς τοῦ ἐν Παρισίοις Πανεπιστημίου Λιχτεμπερξὲ ἔκαμεν ἐκλογὴν, τὴν ὅποιαν ἠκολούθησεν ὁ κ. Ζερβός, ἀποδώσας εἰς τὴν γλῶσσάν μας ζωντανὰ τὸν δαιμόνιον συγγραφέα. Θαυμαστὴ βιογραφία καὶ ἀναλύσις προτάσσεται τοῦ ἔργου. Δρ. 3.

Ossip Lourié

Μετ. Γεωργίου Βουτσινᾶ

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Τολστόη.

Αἱ θρησκευτικαί, αἱ ἠθικαί, αἱ φιλοσοφικαὶ ἰδέαι, ποῦ ἀνέπτυξεν εἰς τὰ τόσα συγγράμματά του φιλοσοφίας, δογματικῆς, μυθιστορήματος, δράματος, διηγήματος ὁ διάσημος Τολστόη — ὁ Ρῶσος ἐπαναστάτης φιλόσοφος, ὁ Νεο- χριστιανικός — εὗρισκονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο, συστηματοποιηθεῖσαι ἀπὸ ἀξιοσημείωτον συγγραφέα, τὸν κ. Ὄσοιτ-Λουριέ καὶ κατὰ μετάφρασιν τοῦ δοκίμου δημοσιογράφου κ. Βουτσινᾶ. Δρ. 3.

Louis Büchner

Δύναμις καὶ ὕλη.

Αἱ χημικαὶ καὶ βιολογικαὶ θεωρίαι τοῦ διασημοῦ Γερμανοῦ φυσιολόγου Μπύχνερ, τείνουσαι εἰς ἰσοστήριξιν τῶν ἰλιστικῶν γνώμων, δισττυοῦνται εἰς τὸ πολὺκροτον τοῦτο βιβλίον, ἄξιον μελέτης διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα ἀνεξαρτήτως γνώμων καὶ πεποιθήσεων. Δρ. 4.

Βράϊλα Ἀρμένη **Περὶ πρώτων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν**

Ἡ φιλοσοφικὴ διδασκαλία τοῦ Βράϊλα περιλαμβάνεται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ποῦ ἀποτελεῖ συνάμα καὶ περιλήψιν πολλῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων μετα- φυσικῆς καὶ καθαρᾶς λογικῆς ἀπὸ Ἀριστοτέλους μέχρι Κάντ. Δρ. 3.

Leon Tolstoï

Μετ. Σ. Φραγκοπούλου

Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας.

Εἶναι τὸ βιβλίον, ποῦ ἐξέδωκεν ὁ Τολστόη μετὰ τὸν Ῥωσοῖατικὸν πόλεμον, φιλοσοφικός ἀντίπαλος τῶν διαθέσεων τῆς Ῥωσικῆς ψυχῆς, ἀνα- φερόμενον ὅμως εἰς γενικότητα θεωριῶν ἐφαρμοσίμων εἰς κάθε λαὸν καὶ εἰς κάθε κοινωνίαν. Ὁ ὑπερμαχος τοῦ δικαίου, ὁ ἀπολογητὴς τῆς ἰσότητος, ὁ κηρὺς τῆς εἰρήνης Τολστόη μᾶς παρουσιάζει νέας ἀποψεις μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸ ἔργον του τοῦτο. Δρ. 1.50.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ἐκ τῆν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Σ. Ἀποστολίδου Αἱ ψυχώσεις.

Σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, ὅπου τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα κεφάλαια τῆς φυσιολογίας, ἢ ἐγκληματοσιότης, αἱ μονομανίαι, αἱ γενετήσιοι διαστροφαί, ὁ ἐκφυλισμὸς, ἢ ἀνισόρροτος εὐφρία, αἱ ψευδαισθήσεις διερευνῶνται καὶ περιγράφονται σαφῶς μετὰ περιέργων παραδειγμάτων ἐξ ὅλης τῆς ἱστορίας καὶ κατὰ τρόπον ἀφηγηματικόν, δυνάμενον νὰ ἐλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον κάθε ἀναγνώστου.

Δρ. 4.

A. Debay Ὑγιεινὴ καὶ φυσιολογία τοῦ γάμου

Μετ. Τ. Καρδαρά

Ἦτοι φυσικὴ καὶ ἰατρικὴ ἱστορία τῶν συζύγων. Ἐπιστημονικὴ, ἀλλὰ καὶ εὐληπτος δι' ὅλους διδασκαλίαν τῶν συζυγικῶν καθηκόντων, τῆς τερπνῆς συμβιώσεως καὶ τῆς γεννήσεως ὑγιῶν τέκνων, συνάμα δὲ καὶ ὑπόδειξις τῶν μεγάλων ἐξ ἀγνοίας σχετικῶν νοσημάτων. Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τῆς 221ης γαλλικῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Τ. Καρδαρά.

Δρ. 3.

A. Debay Ὑγιεινὴ τῶν ἡδονῶν καὶ τέρψεων

Μετ. Τε. Εὐαγγελίδου

Ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις περὶ τοῦ μέτρου τῶν γενετησίων ὁρμῶν παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, περὶ τοῦ τρόπου τῆς χρήσεως σχετικῶς μετὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, τὴν ἡλικίαν, τὰς ἐποχάς, τὰς κοινωνικὰς συνθήκας κτλ. Ἡ φωτισμένη διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἀνάπτυξις τῶν σχετικῶν κεφαλαίων τῆς βιολογίας τοῦ ἐξησφάλισαν παγκόσμιον καὶ συνεχῆ ἐπιτυχίαν.

Δρ. 3.

II. Βράϊλα Ἀρμένη Περὶ ἐνότητος τῶν Λογικῶν Στοιχείων

Ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεωτέρας μεταφυσικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ Βράϊλας ἐξηγεῖ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν φυσικῶν φαινομένων πῶς ἐμορφώθησαν οἱ θεμελιώδεις νόμοι τῆς ἐφηρμοσμένης λογικῆς, ὁ ὅποιος πάντες ἀποδεικνύουν τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ καὶ ψυχῆς καὶ παρουσιάζουν ἀναμφισβήτητον τὴν ἀνωτέραν τοῦ ἀνθρώπου ὑπόστασιν.

Δρ. 1.

Jean Finot Ἡ ἐπιστήμη τῆς εὐτυχίας.

Μετ. Α. Γεωργιάδου

Ἐπαρκῶς γνωστὸς διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν τῶν ἔργων του, ποῦ τὰ διατνέει ὅλα ἐπιλογοφικῆς αἰσιοδοξία, πραγματεῦται εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ κ. Finot πῶς δύνανται κάθε ἄτομον καὶ κάθε κοινωνία νὰ ἐνισχύσουν τὸ ἔμφυτον εἰς τὴν ζαὴν κεφάλαιον εὐτυχίας καὶ νὰ τὸ πολλαπλασιάσουν, ὥστε ἢ ἀποκαρτέρησις καὶ ὁ ἀτελεισμὸς—νοσηρὰ συμπτώματα—νὰ περιορισθοῦν εἰς τὸ ἐλάχιστον. Ἡ φιλοσοφικότης, ἢ ἡθικολογία, ὁ ἐπιστημονισμὸς τοῦ ἔργου συνδυάζονται μετὰ τερπνὴν ἀφηγηματικότητα.

Δρ. 3.

II. Βράϊλα Ἀρμένη Φιλοσοφικαὶ μελέται.

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλοσοφικαὶ μελέται περὶ Χριστιανισμοῦ» ἔχον θεολογικῆς καὶ μεταφυσικῆς φιλοσοφίας ἔργον τοῦ Δδγ. Νικολά, εἰς τὸ ὁποῖον διατυποῦνται αἱ θεωρίαι περὶ Θεοῦ, ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, θρησκευτικῆς ἀποκαλύψεως, προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου κτλ., συνδυασμέναι μετὰ τὰ δεδομένα τῶν σημερινῶν γνώσεων, ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος φιλοσόφου Βράϊλα εἰς τὴν γλῶσσάν μας τόσοον ἀρτίως, ὥστε ν' ἀποτελῇ ἴδιον αὐτοῦ ἔργον, φιλολογικόν καὶ ἐπιστημονικόν. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 3.

Δρ. 12.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ

10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

Max Nordau Κοινωνιολογικά παράδοξα.

Τὸ δευτερον μέρος τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Νορνείου, σχετικῶν πρὸς τὴν ὑπόστασιν τῆς σημερινῆς κοινωνίας καὶ πρὸς τὰς τάσεις τῆς μελλούσης κοινωνικῆς ἐξελίξεως, περιέχεται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπιστημονικῶς ῥιζοσπαστικὸν καὶ φιλοσοφικῶς φιλελεύθερον. Δρ. 3.

Η. Εβράζλα Ἀρμένη Στοιχεῖα φιλοσοφίας.

Συμπλήρωσις τοῦ ἔργου «Περὶ πρώτων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν» καὶ διδασκαλία ἰδεολογίας, ἠθικῆς ψυχολογίας καὶ φιλοσοφίας εἶναι τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ φιλοσόφου Βράζλα, ὁ ὅποιος εἰς τὸν κύκλον τῶν γνώσεων τούτων περιέλαβε καὶ τὰς περὶ Γλυπτικῆς, Ζωγραφικῆς, Μουσικῆς, Ποιήσεως μεταφυσικῶς ἀντιλήψεις, καθὼς καὶ τὰς περὶ δικαίου θεωρίας. Δρ. 3.

Félix de Dantec Ὁ ἀθεϊσμός.

Μετάφρασις Ἀρ. Καμπάνη

Τὸ σύστημα τοῦ Ὁριστικισμοῦ (déterminisme), ἧτοι ἡ φιλοσοφία ὡς συμπέρασμα τῶν ἐξηκριβωμένων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, διατυπῶται μὲ πολυμάθειαν, μὲ ἰσχυρὸν λογικὸν εἰρμόν καὶ μὲ συγγραφικὴν χάριν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ καθηγητοῦ Νταντέκ σχετικῶς μὲ τὰς κοσμολογικὰς καὶ θρησκευτικὰς θεωρίας. Χωρὶς νὰ διδάσκη καθαυτὸ τὸν ἀθεϊσμόν, συνοψίζει τὰς σχετικὰς παλαιότερας καὶ συγχρόνους θεωρίας, πολεμεῖ κυρίως τὴν ἀυθαίρετον σκέψιν εἰς κάθε δόγμα εἴτε θεϊτικόν εἴτε ὑλιστικόν καὶ ὑποδεικνύει ὀρίζοντα ἐλευθέρως σκέψεως, ὑποταγμένης εἰς τοὺς μαθηματικούς, φυσικούς, χημικούς καὶ βιολογικούς νόμους. Ὡστε ἀνεξαρτήτως πεποιθήσεων καὶ ἰδεῶν παρέχει οὐσιαστικῶς πλῆθος γνώσεων εἰς κάθε ἀνθρώπον τῆς σκέψεως. Ἡ μετάφρασις ἐπιμελημένη ὑπὸ τοῦ λογογράφου κ. Ἀρ. Καμπάνη Δρ. 4.

Θ. Κάϊρη Φιλοσοφικά.

Εἶναι τὸ κεφαλαῖδες ἔργον τοῦ ἐξόχου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἠθικολόγου, μεταφυσικοῦ φιλοσόφου καὶ αἰρεσιάρχου Θ. Κάϊρη, ὁ ὅποιος ἔσχε μεγάλην ἐπίδρασιν παλαιότερα καὶ ἔως σήμερον. Αἱ ἰδέαι του περὶ Θεῖσμου, περὶ Ἡθικῆς, περὶ Νόμων, περὶ Λογικῆς, περὶ Κόσμου κ.τ.λ. διατυπῶνται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο εὐληπτα καὶ σύντομα. Δρ. 2.

H. Taine = Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι.

Μετ. Ἀγαθονίκου

Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ κριτικὴ τοῦ διασήμεου Ταιν περὶ τῶν λόγων τῆς ἀναπτύξεως τῆς Καλλιτεχνίας, Ποιήσεως, Τραγωδίας, Γλυπτικῆς, Ζωγραφικῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι περιέχονται εἰς τὸ βιβλίον αὐτό. Ἡ κοικιλία τῶν γνώσεων, ἡ κομψότης τῶν ἀντιλήψεων, ἡ γοητεία τοῦ ὄρους τὸ κάμνον ἐξαιρετικὰ ἐλκυστικὸν καὶ προσίτον εἰς κάθε ἀναγνώστην. Ἡ μετάφρασις ἐπιμελημένη ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Ἀγαθονίκου. Δρ. 250.

H. Taine = Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ.

Μετ. Ἀγαθονίκου

Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς θεωρίας του «τοῦ περιβάλλοντος» περιγράφει ὁ Ταιν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐξηγεῖ πῶς ἐρανερώθη ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τόση ἀκμὴ τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ μὲ τὸν Ραφαήλ, τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελο, τὸν ντὰ Βίντσι καὶ τοὺς ἄλλους κορυφαίους ζωγράφους, γλύπτας καὶ καλλιτέχνας ἐν γένει. Δρ. 250.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδοθεμένη ἐκ τῆν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Friedrich Nietzsche Ἡ Γένεσις τῆς Τραγωδίας

Μετάφρ. Ν. Καζαντζάκη.

Τὸ θαυμάσιον ποιητικὸν καὶ φιλοσοφικὸν ἔργον τοῦ Νίτσε περὶ τῆς ἀρχαίας τραγωδίας. Ἐμбриθῆς γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, βαθύς δὲ ψυχολόγος τῆς Ἑλληνικῆς ιδέας, μὲ ποιητικὴν πρωτοτυπίαν καὶ μὲ κριτικὴν ἰσχυρὰν ἔδωκεν ἀποκαλυπτικὸν φῶς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας τραγωδίας καὶ γενικώτερον ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς. Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη.

Wilhelm Wundt Ὑπνωτισμὸς καὶ Ὑποβολή.

Μετάφρ. Ἀ. Πολυμέρη

Ὁ κορυφαῖος σύγχρονος φιλόσοφος τῆς Γερμανίας, δεινὸς βιολόγος, ψυχολόγος καὶ μελετητὴς τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, ἰδρυτὴς ἰδίᾳς φιλοσοφικῆς θεωρίας, συμπληρούσης τὴν μεταφυσικὴν ἀντίληψιν διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τὰν ἀπαλιν, ἀσχολεῖται εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο μὲ τὰ φαινόμενα τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποβολῆς. Ἐξετάζει δὲ καὶ ἀναλθεὶ καὶ κατατάσσει τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀπὸ φυσικῆς, χημικοζωικῆς καὶ κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως. Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ σαφῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Πολυμέρη.

Oscar Lombroso Ὁ ἐγκληματίας ἄνθρωπος

Μετάφρ. Μπάμπη Ἀννίνου

Τὸ πολὺκροτον ἐπιστημονικὸν καὶ κοινωνιολογικὸν σύγγραμμα τοῦ Λομβρόζο, τὸ προκαλεσάν σημαντικὰς τροποποιήσεις τῶν θεωριῶν καὶ τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς ψυχοπαθείας καὶ τῆς ἑμπειρικῆς ψυχολογίας, διὰ κλινικῶν δὲ καὶ ποικίλων στατιστικῶν παραδειγμάτων ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἐγκληματῆται εἶναι ἔκφυλοι συνεκτῶς ἀνεύθυνοι ἀπὸ ἀτομικῆς ἀπόψεως. Εἰσάγων οὕτως ἄλλην θεωρίαν περὶ ποινῆς, ὑποδεικνύει καὶ ὀριζιὰς τροποποιήσεις ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν αὐτῆς. Τὸ σύγγραμμα, ἐκδοθὲν εἰς δύο τόμους, εἶναι προσιτὸν καὶ ἐξόχως ἐνδιαφέρον εἰς πάντα ἀναγνώστην, ἀπαραίτητον δὲ εἰς τοὺς ἐπιστήμονας, ἰατροὺς καὶ νομικοὺς. Δρ. 8.—

Ἡ μετάφρασις ἀρτία ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ κ. Μπάμπη Ἀννίνου.

Leon Tolstol Ἡ Ἀναγέννησις.

Μετ. Σπ. Φραγκοπούλου

Αἱ μελέται τῆς τελευταίας συγγραφικῆς περιόδου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ρωσίας καὶ φιλοσόφου περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Μελέται θρησκευτικαί, κοινωνικαί, ἠθικαί, σοσιαλιστικαί, ὅλαι διανγεῖς καὶ ἥρωιοι εἰς τὴν διατύπωσιν, ἀλλὰ ἠρηκτικῶς καὶ ἐπαναστατικαί κατ' οὐσίαν.

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Σπ. Φραγκοπούλου.

Δρ. 2.50

H. Poincaré Ἐπιστήμη καὶ ὑπόθεσις.

Μετάφρ. Η. Ζερβού

Τὸ βαθύ καὶ ἀποκαλυπτικὸν ἔργον τοῦ κορυφαίου τοῦ αἰῶνός μας φιλοσόφου ἐπιστήμονος. Ἐπισκοπεῖται εἰς αὐτὸ καὶ καθορίζεται ἡ σχετικότης καὶ ἡ ἀξία τῆς ἐπιστήμης καὶ καταδεικνύεται ἡ σημασία τῆς ὑποθέσεως εἴτε ἐπιστημονικῆς εἴτε καθαρῶς φιλοσοφικῆς εἶναι αὐτή. Οὕτω τίθενται τὰ ὄρια τῆς σήμερον ἀνθρωπίνης σκέψεως, διαγράφεται δὲ εὐρὺς ὁ ὀρίζων τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω νοήσεως.

Δρ. 4.—

Τὸ ἐξοχον ἔργον μετάφρασεν ἀκριβῶς καὶ σαφῶς ὁ κ. Παν. Ζερβός.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδόμενη ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Γ. ΖΕΡΒΟΥ

Th. Ribot

Μετ. Χ. Δαρμάτζη

Προβλήματα

τῆς ψυχολογίας
τῶν συναίσθημάτων.

Φυσιολόγος καὶ φιλόσοφος ὁ συγγραφεὺς ἐπιχειρεῖ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἄμα καὶ τῆς ἰδεολογικῆς μεθόδου τὴν διερεῦνσιν καὶ ἐξηγήσιν τῶν πλεον περιπλοκῶν καὶ μυχιῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Δρ. 3.

M. Maeterlinck

Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Ὁ θησαυρὸς τῶν ταπεινῶν.

Σειρὰ φωτεινῶν μελετῶν ἐπὶ συγκεκριμένων θεμάτων καὶ ἐπὶ ἀφηρημένων ζητημάτων, ὡς αἱ ὑπὸ τοὺς τίτλους «τὸ ξύπνημα τῆς ψυχῆς—οἱ προειδοποιημένοι (περὶ τοῦ θανάτου)—Νοβαλις—ἡ καθ' ἡμέραν τραγικότης» κ.λ.π., ἀποτελοῦσα σύνολον πρωτοτύπου ψυχολογίας καὶ κοινωνικῆς φιλοσοφίας. Δρ. 8.—

Osipe Lourié

Μετ. Γ. Τσοκοπούλου

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἴψεν.

Ἡ φιλοσοφικὴ σκέψις ἡ ἐμπνεύσασα τὸ ὄλον ἔργον τοῦ Ἴψεν, ἡ βασιζομένη εἰς τὰς συγχρόνους βιολογικὰς δοξασίας, παρουσιάζεται εἰς ἐνιαῖον σύστημα. Ἐν ταύτῳ γίνεται συσχετισμὸς ὄλων τῶν δραμάτων τοῦ μεγάλου Νορβηγικοῦ συγγραφέως, παρέχεται δὲ ἀκριβῆς ἀνάλυσις ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν. Δρ. 5.—

A. Metchnikoff

Μετ. Α. Γεωργιάδου

Μελέται περὶ τῆς ἀνθρωπίνης
φύσεως.

Ὁ διάσημος ἐν Γαλλίᾳ βιολόγος θέτει διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἀπόψεις νέας ἠθικῆς, μὴ δεχόμενος ὡς ἠθικὴν βάσιν τὴν ἰδέαν τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς προβάλλον δὲ ὡς τοιαύτην τὴν ἐπιδίωξιν τῆς μακροβιότητος. Παρὰλλήλως δὲ ὡς κοινωνικὸν παράγοντα περιόδου καὶ ὡς μέσον ἠθικοποιήσεως ὑποδεικνύει ἀντὶ τῆς φιλάνθρωπιᾶς τὴν συναίσθησιν ἀμοιβαίας ὠφελιμότητος. Δρ. 4.—

H. Eckermann

Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Συνομιλίας Ἐκκερμαν καὶ Γκαίτε.

Αἱ φιλοσοφικαὶ ἀντιλήψεις, αἱ περὶ φιλοσοφίας καὶ τέχνης γνῶμαι καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ Γκαίτε κατὰ τὴν ὥριμον τῆς ζωῆς του περίοδον περιλαμβάνονται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Δρ. 3.—

F. Vialt καὶ F. Jolyet

Μετ. Ἀλ. Γεωργιάδου

Φυσιολογία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐξηγήσις ἐπιστημονικῆ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καὶ περιγραφή τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος εὐμεθόδως καὶ ἀναλυτικῶς, παρέχουσαι καὶ εἰδικὰ καὶ ἐγκυκλίους γνώσεις, ἀπαραίτητους διὰ τὴν κατανοήσιν τῆς βιολογίας, τῆς κοινωνιολογίας καὶ τῆς καθόλου φιλοσοφίας. Δρ. 12.—

A. Schopenhauer

Μετ. Α. Πολυμέρη

Τὸ αὐτεξούσιον.

Ὁρμώμενον ἐκ τῆς ἐμπειρικῆς ψυχολογίας καὶ συνδυάζον τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς πρὸς τὰ ἐκ τῆς φυσιολογίας πορίσματα τὸ ἔργον τοῦτο διερευνᾷ ἂν πραγματικῶς ὑπάρχῃ ἐλευθερία βουλήσεως εἰς τὸν ἀνθρώπον, κατὰ πόσον δὲ οὗτος ὑφίσταται ἀναπόδραστον ἐπίδρασιν προηγουμένων καὶ συγχρόνων του ἔξωθεν ἐνεργειῶν, εἶναι δηλαδὴ οὗτος ἀποτέλεσμα μᾶλλον ἢ αἰτίον. Ἐπὶ τῇ βίῳ δὲ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θεωρίας περὶ τούτων προβαίνει ὁ Σοπενάουερ ἀναπτύσσει συναφῶς τὰς περὶ ἠθικῆς ἀντιλήψεις του, πόρισμα τῆς ὅλης φιλοσοφίας του. Δρ. 3.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Γ. ΖΕΡΒΟΥ

Parus

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ἀπόκρυφος ἐπιστήμη-ψυχισμός.

Ὁ συγγραφεὺς, γνωστότατος ἐν Παρισίοις ἰατρός, καὶ ἐκ τῶν περιφανεστέρων μιστῶν τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, ἐξωθεῖ τὴν τόλμην τῆς σκέψεως μέχρι τῶν ἀκροτάτων ὁρίων ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἀντιλήψεων τοῦ ἀποκρυφισμοῦ ἐπὶ τοῦ Σὺμπαντος, τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ψυχῆς, τὴν ὁποίαν παρακολουθεῖ ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς της μέχρι τῆς ὀριστικῆς διὰ τῶν διαδοχικῶν μετεναρρώσεων τελειώσεώς της. Τὸ βιβλίον ἔκαμε κατάπληξιν ἐν Γαλλίᾳ, τοιαύτην δὲ ἀναμφιβόλως θά προξενήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν τόσον εἰς τὸν γενικῶς σκεπτόμενον κόσμον καὶ τὸν ἐπιστημονικόν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς κοινωνιολογοῦντας ἰδιαιτέρως. Δρ. 4.—

Paul Lefert

Μετ. Α. Καλλιφωκά

Ἐπιτομὴ Φυσιολογίας.

Ἐγκυκλοπαιδικὸν ἐπιστημονικὸν ἔργον, περιγράφον καὶ ἐξηγοῦν τὰ τοῦ ἀνθρωπίνου ὄργανισμοῦ, ἥτοι τὴν σύστασιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, τὴν λειτουργίαν τῆς θρέψεως καὶ τῆς πέψεως, τὰ τῶν μυῶν, νεύρων κλπ. κατὰ τρέπον εὐχάριστον καὶ ἀντιληπτὸν εἰς ὅλους. Δρ. 5.—

Emerson

Μετ. Θ. Χ. Φλωρεά

Λόγια τοῦ κόσμου.

Σειρὰ μελετῶν κοινωνικῶν, ψυχολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων τοῦ μεγάλου Σάξωνος συγγραφεῖς, τὰς ὁποίας διαπνέει καὶ καθιστᾷ εἰς ὅλους γοητευτικὰς καὶ ἀντιληπτὰς μία ὑπέροχος πνοὴ ποιήσεως, με παραστατικότητά καὶ ἐνάργειαν ὕφους. Προηγεῖται βιογραφία κριτικὴ τοῦ συγγραφεῖς ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ καὶ ἔπονται αἱ μελέται: *Προορισμός—Πλοῦτος—Δατρεία—Αὐτεξούσιον—Χαρακτήρ—Θάρος*. Δρ. 3.—

Martin-Viel κλπ.

Μετ. Α. Καλλιφωκά

Νόσοι καὶ Θεραπείαι.

Μετ' ἐπιμελῆ ἔρρυναν συνεκεντρώθησαν ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ αἱ καλύτερα εἰδικαὶ μελέται ἐξόχων ἐπιστημόνων, τοιαῦται ὥστε νὰ δύνανται ν' ἀναγνωσθῶσιν ὑφ' ὅλων καὶ νὰ εἶναι ἀντιληπταί, εὐχάριστοι καὶ ὀδηγητικαὶ ἐπὶ τῶν κυριωτέρων ἀσθενειῶν. Πλὴν τῆς περιγραφῆς περιέχουσι διαγνώσιν καὶ κυρίως ὀδηγίαν προληπτικὰς καὶ θεραπευτικὰς. Δρ. 5.—

N. Cuyau

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Στοιχεῖα ἐλευθέρου ἠθικῆς.

Βιβλίον πολύκροτον. Ἡ ἠθικὴ διδασκαλία τοῦ Γκιγιῶ, ἀνεξάρτητος ἀπὸ παντὸς θρησκευτικοῦ δόγματος καὶ ἠθικῆς κυρώσεως, τοιαύτην ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν ἐν Γαλλίᾳ, ὥστε ἔγινεν ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας συζητήσεως εἰς τὴν *Γαλλικὴν Φιλοσοφικὴν Ἐταιρείαν*. Οἱ γνωρίζοντες τὰς φιλοσοφικὰς ἀντιλήψεις τοῦ Νίτσε θά ἐκπλαγοῦν βλέποντες πῶς δύο ὑπέροχοι διάνοιαι, ἀπὸ τῆς αὐτῆς βάσεως ὀρμηθεῖσαι, κατέληξαν εἰς συμπεράσματα ἐντελῶς ἀντίθετα, ἥτοι εἰς ἓνα ἐντελῶς διαφορητικὸν ὑπεράνθρωπον. Δρ. 5.—

N. Vaschide

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ὁ ὕπνος καὶ τὰ ὄνειρα.

Τὸ ἀριώτερον προῖον τῆς περὶ ὄνειρων μελέτης εἶνε τὸ ἔργον τοῦτο, ἐν ᾧ ἐκτίθενται ὅλαι αἱ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον ἔρρυναι πάντων τῶν σοφῶν, θίγονται δὲ ζητήματα οὐδοαιότητος πρακτικῆς σημασίας, ὡς τὸ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ὄνειρων ἐπὶ τῆς πραγματικῆς ζωῆς, τῆς διαγνωστικῆς αὐτῶν σημασίας, τῆς χρησιμοποίησεώς των ὡς παθολογικῶν ἐνδείξεων κλπ. Δρ. 4.—

400 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 20 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Γ. ΖΕΡΒΟΥ

Geriolles - Gaustier

Μετάφρασις Ν. Ποριώτη

Αἱ ξένοι χῶραι.

Καλλιτεχνική καὶ ἐν ταυτῷ ἀκριβῆς περιγραφή χωρῶν καὶ λαῶν, πολιτισμοῦ καὶ θρησκειῶν καὶ ἐθίμων, γεωγραφίας, ἐμπορίου, ναυτιλίας κ.λ.π. τῶν μᾶλλον περιέργων καὶ ἀγνώστων πόλεων καὶ τόπων τῆς γῆς. Πρὸς συγγραφὴν τοῦ ἔργου συνειργάσθησαν ἐπιφανεῖς συγγραφεῖς περιηγηταί. Δρ. 5.—

Κ. Κυπριάδου Μελετήματα Κοινωνιολογικά καὶ Ἐγκληματολογικά.

Αἱ νεώτεραι παρατηρήσεις, κοινωνιολογικαὶ ἀντιλήψεις καὶ ἠθικὰ πορίσματα ἐπὶ διαφόρων κοινωνικῶν θεσμῶν καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐγκληματικῶν τάσεων καὶ τῶν περὶ ποιότης θεωριῶν. Δρ. 1.20

Fred. Nietzsche

Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Ὁ Ζαρατούστρας.

Τὸ ὑπέροχον καὶ κυριώτερον ἔργον τοῦ μεγάλου συγχρόνου ποιητοῦ καὶ φιλοσόφου τῆς Γερμανίας, ὅπου κυρίως ἐκτίθενται αἱ ριζοσπαστικαὶ θεωρίαι του περὶ τῆς παλαιᾶς—τῆς μέχρι σήμερον—ἠθικῆς καὶ τῆς ἐν γένει κοινωνικῆς ὀργανώσεως μετὰ τρόπον θαυμασίως ποιητικῶν καὶ ὅπου παρουσιάζεται πλήρης ἡ πολύκροτος νιτσεϊκῆ θεωρία τοῦ Ἑπιφανθρώπου. Δρ. 4.50

Γ. Σωτηριάδου Ἱστορία τῆς ἀρχαιότητος.

Ὅλη ἡ ἀρχαία ἱστορία ἀπὸ τῶν πρώτων φαραωνικῶν ἐποχῶν τῆς Αἰγύπτου μέχρι τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, συγγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας. Ἐπιστημονικὴ ἀκριβεία καὶ κριτικὴ διαύγεια διακρίνουσι τὸ ἔργον. Δρ. 4.—

Γ. Π. Καραβία Ἡ ὀροθεραπεία.

Ὁ νεώτατος καὶ κατ' ἐξοχὴν σπουδαῖος θεραπευτικὸς οὗτος κλάδος τῆς ἰατρικῆς, ἡ ὀροθεραπεία, ἐκτίθεται εὐλόγητος διὰ πάντα ἀναγνώστην καὶ διεξηγεῖται εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο, γραφέν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος νεωτέρων ἀσθεντικῶν ἔργων τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Δρ. 3.—

B. Spinoza

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ἡθική.

Τὸ κεφαλαῖωδες ἔργον τοῦ μεγάλου πανθειστοῦ φιλοσόφου. Ἐν αὐτῷ δι' ἐπιστημονικῆς καὶ κατ' ἐξοχὴν κριτικῆς μεθόδου ἀνάγεται ὁ συγγραφεὺς εἰς γενικωτάτας καὶ καθωρισμένα ἀντιλήψεις περὶ θεοῦ, περὶ ἀρχῆς καὶ φύσεως τῆς ψυχῆς, περὶ συναισθημάτων καὶ παθῶν, περὶ κοινωνίας, κοινωνικῆς ἔξαρτήσεως τοῦ ἀνθρώπου κλπ. Αἱ ὑψηλαὶ καὶ ὑπέροχοι θεωρίαι του ἀποτελοῦσι κυριωτάτην βάσιν τῆς νέας φιλοσοφίας. Δρ. 5.—

G. A. Laisant

Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Ἡ Ἀγωγή.

Ἡ ἀγωγή τῶν παιδῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπιστήμης εἶναι ὁ πλήρης τίτλος καὶ τὸ θέμα τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ ἐνέχει μέγα ἐνδιαφέρον ὄχι μόνον διὰ τοὺς παιδαγωγούς, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντα περὶ τὴν κοινωνιολογίαν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀσχολούμενον. Ἡ μῦσις εἰς τὰ μαθηματικά καὶ εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμης, ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνατροφή, ἡ ψυχολογία καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἀνατροφῆς εἶναι τὰ κυριώτερα ζητήματα τοῦ βιβλίου. Δρ. 3.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΗ

* Εκτελεζόμενη υπό την Επαύθυνση του Δρος Γ. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

II. Βεγγία Διημένη	Φιλοσοφικαί μελέται περί Χριστιανισμού (Αδγ. Νικολάου), Τόμοι 3.....	12.—
	Φιλοσοφία του Σουκράτους... Στοιχεία θεολογικῆς καὶ πρακτικῆς φιλοσοφίας.....	2.— 3.—
	Περί πρώτων λόγων καὶ ἀρχῶν. Περί ἐπιτηδῶν Λογικῶν Στοιχειῶν. Ζ. Δπουτολίδου	3.— 1.—
Μιφχωώσις.....	Louis Buchner	4.—
	Ο. Δαβριτσιόσις.....	4.—
	Ο. Καρ' ἐκπονήθην ἀπὸ θεωποῦ δόξαισι καὶ ὕλη.....	4.—
	H. Bergson	3.—
Τὸ γέλιον.....	John Caird	3.—
	Η φιλοσοφία τῆς θεολογίας. Μάρτ. Π. Γρατσιάτου.	3.—
	Felix le Dantec	4.—
Ο. Αθωσιόσις. Διστ. Α. Καραπάνη.	A. Dehay	4.—
	Φιλοσοφία τοῦ γέλιου.....	3.—
	Υφανη καὶ φροσιολογία τοῦ γέλιου. Μαρ. Τ. Φ. Κάρδαρᾶ.	3.—
	Υφανη ἠθῶν καὶ τέχνησιων. Μαρ. Τ. Φ. Βαγγελάδου..	3.—
	Oh. Da Silva	9.—
Περί τῆς Γενέσεως τῶν εἰδῶν. Gaston Danville	Η Ψυχολογία τοῦ ἔθους. Μαρ. Χρ. Δραγαλιέρη.....	3.—
	B. Daignenes	3.—
Η Θείσις. Μαρ. Οικονομησιπούλου.	X. Dastire	3.—
Η Ζωή καὶ ὁ θάνατος. Μαρ. Ἰβερ. Στρατιγγεσιπούλου..	Ἰβερ. Στρατιγγεσιπούλου.....	4.—
	Ἐπισιτησιου	4.—
Ἐγγεσιθῶν. Μαρ. Α. Καραπάνη.	E. Eckermann	0,80
Στοιχιαί Ἐκκερμιαν με τῶν Γκατ. Μάρτ. Ν. Καζαντζάκη.	ΕΜΕΡΣΟΝ	3.—
Δόξα τοῦ ζώσιου. Μαρ. Θ. Φλωρᾶ.		3.—

200 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνά 10 Δραχμάς κατὰ μῆνα.

Θεοφράστου	Καθακῆσις. Μαρ. Μ. Σιγούρου.	1.—
Louis Figuier	Η ἑκπέσιον τοῦ θανάτου. Μαρ. Ἄντ. Πολυμέρη.....	4.—
Flammariou	Ο Θεός ἐν τῇ φροσι.....	4.—
	Τὸ ἀνώσιον καὶ τὰ ψυχικὰ ποσοβήματα.....	3.—
Jean Finot	Η ἐκπονήθη τῆς ἔτυχας. Μαρ. Ἄδελ. Γεωργιάδου.....	3.—
J. Rogues Fursac	Η φιλοθρησία. Μάρτ. Ν. Κουσιουσιώτου.....	3.—
N. Guyan	Στοιχιαί ἐπιτηδῶν ἠθικῆς. Μαρ. Ν. Κουσιουσιώτου.....	5.—
V. Hugo	Φιλοσοφία καὶ φιλολογία. Μαρ. Ισρασιμου Βουσιανᾶ.....	2,50
Ernest Haecbel	Η καταπολή τοῦ ἀνθρώσιου. Ο. Μοσιουσιόσις.....	2.—
W. James (Τζέιμς)	Η φροσια τῆς σιγκινηφροσις. Μαρ. Ν. Καζαντζάκη.....	3.—
Θ. Καίρη	Φιλοσοφικά.....	2.—
G. Laisant	Η ἀπολή. Μαρ. Ν. Καζαντζάκη.	3.—
Lombroso	Πνευματιόσις καὶ ὕφανσισισις. Ο ἐγκληρηματίσις ἀνθρώσιουσις..	4.— 3.—
Ossip Louhrle	Η φιλοσοφία τοῦ Τοδοτή. Μαρ. Γεωργίου Βουσιανᾶ.....	3.—
	Η φιλοσοφία τοῦ Ἰγερ. Μαρ. Γεωργ. Τσοκοπούλου.....	3.—
G. Leopardi	Ηθικὰ ἔργα. Μαρ. Α. Καραπάνη.	3.—
John Lubbock	Πῶς νὰ ζῆσι. Μαρ. Θ. Φλωρᾶ.	3.—
Δι ἀπολόγοσις τῆς ζωῆς. Μαρ. Α. Μαρσιουσιόσις.....	Μ. Μαοτιρλινοῦ	3.—
Ο φροσιπῶσις τῶν Γασισιων. Μαρ. Ν. Καζαντζάκη.....		3.—

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διαύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰ. ΖΕΡΒΟΥ

ἘΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

A. Metchnikoff		Richard	
Μελέται περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως	4.—	Ἄσσοιαισμός καὶ αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι. Μετάφρ. Ἡλ. Οἰκονομοπούλου.	3.—
Max. Nordau		Paul de Règlà	
Κοινωνιολογικὰ παράδοξα.	3.—	Ἡ γυναίκα. Μετ. Χ. Νεοκλέους.	3.—
Ψυχολογικὴ φυσιολογία τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς ἰδιοφυΐας.	2.—	Spinoza	
Ἐκφυλισμός	2.—	Ἠθικὴ. Μετ. Ν. Κουντουριώτου.	5.—
Ψυχολογικὰ παράδοξα	3.—	Schopenhauer	
F. Nietzsche (Νίτσε)		Σκέψεις καὶ ἀποσπάσματα. Μετ. Ν. Κουντουριώτου.	4.—
Γνώμαι καὶ περικοπαί. Μετάφρασις Ἰω. Ζερβού.	3.—	Ἐπὶ τῆς θρησκείας.	3.—
Ἡ Γέννησις τῆς τραγωδίας. Μετ. Ν. Καζαντζάκη.	3.—	Συγγραφεῖς καὶ ὄψος. Μετ. Ἄ. Ζάρκου.	3.—
Ἄ Ζαρατούστρας. Μετ. Ν. Καζαντζάκη	4.50	Τὸ αὐτεξούσιον.	3.—
A. Pappalardo		C. de la Saussaye	
Ἡ Τηλεπάθεια. Μετάφρασις Ἄρ. Καμπάνη	2.50	Ἱστορία τῆς θρησκείας Σινῶν καὶ Ἰαπώνων.	1.50
Fr. Paulhan		Tolstol	
Ἡ ἠθικὴ τῆς εἰρωνείας.	3.—	Τὰ Εὐαγγέλια.	2.50
H. Poincaré		Ἡ νέα Ζωή.	2.50
Ἐπιστῆμη καὶ ὑπόθεσις. Μετ. Παν. Ζερβού	4.—	Ἡ Ἀνάστασις.	3.—
Papus		Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας	1.50
Ἀπόκρυφος ἐκισιτημ-Ψυχισμός. Μετάφρ. Ν. Κουντουριώτου.	4.—	Ἡ ἀγαγέννησις	2.50
Th. Ribot		Ἡ συνάτα τοῦ Κρόνιζερ	2.—
Προβλήματα τῆς ψυχολογίας τῶν συναίσθημάτων.	3.—	Αἱ νέα ἰδέαι	2.—
Αἱ ἀσθένειαι τῆς προσωπικότητος. Μετάφρ. Π. Ψηλορείτη.	3.—	Τὸ σχολεῖον τῆς Γισονάϊας Πολιάνας	3.—
Αἱ ἀσθένειαι τῆς Βουλήσεως. Μετ. Π. Ψηλορείτη.	3.—	H. Taine	
Ch. Richet		Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι.	2.50
Δοκίμιον Γενικῆς Ψυχολογίας. Μετάφρ. Ν. Κουντουριώτου.	4.—	Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ.	2.50
Rousseau		N. Vaschide	
Περὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρώπων.	3.—	Ἄσνος καὶ τὰ ὄνειρα. Μετ. Ν. Κουντουριώτου.	4.—
Κοινωνικὸν συμβόλαιον.	3.—	W. Wundt	
Ernest Renan		Σύστημα Φιλοσοφίας. Τόμος 2. Μετ. Ἄ. Δαλιζίου.	18.—
Ἄ Αντίχριστος. Μετάφρασις Ἡλ. Οἰκονομοπούλου.	3.—	Ἰανωτισμός καὶ ὑποβολή. Μετ. Ἄ. Πολυμέρη.	3.—
Οἱ Ἀπόστολοι. Μετ. Μπ Ἀννίνου.	5.—	Ἰω Ζερβού.	
Βίος τοῦ Ἰησοῦ. Μετ. Α. Καμπάνη.	7.—	Ἱστορία τῆς ἰδέας. Γαβατάρας— Ἀστάρης	4.—

100 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 5 Δραχμὰς κατὰ μῆνα.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

*Εκδομένη υπό τὴν διαθήκην τοῦ Δρος 'Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

G. d'Annunzio

*Όνειρον ἡαρινῆς πρωίας (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . 0.60

Ed. de Amicis

*Σηναὶ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου . . . 2.—

Σ. Βασιλειάδου

*Αἰκικαὶ νύκτες . . . 6.—

*Δρ. Βαλαωρίτου

*Έργα. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . 5.—

Γ. Βιζυηνῶ

Τὸ ἁμάρτημα τῆς μητρὸς μου . . . 3.—

G. Chantepierre

Τὰ Ἰωάννινα πολιορκημένα . . . 3.—

W. Goethe (Γκαίτε)

Φάουστ. Μετ. Μ. Αὐγέρη . . . 4.—

Βέρθερος. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . 2.—

Εἰρ. Π. Δημητράκοπούλου

*Ἡ Υπόθετημένη. Μυθιστόρημα . . . 3.—

H. Van Dyke

Διηγήματα. Μετ. Α. Μαρπουτσόγλου . . . 2.50

Emerson

Λόγια τοῦ κόσμου. Μετάφρασις

Θ. Χ. Φλωρά . . . 3.—

H. Eckermann

Συνομιλαί *Εκκερμαν μὲ τὸν

Γκαίτε. Μετ. Ν. Καζαντζάκη. 3.—

*Επικτήτου

*Έγχειρίδιον. Μετ. *Α. Καμπάνη. 0.80

*Δρ. *Εφταλιώτη

Νησιώτικες ἱστορίαι. . . 3.—

G. Flaubert

*Ο πειρασμὸς τοῦ *Αγ. Αντωνίου.

Μετ. Κ. Βάρναλη . . . 3.—

*Ιω. Ζερβῶ

Μῦθοι τῆς Ζωῆς. . . 3.—

*Ἱστορία τῆς ἰδέας. Γαβατάμας—

*Αστέρης . . . 4.—

E. Zola

*Ἡ Ταβέρια. Μετ. Χ. Νεοκλέους.

(ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . 4.50

*Ἡ Γῆ. Μετ. Μπ. *Αννίνου. (ἐκδ.

ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . 4.50

Δουκίας Ζαδὲ

*Όταν ἤμουν στὸν πόλεμο . . . 1.50

Γ. Ζαλοκώστα

Τὰ ἅπαντα (ἐκδ. ἐπὶ κοιν. χάρτου) 3.50

Θεοφράστου

Χαρακτηῆρες. Μετ. Μ. Σιγάρου. 1.—

Θεοκρίτου

Εἰδέλλια. Μετ. *Ιω. Πολέμη. . . 2.—

V. Hugo

Φιλοσοφία καὶ Φιλολογία. Μετ

Γερ. Βουτσινᾶ . . . 2.50

H. Ibsen (*Ιψεν)

Οἱ βρυκόλακες (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . 1.—

Τὸ σπίτι τῆς κούκλας. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . 1.40

N. Καρβούνη

*Ο πόλεμος Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας 4.—

*Ι. Κονδυλάκη

*Ο Πατούχας . . . 3.—

Διον. Κοκκίνου

Γρίμποβο, Μπιζάνι, Γιάννενα. . . 3.—

*Ανδρ. Κάλβου

*Ἡ Λύρα. . . 2.—

P. Calderon

*Ο *Αλκάδης τῆς Θαλαμίας. (ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . 1.—

Τὸ στοιχειῶ. (ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 1.—

Δ. Καμπούρογλου

*Αναδρομῆς . . . 3.—

*Θρύφαλα . . . 2.—

Δουκίανου

*Ἄπαντα. Τόμ. 6. Μετ. *Ιω. Κον-

δυλάκη . . . 18.—

G. Leopardi

*Ἠθικὰ ἔργα. Μετ. Α. Καμπάνη. 3.—

M. Αιδωρίκη

Πολεμικαὶ ἐντυπώσεις εὐζώνου. 3.—

M. Maeterlinck (*Μέτερλινγκ)

*Ο θησαυρὸς τῶν ταπεινῶν. Μετ.

N. Καζαντζάκη. . . 3.—

Μουσαίου

*Ἡρῶ καὶ Λεάνδρος. Μετάφρασις

Σίμου Μενάρδου. . . 0.70

Molière (*Μολιέρου)

Τὰ ἐρωτικὰ παίσιματα. Μετ. Ν.

Ποριώτη. . . 1.50

Ταρτούφος. Μετ. *Ιω. Σκυλίτση.

(ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . 1.20

*Αγαθόπουλος ὁ Σηροχωρίτης.

(ἐκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . 0.80

*Αρχοντοχωριάτης. (ἐκδοσις ἐπὶ

κοινοῦ χάρτου) . . . 1.—

100 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 5 Δραχμὰς κατὰ μῆνα

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διαύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰ. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Σ. Μελά		Ἐμμ. Ροῖδου
Τὸ ἄσπρο καὶ τὸ μαύρο. Δράμα. 1.50		Συριανὰ διηγήματα 3.—
Πολιμικαὶ σελίδες, ἀπὸ τὸν Ἐλ- ληγοτουρκικὸν πόλεμον 1912. 5.—		Διηγήματα 3.—
Π. Νιρβάνα		Κριτικαὶ μελέται 3.—
Ἡ βροσκοποῦλα μὲ τὰ μαργαριτάρια. 2.—		Εἰδῶλα 4.—
Fr. Nietzsche (Νίτσε)		Μελέται φιλολογικαί, καλλιτε- χνικαί, φιλοσοφικαί. 4.—
Ἡ γέννησις τῆς τραγωδίας. Μετ. Ν. Καζαντζάκη. 3.—		Πάρεργα καὶ παραλειπόμενα 4.—
Ὁ Ζαρατούστρας. Μετ. Ν. Κα- ζαντζάκη 4.50		Τὸ πνεῦμα τοῦ Ροῖδου. 3.—
Γνώμαι καὶ περιχοπαί. Μετ. Ἰ. Ζερβ. 3.—		Τὰ ἄπαντα Δραχ. 24.—
Γρ. Ξενοπούλου		Jean Richerin
Στέλλα Βιολάντη 3.—		Ἰσπανικὰ παραμύθια. Μετ. Ν. Ποριότη 3.—
Ὁ κακὸς δρόμος, κί' ἄλλα και- νοῦργια διηγήματα 3.—		Στεγκίεβιτς
Κ. Παλαμᾶ		Quo vadis? (Ποῦ ὑπάγεις;) 5.—
Τὰ Πρῶτα Κριτικὰ 3.50		Σαϊξπήρου
Οἱ Καημοὶ τῆς Λιμνοθάλασσης καὶ τὰ Σατυρικὰ Γυμνάσματα. 2.—		Κοριοιανός. Μετ. Μ. Δαμιράλη. 2.—
Ἀλεξ. Παπαδιαμάντη		Ἀντώνιος καὶ Κλοπάτρα. Μετ. Μ. Δαμιράλη 2.—
Ἡ Γυφοποῦλα 4.—		Δ. Σολωμοῦ
Ἡ Φόνισσα 3.—		Τὰ Ἔργα. (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 2.50
Ἡ Μάγισσος. 3.—		A. Schopenhauer
Πασχάλινὰ διηγήματα 1.—		Συγγραφεὺς καὶ ὄψος. Μετ. Α. Ζάρκου 3.—
Χριστογεννητικά διηγήματα		H. Taine
Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα		Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι. Μετ. Ἀ. Ἀγαθονίκου 2.50
Ὁ Πεντάρφατος. 3.—		Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ. Μετ. Ἀ. Ἀγαθονίκου. 2.50
Τὰ ῥόδι' ἀερογιάλια 2.50		L. Tolstoi
Ἡ χολεριασμένη. 2.50		Ἡ Ἀναγέννησις. Μετ. Σ. Φραγ- κοπούλου. 2.50
Ἡ νοσταλγός 2.—		Ἡ Νέα ζωή. Μετ. Σ. Φραγ- κοπούλου 2.50
Τὰ Χριστογεννα τοῦ τεμπέλη . 3.—		Σονάτα Κρόϋτσερ. Μετ. Σ. Φραγ- κοπούλου 2.—
Τὰ ἄπαντα Δραχ. 26.—		Ἡ Ἀνάστασις. Μετάφρ. Ἡλ. Οἰκονομοπούλου 3.—
Renè Ryaux		Γ. Τσκοπούλου
Ἡ δυστυχιασμένη Ἡπειρος. . . 2.—		Ἡ Θεατρίνα 8.—
Edgar Poe		I. Turghenieff
Ἱστορίαι ἀλλόκοτες. Μετάφρασις Ν. Σπανδωνῆ 8.—		Τὸ ξένο ψάμι. (ἔκδοσις ἐπὶ κοι- νοῦ χάρτου) 1.—
Π. Ροδοκανάκη		Δ. Ταυκοπούλου
Τὸ Βυσινὶ Τριαντάφυλλο. . . 2.—		Σκόρπιος μολυβίδης 2.—
Ernest Renan		Κ. Χρηστομάνου
Οἱ Ἀπόστολοι. Μετ. Μπάμπη Ἀννίνου 5.—		Ἡ Κερνία ποσειδά 3.—
Βίος τοῦ Ἰησοῦ. Μετάφρασις Ἀ. Καμπάνη 5.—		
Ὁ Ἀντίχριστος. Μετάφρ. Ἡλ. Οἰκονομοπούλου 8.—		

200 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 10 Δραχμὰς κατὰ μῆνα

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰ. ΖΕΡΒΟΥ

W. GCETHE

Φάουστ

Μετάφρ. Μ. Αἰγίου

Τὸ κυριώτατον φιλοσοφικὸν καὶ ποιητικὸν ἀριστούργημα τοῦ Γκαίτε—τὸ κορυφαῖον ἔργον τῆς Γερμανικῆς φιλολογίας. Ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ σοφοῦ ποῦ ἐπάλησε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Σατανᾶν καὶ γύρω εἰς τὰ μεγάλα ἰδεωδὴ τῆς σοφίας, τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς ἀρετῆς ἐξελλίσσεται μία ἐντονος ἀλληλουχία τῶν παθῶν, τῶν ὀρμῶν, τῶν ἐξάρσεων καὶ τῶν ἰδεωδῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπεριτέρα ποιητικὴ πνοὴ ζωογονεῖ τὴν βαθυτάτην σκέψιν, θαυμαστὴ πλαστικότης συναρμολογεῖ τὴν πολυπλοκὸν δραματικὴν αὐτοῦ σύνθεσιν καὶ ἑταστικὴ εἰρωνεία αἰσιοδόξου σοφίας ζωογονεῖ τὸ σύνολον. Δρ. 4.—

SIENKIEWICZ

QUO VADIS? (Ποῦ ὑπάγεις;)

Μετάφρ. Ἰ. Δρακοπούλου

Ἦ ὅλη ἡ τόσον δραματικὴ ζωὴ τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, ἡ ἐξελλισσομένη ἐν μέσῳ ὄλβου ἀμνηστῆτος καὶ δυστυχίας ἀπαρμιλλου, πολυτελείας, φιληδονίας, συμφορῶν καὶ ἀθλιότητων, μὲ πιστὴν ἐξιστόρησιν τῶν καταληκτικῶν ὀργῶν τοῦ Νέρωνος ἐκ παραλλήλου καὶ κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀγιότητος τῶν πρώτων χριστιανῶν τῆς κοσμοκρατείας Ρώμης, περιπλεκόμενα εἰς ἓν περιπαθὲς μυθιστόρημα ἔρωτος καὶ στοργῆς ἀποτελοῦσι τὸ θέμα τοῦ ὄραϊου καὶ πολυπλόκου ἔργου, ποῦ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἀριθμεῖ χιλιάδας ἐκδόσεων εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἡ ἀνέκδοτος μέχρι τοῦδε μετάφρασις τοῦ κ. Δρακοπούλου εἶναι ἡ μόνη πλήρης καὶ ἀκριβῆς. Δρ. 5.—

Δ. Τζγκοπούλου. Σκόρπιες μολυβιᾶς

Σειρὰ ψυχολογικῶν διηγημάτων, ἠθογραφικῶν ἐντυπώσεων καὶ περιγραφῶν τῆς ἑλληνικῆς φύσεως ἀποτελοῦσι τὸν τόμον τοῦτον. Εἰς αὐτὰς μὲ ἀπλότητα, πρωτοτυπίαν καὶ καλλιτεχνικὴν διατίπωσην παρέχονται ἐνδιαφερόμενοι καὶ ζωντανὰ εἰκόνες ἀπὸ τὴν σύγχρονον ἐθνικὴν μας ζωὴν. Δρ. 2.—

HENRI GILBERT

Τέχνη γιὰ τὰ παιδιὰ

Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου

Ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα συγγραφικὰ κατορθώματα εἶναι ἡ σύνθεσις καλλιτεχνικῶν, τερπνῶν καὶ διδακτικῶν ἔργων, ἱκανῶν νὰ ἐλκύουν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς παιδικῆς ψυχῆς καὶ νὰ συντελοῦν εἰς τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν. «Ἡ τέχνη γιὰ τὰ παιδιὰ» παρέχει εἰς ἓνα τόμον ἐκλεκτὰς συνθέσεις, διηγήσεις, διαλόγους, ἔργα παιδαγωγικὰ ἐξόχων λογογράφων, ἱκανὰ συνάμα νὰ παράσχουν τέρψιν εἰς πάντα ἀνεπτυγμένον. Δρ. 2.50.—

G. FLAUBERT

Ὁ πειρασμὸς τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου

Μετάφρ. Κ. Βάγαλι

Τὸ χαρακτηριστικώτερον καὶ φανταστικώτερον ἔργον τοῦ μεγάλου λογογράφου τῆς Γαλλίας. Ἀπὸ τὸ γνωστὸν συναξάρι τῆς χριστιανικῆς παραδόσεως, ποῦ παρουσιάζει τὸν μέγαν ἅγιον ἀσκητὴν τῶν ἀφρικανικῶν ἐρήμων ἐνοχλούμενον σαρκικῶς καὶ ψυχικῶς ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ, ἐδημιούργησεν ὁ συγγραφεὺς γοητευτικὴν, πολυπλοκὸν καὶ περιπετειώδη διήγησιν ὅχι μόνον βαθύτατα ψυχολογικὴν καὶ φιλοσοφικὴν, ἀλλὰ καὶ παρέχουσαν ζοηρὰν εἰκόνα τῶν ἔξεων, τῶν ἰδεωδῶν καὶ τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰῶνων τῆς Ἀνατολῆς. Δρ. 3.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΟΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Κονδυλάκη, Εὐστρατίου κλπ. Ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ἐποποιίαν

Σελίδες τῆς μεσαιωνικῆς καὶ τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας γραφεῖσαι ἀπὸ λογοτέχνας καὶ ἀφηγοῦμαι πιστῶς μετὰ παρασιατικότητος καὶ λυρισμοῦ τὰ μεγάλα καὶ δραματικὰ γεγονότα, ἐν οἷς οἱ ἀγῶνες τῶν βουλγαροκτόνων αυτοκρατόρων, ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ δολοκαύσις τοῦ Ἀρκαδίου κλπ. Δρ. 2.50

Σπύρου Μελά Τὸ ἄσπρο καὶ τὸ μαῦρο

Τὸ τελευταῖον δυνατὸν καὶ συγκλονιστικὸν δράμα τοῦ Ἑλληνος συγγραφέως, δι' οὗ προβάλλονται ζωηρῶς καὶ ἀναλύονται ἐπιδειξίως καὶ ἐξελεγχονται θεσμοὶ καὶ ἠθικὰ προβλήματα τῆς συγχρόνου κοινωνίας. . . . Δρ. 1.50

Δ. Γρ. Κελεπούρου Ἀναδρομάρης

Ποικίλαι, ἀγνωστοὶ, διαφωτιστικαὶ λεπτομέρειαι ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ ἔθνους ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς δουλείας μέχρι καὶ τῆς παρελθούσης γενεᾶς. Ἐκάστη περιλαμβάνεται εἰς αὐτοτελῆ διήγησιν, φιλολογικῶς ἐπαγωγόν, ἀπαρτίζεται δ' ἐν συνόλῳ πρωτότυπον ἔργον ἀναδρομικῆς ἐπισκοπήσεως τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς ζωῆς. . . . Δρ. 3.—

Ἀννίνου, Μιωραζιτίνης, Τσοκοπούλου κλπ. Ἡρώες καὶ μάρτυρες

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ πολεμικὴ καὶ κοινωνικὴ δρᾶσις τῶν μεγάλων τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως πρωτεργατῶν. Ὁ Ρήγας, ὁ Βύρων, ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ Καραϊσκάκης, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Μιαούλης κλπ. ἀποτελοῦσι τὴν ἱστορικὴν ἄμα καὶ λογοτεχνικὴν σειρὰν βιογραφιῶν τοῦ τόμου τούτου. . . . Δρ. 2.—

Π. Νερβιάνη Ἡ βροσκοπούλα μὲ τὰ μαργαριτάρια

Ἐκλεκτὰ διηγήματα ἀναφερόμενα κυρίως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν, ζωογονούμενα ἀπὸ ὠραίαν ψυχολογίαν. Μεταξὺ τῶν διηγημάτων τοῦ τόμου : Τὸ βασιλόπουλο ποῦ χαμογελοῦσε, τὸ ἀγαπημένον ἀνδρόγγυνο, ὁ γάμος τῆς πεντάμορφης, ἡ ἐκδίκησις τοῦ καμπούρη, ψεύτρα ἀγάπη κλπ. . . . Δρ. 2.—

Κονδυλάκη, Τσοκοπούλου κλπ. Μεγαλουργήματα τοῦ 21

Τὰ λαμπρότερα καὶ ἐπικότερα κατορθώματα τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, μὲ ἱστορικὴν ἀκριβείαν καὶ περιγραφικότητα ἀπὸ ἐκλεκτοῦς λογογράφους μας. Ἡ Γραμβούσα - Ἡ πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως - Ἡ ἄλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς - Ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου - Ἡ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου κλπ. περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τούτον. . . . Δρ. 2.—

Εἰρ. Π. Δημητροζκοπούλου Ἡ υἱοθετημένη

Μυθιστόρημα πρωτότυπον, εἰλημμένον ἐκ τῆς πραγματικῆς ζωῆς, δι' οὗ εἰκονίζεται ἡ τραγικὴ θέσις τοῦ δι' υἱοθεσίας ἀποσπασμένου ἀπὸ τὴν φυσικὴν οἰκογένειάν του καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτον περιβάλλον τῆς ζωῆς του. . . Δρ. 3.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΟΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Διονυσίου Σολωμοῦ Τὰ ἔργα.

Ἔργα τὰ ποιητικὰ καὶ πεζὰ ἔργα τοῦ ἔθνικοῦ ποιητοῦ, μετὰ τῶν παραλλαγῶν στίχων καὶ διορθώσεών του—ποιήματα ἔθνικα, ἐπικολυρικά, σατυρικά, λυρικά, ἐπιγράμματα, σημειώσεις καὶ μελετήματα φιλολογικὰ, ἱστορικὰ καὶ κριτικὰ, ἐν οἷς «ὁ διάλογος τοῦ ποιητῆ, φίλου καὶ σοφολογιωτάτου», εἰς ἓνα τόμον κατὰ τὴν διαιρηθῆσιν καὶ τὴν τάξιν τῆς κριτικῆς ἐκδόσεως Ἰακ. Πολυλά.—Ἡ ἐκδοσις ἐπὶ χάρτου κοινού. Δρ. 2.50

Ἰω. Ζερβοῦ Μῦθοι τῆς Ζωῆς.

Διηγήματα καὶ παραμύθια, συγχρονιστικὰ ἀλλὰ καὶ ἀναγόμενα εἰς θρόλους καὶ παραδόσεις τῆς Ἀνατολῆς, πρωτότυπα δὲ εἰς τὸ ὕψος καὶ εἰς τὴν καθόλου μορφὴν. Τὸ πρῶτον μέρος, αἱ «Ἱστορίαι τοῦ Δισκεφίου» εἰκονίζουσι ἐπὶ ἰδεολογικὸν τύπον, ἀλλὰ μὲ ὅμον κατ' οὐσίαν ρεαλισμὸν, τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰς ὁρμὰς καὶ τὰ πάθη των εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἰδανικὰ των. Τὸ δεύτερον μέρος, αἱ «Ἱστορίαι τοῦ Τρισκεφίου» παρουσιάζουσι ὡς τρίτον παράγοντα τῆς ζωῆς τὴν ὑπερέτεραν καὶ γενικὴν ἀντίληψιν τοῦ νοῦ, τὴν μοιραίως εἰσωυνομένην κάθε πραγματικὴν ἐνέργειαν καὶ κάθε ἐνδιάθετον ῥοπήν. Δρ. 3.—

W. Goethe (Γκαίτε) Βέροθερος.

Μετάφρ. Π. Παμπεύκη

Μυθιστόρημα, τοῦ ὁποίου ἡ φιλολογικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐπίδρασις ὑπῆρξε μοναδική, μετὸν λυρισμοῦ, τρυφερότητος καὶ πάθους εἶναι ὁ Βέροθερ τοῦ κορυφαίου τῆς Γερμανίας ποιητοῦ Γκαίτε. Ὁ ἔρωσ, ἐξεταζόμενος ἀπὸ τῆς πλέον αἰσθηματικῆς καὶ ἰδεολογικῆς ἀπόψεως, ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ ἡρωμαντικοῦ ἀλλὰ καὶ ψυχολογικοῦ τούτου μυθιστορήματος.

Ἡ ἐκδοσις ἐπὶ χάρτου κοινού.

Δρ. 2.—

Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου Ἔργα.

Τὸ ἔξοχον ποιητικὸν ἔργον τοῦ ἡμνητοῦ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν, τοῦ ἀποδώσαντος συγχρονιστικῶς τὴν δημοτικὴν μας τῆς Ἠλείου καὶ τῆς Ροῦμέλης ποίησιν. Τὰ προλεγόμενα καὶ αἱ φιλολογικαί, ἱστορικαὶ καὶ ἄλλαι σημειώσεις τοῦ ποιητοῦ συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τούτον.—Ἡ ἐκδοσις ἐπὶ χάρτου κοινού. Δρ. 5.—

Ἰ. Κονδυλάκη Ὁ Πατούχας

Τὸ δυνατόν καὶ συνάμα κλασσικῶς λιτὸν ὕψος τοῦ συγγραφέως, ἡ ἐνάργεια καὶ ἡ παραστατικότης καὶ ἡ ἀλήθεια τῆς περιγραφῆς, ἡ ἀνεπιτήδεωτος ἀλλὰ καὶ βαθεῖα ψυχολογία τῶν κοινωνικῶν καὶ τῶν κατ' ἄτομον ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς, προσόντα διακρίνοντα ἐξαιρετικῶς τὸ συγγραφικὸν τάλαντον τοῦ κ. Ἰ. Κονδυλάκη, συγκεντροῦνται καὶ παρέχονται πλοῦσια καὶ ἀφθονα εἰς τὸν Πατούχαν. Ὡστε τὸ ἀληθῶς ἑλληνικὸν τούτο ἔργον, ἡθοιογραφικὸν ἅμα καὶ ψυχολογικόν, νὰ εἶναι ἰσάξιον πρὸς τὰ τελειότερα τοῦ εἶδους του εἰς τὴν ξένην φιλολογίαν. Δρ. 3.—

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Γ. ΖΕΡΒΟΥ

Ἐμιμανουὴλ Ῥοῖδου Συριανὰ Διηγήματα.

Δημιουργὸς ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ ὕφους εἶναι ὁ Ῥοῖδης, συνδυάσας πολυμάθειαν καὶ ἀνθηρότητα φράσεως, σκέψιν καὶ σαφήνειαν, σκόμμα δὲ καὶ χαριτωμένην λεπτότητα. Τὰ κατεσπαρμένα πολλαχὺ ἠθιογραφικὰ διηγήματα του, μερικὰ ἐπιθεωρημένα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον μετὰ πλήρους βιογραφικῆς καὶ κριτικῆς μελέτης περὶ τοῦ συγγραφέως ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Μ. Ἀνδρεάδου. Δρ. 3.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἐμι. Ῥοῖδης, Βιογραφία.— Ψυχολογία Συριανοῦ συζύγου.— Ἱστορία ἑνὸς σκόλλου.— Ἱστορία μιᾶς γάντας.— Τὸ ξεστούκωμα.— Τὰ παράνομα τοῦ νεκροβάπτου.— Ἱστορία ὀρνιθῶνος.

Ἀνδρέου Κάλβου Ἡ Λύρα.

Αἱ εἰκοσιτέσσαρες θαυμασταὶ ψῆδαί, αἱ δημοσιευθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ εἰς δύο τεύχη, ἦτοι τὸ ὅλον ποιητικὸν αὐτοῦ ἔργον, τὸ διάφορον, ἀλλὰ καὶ παράλληλον καὶ ἐφάμιλλον τοῦ ἔργου τοῦ Σολωμοῦ, ἐκδίδονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Προτάσσεται βιογραφία τοῦ Κάλβου ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ζερβού, ἐν τέλει δὲ παρατίθεται ἡ συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ μετρικῆ τῶν ψδῶν του. Δρ. 2.—

Δ. Γ. Καμπούρογλου Θούψαλα.

Ἐντυκώσεις ὑπὸ πρωτότυπον διηγηματικὸν τύπον, κριτικαὶ γῶμαι, φιλοσοφικαὶ, ἠθικαὶ, φιλολογικαὶ, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα ἐκτενέστερα καὶ ἄλλα κομψῶς ἐπιγραμματαίκα, εἰς ὕψος ἐν συνόλῳ ἐπίχαρι ἀλλὰ μετὸν λεπτῆς εἰρωνείας, περιλαμβάνονται εἰς τὸ πρωτότυπον τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Καμπούρογλου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀποστάλαγμα πολυετοῦς καὶ ἀνθηρᾶς φιλολογικῆς ἐργασίας. Δρ. 2.—

W. Shakspear (Σαίξπηρ) Κοριολανός.

Μεταφρασίς Μ. Δαμιράλη

Ἡ ζωὴ τοῦ Κοριολανοῦ, τοῦ ἥρωικοῦ προασιπιστοῦ τῆς πατρίδος του Ῥώμης καὶ κατόπιν προδότου καὶ πολεμίου αὐτῆς, ἀποτελεῖ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ θαυμασίου εἰς πέντε πράξεις δράματος, τὸ ὁποῖον οἱ κριτικοὶ θέτουν ἐφάμιλλον τοῦ «Βασιλέως Λήρ», τοῦ «Μάκβεθ» καὶ τοῦ «Θελλου», ἦτοι μεταξὺ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ κορυφαίου νεωτέρου τραγικοῦ. Δρ. 2.—

Λεοπάρδη Ἠθικὰ ἔργα.

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ὑπερόχου τῆς Ἰταλίας φιλοσόφου καὶ ποιητοῦ Λεοπάρδη εἶναι τὰ «ἠθικὰ ἔργα» του. Ἡ παραστατικότητα τῶν ἰδεῶν, ὁ λυρισμός, ἡ πρωτοτυπία καὶ τὸ κλασσικὸν ὕψος παρέχουν εἰς τὸ ἔργον μοναδικὴν γοητείαν καὶ χάριν. Ἐνθ' ἡ ἐμβριθεῖα, αἱ φιλοσοφικαὶ ἀντιλήψεις καὶ ἡ εὐρύτης τῆς σκέψεως τὸ ἀναδεικνύουν ἐξόχως ὑποβλητικὸν συνάμα καὶ μορφωτικόν. Τοῦ ἔργου προτάσσεται πρόλογος ἐμβριθῆς περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων Λεοπάρδη ὑπὸ τοῦ καλλιτεχνικῶς μεταφράσαντος κ. Ἀ. Καμπάνη. Δρ. 3.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Βίος καὶ ἔργα τοῦ Λεοπάρδη.— Διάλογος τοῦ δόκτορος Busch μετὰ τῆς μάχης.— Διάλογος τοῦ Πλάτωνα καὶ τοῦ Πορφύριου.— Διάλογος ἐνδὸς Ἰσλανδοῦ μετὰ τὴν μητέρα Φύσιν.— Διάλογος τῆς Φύσεως καὶ μιᾶς ψυχῆς.— Ἐγκώμιον τῶν πευλιῶν.— Ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.— Σκέψεις.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Ἑμμανουὴλ Ῥοῦβου Διηγήματα.

Τὰ ποικίλα, πολύμορφα καὶ πολύτροπα διηγήματα τοῦ συγγραφέως τῆς Πατίσης, ἠθογραφίαι, σάτυραι, ἱστορικαὶ εἰκόνες, ὅλα λεπτὰ εἰς σκέψιν, καὶ καλλιτέχνα εἰς διατύπωσιν, περιελήφθησαν εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Δρ. 3.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Τὰ Ἐφήμερα—Ἱστορία ἐνὸς τουφεκισμοῦ—Πανδαμάτωρ καὶ Πανδαμέτιρα—Ἡ Μηλιά—Μονόλογος εὐαισθητοῦ—Ἡ πρώτη του μονομαχία—Τὰ εὐτυχήματα τῆς ἀρρώστιας.—Τὸ θέατρον τοῦ Γιλδίτ Κίσοκ.—Ἅγιος Σώφτης—Ὀρῶστης καὶ Πυλάδης—Χρυσῆς κλπ.

Κ. Χρηστομάνου Ἡ κερένια κούκλα.

Ἄληθινὸν εἰς ψυχολογίαν, εἰς περιγραφὴν, εἰς ἠθογραφίαν ἔργον, ἀντάξιον τοῦ συγγραφέως τῆς «Ἀυτοκρατείας Ἐλισάβετ», εἶναι ἡ «Κερένια κούκλα». Ἑλληνικὸν καὶ ἰδίως Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον καὶ δημοσιεύομεν ἤδη ὡς τὸ πρῶτον καὶ τὸ πρότερον τοῦ εἶδους του. Ἡ κομψότης, ἡ πλαστικότητα καὶ ἡ χάρις τοῦ ὕφους καὶ κάποια ὑποβλητικὴ δύναμις ἡ χαρακτηριζοῦσα τὸν κ. Χρηστομάνον ὡς συγγραφέα, παρέχουν καὶ εἰς τὸ ἔργον του αὐτὸ ἐξαιρετικὴν δύναμιν, γοητείαν καὶ θέλητρον. Δρ. 3.—

Ἀργύρη Ἐξפתλιώτη Νησιώτικες ἱστορίες

Κατ' ἐξοχὴν ζωγράφος τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, δυνηθεὶς εἰς ἀπλᾶς τὸ ὕφος, φωτεινὰς δὲ καὶ μεστὰς λυρισμοῦ ἠθογραφίας νὰ δώσῃ μορφὴν ἰδιοῦτον διηγήματος, εἶναι ὁ κ. Ἐφταλιώτης. Αἱ «νησιώτικες ἱστορίες» του, τῶν ὁποίων ἑνὸς ἀνέκδοτοι, ὅλοι δὲ ἐπιθεωρηθεῖσαι καὶ συμπληρωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, τὰς ὁποίας ἐκδόμεν ἤδη, εἶναι ὡραῖαι καὶ πλήρεις ἐνδιαφέροντος εἰκόνες καὶ περιγραφαὶ τῆς ζωῆς τῶν ἑλληνικῶν παραλίων. Δρ. 3.—

Σ. Βασιλειάδου. Ἀττικαὶ Νύκτες.

Τὰ ποιητικὰ καὶ πεζὰ ἔργα τοῦ Βασιλειάδου, λυρικά καὶ δραματικά, ἠθογραφίαι καὶ διηγήματα, σκέψεις καὶ χρονογραφήματα, περιλαμβάνονται ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον.— Ἡ ἔκδοσις ἐπὶ χάρτου κοινού. Δρ. 6.—

Ἑμμανουὴλ Ῥοῦβου Κριτικαὶ μελέται.

Ὁ κατ' ἐξοχὴν κριτικὸς ἐν Ἑλλάδι, ὁ διαφωτιστὴς, ὁ ποδηγητήσας, ὁ χαρακτηρίσας ἰδίως τὴν συγγραφικὴν ἐν Ἑλλάδι παραγωγὴν ὑπέθεσεν ὁ Ῥοῦβος. Γνώμαι φωτειναί, γνώσεις πλουσίαι, ἀντιλήψεις ὀξεῖαι, χαρακτηρισμοὶ ἐπιτυχεῖς προσώπων καὶ πραγμάτων καθιστῶσι τερπνὰς καὶ πάντοτε μορφωτικὰς τὰς κριτικὰς μελέτας του, τὰς περιληφθεῖσας εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Δρ. 3.—

Μουσαίου Ἡρῶ καὶ Λέανδρος.

Μετ. Σίμου Μενάρδου

Τὸ θαυμάσιον ποίημα λυρισμοῦ καὶ ἔρωτος, ἀποδοθὲν εἰς τὴν σημερινὴν μας γλῶσσαν ἐμμέτρως ἀπὸ τὸν κ. Σίμου Μενάρδου. Ἡ μετάφρασις ἐνθυμίζουσα τὰ κρητικὰ καὶ κυπριατικὰ τραγούδια, γενομένη οὕτω διὰ νὰ ἀποδοθῇ ἡ τεχνολογία τοῦ Μουσαίου, παρέχει ἀκεραίαν τὴν καλλιτεχνίαν καὶ τὴν χάριν τοῦ πρωτοτύπου. Δρ. 0.70

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΗ

Ἐκδομένη ἐπὶ τὴν δισόβουλον τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

W. Shakspear (Σαίξπηρ) Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα.

Μετάφρασις Μ. Δαμιράλη

Ὁ ἔρωσ τοῦ Ἀντωνίου, τοῦ μεγάλου τῆς Ῥώμης στρατηλάτου καὶ ἀρχонтаς, πρὸς τὴν Κλεοπάτραν τὴν γόησαν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου, αἱ περιπέτειαι καὶ τὸ τραγικὸν τέλος αὐτῶν παρουσιάζονται θαυμαστικῶς εἰς τὸ δράμα τοῦτο, θεωρούμενον ὡς ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Σαίξπηρ. Δρ. 2.—

Ἐξώστῃ Παλαμῶ Οἱ καημοὶ τῆς λιμνοθάλασσης, καὶ τὰ σατυρικὰ γυμνάσματα.

«Οἱ καημοὶ τῆς λιμνοθάλασσης» εἶναι εἰς ἀρμονικὰς στροφὰς λυρικοὶ στοχασμοὶ ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὰς ὠραιότητας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. «Τὰ σατυρικὰ γυμνάσματα» εἶναι δριμεῖα σάτυρα τῶν ἀτοπιμάτων τῆς φυλῆς. Δρ. 2.—

Γρ. Ξενοπούλου Ὁ κακὸς δρόμος καὶ ἄλλα καινούργια διηγήματα.

Εἶναι ὅλα τὰ νέα διηγήματα τοῦ συγγραφέως γοητευτικὰ διὰ τὴν τεχνικὴν πλοκὴν, ὠραῖα εἰς τὸ ὄψος, ἀληθινὰ εἰς περιγραφὴν καὶ ψυχολογίαν. Δρ. 3.—

Γ. Β. Τσοκοπούλου Ἡ θεατρίνα.

Ἐν ἔκτενές μὲ δυνατὴν πλοκὴν διήγημα ἠθογραφικὸν καὶ ψυχολογικὸν —ἡ θεατρίνα— μαζὶ μὲ ἄλλα ἀνέκδοτα διηγήματα τοῦ κ. Τσοκοπούλου, ὅλα ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντος περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Δρ. 3.—

Émile Zola Ἡ ταβέρνα.—Ἡ Γῆ.

Μετ. Χ. Νεοκλέους—Μκ. Ἀννίνου.

Ῥεαλιστικὰ μυθιστορήματα τοῦ Ζολᾶ, ἐκ τῆς τραγικῆς κοινωνικῆς ἐποποιίας τῶν Ρουγκῶν Μακάρ, ὅπου αἱ κοινωνικαὶ ἀθλιότητες καὶ τ' ἄμεσα ἀποτελέσματά των ζωγραφίζονται ἐκ τοῦ πραγματικοῦ πιστὰ καὶ ἀληθινὰ.

*Ἐκαστὸν μυθιστόρημα Δρ. 4.50

Γ. Ζαλοκώστῃ Ποιήματα.

Ὀλόκληρον τὸ πολυμερὲς ποιητικὸν ἔργον τοῦ Ζαλοκώστα, πρωτότυπα καὶ μεταφράσεις, πατριωτικὰ ποιήματα, λυρικά καὶ ἐρωτικά. Δρ. 3.50

Molière (Μολιέρου) Ταρτούφος — Ἀγαθόπουλος — Ἀρχοντοχωριάτης.

Σάτυρα τῆς ὑποκρισίας εἶναι ὁ Ταρτούφος, διακωμώδησις τοῦ ἐπαρχιωτισμοῦ εἶναι ὁ Ἀγαθόπουλος καὶ γελοιοποιήσις τῆς ἀλαζονείας τοῦ νεοπλούτου εἶναι ὁ Ἀρχοντοχωριάτης. Καὶ τὰ τρία ἔργα ὁμοῦ Δρ. 3.20

H. Ibsen Οἱ βρυκόλακες.—Τὸ σπίτι τῆς κούκλας.

Τραγικὴν ἀναπαράστασιν τῆς κληρονομικότητος ἀποτελοῦν οἱ «Βρυκόλακες». Πολεμικὴ κατὰ τῶν οἰκογενειακῶν θεσμῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων εἶναι τὸ «Σπίτι τῆς κούκλας». Καὶ τὰ δύο ἔργα ὁμοῦ Δρ. 2.40

300 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 15 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος I. ΖΕΡΒΟΥ

Μολιέρου

Μετ. Ν. Ποριώτη

Τὰ ἐρωτικά πείσματα

Μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας κωμωδίας τοῦ Μολιέρου, ἀληθινὰ ψυχολογημένη, μὲ χαρακτηρισμοὺς προσώπων, ἐλαττωμάτων καὶ παθῶν, μὲ ἀλλεπάλληλα κωμικά ἐπεισόδια καὶ πλουσίαν σκηνικὴν πλοκὴν, μεταφρασθεῖσα φιλολογικῶς καὶ πιστῶς εἰς μέτρον ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ποριώτη. Δρ. 1,50

Ε. Ροΐδου

Τὰ εἰδωλα

Ἡ μεγάλη καὶ πολύφοτος γλωσσικὴ μελέτη τοῦ Ροΐδου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ ἐμβριθῆ φιλολογικὴν κριτικὴν ὅλης τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φιλολογίας. Μετ' αὐτῆς συνεξεδόθη καὶ ἡ συμπληρωματικὴ ἀπάντησις τοῦ Ροΐδου εἰς βιβλιογραφικὴν ἐπίκρισιν τοῦ Πολυλά. Δρ. 4.—

Ἄλεξ. Παπαδιαμάντη

Τὰ Ἄπαντα

Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ μὲ τὰ ἐθνικά της ιδεώδη, τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις, τὰ συναξάρια καὶ τοὺς θρύλλους καὶ τὴν ποίησίν της παρουσιάσθησαν ἀπὸ τὸν Παπαδιαμάντην εἰς ἀριστοτεχνικά μυθιστορήματα καὶ διηγήματα. Εἰς τὸν ἔξοχον διηγηματογράφον ἡ Ὁρθοδοξία εὗρε τὸν θαυμάσιον ραψφδόν της καὶ ἡ ἑλληνικὴ φύσις τὸν ἔξοχον ἕμνητὴν αὐτῆς.

Τὰ ἔργα τοῦ ἀφανῶς ζήσαντος καὶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐν πενίᾳ ἀποθανόντος μεγάλου Ἑλλήνου συγγραφέως ἐξεδόθησαν εἰς τοὺς ἐξῆς 11 τόμους:

Ἡ Γυφτοπούλα	Δρ. 4	Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα Δρ. 1.—	
Ἡ Φόνισσα	> 3	Τὰ ρόδινα ἀκρογιάλια	> 2.50
Ἡ Μάγισσα	> 3	Ἡ χολεριασμένη	> 2.50
Πασχαλιὰ διηγήματα	> 1	Ἡ Νοσταλγὸς	> 2.—
Χριστουγεννιάτικα διηγήματα	> 1	Τὰ Χριστούγεννα τοῦ Τεμπέλη	> 3.—
Ὁ πεντάρφανος	> 3	Οἱ ἔνδεκα τόμοι Δρ. 26.—	

Ἠλ. Ροδοκανάκη

Τὸ βυσσινὸν τριαντάφυλλο

Ὡραία παθητικὴ ἱστορία ἔρωτος, μὲ λυρισμὸν καὶ ψυχολογίαν ἰδιότυπον. Μετ' αὐτοῦ συνεξεδόθησαν δύο σειραὶ ἀνεκδότων διηγημάτων τοῦ κ. Ροδοκανάκη ὑπὸ τοὺς τίτλους «Παιδιάτικες Ἀγάπες» καὶ «Ἱστορίες» Δρ. 2.—

Ed. de Amicis

Μεταφρ. Ν. Σαράδου

Σκηναὶ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου

Ἡ ζωὴ τοῦ στρατῶνος καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πολέμου μὲ τὴν χαρὰν ἀλλὰ καὶ τὰς φρικαλεότητας καὶ τὴν θλίψιν της περιγράφονται ἀριστοτεχνικὰ ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην συγγραφέα εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐξῆς διηγημάτων: ὁ Θάνατος, ὁ Πληγωμένος, ὁ Νεοσύλλεκτος, ὁ Σκοπὸς, ὁ Ὑπηρέτης, ἡ Μήτηρ κλπ. Δρ. 2.—

Π. Δημητρακοπούλου

Σκουπιδιάδα

Ἰδιόρρυθμος, δυνατὴ καὶ μοναδικὴ εἰς τὴν φιλολογίαν μας σάτυρα εἰς 16 ἡμερῶν, σατυρίζουσα ἐλαττώματα καὶ ἀδυναμίας, προλήψεις καὶ κοινωνικὰ ἄτοπα τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς ζωῆς μας. Δρ. 1.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

*Εκδόσιμος ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

T. Turghenieff

Τὸ ξένο ψωμί.

Ἐν ἀπὸ τὰ δυνατώτερα καὶ πλέον χαρακτηριστικὰ δράματα τῆς Ρωσικῆς φιλολογίας. Βάσις τῆς πλοκῆς αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀδικία κατὰ τῶν λαϊκῶν ὁμάδων καὶ ἡ κατάθλιψις αὐτῶν ἐν Ρωσίᾳ—συνέπεια τῆς μεγάλης ἀνισότητος τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Δρ. 1.—

Jean Richepin

Ἰσπανικὰ παραμύθια.

Μετάφρασις Ν. Ποριώτη

Κομψὰ εἰς ὕψος καὶ ποιητικὰ εἰς ἔκφρασιν διηγήματα τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ συγγραφέως. Εἶναι εἰλημμένα ἐκ τῶν ἠθῶν, τῶν ἐθίμων, τῶν παραδόσεων καὶ τῶν θρύλων τῆς Ἰσπανίας, τὴν ὁποίαν ὁ Richepin ἐπὶ μακρὸν περιηγήθη. Οὕτω διακρίνονται ὅλα διὰ τὸ πρωτότυπον, τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ἰδιορρυθμίαν των.

Δρ. 3.—

G. d'Annunzio

ἽΟνειρον ἑαρινῆς πρωΐας.

Μετάφρασις Γ. Λαμπέλετ

Παθητικὸν δράμα ἔρωτος, ἐξελισσόμενον εἰς περίτεχνον πλοκὴν καὶ διαπνεόμενον ἀπὸ τὴν δυνατὴν παραστατικότητα καὶ τὸν ζωηρὸν λυρισμὸν, τὸν διακρίνοντα τὸν κορυφαῖον σύγχρονον συγγραφέα τῆς Ἰταλίας.

Δρ. 0.60

Κώσστη Παλαμᾶ

Τὰ πρῶτα κριτικά.

Σειρὰ ἐμβριθῶν καὶ ἐμπνευσμένων κριτικῶν μελετῶν ἐπὶ τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας καὶ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων συγγραφέων—τοῦ Ρήγα, τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Κάλβου, τοῦ Μαρκοῦ, τοῦ Πολυλά, τοῦ Λασκαράτου, τοῦ Ροΐδου, τοῦ Βιζυηνοῦ, τοῦ Καρκαβίτσα, τοῦ Ψυχάρη κ.λ.π. Αἱ μελέται αὗται, πλὴν τῶν γενικῶν περὶ τῆς τέχνης ἀντιλήψεων καὶ πρὸς τὴν κριτικὴν τοῦ ἔργου ἑνὸς ἐκάστου τῶν κρινομένων, περιλαμβάνουσι καὶ ἐνδιαφερούσας περὶ τῶν συγγραφέων πληροφορίας.

Δρ. 3.50

Pedro Calderon

Τὸ στοιχειό.

ἽΟ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμίας.

Μετάφρ. Ι. Καμπούρογλου

Ἐν ἀπὸ τὰ ἐντεχνώτερα δράματα τοῦ κορυφαίου δραματικοῦ τῆς Ἰσπανίας εἶναι «τὸ Στοιχειό» ἀναγόμενον εἰς τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους. — «ἽΟ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμίας», ἐν φ εἰκονίζεται ἡ ὑπερφάνεια καὶ τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς τῶν Ἰσπανῶν, θεωρεῖται ὡς τὸ τελειότερον ἔργον τοῦ Κάλδερων.

ἽΕκαστον Δρ. 1.—

Γρ. Ξενοπούλου

Στέλλα Βιολάντη.

ἽΑραία καὶ παθητικὴ ἱστορία ἔρωτος καὶ θελήσεως, — ὁ ἽΕρως ἽΕσταυρωμένος—μὲ ἠθογραφίαν ἐπαρχιακὴν, ἀλλὰ μὲ ἀντιλήψεις καὶ χαρακτηρισμοὺς ἀποβλέποντας εἰς γενικωτάτας κοινωνικὰς προλήψεις.

Δρ. 3.—

Edgar Poe

ἽΙστορίες ἀλλόκοτες.

Μετ. Ν. Σπανθωῆ

Σειρὰ παραδόξων διηγημάτων τοῦ Πόε, ἐν οἷς τὸ Πηγάδι καὶ τὸ ἽΕκρεμές, ἽΗ Λίγεια, ἽΟ δαίμων τῆς διοφθοῆς, ἽΗ συνάντησις κ.λ.π.

Δρ. 3.—

H. Van Dyk

Διηγήματα.

Μετ. Α. Μακμουτζόγλου

Τὰ Ἵφραιότερα διηγήματα τοῦ ἐπιφανέστερου συγχρόνου ἽΑμερικανοῦ διηγηματογράφου, ἐν οἷς «ἽΗ πηγὴ — Μία φουχτα πηλός — Τὸ γαλάζιο λουλούδι — Τὸ πρῶτο δένδρον τῶν Χριστουγέννων» κ.λ.π.

Δρ. 2.50

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδομένη ὑπο τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰω. Ζερβού.

Σουδορίν — Μπορρένιν

Μετ. Κ. Κοκώλη

Ἡ Μήδεια

Ὁ ἀρχαῖος τραγικός μῦθος τῆς παιδοκτονίας, διασκευασθεὶς εἰς δράμα κατὰ διάφορον παρ' ὅ,τι ἡ ἀρχαία παράδοσις εἰσόν, παρουσιάζεται νεωτερί-
ζων ὑπὸ τῶν Ρώσων συγγραφέων ὑπὸ ἄλλην ἠθικὴν ἔκδοσιν. Δρ. 1.20

P. Giacometti

Μετ. Μ. Τυπάλδου

Ἐλισάβετ

Ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ Ἰταλοῦ δραματικοῦ. Ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ζωὴ
τῆς Ἐλισάβετ, ἐν δράσει πρὸς τὰ κυριώτερα ἱστορικά πρόσωπα τῆς ἐποχῆς
τῆς, ἐν οἷς ὁ Βάικων καὶ ὁ Σαίξπηρ ἀπεικονίζονται ἐντέχνως. Δο. 1.20

Fr. Corpée

Σεβέρος Τορέλλης — Ἰακωβίται

Σεβέρος Τορέλλης. Ἐρωτικὸν ἐπεισοδιον ἐκ τῆς μεσαιωνικῆς ζωῆς τῆς
Ἰταλίας, συντεθὲν εἰς δραματικωτάτην πλοκὴν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. Δρ. 1.

Οἱ Ἰακωβίται. — Δραματικὴ περιπέτεια ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Σκωτίας περὶ
τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, με ἥρωα τὸν Ἐδουάρδον Στούαρτ. Δρ. 1. —

Πάτερ ἡμῶν. — Βραβευμένον ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἔργον τοῦ
ποιητοῦ, με ὑπόθεσιν ἀναφερομένην εἰς τὰ περιστατικά τῆς Κομμούνας, βα-
σιζόμενον δὲ ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς. Δο. 0.40

Paul Ervié

Μετ. Η. Βεργοπούλου

Ἡ λαμπαδοδρομία

Δράμα τετράπρακτον τοῦ γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ, γραφὲν ἐπίτηδες διὰ τὴν
διάσημον ἠθοποιὸν Ρεζάν. Θέμα του ἡ στοργὴ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα
καὶ τοὺς ἀπογόνους, συνδυετικὸς κοίκος τῶν γενεῶν καὶ τῶν φυλῶν. Δρ. 1.20

H. Sudermann

Μετ. Χ. Ἀννίνου

Ἡ Τιμὴ

Δράμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐν Γερμανίᾳ ρεαλιστικῆς σχολῆς, παρέχον ἐν
ζωῇ ἀπεικονίσει τοῦ συγχρόνου κοινωνικοῦ βίου τὴν θεωρίαν ὅτι ἡ τιμὴ
καὶ γενικώτερον τὸ πλεῖστον τῆς ἠθικῆς εἶναι σχετικαὶ ἔννοιαι. Δο. 1.20

Δ. Κορομπλά

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας

Τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν δραματικὸν εἰδύλλιον, ἀπεικονίζον εἰς ὠραίαν πλο-
κὴν τὰ ἠθῆ καὶ τοὺς τρόπους τοῦ συγχρόνου ἀγροτικοῦ βίου ἐν Ἑλλάδι. Δρ. 1.20

A. Dumas, père

Ὁ ἠθοποιὸς Κῆν

Ἐν ἀπὸ τὰ ἐπιτυχέστερα δράματα τῆς ρομαντικῆς σχολῆς, με πλοκὴν
ἐξόχως ἐνδιαφέρουσαν καὶ συγκινητικὰ ἐπεισόδια, χαρακτηριστικὸν δὲ τῆς
ἰδιοφυΐας καὶ τῆς τέχνης τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου. Δρ. 1.40

Giacosa

Μετ. Ἀγ. Γιαννοπούλου

Ἔρωτος θρίαμβος

Περιπαθὲς ἐπεισόδιον ἔρωτος κατὰ τὴν μεσαιωνικὴν ἐποχὴν τῆς Ἰταλίας
τοῦ 14ου αἰῶνος, περιπετειῶδες καὶ με δραματικῶς ἐπιτυχη λύσιν. Δο. 0.60

G. Rovetta

Μετ. Χ. Ἀννίνου

Οἱ ἄτιμοι

Ἐν ἀπὸ τὰ γνωστότερα δράματα τῆς Ἰταλικῆς ρομαντικῆς σχολῆς, με
ὑπόθεσιν εἰλημμένην ἐκ τοῦ συγχρόνου κοινωνικοῦ βίου. Δρ. 0.80

100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΑΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ

5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδόσιμος ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰω. Ζερβού

H. Ibsen

Μετ. I. Ζερβού

Ροσμερσχόλμ

Ἐκ τῶν τελειότερων ἔργων καὶ κατὰ πολλοὺς κριτικοὺς τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μεγάλου Νορβηγίου δραματικοῦ. Οἱ σοσιαλισταὶ εἶχον ἐκλάβει τὸ δράμα τοῦτο ὡς ἀπολογίαν τῶν ἀρχῶν τῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ συντηρητικοὶ τὸ ἠρμήνευσαν ὡς ὑποστήριξιν τοῦ καθεστώτος. Ἐντεῦθεν προεκλήθη πολεμικὴ, ἥτις ἔπειτα ἐστράφη κατὰ τοῦ συγγραφέως, ὅταν ἀντέκρουσε καὶ τὰς δύο γνώμας, ἐξηγήσας ὅτι τὸ ἔργον τοῦ ἀπέβλεψε μόνον εἰς τὴν τέχνην. 1.50

H. Ibsen

Μετ. Μ. Λυγέρη

Ὁ ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ

Δράμα, θέτον ἐν ἀπόψει μὲ λιτὴν πλοκὴν, ἀλλ' ἀριστοτεχνικὴν σύνθεσιν ἐν ἀπὸ τὰ γενικότερα ζητήματα τῆς κοινωνικῆς ὀργανώσεως καὶ τῶν κοινωνιολογικῶν θεωριῶν. 1.50

H. Ibsen

Μετ. Μ. Λυγέρη

Ὁ ἀρχιτέκτων Σόλνες

Τὸ λυρικώτερον ἔργον τοῦ Ἰψεν, βασιζόμενον ἐπὶ θρύλου, εἰς ὃν ἔδωκεν ὁ συγγραφεὺς τὴν ὄψιν μεγάλου φιλοσοφικοῦ συμβόλου. Διὰ τὸν Σόλνες εἶχε λεχθῆ ὅτι εἶναι ὑψηλὸν ποίημα φιλοσοφικῆς ἀπαισιοδοξίας. Δρ. 1.50

K. Σάθα

Δοκίμιον περὶ τοῦ θεάτρου

Ἱστορικὴ ἐν ταύτῳ καὶ κριτικὴ μελέτη περὶ τῆς δραματικῆς μας φιλολογίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν τελευταίων βυζαντινῶν χρόνων μέχρι τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως, μὲ γενικὰς περὶ τοῦ Ἑλλ. θεάτρου πληροφορίας, ἀνέκδοτα κείμενα, παραλληλισμοὺς πρὸς τὴν ξένην φιλολογοίαν κλπ. Δρ. 3.50

O. Goldoni

Μετ. Ν. Ποριώτη

Ἡ Λοκαντιέρα

Μία ἀπὸ τὰς σκηνικῶς ἐπιτυχεστέρας κωμωδίας τοῦ μεγαλυτέρου κωμικοῦ τῆς Ἰταλίας, διακρινομένη συνάμα καὶ διὰ τὴν ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχῆ σκιαγραφίαν χαρακτήρων τῆς ἐποχῆς μας. Δρ. 1.40

G. Feydeau

Μετ. Κ. Γιαννακάκη

Ὁ Ράπτης τῶν Κυριῶν

Ἔργον ὑποδειγματικὸν εἰς τὸ εἶδος του—φάρσα μὲ ὡραίαν πλοκὴν καὶ σκηνικὴν σύνθεσιν τεχνικωτάτην, συγκαλύπτουσαν τὴν ἀτιμωσίαν καὶ ἀποφεύγουσαν πρὸς ἐκρηξὴν γέλωτος τὴν κατάπτωσιν εἰς τὸ χυδαῖον. Δρ. 1.20

Vic. Sardou

Πατρὶς—Φαιδώρα—Τόσκα

Πατρὶς.— Κοινωνικὸν δράμα μὲ θέσιν. Ἡ ἠθικὴ πάλη μεταξὺ τοῦ αἰσθηματος τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς καὶ ἀνωτέρας τινὸς κοινωνικῆς ὑποχρεώσεως πλέκεται εἰς περιτέχον δραματικὴν ὑπόθεσιν. Δρ. 1.20

Φαιδώρα.— Δραματικὴ σύνθεσις μὲ ρομαντικωτάτην πλοκὴν καὶ δεξιοτάτην σκηνικὴν διασκευὴν, συγγραφεῖσα ἐπίτηδες πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ταλάντου τῆς διασημοῦ ἠθοποιοῦ Σάρρας Μπερνάρ. Δρ. 1.20

Τόσκα.— Περιπέλοκον ἔργον ρομαντικῆς ὑποθέσεως, διακρινόμενον ἰδίως διὰ τὴν τέχνην τῆς σκηνικῆς διασκευῆς καὶ τὴν γοργότητα τῆς δράσεως. Δρ. 1.—

H. Lavedan

Μετ. Γ. Τσοκοπούλου

Ὁ μαρκήσιος Προιολά

Κοινωνικὸν δράμα, τῆς συγχρόνου νεορομαντικῆς τέχνης, μὲ ψυχολογικὰς σκιαγραφίας καὶ ἰδίως λεπτὴν σκηνικὴν τέχνην. Δρ. 1.20

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΑΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ

5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

*Εκδομένη υπό την διεύθυνσιν του Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Σπύρου Μελά Πολεμικαὶ σελίδες.

Πιστὴ, ἀκριβὴς καὶ κατ' ἐξοχίην περιγραφικὴ ἱστορία τοῦ τελευταίου Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου 1912, ἰδίως ἀπὸ Ἑλληνικῆς ἀπόψεως καὶ ὡς πρὸς τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡ ἀφήγησις ἀρχομένη ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐπιστρατεύσεως προχωρεῖ ἐπιεσοδικῶς μέχρι τῶν τελευταίων εἰς τὰς ἀνακτιθεῖσας χώρας πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, εἶναι δὲ οὕτω συνηρμοσμένη, ὥστε, ἐνῶ ἱστορεῖται καὶ διεξηγεῖται σαφῶς ἡ πολεμικὴ δρᾶσις, παρέχονται συνάμα ἀριστοτεχνικαὶ περιγραφαὶ τῶν τόπων καὶ τῶν λαῶν τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου, ψυχολογοῦνται δὲ μὲ δύναμιν καὶ ἀσφαλῆ ὀξυδέρκειαν ἄνθρωποι καὶ γεγονότα. Αἱ πρώται μικρομάχαι, ἡ σύρραξις τοῦ Σαρανταπόρου, τὸ πάθημα τοῦ Σόρβιτις, ὁ ἀγὼν τῶν Γιαννιτσῶν, ἡ κατάληψις τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως τὰ περιέγραψε καὶ τὰ ἐξιστόρησεν ὁ κ. Μελάς, εἶναι δυνατὰ ἱστορικαὶ σελίδες, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ζωντανὰ καθρεπτίζονται ὁ μέγας ἀγὼν καὶ ὁ θρίαμβος τῶν Ἑλληνικῶν ὅπλων. Δρ. 5.—

Ε. Ροῖδου Μελέται Φιλολογικαί, Καλλιτεχνικαί, Φιλοσοφικαί.

Αἱ κατ' ἐξοχίην ἐμβριθεῖς καὶ διαφωτιστικαὶ κρίσεις τοῦ Ροῖδου ἐπὶ τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας καὶ ποιήσεως, μεστὰ γνώσεων, πληροφοριῶν, διδαγμάτων καὶ χαριτολόγου σκώμματος, περιλαμβάνονται ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ μετὰ τῶν ἐπιστολῶν του πρὸς τὸν Βαλαωρίτην καὶ τῆς μετὰ τοῦ κ. Ψυχάρη ἀλληλογραφίας του, τὸ πρῶτον νῦν δημοσιευομένης. Τὸ δεύτερον τοῦ τόμου μέρος ἀποτελοῦσιν αἱ περὶ καλλιτεχνίας μελέται τοῦ Ροῖδου, τὸ δὲ τρίτον μέρος αἱ φιλοσοφικαὶ τοιαῦται περὶ Ἀριστοτέλους, περὶ Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς, κλπ. Δρ. 4.—

Ε. Ροῖδου Πάρεργα καὶ Παραλειπόμενα.

Διηγήματα, φιλολογικαὶ πραγματεῖαι, ἄρθρα αἰσθητικὰ καὶ κριτικὰ, μὴ περιληφθέντα εἰς τοὺς ἄλλους τόμους τοῦ Ροῖδου, πρὸς δὲ τούτοις ποικίλαι μελέται ἐπιστημονικαὶ, κοινωνιολογικαὶ κλπ. παρέργως συγγραφεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ. Δρ. 4.—

Ε. Ροῖδου Τὸ πνεῦμα τοῦ Ροῖδου.

Φιλολογικὸν καὶ κριτικὸν μελέτημα τοῦ κ. Ἀ. Ἀνδρεάδου περὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Ροῖδου, περιλαμβάνον πλεῖστα καὶ τὰ ἰδίως χαρακτηριστικὰ τῆς ἰδιοφυίας τοῦ κρινομένου συγγραφέως.—Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ βιβλίου ἀποτελοῦσι πολιτικαὶ διατριβαὶ τοῦ Ροῖδου, ἐν αἷς καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ζητημάτων πολύκροτος μελέτη «Γεννηθῆτω φῶς», ἡ παρέχουσα σημαντικὰς διασαφήσεις ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου. Δρ. 3.—

Γ. Βεζυρηνοῦ Τὸ ἀμάρτημα τῆς μητρὸς μου.

Τὸ διηγήματα τοῦ ἐκλεκτοῦ καὶ ἰδιοτύτου συγγραφέως καὶ ποιητοῦ, ψυχολογικὰ καὶ ἠθογραφικὰ, τὰ ὅποια κρίνονται ὡς τὰ πρώτα καθαυτὸ Ἑλληνικὰ διηγήματα. Μεταξὺ τούτων «Τὸ ἀμάρτημα τῆς μητρὸς μου», ὁ «Μοσὼβ Σελίμ» κλπ. Δρ. 3.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

ΟΡΝΙΘΟΤΡΟΦΙΑ Πρακτική Γ. Παρίση λ. 70	Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ υπό Legrain . . . λ. 60
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑΣ Πρακτικής υπό Κ. Στασινοπούλου . . . 80	ΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ RAYNTGEN υπό Paul Philpprou, καθηγητού . . . 60
ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ Οθωμανή, Α. Γεωργιάδου 60	ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ . . . 60
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΟΙΝΟΠΟΙΑΣ Πρακτικής υπό Κ. Στασινοπούλου . . . 90	Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΑΡΗΣ Flammarion . . . 60
ΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΤΩΝ ΚΡΑΣΙΩΝ υπό Κ. Στασινοπούλου . . . 80	ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ . . . 60
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ υπό Federico Reale καθηγητού . . . 90	ΟΙ ΠΟΛΥΤΥΜΟΙ ΛΙΘΟΥ P. Gaubert . . . 60
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙ-ΓΙΑΣ υπό Henri Courin, καθηγητού . . . 80	Ο ΧΡΥΣΟΣ υπό H. Mercereau . . . 60
ΜΕΤΑΒΟΣΚΩΔΗΚΟΤΡΟΦΙΑ Πρακτική υπό Χ. Φασιδίου, γεωπόνου . . . 80	ΤΟ ΑΛΛΣ υπό M. Arsanclaux . . . 60
ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ υπό Α. Hébert . . . 80	ΥΓΙΕΙΝΗ τών ΟΔΟΝΤΩΝ . . . 50
ΚΕΡΑΜΟΠΟΙΑ καὶ Ἀγγειοπλαστική υπό Ch. Guillard, καθηγ. Χημείας . . . 90	ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ἐπι πορσελάνης καὶ ξύλου ΥΔΑΤΟΓΡΑΦΙΑ . . . 80
Ο ΗΑΙΟΣ υπό Ch. Martin . . . 60	Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ . . . 80
ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ υπό Κίμωνος Δημακοῦλη . . . 70	Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ . . . 80
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ Πρακτική καὶ θεωρητική υπό Α. Ανδρεοπούλου . . . 90	ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΑΠΗΝΟΠΟΙΑ . . . 90
ΟΙΚΙΑΚΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ, Ν. Σταθάτου ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ υπό Ν. Δημητριάδου . . . 90	ΠΟΤΟΠΟΙΑ . . . 90
ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ καὶ διατηρούνται τὰ ἐνδύματα υπό Α. Γεωργιάδου . . . 50	ΚΡΕΩΦΑΓΙΑ καὶ ΦΥΤΟΦΑΓΙΑ . . . 90
Η ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ὡς νοσημίου καὶ φαρμακοποιός υπό Α. Γεωργιάδου . . . 60	ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ . . . 90
ΤΟ ΦΑΡΕΥΜΑ υπό Φ. Καλαράτη . . . 90	Η ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ δέματος καὶ τριχῶν . . . 50
ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ υπό τῆς βασινῆς Στάφ. Τεύχος Α', Γέννησις—Βάπτισις κλπ. . . 70	ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΛΑΙΕΡΓ. ΚΑΠΝΟΥ δρ. 1.—
" Β', Γεῦματα—Ἐσποριδεὶς κλπ. . . 70	ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ καὶ ΔΙΠΛΟΓΡΑΦΙΑ . . . 4.—
" Γ', Ἐκισάψεις κλπ. . . 70	ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ . . . 1.50
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΛΛΙΘΥΡΓΙΑ Π. Σουρῆ . . . 90	ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΟΔΟΝΤΟ-ΠΑΤΡΙΚΗΣ 2.—
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ υπό Ch. Martin . . . 60	ΜΗΧΑΝΙΚΗ καὶ ΣΙΑΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗ 2.—
ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ . . . 60	ΟΙΚΙΑΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ . . . 0.90
ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ . . . 60	ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΗΡΤΟΥ . . . 0.60
ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ υπό V. Meunier . . . 60	ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΠΑΙΔΙΑΤΡΙΚΗ . . . 4.—
	ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ καὶ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ υπό Καντόρου . . . 3.—
	ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΙΘΑΡΑΣ μέρος Α'-Β' ἑκάστ. 2.50
	" ΜΑΝΟΛΙΝΟΥ . Α' . . . 4.—
	" Β' . . . 4.—
	ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΙΚΗ . . . 4.—
	" ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ . . . 2.50
	ΣΙΑΗΡΟΥΡΓΙΚΗ . . . 2.50
	ΣΥΔΟΥΡΓΙΚΗ . . . 2.50
	ΘΕΩΡΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ (Λαυράγγου) 1.—
	ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΑΡΜΟΝΙΑΣ . . . 4.—
	ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ υπό Γ. Μουρούση . . . 2.—

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΙ ἀπὸ ἄλλους ἐνὸς λογογράφου μας **ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ** εἰς 120 τόμους δεμένους, ἄξια δραχμῶν 315 ΜΕ 10 ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΦΕΞΗ

⊕ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ—(Συστήματος KUNTZÉ)

Ο "Ἑλλην ἐν Γαλλίᾳ ἢ ἑλληνογαλλικοὶ διάλογοι . . . δρ. 0.80
Ο "Ἑλλην ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερική ἢ ἑλληνοαγγλ. διάλ. . . 0.80
Ο "Ἑλλην ἐν Γερμανίᾳ ἢ ἑλληνογερμανικοὶ διάλογοι . . . 0.90
Ο "Ἑλλην ἐν Ἰταλίᾳ ἢ ἑλληνοϊταλικοὶ διάλογοι . . . 0.80
Ο "Ἑλλην ἐν Τουρίᾳ ἢ ἑλληνοτουρκικοὶ διάλογοι . . . 1.—
Ο "Ἑλλην ἐν Αἰγύπτῳ ἢ ἑλληνοαραβικοὶ διάλογοι . . . 1.—
Ο "Ἑλλην ἐν Ρωσίᾳ ἢ ἑλληνορωσικοὶ διάλογοι . . . 1.—
Ο "Ἑλλην ἐν Ρουμανίᾳ ἢ ἑλληνορουμανικοὶ διάλογοι . . . 1.—
Le Français en Grèce ἢ γαλλοελληνοὶ διάλογοι . . . 1.—
Der Deutsche Griechenland ἢ γερμανοελλ. διάλογοι . . . 1.—
The Englishman in Greece ἢ ἀγγλοελληνοὶ διάλογοι . . . 1.—
L'Italiano in Grecia ἢ ἰταλοελληνοὶ διάλογοι . . . 1.—

ΒΙΒΛΙΑ

ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

—

Μαγικά παίγνια δρ. 1.20
Παίγνια συναναστροφῶν . . . > 1.40
Ζατορίσιον (Σκάκι) > 1.40
Χειρομαντεία καὶ ζωτομαντεία > 1.—
Ντάμα καὶ Τριώδιον . . . > 1.20
Σφαιριστήριον > 1.20

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνά 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ EN AGHNAIS

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Κοριολανός (Ζαΐξηρη) δράμα δρ. 2.—	Κωμωδία (Δάσκαρη) σειρά δεικτ δρ. 1.—
Γέρω-Μαυτών (Κορυών-Γκρανζέ) 1.20	Λοκαντιέρα (Γκολδόνι) κωμωδία 1.40
Τόσκα (Σαρδού) δράμα, πράξ. 4 1.—	Αδόν Κιχώτης, ιλαροτραγωδία 1.40
Βρυκόλακες ("Ιφην) δράμα, πρ. 3 1.—	Μπάρμπα-Δινάρδος (Κόκκιν) 1.—
Λύρα του Γέρω-Νικόλα (Κόκκιν) 0.80	Στοιχειό (Καλδερών) δράμα 1.—
Μακαρίτης Τουρινέλ (Μπισών) 1.—	"Ιππόται της Όμιχλης, δράμα 1.40
Τιμή (Σούδεμαν) δράμα, πρ. 3 1.20	"Αγαθόπουλος ο Σηροχωρίτης 0.80
Πατρεις (Σαρδού) δράμα, πράξ. 5 1.20	Γιά την τιμή (Χρηστοβασίλη) 1.—
Καραντίνα (Ν. Δάσκαρη) κωμ. 1.20	Νικηφόρος Φωκάς (Π. Ζάννου) 1.20
Δύο Όρφαναί (Δ' Ένγκελ) δράμα 1.20	Χήρα (Μεϊλιάν-Αλεβύ) κωμωδία 1.—
Κωμωδία μονόπρα. (Ν. Δάσκαρη) 1.20	Μπαλόνι (Δάονιεύ-Φεν) κωμωδ. 1.20
"Αλλάδης της Θαλαμείας (Καλδερών) 1.—	Ταρτούφος (Μολιέρου) κωμωδία 1.20
"Αγαπητικός της Βοσκοπούλας 1.20	Πικ-Νικ (Ν. Δάσκαρη-Γ. Πάω) κ. 1.20
Νά τὸ λέμε ; (Δαμπίς) κωμωδία 1.—	Πολιτικός ἀνεμόμυλος (Γκοττινί) 0.60
Μονόλογοι (Καλαποθάκη-Δάσκαρη) 0.80	Γένος καὶ καρδία (Π. Ζάννου) 0.80
Δύο Λοχαί (Δοβρινύ) δράμα 1.20	"Ιωσίας ο ἀποφύλαξ, δράμα 1.20
Σπρίγγλα (Ν. Αντωνοπούλου) 0.80	Γουλιέλμος ο ἀχθοφόρος, δράμα 1.20
"Αιτιμοι (Ροβετιά) δράμα, πράξ. 3 0.80	"Ηθοποιός Κήν (Λουμά) δράμα 1.40
Καπετάν Γιακουμής (Κόκκιν) 1.20	"Ονειρον εαριν. πρωίας (Δ' Άνοιόν.) 0.60
Φαιδώρα (Σαρδού) δράμα, πρ. 4 1.20	"Αρχοντοχωριάτης (Μολιέρου) κ. 1.—
Γιόλφω (Περεσιάδου) δραμ. ειδ. 1.20	Χορός του Ζαλόγγου (Περεσιάδου) 1.20
Μαλλιά-Κουβάρια (Δάσκαρη) κ. 1.40	Σεβέρος Τορέλλης (Κοππί) δράμα 1.—
Σταυρός (Ι. Νικολάρα) δράμα 0.60	Ξένο ψαμί (Τουγγίνεφ) δράμα 1.20
Χαϊδώ (Π. Μελοσιώτου) δρ. ειδ. 0.80	Σκλάβοι (Σ. Περεσιάδου) δράμα 1.—
Θεία του Καρόλου (Μπρατιών) 1.—	Κωμωδία (Π. Ζάννου) 1.20
Γαμβρός μας (Δάσκ.-Γιαννουκάκη) 1.20	"Ελισάβετ (Γιακομέττη) δράμα 1.20
Ντροπαλός έρωτευμένος (Δάσκ.) 0.60	Νόρμα (Λορμεβίλ) τραγωδία 1.40
Σαμπινιόλ χωρίς να θέλη, κωμ. 1.40	Μαρκήσιος Περιολά (Λαβεδάν) 1.20
Μήδεια (Σουβορίν) δράμα, πρ. 4 1.20	Πάτερ ήμων (Κοππί) δράμα 0.40
Δαμπαδοδρομία ("Ερβί) δράμα 1.20	"Εσμή (Περεσιάδου) δραμ. ειδύλ. 1.—
"Ερωτος θρίαμβος (Ζιακό,α) μύθος 0.60	"Εξώσις του "Οθωνος (Δημητρ.) 1.—
Σπίτι της Κούκλας ("Ιφην) 1.40	Μετανάστες ("Αργιότου) δράμα 1.—
Υιός της νυκτός (Σεζούρ) δράμα 1.20	Γαλάτεια (Σ. Βασιλειάδου) δράμα 0.70
Θυμμούλα ή Γαλαξειδιώτισσα, ειδ. 0.80	Κωνστ. Παλαιολόγος (Ζαμπιλίου) 0.60
Μάρκελλα (Π. Δημητρακοπούλου) 1.20	Ψυχοκόρη (Ι. Βοτοάρη) δραμ. ειδ. 1.20
"Ιακωβίται (Κοππί) δράμα, πρ. 5 1.—	Μερόπη (Δ. Βεργαράκη) τραγ. 0.70
Νύξ έλεημοσύνης (Ι. Βουλοδήμου) 1.—	Σκύλλα (Σ. Βασιλειάδου) δράμα 0.70
Ράπτης των Κυριών (Φευδύ) 1.20	Μίδας καὶ ο κουρέυς του (Δάσκ.) 0.80
"Απ'τή Γη στον Ούρανό (Δημητρ.) 1.20	Μνηστήρ της "Αρχοντούλας 0.80

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 80

ΚΑΒΑΛΛΕΡΙΑ ΡΟΥΣΤΙΚΑΝΑ Mascagni
 ΥΠΝΟΒΑΤΙΣ Bellini — ΤΟΣΚΑ Puccini
 ΜΑΝΟΝ ΔΕΣΚΩ Puccini — ΚΑΡΜΕΝ Bizet
 ΠΑΛΗΑΤΣΟΙ Leoncavallo — ΑΓΓΑ Verdi
 ΤΡΑΒΙΑΤΑ Verdi — ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ *
 ΝΟΡΜΑ Bellini — ΦΡΑ-ΔΙΑΒΟΛΟΣ Auber
 ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ Boito — ΜΠΟΕΜ Puccini
 ΦΛΟΥΣΤ Gounod — ΕΡΝΑΝΗΣ Verdi
 ΜΠΕΛΛΑ * — ΡΑΨΩΔΟΣ *
 Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Σ. Σόνδα
 ΓΚΕΤΣΑ Junes — ΕΥΘΥΜΗ ΧΗΡΑ Lehár
 ΠΟΥΠΕ Audran — ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΙ Valente
 ΟΝΕΙΡΩΔΕΣ ΒΑΛΣ Straus — ΒΟΚΑΚΙΟΣ
 ΜΑΜΖΕΑ ΝΙΤΟΥΣ Hervé [Supé

ΧΟΡΟΣ ΠΡΟΞΗΠΛΟΦΟΡΩΝ Verdi
 ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΣ Masse
 Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ Donizetti
 Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΙΑΝΗΣ Roccini
 ΛΟΥΚΙΑ ΤΟΥ ΛΑΜΜΕΡΜΟΥΡ Donizetti
 Ο ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ Ricci
 ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΥΤΣΑΡΗΣ Π. Καρφέ
 Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Ο ΑΔΗ ΠΑΣΑΣ
 ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ Δ. Λαυράγκα [Π. Καρφέ
 Η ΜΑΓΙΣΣΑ
 ΦΘΙΝΟΠΕΡΙΝΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ Kalman
 ΟΙ ΣΟΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ Σαδ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ
 Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΩΝ ΒΟΛΛΑΡΙΩΝ
 Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΔΟΥΣΕΜΒΟΥΡΓΟΥ Lehár

200 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ αγοράζετε πληρώνοντας ανά 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

*Ιστορία τῶν ἀνατολικῶν λαῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος ὀπό Γ. Σωτηριάδου	δρ. 4.—
*Ιστορία τῶν ἐπανάστασεων τῆς Κρή- της ὀπό Ἰωάννου Κονδυλάκη	• 2.50
*Ιστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὀπό Κ. Παπαρηγοπούλου, συμπληρω- στικά δὲ ὀπό Π. Καρολάου. Τόμοι 5, σελ. 4.500	• 80.—
Τὰ μετὰ τὸν Ὀθωνα ἔθιο Ἱστορία τοῦ Βασ. Γεωργίου Α' ὀπό Τριφάνου Ἐδαγγελίδου	• 6.—
Χαρίλαος Τρικοῦπης. Βιογραφία ὀπό Γ. Τσομπούλου.	• 1.70
*Ἐκπαιδείας τῆς Αἰγύπτου (1881-1883)	• 1.20
*Ιστορία τῶν Ρωμαίων ὀπό Β. Δουρουή. Μετάρσεις Ἄ. Ἀγγερῶ	• 2.—
*Ἡ ἔκθεσις τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου περὶ τῶν πεπραγμέ- νων τοῦ στρατοῦ τῆς Θεσσαλίας (1897).	• 2.—

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

*Ἀρχοπέλις ὀπό Χ. Μοντερίν	• 4.50
*Γαῖρος τῶν τρελλῶν ὀπό Μοντερίν	• 6.—
Μοῖμοι τῶν Παρισίων ὀπό Δουμᾶ	• 6.—
*Ὁ Σαλβατόρος (συνέχεια)	• 6.—
Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος	• 6.—
*Ἡ Ἀθήνα μας ὀπό Ν. Σπανδωνῆ	δρ. 5.—
*Ἡ Ταβέρνα (L'assommoir) Αἰμ. Ζολᾶ	• 4.50
*Ἡ Γῆ (La Terre) Αἰμ. Ζολᾶ	• 4.50
Σκηναὶ Βοημηκοῦ βίου ὀπό Murger	• 2.50

ΒΙΒΛΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦῶΝ

Μαγικὰ ποιήγια	• 1.20
Ποιήγια συναναστροφῶν	• 1.40
Ζατρικίον (Σκόκι)	• 1.40
Χαρτομαντεία καὶ Χειρομαντεία	• 1.—
Ντόμα καὶ Τριῶδιον	• 1.20
Μπιλιάρδο	• 1.20

ΛΕΞΙΚΑ

Λεξικὸν Ἐμπορίου ὀπό Σ. Θεοχάρη	δρ. 7.—
Λεξικὸν Ὀμηρικῶν ὀπό Ε. Κορινιώτου	• 3.—
Λεξικὸν Νομικῆς ὀπό Θ. Φλογαίτου. Τόμ. 2	• 30.—
*Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν Θ. Κυπρίου	• 12.50
Γαλλοελληνικὸν Λεξικὸν Θ. Κυπρίου	• 15.—
*Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὀπό Δ. Μελισσοπούλου	• 4.—
Γαλλοελληνικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὀπό Δ. Μελισσοπούλου	• 4.—
*Ἀγγλοελληνικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὀπό Φ. Φιλίππου	• 2.50
*Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὀπό Φ. Φιλίππου	• 2.50
Πλήρες Ἀγγλοελληνικὸν Λεξικὸν ὀπό Α. Γεωργιάδου	• 10.—
*Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν Γ. Ἀλεξάνδρου	• 6.50
*Ἀγγλοελληνικὸν Λεξικὸν Γ. Ἀλεξάνδρου	• 6.50
*Ἑλληνογερμανικὸν Λεξικὸν Χ. Χαμαδά	• 7.50
Γερμανοελληνικὸν Λεξικὸν ὀπό Ἐμμ. Δρακοπούλου	• 7.50
*Ἰταλοελληνικὸν Λεξικὸν Μ. Περιῶου	• 7.50
*Ὀμηρικὸν Λεξικὸν Ἱ. Πανταζίδου	• 7.—
*Ἑλληνολατινικὸν Λεξικὸν Χ. Ἀδαμαντίου	• 4.—
Λατινοελληνικὸν Λεξικὸν Σ. Κουμαντιῶδη	• 7.—
*Ἐπίτομον Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλῶσ- σης ὀπό Δημ. Ζαλούχου.	• 6.—
Λεξικὸν Ἱστορίας, Γεωγραφίας, Μυθα- λογίας καὶ Βιογραφ. ὀπό Μ. Bouillet Μετάρσεις Ἠλ. Οἰκονομοπούλου. Τόμοι 2. Σελ. 2872	• 19.—

ΝΑΥΤΙΚΑ

*Ὁ Πλοηγὸς ὀπό Τσουκαλά	• 7.—
*Ἀπάνοιμα ναυτικῆς ἐπιστήμης ὀπό Ι. Μαυρομάτη	• 6.50
*Ἐμπορικὴ ναυτιλία Ἐμμ. Μαυρογιάννη	• 18.—
Φάροι καὶ Φανοὶ Ν. Συρίγου	• 3.—
*Ὁ νέος πρῶτος Ι. Μαυρομάτη	• 5.50
Περὶ ἐξαρτισμοῦ Γ. Κουταρβίλη	• 2.—
Χρονόμετρον Ι. Μαυρομάτη	• 3.—
Λιμενοδεικτὴς Ι. Μαυρομάτη	• 6.—
Τετρατημέριον Ι. Μαυρομάτη	• 1.50

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 45	{ Αἱ Φιλιππῖναι νῆσοι	*Ἡ Περσία	*Ἡ Σιβηρία
	{ Ἡ Μαδαγασκάρη	*Ἡ Κίνα	*Ἡ Τύνις
	{ Νῆσοι τοῦ Ὠκεανῶ	Τὸ Ἀόγανιστᾶν	Οἱ Τουρκομᾶνοι
	{ Τὸ Ἀλγέριον	*Ἡ Κεϋλάνη	*Ἡ Βραζιλία
	{ Τὰ Ἰνδικὰ Ἰμαλάια	Τὸ Μαρόκον	Τὸ Σιάμ
	{ Τὸ Κάϊρον	*Ἡ Λαπωνία	*Ὁ Καναδάς
	{ Οἱ Ἀθίγγανοι	*Ἡ πόλις τῶν Δερβιδῶν	*Ἡ Βομβάη
	{ Ἡ Βενεζουέλα	*Ἡ Ἀδυσθονία	*Ἡ Μαρτινίκα
	{ Τὸ Σικᾶγον	Πλόκαμος τοῦ Νίγηρος	Τὸ Σαντιάγον

ΝΟΜΙΚΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ καταρτισθέντες υπό

Γ. Δουβουνιάτου, δικηγ., ύφηγ. έν τφ Πανεπ.

Πολιτική Δικονομία (Έκδοσις Β')	Δρ. 22.—
Έμπορικη Νομοθεσία (Έκδοσις Β')	• 15.—
Διπλωματική και Προξενική Νομοθεσία	• 7.—
Όλιγος Πολιτικός Κώδιξ	• 8.—
Χαρτόσημον	• 4.—
Έλληνικά Συντάγματα	• 3.50
Διεθν. Έλεγχοσ. Δημ. Χρέοσ. Μονοπάλια	• 4.—
Φορολογία καπνοφ	• 2.—
Ποινική Δικονομία (Έκδοσις Β')	• 13.—
Ποινικός Νόμοσ (Έκδοσις Β')	• 15.—
Διοικητική Έκτέλεσις	• 4.—
Φορολογία έπιτηδευσιατών	• 2.—
Στρατ. και Ναυτ. Ποινική Νομοθεσία	• 4.—
Έλληνική Έκκλησία	• 5.—
Δικαστικός Όργανισμοσ (Έκδοσις Β')	• 4.—
Έλεγκτικόν Συνέδριον, Δημόσιον Λογιστικόν, Συντάξις	• 6.—
Δημοτική Νομοθεσία	• 3.—
Όδοποία, Όδοδομ. πόλεωσ, Δημ. έργα	• 4.—
Τελωνιακή Νομοθεσία	• 3.—
Γενικόν Εξετηριών	• 5.—
Παράρτημα Α'	• 4.—
Παράρτημα Β'	• 4.—
Παράρτημα Γ'	• 2.—

Τό δλον δρ. 130.50

ΣΥΣΤΗΜΑ ΡΩΜΑ-Ι-ΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, υπό Bernard Windscheid κατά μετάφρασιν 'Αθανασίου 'Αγγυροφ, δικηγόρου.

Τόμοσ Α'. Γενικά 'Αρχαί	Δρ. 60.—
• Β'. Έμπράγματων Δίκαιοσ	• 14.—
• Γ'. Ένοχικόν Δίκαιοσ, μέρος α'	• 12.—
• Δ'. • β'	• 11.—
• Ε'. Οικογενειακόν Δίκαιοσ	• 12.—
• ΣΤ'. Κληρονομικόν Δίκαιοσ	• 6.—

ΛΕΞΙΚΟΝ ΝΟΜΙΚΗΣ συγγραφέν έπιμελείσ Θ. Φλογαίτου, τόμοι 2, σελ. 2,000

	Δρ. 30.—
--	----------

ΕΣΑΒΙΒΑΟΣ ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ υπό Θεοδόρου Φλογαίτου

	Δρ. 14.—
--	----------

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ κατά τάσ παραδόσεις Ένν. Ψαρφ, σχ. 8ον, σελ. 920

	Δρ. 12.—
--	----------

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΜΕΤΑ ΤΥΠΙΚΟΥ υπό Κωνσταντίνου Μάτσα

	Δρ. 12.—
--	----------

ΝΕΟΙ ΠΑΝΔΕΚΤΑΙ, ήτοι συλλογή πασών τών μέχρι σήμερα γραφεισών νομικόν διατριβών, έπιμελείσ Ν. Κουντουριώτου δικηγόρου.
Τό δλον έργον τόμοι 11, δραχ. 147.—

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΝΟΜΩΝ υπό Δ. Ποταμιάνου προέδρου Έφεστών. Τόμοι 4, σελ. 3453

	Δρ. 40.—
--	----------

ΒΑΣΙΛΙΚΑ. Τό γνήσιον κείμενον αυτών μόνον, κατ' έπιεξεργασίαν τών κ. κ. Γ. Δουβουνιάτου και Κ. Δουβουνιάτου. Τόμοι 5

	Δρ. 25.—
--	----------

ΑΣΤΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ. Οικογενειακόν δίκαιοσ υπό Ε. Μακρυγιάννη

	Δρ. 10.—
--	----------

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ υπό Θ.

Φλογαίτου. Τό δλον έργον	Δρ. 47.50
Τόμ. α'. Πολιτική Δικονομία και Όργανισμοσ Δικαστηρίων, σελ. 928	Δρ. 10.—
• β'. Ποινικός νόμοσ - Ποιν. Δικονομία - Ποιν. διατιμήσις	• 10.—
• γ'. Έμπορικόν νόμοσ - Αστικός νόμοσ - Χαρτόσημον	• 10.—
• δ'. Έξαβιβλοσ 'Αρμενοπούλου	• 14.—
• ε'. Έπιμετρον τής β' έκδοσεωσ περιλαμβανόν τούσ νεωτέρουσ νόμοσ, Β. Διατάγματα, νομολογίασ κτλ.	• 3.50

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, γραφειού έπί τή βάση του συγγράματοσ Κ. Ν. Κωστή υπό 'Ιω. Πετρουνιάκου. Τόμοι 3

	Δρ. 9.—
--	---------

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ, γραφειού υπό Ν. Κουντουριώτου, δικηγόρου.

	Δρ. 10.—
--	----------

ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ υπό Lyon

Caen και Κ. Renault, καθηγητών έν τφ Νομική Σχολή τών Παρισίων. Μετάφρασις Κουντουριώτου και Σκελλερίου, δικηγόρου.

Τό δλον έργον τόμοι 8

	Δρ. 80.—
--	----------

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, υπό Θ. Φλογαίτου, σελ. 485

	Δρ. 10.—
--	----------

ΕΙΔΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΑΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ ύπερ τής Έθνικής Τραπεζίης, άλλων Τραπεζών, κτλ. υπό Γ. Κασίμη δικηγ. Δρ. 3.—

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΛΙΑ υπό Έμμ. Μακρυγιάννη

	Δρ. 18.—
--	----------

ΛΕΞΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ, καρι έχον σύντομον έρμηνείαν έκαστου θεσμοσ, τούσ σχετικούσ τύπουσ και τήν σχετικήν νομολογίασ, υπό Ν. Κουντουριώτου. Τόμοι 5, σελίδεσ 4,000, Α—Ω

	Δρ. 70.—
--	----------

ΚΩΔΙΞ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ. Μετάφρασις έκ τουσ

Corpus Juris Civilis υπό Παντ. Τσιτσικαίφ, Τόμοι 2

	Δρ. 80.—
--	----------

ΒΑΣΙΛΙΚΑ, Κατά τήν έν Λειψία έκδοσιν τουσ

G. E. Heimbach και τού συμπλήρωμα τουσ Z. Lienthal, και τών E. Ferrini και J. Mercati, οις προσετέθησαν οι νεαροί διατάξεισ τών Βυζαντινών Αυτοκρατοράων αι μέχρι τής καταλύσεωσ τής Βυζαντινής Αυτοκρατορίασ έκδοθεισαι, τα έλλείποντα κείμενα τής 'Ιουστινιανείου νομοθεσίασ, τα κείμενα τουσ Jus Graecoromanum, ή μέχρι τουσ νύν σχετική νομολογία τών Έλληνικόν δικαστηρίων και κλητοίσ έρμηνευτικαί σημειώσεσι, υπό 'Ιωάννου Ζέπκου, δικηγόρου. Έκδοσις δευτέρα, έπιτηξημένη και βελτιωμένη (μεγαλύτερα τής α' έκδοσεωσ κατά 1000 σελίδ.). Τόμοι 5. Σχ. 4ον διατ. Δρ. 150.—

ΣΥΣΤΗΜΑ ΡΩΜΑ-Ι-ΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, υπό 'Ερ

ρίου Dernburg καθηγητοφ έν τφ Πανεκστημίφ τουσ Βερολίνου, κατά μετάφρασιν Γεωργίου Δουβουνιάτου, ύφηγ. τουσ τφ 'Εθνικφ Πανεπιστημίφ. Έκδοσις δευτέρα έπιτηξημένη. Τόμοι Α'. Γενικά Αρχαί	Δρ. 12.—
• Β'. Έμπράγματων Δίκαιοσ	• 10.—
• Γ'. Ένοχικόν Δίκαιοσ	• 14.—
• Δ'. Οικογενειακόν Δίκαιοσ	• 4.—
• Ε'. Κληρονομικόν Δίκαιοσ	• 10.—

ΙΑΤΡΙΚΑ

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΠΑΙΔΩΝ υπό Ε. Weill, καθηγητού της Κλινικής των Παιδών, μεταφρασθέντα υπό Α. Καλλιβωκά, μετά πολλών εικόνων. Δρ. 15.—
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ, υπό Edmond Lesser, καθηγητού της Συφιλολογίας εν Βερολίνω. Μετάφρασις ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως υπό Σ. Ζωγραφίδου καὶ Α. Γεωργιάδου Δρ. 8.—
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ υπό L. Dubrissy, πρώην ἀρχιάτρου καὶ G. Jeannin ἐκτάκτου καθηγητοῦ. Μετάφρασις ἀπὸ Α. Καλλιβωκά. ἰατροῦ, μετά πολλῶν εικόνων. Δρ. 12.—
ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ἐν τῇ καθ' ἡμέραν πράξει, μετά πολλῶν ἐν τῇ κειμένων εικόνων υπό Γερ. Φωκά, καθηγητοῦ ἐν τῇ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ, τόμος 3. Δρ. 39.—
ΕΓΧΕΙΡΙΑΔΩΝ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚ. ΧΗΜΕΙΑΣ υπό Γ. Γαρουφαλίδου. Δρ. 5.—
ΕΙΔΙΚΗ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ, υπό Α. Strümpell, καθηγητοῦ διευθυντοῦ τῆς ἱατρικῆς κλινικῆς τοῦ ἐν Βερολίῳ Πανεπιστημίου. Ἐξελληνισθεῖσα ἐκ τῆς τελευταίας 18ης ἐκδόσεως τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου υπό Α. Καλλιβωκά καὶ Θ. Βαρονίη, ὑφηγητῶν τοῦ Ἐθν. Πανεπιστ. Μετ' εικόνων. Τόμος 3. Δρ. 50.—
ΕΠΙΤΟΜΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ, υπό Paul Lefert, καθηγ. Μετάφρ. Α. Καλλιβωκά. Δρ. 4.—
ΕΠΙΤΟΜΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ, υπό Paul Lefert. Μετάφρ. Ν. Μακρίδου. Δρ. 4.—

ΕΠΙΤΟΜΗ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑΣ, γραφεῖσα υπό Ἄν. Καλλιβωκά. ἰατροῦ. Σελ. 390. Δρ. 4.—
ΟΣΕΙΑΙ ΔΟΙΜΩΔΕΙΣ ΝΟΣΟΙ Α. Strümpell, μετάφρασις Α. Καλλιβωκά. Δρ. 3.—
ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, υπό E. Vialut καὶ E. Jolyet καθηγητῶν, μετάφρασις Ἄλ. Γεωργιάδου. ἰατροῦ, εἰκόνες 150. Δρ. 16.—
ΠΕΡΙ ΟΡΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ, υπό Ἰω. Καραβία, ὑφηγητοῦ τῆς Φαρμακολογίας κλπ. Δρ. 3.—
ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ, υπό τοῦ Dr Villeroz, κατὰ μετάφρασιν Θεόφ. Κουριάδου. ἰατροῦ Δρ. 5.—
ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑΣ καὶ **ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ** υπό Henri Durand. Μετάφρασις Α. Καλλιβωκά. Δρ. 5.—
ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑΣ υπό Dr Villeroz, μετάφρασις Χρ. Μοσχονησιῶ, ἰατροῦ. Δρ. 5.—
ΕΠΙΤΟΜΗ ΑΝΑΤΟΜΙΚΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ γραφεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συγγράμματος τοῦ καθηγητοῦ Λουκά Παπαϊωάννου υπό Ἄλ. Γεωργιάδου. ἰατροῦ. Δρ. 10.—
ΕΠΙΤΟΜΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ, ἦτοι περὶ αἰτίων, ἀνατομικῶν ἀλλοιώσεων κ.τ.λ. γραφεῖσα υπό Μεν. Σακοράφου. Δρ. 16.—
ΠΑΡΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ἐφημεροσμένη, υπό Gaston Lyon. Μετάφρασις ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως υπό Ι. Καραβία, Ι. Παπαβασιλείου, Ι. Ἀβάρου καὶ Α. Καλλιβωκά ἰατροῦ. Τόμος 2, σελ. 2000. Δρ. 80.—

ΛΑΪΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ. — ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 50.

ΦΘΙΣΙΣ. Ἡ φθίσις εἶνε μεταδοτική. Ἡ φυματίωσις καὶ ὁ ἀλκοολισμός. Πῶς δύνανται τὰ ἀποφύγη τῆν φθίσην. Θεραπεία.
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ. Ὁξύ ἀρθρῶν καὶ ἑνυατιῶν. Χρόνιός ἑνυατιῶν. Μυϊκός ἑνυατιῶν. Ἐπιπλοαί. Θεραπεία.
ΛΥΜΦΑΔΕΝΙΤΙΣ. Νευρική ἄσπεια. Ἀσπεία νευροσθενικῶν. Ὑπνωτικὰ τινὰ φάρμακα. Θεραπεία.
ΔΥΣΚΟΛΙΑΙΟΤΗΣ. Μορφῆς τῆς δυσκολιαίωτης. Κίνδυνος καὶ συνέπεια. Θεραπεία.
ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΚΑΡΙΑΙΣ. Περικαρδίτις. Μυοκαρδίτις. Ἀθηρωμάτωσις. Παλμοί. Θεραπεία.

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΑΙΜΑΤΟΣ (Ἀναιμία, Χλωρῶσις κλ.) Θεραπεία.
ΝΕΥΡΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ. Νοσήματα τῶν νευρῶν. Παράλυσις. Σπασμοί. Νευραλγία. Ἀναισθησιαί. Συνολκαί. Θεραπεία.
ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑ. Ἡ βλεννόρροια εἰς τὸν ἀνδρα καὶ εἰς τὴν γυναῖκα. Ἐπιπλοαί. Θεραπεία.
ΣΥΦΙΛΙΣ. Πῶς μεταδίδεται. Τὸ σκληρὸν ἔλκος. Β' περίοδος. Γ' περίοδος. Στοματίτις. Θεραπεία.
ΛΥΜΦΑΔΕΝΙΤΙΣ. Αἷτα. Μέσα θεραπεία. Ἀνάλογα νοσήματα.
ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΣ. Συμπτώματα. Μεταδοτικότης. Θεραπεία.

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ. Ἀνικανότης ψυχολογική. Ἀνικανότης ἐκ παθολογίας. Θεραπεία.
ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ. Ἱστορία. Συμπτώματα. Ἐξέλιξις. Θεραπεία.
ΙΜΦΛΟΥΕΝΤΖΑ. Συμπτώματα. Αἷτια. Διάρκεια. Ἐπιπλοαί. Θεραπεία. Προφύλαξις.
ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΙΝΩΝ. Κνησμός. Λευκόρροια. Κολίτις. Ἐμμηνα. Μητρίτις. Θεραπεία.
Ο ΓΑΜΟΣ. (Συζυγική ὑγιεινή). Αἱ συζυγικὰ σχέσεις. Διαιτητική τῆς ἐγκύου γυναίκος. Περὶ στείρωσεως. Αἱμόρρικοι γάμοι κτλ.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ. — ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 35.

ΘΑΥΡΥΣΤΕΣ ΑΝΑΘΡΩΠΩΣ (ΤΟ ΞΑΝΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ) Χ. Ἀννίνου.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΠΡΙΩΤΗΣ Ο ΙΚΕΡΑΜΕΝΗΣ, Η. Ολιγονοπούλ.
Η ΟΛΟΚΑΥΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ υπό Ι. Κουδύλακη.
Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ υπό Γ. Τσοκοπούλου.
Ο ΑΝΑΤΟΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΑ υπό Ι. Πετρούτσου.
Φ ΘΑΝΟΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ. ΟΙ τρεῖς Πύργοι κτλ. υπό Π. Δημητράκοπούλου
Θ ΚΑΣΑΝΤΩΝΙΚΗ υπό Χρ. Χρηστοβασιλῆ.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΒΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ υπό Α. Καλογεροπούλου.
Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ υπό Γ. Ἀσπεία.
ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΚΑΙ ΑΛΟΠΗ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΙΣ Γ. Τσοκοπούλου.
ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΙΟΠΟΛΙΤΙΣ Ε. Παντελίδου.
Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΥΤΗ υπό Σπ. Ποταμιάνου.
ΑΦΑΝΤΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ υπό Τιμ. Μωραϊτίνη.

Η ΑΛΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΡΟΥ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ Γ. Φραγκοῦδη.
Η ΚΑΤΑΠΡΟΗ ΤΩΝ ΑΒΑΝΩΝ ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ Γ. Ἀντωνοπούλ.
ΑΝΑΜΗΝΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΠΑΝΕΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1878 υπό Ἰδμενέως Στρατηγόπουλου.
Η ΕΠΙΔΟΣΙΣ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΪ υπό Ἀνδρέου Στράτου.
ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΙ υπό Ε. Εδωτοράδου
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ υπό Γ. Τσοκοπούλου.
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΛΟΥΑΝΗΣ υπό Γ. Τσοκοπούλου.
ΙΟΥΛΙΟΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΠΡΩΞΙΣ υπό Χρ. Χρηστοβασιλῆ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑ-ΙΤΣΑΚΗΣ υπό Γ. Τσοκοπούλου.
Θ ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ υπό Χρ. Χρηστοβασιλῆ.
Η ΓΡΑΜΒΟΥΣΙΑ υπό Ἰωάν. Κουδύλακη.
ΡΗΓΑΣ Ο ΦΕΡΡΗΣ υπό Γ. Τσοκοπούλου.
Ο ΑΔΡΑΪΣ ΒΥΡΩΝ υπό Θεοδ. Γ. Κουριάδου.

200 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

Θεωρία Μουσικής (Διαγράμματα)	Δρ. 1.—
*Εγχειρίδιον Ἀρμονίας (Διαγράμματα)	• 4.—
Νεώτατον Ἀνατοασματάριον, ὑπὸ Νικολάου Γ. Πρωτοφάλου Σμάρνης	• 6.—
Μέθοδος Κιθάρας. Μέρος α'	• 2.50
β'	• 2.50
• Μανδολίνου. Μέρος α'	• 4.—
β'	• 4.—
• Κλειδοκυμβάλου	• 3.—
• Βιολίου. Μέρος α'	• 1.50
β'	• 1.50

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ποιήματα Βαλαωρίτου	Δρ. 5.—
*Ἀπαντα Σολωμοῦ	• 2.50
*Ἀπαντα Ζαλοκώστα	• 3.50
*Ἡ Λύρα Ἀνδρ. Κάλβου	• 2.—
Οἱ κληροὶ τῆς Ἄμυνης Ἰάλασσας, ἐπὶ Κ. Παλαμά	• 2.—
Εἰδύλλια Θεοκρίτου (μετάφρ. Πολέμη)	• 2.—
*Ἠρῶ καὶ Ἀδανδρὸς Μουσαίου, Μετάφρασις Σίμων Μενάρδου	• 0.70
Σκουπιδιάδα, σάτυρα Δημητρησκοπούλου	1.—

Λεξικὸν Γεωγραφίας, Ἱστορίας, Μυθολογίας καὶ Βιογραφίας ὑπὸ Μ. Ν. Bouillet. Μετάφρ. Ἡλ. Οἰκονομοπούλου. Σχ. Σον δίστηλον. Σελ. 2872. Τόμοι 2 ὀγκώδεις. Δρ. 19.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ — ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΡΟ-ΙΔΟΥ ΕΜ. Συριανά διηγήματα	Δρ. 3.—
• Διηγήματα	• 3.—
ΖΕΡΒΟΥ ΙΩ. Μῦθοι τῆς ζωῆς	• 3.—
ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ. Τὸ βυσοῦνι τριαντάφυλλο	• 2.—
RICHÉPIN. Ἰαπωνικά παραμῦθια	• 3.—
LEOPARDI. Ἠθικά ἔργα	• 3.—
BIZYHNŌY Γ. Τὸ ἀμάρτημα τῆς μητρόδος μου	• 3.—
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΓΡ. Ὁ πακὸς δρόμος	• 3.—
FLOBEK. Οἱ Πειρασμοὶ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου	• 3.—
TOLSTOY Γ. Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας	• 1.50
• Ἡ Σανάτα τοῦ Κρόστου	• 2.—
• Ἀνάστασις	• 3.—

ΓΚΑΙΤΕ. Ὁ Βέρθερος	Δρ. 2.—
ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ Κ. Ἡ κερθνια κοῦκλα	• 3.—
ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ Γ. Ἡ Θεατρίνα	• 3.—
ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ Α. Νησιώτικες ἱστορίες	• 3.—
ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ ΑΔ. Ἡ Μάγισσος	• 3.—
• Χριστουγεννιάτικα διηγήματα	• 1.—
• Πασχαλινὰ διηγήματα	• 1.—
• Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα	• 1.—
• Ἡ νοσταλγὸς	• 2.—
• Ὁ Πεντάφανος	• 2.—
• Τὰ Χριστουγεννα τοῦ Τριπέλη	• 3.—
• Ἡ Φόνισσα	• 3.—
• Ἡ Γυφτοπούλα	• 4.—
• Τὰ ῥόδι' ἀρογιάλια	• 2 δὲ
• Ἡ Χολερασμένη	• 2.50

***Εγχειρίδιον Κτηνοτροφίας** πρακτικόν, περιλαμβάνον τὰ περὶ διατροφῆς ἀγελᾶδων, βοῶν, προβάτων, αἰγῶν, χοίρων, ἰακῶν, ὄνων, ὀρνίθων κτλ. ὡς καὶ γαλακτοκομίαν, ἐπὶ Δ. Σαμοπούλου, κτηνοτρόφου Δρ. 1.50

***Εγχειρίδιον Γεωργίας** πρακτικόν, περιλαμβάνον Κηπουρικὴν, Φυτοκομίαν, Δενδροκομίαν, Ἀμπελοουργίαν καὶ μηχανικὴν Ἀγρονομίαν ἐπὶ Ν. Ἀθανασιάδου, γεωπόνου Δρ. 1.50

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ — ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ γραφιστά ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ Εὐαγγελίου ἐπὶ Τριφῶνος Εὐαγγελίου. Μετὰ 50 εἰκόνων	Δρ. 5.—
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ. Δεδεμένον	• 8.50
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ. Χρυσόδετος	• 2.—
ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΟΝ. Δεδεμένον	• 6.—
ΕΞΑΒΙΒΛΟΣ Ἀρμενοπούλου	• 14.—
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ περὶ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ Βρ. Ἀρμένη. Τ. 3.	• 12.—
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ἐπὶ Βρ. Ἀρμένη	• 5.—

ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ. Δεδεμένον	Δρ. 3.—
Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΗ ΦΥΣΕΙ ὑπὸ Φλαμμαριῶν	• 4.—
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ἐπὶ Πετρούνακου	• 4.—
ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΗΙΜΒΑΧ ὑπὸ Ἰωάννου Ζέλπου. Τόμοι 5	150.—
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΣΟΥΜΕΛΑ	• 4.—
Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ἐπὶ John Caird. Μετάφρασις Π. Γρατσιάτου	• 3.—

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

*Ἀριστοτέλους Πολιτεία Ἀθηναίων, ἐπὶ Δ. Παπαγεωργίου	Δρ. 0.80
Πλάτωνος διαλογὸι ἐπὶ Γ. Κωνσταντινίδου	• 2.50
Τίτου Λιβίου Ἐκλογαὶ ἐπὶ Δ. Παπαγεωργίου	• 1.80
Lhomond de viris Illustribus urbis Romae ἐπὶ Δ. Παπαγεωργίου	• 2.—
Κικέρωνος pro Lygario ἐπὶ Ἐμμαν. Γαλάνη	• 0.65
Κικέρωνος pro Marcello ἐπὶ Ἐμμαν. Γαλάνη	• 0.75
Οἰσεργίου Αἰνεΐδς. Βιβλ. Α' ἐπὶ Φ. Δημαράτου	• 0.70
Οἰσεργίου Αἰνεΐδς. Βιβλ. Β' ἐπὶ Φ. Δημαράτου	• 0.70

Λουκιανὸν ἐνύκνιον ἐπὶ Ἀνδρέου. Σταθασκοπούλου	Δρ. 1.80
Ξενοφάντος ἀπορμημονεύματα ἐπὶ Α. Σταθασκοπούλου	• 2.50
*Ἡρόδοτος Πελοποῦ πολέμοι ἐπὶ Ε. Κοφινιάτου	• 2.20
Θουκυδίδου Ζευγγραφῆς βιβλίον Α' ἐπὶ Γ. Γαβρίλα	• 2.20
Δημοσθένους Ὀλυνθιακοὶ ἐπὶ Ζάμπα	• 0.75
Δημοσθένους Φιλίππικοὶ ἐπὶ Ζάμπα	• 1.—
Κικέρωνος Κατιλιναϊκοὶ ἐπὶ Ε. Γαλάνη	• 1.20
Πλάτωνος Κρίτων ἐπὶ Β. Βοζίκη	• 0.60
*Ἀριστοτέλους Πολιτεία Ἀθηναίων ἐπὶ Γ. Μάρτ	• 0.80
Γαλατικὸς πόλεμος Γαίου Ἰουλίου Καίσαρος ἐπὶ Κ. Ζάμπα	• 1.20

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Τα σημειούμενα κατωτέρω ὀλίγα μουσικά τεμάχια εὐρίσκονται καὶ εἰς τὸν ἰδιαίτερον τιμοκατάλογον «Μουσικαὶ ἐκδόσεις οἴκου Γ. Φέξη», εἰς τὸν ὁποῖον ἀναγράφονται 1500 ἐν ὅλῳ ἐκδόσεις μουσικῆς τοῦ ἡμετέρου οἴκου. Τὸν κατάλογον τοῦτον ἀποστέλλομεν δωρεὰν εἰς τὸν αἰτοῦντα.

VALSES POUR PIANO

Berger R.	Valse aimée	0,80
—	Vertige	0,80
—	Colombine	1,—
Creieux O.	Prière	0,80
Lehar F.	Luxemburg	1,—
—	Zigeunerliebe	0,80
Eysler Ed.	Amor di Principi	1,—
Fall L.	Dollarwalzer	0,80
Vercollier J.	Le cœur tzigane	0,80
Linke P.	Luna valse	1,—
Aigrette B. Y.	Consuelo	1,20
Auber L.	Traum	1,—
Berger R.	Valse enchantée	0,80
—	Primoisse	1,—
Legrand E.	Adorée	0,80
Marchetti F.	Fascination	0,60

POLKAS POUR PIANO

Becucci E.	Frottole	0,60
Lehar F.	Ἡ Εὐθύμος Χήρα	0,60
Κοκκίνου Ν.	Καρέλια	0,60
—	Ἀθήναι	0,60
Straus J.	Addio	0,80

MAZURKAS POUR PIANO

Arabiano E.	Amoureuse	0,60
Ganne L.	La Tzigane	0,80

QUADRILLES POUR PIANO

Arban J	Mam'zelle Nitouche	0,80
Metra C.	Mascotte	0,60

POT-POURRIS POUR PIANO

Bizet G.	Carmen	1,20
Eysler Ed.	Amor di Principi	1,60
Fall L.	Die Dollarprinzessin	1,60
Lehar F.	Die Lustige Witwe	1,60
Leoncavallo	Pagliacci	1,20
Mascagni P.	Cavalleria Rusticana	1,80
Puccini G.	La Bohème	1,20
—	Tosca	1,20
Sidney J.	Geisha	1,40
Straus O.	Ein Walzertraum	1,60
Verdi G.	La Traviata	1,60

POUR MANDOLINE OU VIOLON

Δημόδη	Καλαματιανός	0,40
—	Ἡ Τούρκικα	0,60
—	Συρτός	0,60
—	Μπάλος	0,60
Bizet G.	Carmen	0,40
Κοκκίνου Ν.	Ἀθήναι, πόλις	0,40
Lehar F.	Εὐθύμος Χήρα (valse)	0,60
Straus O.	Ὀνειρώδες βάλς	0,60
Vercollier J.	Le Cœur Tzigane	0,80

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΔΙ' ἌΣΜΑ ΚΑΙ ΚΑΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ

Ἄσματα Δημόδη	Ὁ Γέρος Δήμος	1,—
—	Ἡ Ἀνδριάνα	0,40
—	Ἡ Ἑλενίτσα	0,40
—	Ἡ Τούρκικα	0,40
—	Ἡ Σιμωνιά	0,40
—	Ἐλένη μου	0,40
—	Τὸ Λευτό	0,40
—	Τὸ Καράβι	0,80
—	Οἱ Κολοκοτρωναῖοι	0,40
—	Εἶπα μὴν ἀγάπη	0,40
—	Ἡ Καλαματιανή	0,40
—	Συριανός	0,40
—	Συριανὸ σταυρωτὸ	0,40
—	Ἔνας ἀπτός	0,60
—	Ἡ Λεμονιά	0,40
Καρρέρη Π.	Ἀνθός καὶ Λυγούλα	1,—
—	Μάννα καὶ παιδί	1,—
—	Ἄνθη	0,80
—	Πές μου	0,80
—	Ὁ Στρατιώτης	0,80
—	Τὸ Ὄργανο	0,80
Κοκκίνου Νικ.	Ἀπογοητεύσις	0,60
—	Ἀπονιά	0,60
—	Ἀγάπα με	0,60
—	Στὸ Βενιζέλο μας	0,60
—	Σ' ἐνθουσμοῖσι	0,80
—	Γιατί;	0,40
—	Στὸ Φεγγάρι	0,60
—	Γάνκοχαράξι	0,40
—	Μαύρη ζωή	0,60
—	Ἡ νεότης	0,80
—	Προδοσία	1,—
—	Ὁ χωρισμός	0,60
—	Τὸ Τσομικανόπουλο	0,60
—	Ἡ Ψαροπούλα	0,60
—	Στὴ θάλασσα	0,60
—	Πές μου	0,60
—	Ἡ ΚΕ' Μαρτίου	0,80
—	Σταυρὸ φορέξι	0,40
—	Μὴ δυσακίτης	0,60
—	Ἐλα κάμε στὰ ξένα	0,80
—	Εἶπα σὺ	0,60
—	Ἐνθουσις	0,60
—	Ἡ Μαυρομαμάτα	0,40
—	Ἐν βλέμμα	0,60
Μίνωσος Σ.	Λημονίσι με	0,40
—	Φύγε	0,40
—	Τὸ φίλημα	0,60
Ξανθοπούλου Τ.	Νυκτοφιλία	0,60
—	Ἰσὸ τὸ φῶς τῆς	—
—	σολήνης	0,60
—	Ἀγάπη-πόνος	0,60
—	Ἡ πεταλούδα	0,80
Ροδίου Δ.	Ἡ διακροή	0,80
—	Γὰ σένα	0,60
Στρομπουλή Χ.	Κρυφὴ ἀγάπη	0,40
—	Διατί, ἀχ, διατί	0,60

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Σειρά έργων ιστοροῦσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, με ζωντανὰς λεπτομερείας
δὲς τὰς μάχας, τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἐπεισόδια δλων
τῶν Βαλκανικῶν πολέμων 1912-1913

Σ. Κτεναθὲς Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ.—Ἡ προέλασις ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ σύνορα, ἡ μάχη τοῦ Σαρανταπόρου, τῶν Γιαννιτσῶν κ. λ. π., ἡ κατάληψις τῶν Σερβίων, τῶν Βοδενῶν, τῆς Κοζάνης, τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ δρᾶσις τῆς Δ' μεραρχίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν δρᾶσιν τῶν ἄλλων στρατιωτικῶν σωμάτων, μετὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευσάντων καὶ τῶν πεσόντων, ἡ περιγραφή τῶν νέων Ἑλληνικῶν χωρῶν, ὅλα ἐξ ἀutoψίας τοῦ συγγραφέως στρατιώτου ἔντονα, σαφῆ καὶ ἐξηκριβωμένα περιλαμβάνονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Δρ. 3.50

Μ. Λεῦωρίζη Πόλεμ. ἐντυπώσεις Εὐζώνου

Με δημοσιογραφικὴν γοργότητα, ἀλλὰ καὶ με ἱστορικὴν ἀκρίβειαν περιγράφεται ἡ δρᾶσις τῶν ἡρωικῶν εὐζωνικῶν σωμάτων κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον. Ἐντονος ἀφήγησις καὶ βαθεῖα ψυχολογία τοῦ Εὐζώνου, διασφηνίζουσα τὰ καταληκτικὰ κατορθώματα, χαρακτηρίζουσι τὸ ἱστορικὸν τοῦτο δοκίμιον, γραφὲν ὑπὸ τοῦ αὐτόπτου συγγραφέως, μετασχόντος τοῦ πολέμου ὡς λοχίου τῶν Εὐζώνων. Δρ. 3.—

Λουκίας Ζαδὲ "Ὅταν ἦμουν στὸν πόλεμο

Ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ πολέμου ἐν Ἠπειρῷ, κυρίως εἰς τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματά του, μία ἀριστοτεχνικῶς ἀπλή καὶ ἀκριβὴς περιγραφή τῶν τραυματιῶν, τῶν ἐν πολέμῳ νοσοκομείων, τῶν περιθάλψεων κ. λ. π., ἐν συνδυασμῷ μετὰ ἀμέσους ἐντυπώσεις ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν νικῶν καὶ ἰδία τῆς ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων, ἀποτελοῦσι τὸ βιβλίον τοῦτο, συντεθὲν ὑπὸ τῆς κ. Ζαδὲ ὅτε διετέλει ἐθελοντῆς νοσοκόμος τοῦ ἐν Ἠπειρῷ Ἑλλ. Στρατοῦ. Δρ. 1.50

Π. Γεωργοπούλου Οἱ Βούλγαροι εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν

Ὁ μετὰ τὴν δι' Ἑλληνικῶν νικῶν κατάληψιν τῆς Θεσσαλονίκης ἐπικαθήσας ἐκεῖ Βουλγαρικὸς ἐφιάλτης, ἡ ἐπίβουλος τῶν Βουλγάρων εἰσοδος, αἱ σκευωραὶ των, αἱ τρομοκρατικαὶ ἀπόπειραι, ἡ ἐπὶ ἡμῖς ἔτος συμβίωσις στρατοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Βουλγαρικοῦ, τὰ τολμήματα τῶν κομιτατζήδων, αἱ ὑπουλοὶ ἐνέργειαι τοῦ Χασάνιεφ, ἡ ἔντονος προσοχὴ τῆς Ἑλλ. διοικήσεως καὶ ἡ ἐν μιᾷ ἡμέρῃ σύλληψις τῶν Βουλγάρων, περιλαμβανόμενα μέσα εἰς ὄρατον πλαίσιον περιγραφῆς τῆς Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τὸ θέμα τοῦ βιβλίου, γραφέντος ὑπὸ τῆς κ. Π. Γεωργοπούλου Ἠπειρώτου, αὐτόπτου τῶν συμβάντων, ὡς λοχίου ἐκεῖ καθ' ὅλον τὸ διάστημα μέχρι τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου. Δρ. 2.—

Γ. Τσοκοπούλου Ἑλληνο-Βουλγαρικὸς πόλεμος

Ἀφήγησις, περιγραφαί, ἐντυπώσεις ἐκ τῶν μαχῶν τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου ἀπὸ τῶν προθύρων τῆς Θεσσαλονίκης μέχρι τῶν συνόρων τῆς Βουλγαρίας. Αἱ προελάσεις τοῦ στρατοῦ μας, αἱ λυσσαλέαι συγκρούσεις, ἡ μετὰ τὰς μάχας εἰκὼν τῶν κυριευομένων χωρῶν, τὰ ἐπακολουθοῦντα ἐπεισόδια εἰκονίζονται καὶ συνδέονται μετὰ ἐνάργειαν καὶ ἀκριβείαν ἐξ ἀτομικῶν ἐντυπώσεων ἀπὸ τὴν παρακολούθησιν τῆς ἐκστρατείας. Δρ. 3.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΠΗΝΝΑ

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

*Σειρά Έργων ιστορούσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, με ζωντανὰς λεπτομερείας
ὅλας τὰς μάχας, τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἐπεισόδια ὄλων
τῶν Βαλκανικῶν πολέμων 1912—1913.*

Διον. Κοκκίνου Γρίμποβο - Μπιζάνι - Γιάννινα

Ζωντανὴ ἀφήγησις τοῦ ἐν Ἠπειρῷ πολέμου κατὰ τῶν Τούρκων, περιγραφό-
φουσα κυρίως τὴν γιγαντομαχίαν τοῦ Μπιζανίου καὶ τὴν ἀλωσιν τῶν Ἰωαννί-
νων. Θαυμασιὰ ἡ περιγραφή τῆς ζωῆς τοῦ στρατοπέδου. . . . Δρ. 3.—

JEAN LEUNE Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος

Μετ. Ν. Κουντουριώτου

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ.— Ὁ εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τῆς Illustration κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους ἀφηγεῖται τὴν προέλασιν καὶ τὰς μά-
χας τοῦ στρατοῦ μας μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης. . . Δρ. 3.—

Φ. Φωτοπούλου Ἡ μάχη τῆς Τζουμαγιάς

Μονογραφία ιστορούσα τὴν τελευταίαν ἥρωικὴν καὶ ἀποφασιστικὴν μάχην
κατὰ τῶν Βουλγάρων, ἧς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ εἰσοδος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρα-
τοῦ εἰς τὸ βουλγαρικὸν ἔδαφος. . . . Δρ. 1.25

Διον. Κοκκίνου Ἡ καταστροφή τῶν Σεργῶν

Ἡ θηριωδία τῶν Βουλγάρων καὶ ἰδίᾳ ἡ διαπραχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν δήμεσις
καὶ πυρπόλησις τῆς ἑλληνικῆς πόλεως τῶν Σεργῶν ιστοροῦνται ἐναργῶς,
πιστὰς καὶ ἐν λεπτομερείᾳ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. . . . Δρ. 2.—

RENÉ PYAUX Ἡ δυστυχησμένη Ἠπειρος

Μεταφρ. Ἰ. Ζερβῶ

Ἠραία καὶ ἐμπνευσμένη περιγραφή τῆς ἐπαναστατικῆς Ἀυτονομῆς Ἠπει-
ρου ἐναντίον τῶν Ἀλβανῶν. Οἱ Ἅγιοι Σαράντα, ἡ Νίβιτσα, τὸ Λούκο-
βον, ἡ Χειμάρρα, τὸ Δέλιβινον, τὸ Ἀργυρόκαστρον, ἡ Κορυτσά κλπ. με τὴν
ἀκραιφνή ἑλληνικότητα εἰκονίζονται λεπτομερῶς καὶ ἀμερολήπτως ὑπὸ τοῦ
περιηγηθέντος τῆν Ἠπειρον ἀνατοκροῖτοῦ τοῦ γαλλικοῦ «Χρόνου». Δρ. 2.—

Στρ. Κτεναδέξ Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ.— Ἱστορικὴ ὑπὸ αὐτόπτου ἀφήγησις τοῦ
ἐν Ἠπειρῷ ἀγώνος, με ἐξηκριβωμένας πληροφορίας περὶ τῶν στρατιωτικῶν
ἐπιχειρήσεων. . . . Δρ. 1.50

Ν. Κεζοβούνη Ὁ πόλεμος Ἑλλάδος-Βουλγαρίας

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ.— Ἐμπνευσμένη καὶ βαθέως συγκινοῦσα ἀπεικόνισις τῶν
ἐπικῶν ἀγώνων καὶ τῶν θριάμβων τῶν Ἑλληνικῶν στρατιῶν κατὰ τὸν λυσ-
σώδη ἐναντίον τῶν Βουλγάρων πόλεμον, γραφεῖσα ἐπὶ τόπου ὑπὸ τοῦ πολε-
μιστοῦ συγγραφέως. . . . Δρ. 4.—

BOUCABEILLE Ὁ συμμαχο-βουλγαρικὸς πόλεμος

Μεταφρ. Ἰ. Ζερβῶ

Ἱστορία στρατιωτικὴ καὶ πολιτικὴ τοῦ πολέμου τῶν Ἑλλήνων, Σέρβων
καὶ Μαυροβουνίων κατὰ τῶν Βουλγάρων, ὑπὸ τοῦ γάλλου ἀντισυνταγματάρ-
χου καὶ συγγραφέως, ἀναγράφουσα σαφῶς καὶ καθορισμένως πάσας τὰς
ἐπιχειρήσεις ἀπὸ Κιλκίς μέχρι Τζουμαγιάς καὶ ἀπὸ Μπρεσγαλνίτσας καὶ
Ἑγρή-Παλάγκας μέχρι Βράνιας καὶ Πιρότ. . . . Δρ. 3.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Σειρά ἔργων ἱστοροῦσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, μὲ ζωντανὰς λεπτομερείας
ὄλας τὰς μάχας, τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἐπεισόδια ὄλων
τῶν Βαλκανικῶν πολέμων 1912—1913.

Φ. Φωτοπούλου. Ἡ μάχη τῆς Στρωμνίτσης

Περιγράφεται εἰς ὄλας αὐτῆς τὰς λεπτομερείας ἢ κρίσιμος περὶ τὴν
Στρωμνίτσαν μάχη, ἢ φυγὴ τῶν Βουλγάρων, ἢ κατάληψις τῆς πόλεως καὶ ἡ
προέλασις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ πρὸς τὴν παλαιὰν Βουλγαρίαν. Δρ. 1.50

Σπ. Μελᾶ. Πολεμικαὶ σελίδες

Ἡ πρώτη φάσις τοῦ διαιτούς Ἑλληνικοῦ ἀγώνος, ἦτοι ἡ κήρυξις τοῦ
πολέμου, ἢ προέλασις εἰς τὴν Μακεδονίαν, αἱ μάχαι τοῦ Σαρανταπόρου, τῶν
Γιαντιτσῶν, ἢ ὑποχώρησις τοῦ Σόροβιτς, ἢ παραδόσις τῆς Θεσσλονίκης κλπ. Δρ. 5.

Σ. Σπυριδᾶκη. Οἱ αἰφνιδιασμοὶ τοῦ Παγγαίου

Ἀφήγησις παρ' αὐτόπτου στρατιώτου ὄλων τῶν λεπτομερειῶν τῆς παρεισ-
δύσεως τῶν Βουλγάρων εἰς τὸ Παγγαίον. Ἡ ἀξιουμένη ἐπ' αὐτῶν συγκυ-
ριαρχία, αἱ προστριβαί, οἱ αἰφνιδιασμοὶ πρὸς ἐκδιώξιν τῶν Ἑλλήνων, αἱ
μικρομάχαι κλπ. μέχρι τῆς γενικῆς ἐπιθέσεως τῶν Βουλγάρων καὶ τῆς κη-
ρύξεως τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου. . . . Δρ. 1.50

Ἄ Τανάγρα. Ἡ κατάληψις Λέσβου καὶ Χίου

Ἐπὶ τῇ βάσει ἐπισήμων καὶ ἐξηκριβωμένων πληροφοριῶν ἱστορεῖται ἡ
ἀπόβασις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὰς δύο μεγαλονήσους, ὁ ἐνθουσιασμός
τῶν κατοίκων, αἱ συμπλοκαὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀποσπάσματα τουρκικοῦ στρατοῦ,
ἰδίως ἐν Χίῳ, καὶ ἡ μετὰ τὸν αἰχμαλωτισμὸν τοῦ στρατοῦ τούτου πλήρης ἀπο-
κατάστασις τῆς Ἑλληνικῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Δρ. 1.50

Χρ. Καμηλητροπούλου. Ἡ μάχη τοῦ Μπέλες

Με ἐνημερότητα καὶ πλήρη ἀκρίβειαν περιγραφῆς τῶν στρατιωτικῶν ἐπι-
χειρήσεων ἱστορεῖται ἡ ἀπὸ τῶν βορείων Μακεδονικῶν ὀρέων ἐκτόπισις τῆς
Βουλγαρικῆς στρατιᾶς, καὶ ἰδίως ἡ πεισματώδης καὶ πολύνεκρος μάχη τοῦ
Μπέλες, ἢ ἀπολήξασα εἰς περιφανῆ Ἑλληνικὸν θρίαμβον. . . Δρ. 1.25

Χατζοπούλου. Ἡ ἐπανάστασις Καστελλορίζου

Ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐθεντικῶν πληροφοριῶν ἱστο-
ρεῖται ἡ ἐπανάστασις τῆς ἀνωτάτης Ἑλληνικῆς νήσου, ἢ κατάληψις τῶν ἐκεῖ
τουρκικῶν ἀρχῶν, καὶ ἡ πρόσκλησις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρὸς πα-
ράδοσιν τῆς νήσου. Τῶν καθέκαστι τῆς ἐπαναστάσεως προηγεῖται συνοπτικὴ
ἐπισκόπησις τῆς ἱστορίας τῆς νήσου. . . . Δρ. 1.50

Δημ. Νομικοῦ. Ἡ καταστροφὴ τῆς Νιγρίτης

Ἡ ἐπίβουλος παρεϊσδύσις τῶν Βουλγάρων καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τοῦ
κόλπου τοῦ Ὀρφανοῦ, τὴν κατεχομένην ἀρχικῶς ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, αἱ ὑπὸ κο-
μιτατζήδων καὶ στρατοῦ ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Νιγρίτης καὶ ἡ καταστροφὴ
τῆς Ἑλληνικῆς πόλεως περιγράφονται λεπτομερῶς ὑπὸ αὐτόπτου. . Δρ. 1.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΑΡΗΡΟΝΟΥΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Σειρά έργων ιστοροῦσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, με ζωντανὰς λεπτομερείας ὄλας τὰς μάχας, τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἐπεισόδια ὄλων τῶν Βαλκανικῶν πολέμων 1912—1913.

Σ. Σπυριδᾶκη. Ἡ πτώσις τοῦ Λαχανᾶ

Ἡ προέλασις τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἡ μεγάλη μάχη τοῦ Λαχανᾶ, ὅστις ἀπετέλει τὴν ὀχρωράτην μετὰ τὸ Κιλκίς ἀμυντικὴν θέσιν τῶν Βουλγάρων καὶ ἡ ἐξ ἐφόδου κατάληψις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων περιλαμβάνονται ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. . . Δρ. 1.25

Σ. Ράπτη. Ὁ πόλεμος στὴν Ἡπειρο

Πᾶσαι αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις παρὰ τὸν Ἄραχθον, εἰς τὸ Γρόμπονον, εἰς τοὺς Κουμτσάδες, εἰς τὴν Πρέβεζαν, εἰς τὴν Χειμάρραν, εἰς τὸ Μέτσοβον, περίξ τῶν Ἰωαννίνων καὶ μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως ταύτης ιστοροῦνται λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς. . . Δρ. 2.—

Α. Τριγονίδου. Ἡ μάχη τῶν Πεστώων

Ἀφήγησις ἐνός ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐπεισόδια τῆς περὶ τὰ Ἰωάννινα ἐποποιίας, ἴητοι τῆς μάχης τῶν Πεστώων, ὅπου κατίσχυσεν ὁ ἥρωισμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ἐξησφαλίσθη τὸ πρῶτον σημαντικὸν ἔρεισμα πρὸς ἄλωσιν τῆς πόλεως. Τὰ πρὸ τῆς ἐπιθέσεως, ἡ περιγραφή τῆς μάχης καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἀποτελέσματα περιγράφονται ἐπὶ τῇ βάσει ἀνθεντικῶν πληροφοριῶν. Δρ. 0.75

Δ. Χατζοπούλου. Οἱ Γαριβαλδῖνοι καὶ ἡ μάχη τοῦ Δρίσκου

Ὁ ἐν Ἀθήναις σχηματισμὸς τοῦ ἐξ Ἑλλήνων καὶ φιλελλήνων στρατιωτικοῦ σώματος, ἡ δρᾶσις αὐτοῦ ἐν Ἡείρῳ καὶ ἡ σύμπραξις μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἡ πολύνεκρος μάχη τοῦ Δρίσκου, ἐν ἣ ἐφρονεῦθη ὁ ποιητὴς Μαβίλης καὶ ἐτραυματίσθη ὁ Ἄλεξ. Ρώμας, ἡ διάλυσις τῶν Γαριβαλδινῶν καὶ ἡ προσέλευσις τῶν πλείστον ἐδελοντῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ιστοροῦνται ἐν λεπτομερείᾳ καὶ μετ' ἀκριβείας. . . Δρ. 1.50

Τριμ. Ἀμπελᾶ. Εἰσβολὴ εἰς Ἐλασσῶνα

Ἀφήγησις πιστὴ καὶ παραστατικὴ τῶν πρώτων ἐκ τοῦ πολέμου καὶ παρὰ τὰ θεσσαλικὰ σύνορα ἐντυπώσεων. Περιγραφή τῆς ἀπὸ τῶν συνόρων ἐκδιωξεως καὶ φυγῆς τῶν Τούρκων καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καταλήψεως τῆς πρώτης Μακεδονικῆς πόλεως. . . Δραχ. 0.75

Δ. Ἰσοκίγιου. Ἡ δρᾶσις τῶν εὐζώνων

Ἡ συμμετοχὴ καὶ ἡ δρᾶσις ὄλων τῶν εὐζώνικῶν ταγμάτων κατὰ τοὺς δύο πολέμους, ἡ ἐν ἐκστρατείᾳ ζωὴ των, αἱ συνήθειαι των, τὰνδραγαθήματα, οἱ ἥρωισμοὶ των, ἡ ἀγαθότης των — πιστὴ ἐν συνόλῳ καὶ ὄραία καὶ ζωντανὴ εἰζῶν τοῦ εὐζώνου γικητοῦ παρέχεται διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἐν σχέσει πρὸς πλείστα τῶν μεγάλων πολεμικῶν συμβάντων. . . Δραχ.

Α. Ζερβοπούλου. Ἡ κατάληψις τοῦ Πεχτσόβου

Ἡ δρᾶσις τῆς ἐξόχως μετασχοῦσης τοῦ πολέμου 3ης Μεραρχίας ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν 10ην Μεραρχίαν καὶ ἰδίᾳ οἱ ἐπικοί ἀγῶνες τῶν δύο Μεραρχιῶν τούτων περὶ τὸ Πέχτσοβον, οἱ αἰφνιδισμοὶ τῶν Βουλγάρων, αἱ ὑποχωρήσεις καὶ ἐν τέλει ἡ κατίσχυσις καὶ ἡ νίκη ιστοροῦνται λεπτομερῶς καὶ σαφῶς ὑπὸ τοῦ παρακολουθήσαντος τὴν μάχην ἐκείνην συγγραφέως. . . Δρ. 1.50

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΟΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Σειρά Έργων Ιστοροῦσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, μὲ ζωντανὰς λεπτομερείας
ὅλας τὰς μάχας, τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἐπεισόδια ὄλων
τῶν Βαλκανικῶν πολέμων 1912—1913.

G. CHANTEPLEURE Τὰ Ἰωάννινα πολιορκημένα

Μετάφρ. Γ. Τσοκοπούλου

Ἡ διακεκριμένη γαλλίς συγγραφεύς, σύζυγος τοῦ προξένου τῆς Γαλλίας εἰς Ἰωάννινα, παραμείνασα ἐκεῖ καθ' ὄλην τὴν πολιορκίαν περιγράφει ἐναργῶς καὶ καλλιτεχνικῶς ἐπεισόδια τῆς πολεμικῆς ζωῆς, τὴν ἀγωνίαν τῶν κατοίκων, τὰς ὁσμύρας ἐπιτεινομένας στερήσεις, τὰ νοσοκομεία κλπ. ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου μέχρι τῆς ἀλώσεως καὶ εἰσόδου τοῦ στρατηλάτου εἰς Ἰωάννινα. Δρ. 3.—

Ἄθ. Τριγωνίδου Ἡ ἄλωσις τῆς Πρεβέζης

Ἡ πρώτη σημαντικὴ Ἑλληνικὴ μάχη ἐν Ἠπειρῷ περὶ τὴν Νικόπολιν, καθ' ἣν μετέσχε πλὴν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ καὶ τὸ ὑπὸ τὸν Κ. Μάγον ἐθελοντικὸν σῶμα Κρητῶν, καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα ἄλωσις τῆς Πρεβέζης ἱστοροῦνται λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς ἐν τῇ προκειμένῃ μονογραφίᾳ. . . . Δρ. 0.75

Χρ. Καμηλαροπούλου Ἀνάβασις εἰς Ὀρβηλον

Ἐν ἀπὸ τὰ ἐπικώτερα κατορθώματα τοῦ δευτέρου πολέμου εἶνε ἡ ἀνάβασις τοῦ στρατοῦ μας εἰς τὸν Ὀρβηλον, παρὰ τὰ παλαιὰ βουλγαρικὰ σύνορα, ἀποτοληθεῖσα δι' ὑψηροῦφων κρημνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀγῶνι πρὸς τὸν ἐχθρὸν. Αἱ ἀναρριχήσεις, οἱ ἀγῶνες, τὸ ἐκ τοῦ κατορθώματος ἀποτέλεσμα, περιγράφονται μετ' ἀκρας ἐνημερότητος καὶ ἀκριβείας εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Δρ. 1.50

Ἰ. Βακιρτζή Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Σάμου

Πλήρης ἐξιστόρησις τῶν πολιτικῶν περιπετειῶν τῆς Σάμου ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἀπελευθερώσεως αὐτῆς, ἀποτοληθεῖσις ὑπὸ τοῦ Σοφοῦλη πρὸ τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου καὶ συντελεσθείσης εἶτα διὰ τῆς ἐνώσεως μετὰ τὰς δύο νίκας τοῦ Ἑλλην. στόλου. Δρ. 1.—

Γ. Δεμυζτοπούλου Ἡ μάχη τῆς Καστανιάς

Ἡ μετὰ τὴν νίκην τοῦ Σαρανταπόρου καὶ τὴν προέλασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ μάχη περὶ τὴν Καστανιάν, ἡ ἐκδίωξις καὶ φυγὴ τῶν Τούρκων καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα κατάληψις τῶν περιφερειῶν τοῦ τμήματος ἐκείνου τῆς δυτικῆς Μακεδονίας ἐξιστοροῦνται εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς λεπτομερείας. Δρ. 1.—

Δ. Κόντζινου Ἡ μάχη τῆς Ἀετορράχης

Πιστὴ καὶ ἐξηκριβωμένη, συγγραφεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀσφαλεστέρων πηγῶν, ἐξιστόρησις τῆς σφοδρᾶς καὶ πολυτέκρου μάχης τῆς 7ης Ἰανουαρίου, ἥτις ὑπῆρξε τὸ μεγαλεῖτερον πολεμικὸν γεγονός τῆς Ἠπειρωτικῆς ἐκστρατείας μέχρι τῆς ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων. . . . Δρ. 0.50

Ἡ. Κότσαντώνη Ἡ ἐκπόρθησις τοῦ Μπιζανίου

Πλήρης καὶ ζωντανὴ ὑπὸ αὐτόπτου μαχητοῦ περιγραφή τῶν συνεχῶν καὶ φρονικωτάτων ἀγῶνων ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς πολεμικῆς πρὸ τῶν Ἰωαννίνων ἐνεργείας μέχρι τῆς τελευταίας ἐναγτίου τοῦ Μπιζανίου ἐπιθέσεως καὶ τῆς ἀλώσεως αὐτοῦ. . . . Δρ. 1.50

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Σειρά ἔργων ἱστοροῦσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, μὲ ζωντανὰς λεπτομερείας
ὅλας τὰς μάχας, τὰ συμβάντα καὶ τὰ ἐπεισόδια ὅλων
τῶν Βαλκανικῶν πολέμων 1912—1913.

Κλ. Νικολαΐδου Ἱστορία τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου

Ὑπὸ τοῦ ἐν Βιέννῃ διακεκριμένου Ἑλληνοῦ δημοσιολόγου συνεγράφῃ καὶ ἐξεδόθη γερμανιστὶ πλήρης καὶ λεπτομερὴς ἢ διπλωματικὴ καὶ πολεμικὴ ἱστορία τοῦ τελευταίου Ἑλληνοτουρκικοῦ ἀγῶνος, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς συγχρόνους ἐναντίον τῆς Τουρκίας πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν ἄλλων βαλκανικῶν κρατῶν. Μεταφρασθεῖσα δ' ἐπίτηδες διὰ τὴν Ἱολεμικὴν Βιβλιοθήκην μας ὑπὸ τοῦ συγγραφέως καὶ συμπληρωθεῖσα ἀποτελεῖ ἐν τῷ συνόλῳ τὴν ἀρτιωτέραν καὶ σαφεστέραν ἱστορίαν τοῦ κατὰ τῶν Τούρκων νικηφόρου πολέμου. Δρ. 4.—

Χρ. Κεμηλιζροπούλου Τὰ στενὰ τῆς Κρέσνας

Ἐξηκριβωμένη καὶ λεπτομερὴς ἐξιστόρησις τῶν ἀλλεπαλλήλων πρὸς τοὺς Βουλγάρους συγκρούσεων καὶ μαχῶν πρὸς ἐκπόρθησιν τῶν στενῶν τῆς Κρέσνας καὶ ἀφήγησις τῆς ἀποφασιστικῆς ἐκείθεν προελάσεως τοῦ στρατοῦ μας μέχρι τῶν παλαιῶν βουλγαρικῶν συνόρων. Λο. 2.—

Σ. Φερμυκίδου Ἡ ὑποχώρησις τοῦ Σόροβιτς

Ἡ ταχεῖα προέλασις τῆς Πέμπτης Μεραρχίας πρὸς τὴν Φλώριναν καὶ τὸ Μοναστήριον, ἡ γενομένη ἰδίως ἐπὶ σκοπῷ προκαλύψεως τοῦ προχωροῦντος κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, αἱ πρῶται αὐτῆς ἐπιτυχίαι, ὁ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐνεργηθεὶς αἰφνιδιασμὸς παρὰ τὸ Σόροβιτς, καὶ ἡ πρὸ τῶν ἀνωτέρων δυνάμεων τῆς τουρκικῆς στρατιᾶς Μοναστηρίου γενομένη ὑποχώρησις πρὸς τὴν Κοζάνην, αἱ ἐπελθοῦσαι ἀπώλειαι κλπ. ἐκτίθενται ἐπὶ τῇ βάσει ἀσφαλῶν καὶ ἐμπειριστατικῶν πληροφοριῶν. Λο. 1.50

Γ. Δημητριάδου Ὁ ἥρωας Βελισσαρίου

Ἡ μορφή, ὁ χαρακτήρ, ἡ ζωὴ τοῦ θρυλικοῦ ἀρχηγοῦ τῶν εὐζώνων, ἡ τολμηρὰ δρᾶσις του εἰς τὸ Σαραντάπορον, τὰ λαμπρὰ του κατορθώματα πρὸ τῶν Ἰωαννίνων, ὁ ἥρωισμὸς του ὁ διατρανωθεὶς ἀμείωτος καθ' ὅλον τὸν διπλοῦν πόλεμον, ὁ θάνατός του εἰς τὴν μάχην Ἐπάνω Τζουμαγιάς, συντίθενται εἰς ὥραιαν καὶ λεπτομερῆ βιογραφίαν τοῦ Βελισσαρίου, παρέχοντα συνάμα καὶ ζωηρὰν εἰκόνα τῆς ἥρωικῆς δοᾶσεως τῶν εὐζώνων. Λο. 1.95

Α. Τζανίγρη Ἡ ἀνατίναξις τοῦ Φετχὶ Μπουλέντ

Δύο κατορθώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ, συνεχίζοντα τοὺς ἄθλους τῶν πυρπολητῶν τουρκομάχων τοῦ 21, ἤτοι ἡ ἀνατίναξις τοῦ τουρκικοῦ θωρηκτοῦ πρὸ τῶν φρουρίων τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τοῦ Βότση καὶ ἡ καταβύθισις τῆς τουρκικῆς κανονιοφόρου ἐν τῷ λιμένι τῶν Κυθωνίων ὑπὸ τοῦ Ἀργυροπούλου περιλαμβάνονται εἰς ἀφήγησιν ἐννεαγῆ καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Λο. 1.95

Μιχ. Ροδῆ Αἱ μάχαι τῆς Μανωλιάσας

Αἱ σπουδαιότεραι καὶ λαμπρότεραι τῶν μαχῶν μας ἐν Ἠπειρῷ, ἡ πρὸς ἐκτόπισιν τοῦ ἐχθροῦ ἀπὸ τῶν ἐπικαίρων περὶ τὰ Ἰωάννινα θέσεων τοῦ Ἁγίου Νικολαίου, ἡ τῆς Μανωλιάσας καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα κατάληψις τῶν ἠρωμάτων τούτων ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἱστοροῦνται πιστῶς καὶ μὲ ἐντονον ἐνάργειαν ὑπὸ τοῦ αὐτόπτου πολεμιστοῦ. Λο. 1.25

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

1912-1913

Γραφείσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, με ζωντανὰς λεπτομερείας ἀπὸ λογίους πολεμῆσαντας,
ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ ἀπὸ αὐτόπτας δημοσιογράφους.

*Εναργῆς, περιγραφικὴ καὶ λεπτομερῆς ἱστορία τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐπιστρατεύσεως μέχρι πέρας τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἑκστρατείας, περιέχουσα τὴν ἀφήγησιν ὅλων τῶν μαχῶν, τῶν κυριωτέρων δὲ ἐν ἐκτάσει, τὴν ἐνέργειαν ἐκάστου στρατιωτικοῦ σώματος, τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδραγαθησάντων καὶ τῶν πεσόντων, τὰ καθ' ἕκαστα τῆς ἐκστρατείας ἐπισόδια, τὴν νοσοκομικὴν ὁρᾶσιν, τὰ πολιτικὰ καὶ διπλωματικὰ συμβάντα κτλ. Ἡ ἱστορία αὕτη, γραμμῆν κατὰ συνδυασμὸν τῶν γεγονότων καὶ τῆς χρονολογίας αὐτῶν, περιλαμβάνεται εἰς τοὺς κάτωθι 24 τόμους καὶ **τιμᾶται δραχ. 46**. Ἐκαστος δὲ τόμος πωλεῖται καὶ χωριστὰ ὡς ἑξῆς:

Πολεμικαὶ σελίδες, ὑπὸ Σ. Μελά, δρ	5,-	Ἡ μάχη τῶν Πεσῶν, Α. Τριγωνίδου, δρ	0,75
Βιοβολὴ εἰς Ἑλλάσῶνα, Τ. Ἀρμελά,	0,75	Γαρυβαλλῖνοι καὶ ἡ μάχη τοῦ Δορίσκου	1,50
Μακεδονικὴ ἑστρατεία, Σ. Κιταβέτα,	3,50	Γριμποβο-Μπιζάνι-Γιάννενα, Κοκκίνου	3,-
Πολεμικαὶ ἐντυπώσεις, εὐζώνου,	3,-	Ἡπειρωτικὴ ἑστρατεία, Κιταβέτα,	1,50
Ὁ πόλεμος εἰς τὴν Ἡπειρὸν, Σ. Ράπτη,	2,-	Ἡ μάχη τῆς Ἀετορῶνης, Κοκκίνου	0,50
Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος, J. Leupe	3,-	Αἱ μάχαι τῆς Μανωλίαςας,	1,25
Ἡ ἀνατίναξις τοῦ Φετχι Μπουλίντ,	1,25	Τὰ Ἰωάννινα πολιορκηθέντα,	3,-
Μάχη τῆς Καστανιάς, Διαμαντοπούλου	1,-	Ἡ δρόσις τῶν εὐζώνων, Δ. Κοκκίνου,	1,50
Ἄλωσις τῆς Πρεβέζης, Τριγωνίδου,	0,75	Ἡ ἔκρηξις τοῦ Μπιζανίου,	1,50
Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ζάμου,	1,-	Ὅταν ἦμουν στὸν πόλεμον, Α. Ζαδέ,	1,50
Ἡ κατάληξις τῆς Ἀλβου καὶ Χίου,	1,50	Ἀσυτυχημένη Ἡπειρὸς, ὑπὸ Ρυαῖχ,	2,-
Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Καστελλορίζου,	1,50	Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος, Νικολαΐδου	4,-

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Γραφείσα πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, με ζωντανὰς λεπτομερείας ἀπὸ λογίους πολεμῆσαντας,
ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ ἀπὸ αὐτόπτας δημοσιογράφους.

Περιγραφικὴ, ἐξηκριβωμένη καὶ λεπτομερῆς ἡ Ἱστορία τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου περιλαμβάνεται εἰς τοὺς ἑξῆς 15 τόμους, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦσι μονογραφίας ἀλληλενδέτους ἐπὶ τῶν διπλωματικῶν καὶ πολιτικῶν γεγονότων τῶν κυριωτέρων μαχῶν, τῶν πολυπλόκων ἐπεισοδίων καὶ ἄλλων γεγονότων, μέχρι τῆς συνομολογήσεως τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ εἰρήνης. Αἱ μονογραφίαι αὗται ἐγράφησαν ἢ ἐξελέγησαν ἀρχῆθεν τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ συνδέωνται καὶ συμπληρῶσιν ἀλλήλας χρονολογικῶς καὶ κατὰ γεγονότα, ν' ἀποτελῶσι δὲ ἐν λογογραφικῶς συντεταγμένον σύνολον. Οἱ 15 κατὰ σειρὰν τόμοι τῆς ἱστορίας ταύτης **τιμῶνται δραχ. 28**. Ἐκαστος δὲ τόμος πωλεῖται καὶ χωριστὰ ὡς ἑξῆς:

Αἰωνιδισμοὶ τοῦ Παγγαίου,	δρ 1,50	Ἡ μάχη τοῦ Μπέλες, Καμηλαροπούλου,	δρ 1,25
Οἱ Βούλγαροι εἰς Θεσσαλονίκην,	2,-	Ἡ κατάληξις τοῦ Πεχτοβίου,	1,50
Ἡ καταστροφὴ τῆς Νιγρίτης,	1,-	Ἡ ἀναβάσις εἰς τὸν Ὀρβηλον,	1,50
Πόλεμος Ἑλλάδος-Βουλγαρίας, Καρβούνη,	4,-	Ἡ μάχη τῆς Τζουμαγιαγιάς, Φωτοπούλου,	1,25
Ἡ πτώσις τοῦ Ἀχαῖνᾶ, Σ. Σπυριδάκη,	1,25	Ὁ ἦρωδ Βελισσαρίου, Δημητριάδου,	1,25
Ἡ καταστροφὴ τῶν Σερῶν, Κοκκίνου,	2,-	Ὁ σωμαχοβουλγαρικὸν πόλ. Boucabeille,	3,-
Ἑλληνοβουλγαρ. πόλεμος, Τσοκοπούλου,	3,-	Τὰ στενά τῆς Κρέσνας καὶ ἡ μάχη τοῦ Σμιτλή, ὑπὸ Χ. Καμηλαροπούλου,	2,-
Μάχη τῆς Στρωνίτισης, Φωτοπούλου,	1,50		

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

*Εκδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος 'Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

G. d'Annunzio	Θεοφράστου
*Ὀνειρον ἑαρινῆς πρωίας (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου). 0.60	Χαρακτῆρες. Μετ. Μ. Σιγούρου. 1.—
Ed. de Amicis	Θεοκρίτου
Σκηναὶ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου. 2.—	Εἰδέλλια. Μετ. 'Ιω. Πολέμη. 2.—
Σ. Βασιλειάδου	V. Hugo
*Ἀπικαὶ τύκτες 6.—	Φιλοσοφία καὶ Φιλολογία. Μετ.
*Ἀρ. Βαλαωρίτου	Γερ. Βουτσινᾶ 2.50
*Ἔργα. (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου). 5.—	Η. Ibsen (*Ιψεν)
G. Βιζυνοῦ	Οἱ βρονκόλακες. (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 1.—
Τὸ ἀμάρτημα τῆς μητρὸς μου 3.—	Τὸ σπίτι τῆς κόνυλας. (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 1.40
G. Chantepleure	N. Καρβούνη
Τὰ 'Ιωάννινα πολιορκημένα 3.—	*Ὁ πόλεμος Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας 4.—
W. Goethe (Γκαίτε)	'Ι. Κονδυλάκη
Φάνοσι. Μετ. Μ. Αὐγέρη 4.—	*Ὁ Πατούχας 3.—
Βέρθερος. (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου). 2.—	Διον. Κοκκίνου
Εἰρ. Π. Δημητρακοπούλου	Γρέμποβο, Μπιζάνι, Γιάντινα. 3.—
*Ἡ Υἱοθετημένη. Μυθιστόρημα. 3.—	*Ἄνδρ. Κάλβου
H. Van Dyke	*Ἡ Λύρα. 2.—
Διηγήματα. Μετ. Α. Μαρπουτισόγλου. 2.50	P. Calderon
Emerson	*Ὁ Ἀλικάδης τῆς Θαλαμίας. (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 1.—
Ἀόγια τοῦ κόσμου. Μετάφρασις Θ. Χ. Φλωρᾶ. 3.—	Τὸ στοιχειό. (ἐπὶ κοινοῦ χάρτου). 1.—
H. Eckermann	Δ. Καμπούρογλου
Συνομιλίας Ἐκκερμαν μὲ τὸν Γκαίτε. Μετ. Ν. Καζαντζάκη. 3.—	*Ἀναδρομῆς 3.—
*Ἐπικτῆτου	Θρύφαλα 2.—
*Ἐγχειρίδιον. Μετ. Ἀ. Καμπάνη. 0.80	Λουκιανοῦ
*Ἀρ. Ἑφταλιώτη	*Ἀπαντα. Τόμ. 6. Μετ. 'Ιω. Κονδυλάκη 18.—
Νησιώτικες ἱστορίαι. 3.—	G. Leopardi
G. Flaubert	*Ἠθικά ἔργα. Μετ. Α. Καμπάνη. 3.—
*Ὁ πειρασμὸς τοῦ Ἀρ. Ἀντωνίου. Μετ. Κ. Βάρναλη 3.—	M. Λιδωρικῆ
*'Ιω. Ζερβοῦ	Πολυμικαὶ ἐντυπώσεις ἐξῶνον. 3.—
Μῦθοι τῆς Ζωῆς. 3.—	M. Maeterlineq (Μίτερλινγκ)
*Ἱστορία τῆς ἰδέας. Γαβατάμας— Ἀστάρης 4.—	*Ὁ θησαυρὸς τῶν ταπεινῶν. Μετ. Ν. Καζαντζάκη. 3.—
E. Zola	Μουσαίου
*Ἡ Ταβέρνα. Μετ. Χ. Νεοκλέους. (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 4.50	*Ἠὸν καὶ Ἀλάνδρος. Μετάφρασις Σίμου Μενάρδου. 0.70
*Ἡ Γῆ. Μετ. Μπ. Ἀνίνου. (ἔκδ. ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 4.50	Molière (Μολιέρου)
Δουκίας Ζαδὲ	Τὰ ἐρωτικά πείσματα. Μετ. Ν. Ποριώτη. 1.50
*Ὅταν ἤμουν στὸν πόλεμον 1.50	Ταρτοῦφος. Μετ. 'Ιω. Σκυλίτση (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου). 1.20
Γ. Ζαλοκώστα	*Ἀγαθόπουλος ὁ Ξηροχωρίτης. (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου). 0.80
Τὰ ἅπαντα (ἔκδ. ἐπὶ κοιν. χάρτου). 3.50	*Ἀρχοντοχωριάτης. (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 1.—

100 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 5 Δραχμὰς κατὰ μῆνα

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

* Εκδόθηκεν υπό την ευθύνην του Δρος Γ. ΖΕΡΡΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Σ. Μελιά	Τὸ ὄστρον καὶ τὸ μαῖον. Δέξια. 1.50
Πολιμικαὶ οἰκίδες, ἀπὸ τὸν Ἐλ- λγνοτεχνικὸν πόλεμον 1912. 5.—	
Π. Νεφβάρνα	
Ἡ βροκοποιία μὲ τὰ μαθηματικά. 2.—	
Fr. Nietzsche (Nicos)	
Ἡ γέννησις τῆς τραγωδίας. Μετ. Ν. Κατσαντέαχη. 3.—	
ἸΟ Ζαχαροπούλου. Μετ. Ν. Κα- τσαντέαχη 4.50	
Γνώριαι καὶ πέδιλοι. Μετ. Ζαρέου. 3.—	
Γρ. Σεποπόλιου	
Σελία Βιοδάνη	3.—
Ἄο κακὸς ὄθρος, καὶ ἄλλα και- νοβόρια βυζυγγήματα . . . 3.—	
Κ. Παλαμᾶ	
Τὰ Πόδια Κριτικῆ . . . 3.50	
Οἱ Κληροὶ τῆς Αἰωνοθάλασσης καὶ τὰ Σαυρακὰ Γυναικίματα. 2.—	
Μαεξ. Παταδοιμάντη	
Ἡ Γρωποπόλια . . . 4.—	
Ἡ φωνησα . . . 3.—	
Ἡ Μέριασις. . . 3.—	
Ἡσυχαστὰ ἀνηγήματα. . . 1.—	
Ἡσυχαστὴν ἀνηγήματα . . . 1.—	
Προποχρονιστὰ ἀνηγήματα . . . 1.—	
Ἄο Περσίδεσσος. . . 3.—	
Τὰ ῥόδιον ἀποργαδία . . . 2.50	
Ἡ χολησιασιότης. . . 2.—	
Τὰ Χριστούγεννα τοῦ ταμπλῆρ τῶ ἑσπέρου. Δοσχ. 36.—	
René Puaux	
Ἡ θυστοχολογία Ἡσπερος. . . 2.—	
Edgar Poe	
Ἰστορίαι ἀλλοκοταί. Ματάρου. ΠΑ. Ν. Στανδουρή. . . 3.—	
Π. Ροδοκανάκη	
Τὸ Βυσοῖν Τριανφυλλίον. . . 2.—	
Ernst Rohan	
Οἱ Ἀρδοτοδοί. Μετ. Μιχαήλη Ἀντινού. . . 5.—	
Bios τοῦ Ἰσοῦ. Ματάρου. . . 2.—	
Ἄ. Καμπάνη.	
Ἄο Ἀντιχριστοῦ. Ματάρου. ΠΑ. Οἰκονομοπούλου . . . 3.—	

Εἰρη. Ποῦρου	Σχετὰ ἀνηγήματα . . . 3.—
Ἀνηγήματα . . . 3.—	
Κοιτικὰ μακταί. . . 3.—	
Εἰρωδία . . . 4.—	
Μακταί φιλοσοφικαί, καλλιτε- χνικαί, φιλοσοφικαί. . . 4.—	
Παράγωγα καὶ παραλαβόμενα . . . 4.—	
Τὸ πνεῦμα τοῦ Ποῦρου. . . 3.—	
Τὰ ἑσπέρου. Δοσχ. 36.—	
Jean Richerin	
Ἰσοπνὰ παραμύθια. Μετ. Ν. Ποριώτη . . . 3.—	
Zierkowitz	
Quo vadis ? (Ποῦ ἕρχεσαι ;) . . . 5.—	
Κοροϊανός. Μετ. Μ. Δαμιράκη. 2.—	
Ἄρρωσις καὶ ἑλιστάριον. Μετ. Μ. Δαμιράκη . . . 2.—	
A. Solimanou	
Τὰ Ἔργα. (ἔκδοσις ἐπὶ κοινῶν χάρτου) . . . 2.50	
A. Schopenhauer	
Συγγραμμῆς καὶ ἔπος. Μετ. Α. Ζαρέου . . . 3.—	
H. Taine	
Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι. Μετ. Ἄ. Ἀγαθονίκου. . . 2.50	
Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ. Μετ. Ἄ. Ἀγαθονίκου. . . 2.50	
L. Tolstoi	
Ἡ Ἄκαθηνσις. Μετ. Ζ. Φραγ- κοπούλου. . . 2.50	
Ἡ Νέα ζωή. Μετ. Σ. Φραγ- κοπούλου . . . 2.50	
Σοντὰ Κρέτιντζε. Μετ. Σ. Φραγ- κοπούλου . . . 2.—	
Ἡ Ἀνάστασις. Ματάρου. ΠΑ. Οἰκονομοπούλου . . . 3.—	
F. Toccoleopoulos	
Ἡ Ἑσπερίνα . . . 3.—	
I. Turgheniev	
Τὸ ἔργο τοῦ (ἔκδοσις ἐπὶ κοι- νοῦ χάρτου) . . . 1.—	
A. Tzankopoulos	
Σκόγιας ποίησις . . . 2.—	
Κ. Χρηστογιάννου	
Ἡ Κεθνία κοθία . . . 3.—	

Τιμῆται Δοσχ. 2,50.